

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A dark, moody photograph of a person wearing a grey hooded jacket. A black bandana with a white paisley pattern is tied around their neck. The jacket and the person's face (partially visible) are splattered with red blood. The overall tone is gritty and violent.

BOY

UNSAINTED
BOOK 4

*of
ruin*

K . V . R O S E

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KREDİLER

Moderatörler

Moreline

Jessibel

Translation

Moreline

Tatlı Biber

Grisy Taty

Sareta

Cjuli2516zc

Karikai

Kiki

Flor

Jessibel

Myr62

AnotherGirl

Düzeltilme

Sareta

Jessibel

Son okuma Jessibel

Tasarım

İçerik

[Adanmışlık](#)

[Caution Şarkı](#)

[Listesi](#)

[Özet Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

<u>Bölüm</u>	<u>23</u>
<u>Bölüm</u>	<u>24</u>
<u>Bölüm</u>	<u>25</u>
<u>Bölüm</u>	<u>26</u>
<u>Bölüm</u>	<u>27</u>
<u>Bölüm</u>	<u>28</u>
<u>Bölüm</u>	<u>29</u>
<u>Bölüm</u>	<u>30</u>
<u>Bölüm</u>	<u>31</u>
<u>Bölüm</u>	<u>32</u>
<u>Bölüm</u>	<u>33</u>
<u>Bölüm</u>	<u>34</u>
<u>Bölüm</u>	<u>35</u>
<u>Bölüm</u>	<u>36</u>
<u>Bölüm</u>	<u>37</u>
<u>Bölüm</u>	<u>38</u>
<u>Bölüm</u>	<u>39</u>
<u>Bölüm</u>	<u>40</u>
<u>Bölüm</u>	<u>41</u>
<u>Bölüm</u>	<u>42</u>
<u>Bölüm</u>	<u>43</u>
<u>Bölüm</u>	<u>44</u>
<u>Bölüm</u>	<u>45</u>
<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>
<u>Bölüm</u>	<u>48</u>
<u>Bölüm</u>	<u>49</u>
<u>Bölüm</u>	<u>50</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>

[Bölüm 52 Sonsöz](#)
[Teşekkür Sonraki](#)
[Kitap](#)
[Yazar Hakkında](#)

Adanmışlık

*Kimin için
ayrıldım.*

Şarkı Listesi

Spotify'da mevcut.

Bush'tan *Comedown* ve Motionless in White'dan *Another Life*, her ikisi de bu kitabın yazılmasında kilit rol oynadı. Parça listesi 100'den fazla sayı, o yüzden yer kaplamayalım.

Dikkat

Bu serideki her kitap gibi, bu *da karanlık* bir romantizm. Hiç hafiflemiyor. Dikkatli olun.

Sinopsis

Jeremiah Rain'in umurunda değil.

Bir zamanlar kardeşim dediği kız hariç.

Dünyada onu gerçekten tanıyan ve hatalarına rağmen seven tek kişidir.

Dünyada buna layık olduğunu düşünen tek kişi o. Ama kalbi sadece kendisi için atmıyor.

Ve buna dayanamıyor.

Unsaints kendi hayatlarında akıl sağlığı ve kontrol için mücadele ederken, Jeremiah ve Sid, hepsi de hastalıklı ve çarpık bir aşk adına birbirlerini yıkımın eşiğine iter ve çekerler.

Onlar savaşırken Lucifer Malikov bekler.

Ama uzun süre beklemeyecektir.

Ve gölgelerden izleyen kötü kalpli bir kız, Jeremiah Rain'de kendisinde gördüğü bir şeyi görmeye başlar. Dışarı atılamayan bir karanlık. Tedavisi olmayan bir hastalık.

Jeremiah mahvolmuş bir çocuk, ya bu kız?

Parlak şeyleri hiç sevmezdi.

Önsöz

Yedi yıl önce.

Jeremiah

Gözleri en parlak mavi renkte ve şu anda korku dolu. Boğazını sıkı elim iyi hissettiriyor, bedenimin altında debelenirken beni tırmalaması da öyle.

Seninkinden çok daha büyük.

Ondan kaçmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ancak kendinizi kurtarmak için yapabileceğiniz bazı şeyler var.

-Bana bak, kaltak.

Elimin altında tükürüğünü yutuyor, yüzü yavaşça pembeleşiyor, bakışlarını kaçırırken o okyanus gözlerinin ardında yaşlar birikiyor. İkisi arasında en kötü görünen o, ama gözlerini kaçırmak çok zor. Özellikle de bu kadar kanlı bir acıyla doluyken.

İsteksizce bana bakıyor, hala altımda, tırnakları hala ön koluma batıyor. Elim boğazında titremeye başlıyor ve üzerime başka bir öfke dalgası çöküyor, adrenalinim yeniden yükseliyor.

Kontrol altına almaya çalışıyorum, bunu dışarı çıkarmaya çalışıyorum.

Dizlerim kalçalarının iki yanında, bir elim de başının yan tarafındayken ona gülümsüyorum.

Yanına bakıyorum, babasının sürünerek buraya gelmeye çalıştığını görüyorum. *Bana* doğru sürünüyor. Ama lanet bacaklarını kırdım ve bu acı onu neredeyse dilsiz bıraktı, küçük inilti her onun içine doğru yol alırken

Kemikleri pantolonundan dışarı çıkarken lanet olası boğazı.

Bodrumda demir ve benzin kokusu keskin ve kanlı korkunun tadını neredeyse alabiliyorum. Bu kızın annesi ve kız kardeşi şu anda ölü, çıplak ve sırt üstü babalarının yanında, bodrumun karanlık bir köşesinde, sadece merdivenlerden dökülen ışıkla aydınlanıyor.

İki haftadır bu karanlığın içinde yaşıyorum. Ve ilk defa da değil.

Altımdaki kızı kavrayışım gevşerken boğazım sıkılıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıp burnumdan nefes alıp vererek soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

-*Jeremiah*," diye bağılıyor babası ve ben onun neredeyse ölmek üzere olduğunu biliyorum. Kızını kurtarmak için zamanında gelemeyecek çünkü kalbinin yakınında bir yere saplanmış lanet bir kurşun var, ama onu kirletmemi izleyecek.

En azından bunu yapabilir.

Midem gurulduyor, açlık içimde acıyla inliyor. Derin bir nefes alıyorum, hissi bastırıyorum. Acıyı.

-*Jeremiah*," diye fısıldıyor kız kardeşim altımda, "Çok üzgünüm.

Bu sözler üzerine gözlerim açıldı, şaşkınlığım içime işledi. Benimle nadiren konuşurdu, tek bir şey dışında. Tekrar tekrar söylediği tek bir şey vardı ve ben bunu sekiz yaşımdan beri biliyordum. Neredeyse on yıldır. Parmaklarımı boğazına doladım ve kalçalarının arasına kaydım. Sanki bir melekmiş gibi beyaz bir elbise giyiyor ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Ona gerçekte ne olduğunu göstermek için onu kırmızıya boyayacağım.

Bir iblis, diğerleri gibi. Beni olmaya zorladıkları şey gibi.

-Neden bana yardım etmedin? -Diye soruyorum ve ağzımdan çıkan kelimelerden nefret ediyorum. Sorduğum şeyden nefret ediyorum. *İstediğim şey*

Cevap ver. Hâlâ bize, *ona ulaşmaya* çalışan babasına başımı sallıyorum. Boğazım susuzluktan o kadar kuru ki, sonraki kelimelerimi nasıl çıkarabildiğimi bilmiyorum ama çıkarıyorum, çünkü elim boğazında titriyor ve onu canlı canlı yemem uzun sürmeyecek. "Seni hiç sevmedi." Kaşlarının arasında bir kırılgılık oluşuyor, parmakları ön kolumda gevşiyor. Seni hiç sevmediler. Neden *bana yardım* etmedin? -Kelimelerim tırtıklı, boğuk ve ona doğru eğilip alnımı onunkine bastırırken gözlerimi tekrar kapatıyorum. Beni kurtarabilirdin. Kurtarabilirdin.

Kolumu bırakıyor, küçük ellerini arkama götürüyor, sanki bana sarılıyormuş gibi. Sanki ben *onu öldürmek* üzereyken o beni rahatlatmak istiyor.

-Sicher," diye fısıldıyor, nefesi kuru ve çatlamış dudaklarıma değiyor. Sicher.

Kalbim bu kelimeyle çarpıyor. *Bunca yıldır* benimle sürekli konuşan tek kelime.

-Sicher," diyor tekrar, boğulurcasına ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için açtığımda gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını, boğulurken burun deliklerinin açıldığını görüyorum. *Sicher*.

Bir yalan.

Her zaman lanet bir yalandı.

İçime çekmek için başımı arkaya atıyorum, işaret parmağımın altında nabzının attığını hissediyorum ama bana sarılmayı bırakmıyor. Bakışlarımı tutmayı bırakmıyor.

Babası artık daha yakın.

Bir an için pişman olabileceğim ihtimalini düşündüm. Çünkü o da benim gibi berbat durumdaydı.

Ama sonra Sid Rain'i düşündüm.

Onu o kafeste düşünüyorum. Karanlıkta. Kafatasını kırma umuduyla başını demir parmaklıklara vuruyordu. Kendi idrarının içinde yüzükoyun uyuyordu çünkü hareket etmek çok büyük bir yükü, çok fazla değerli enerji harcıyordu. Kendini öldürmek isteyebileceği tüm yolları hayal edebiliyorum. Hiç benim gibi oturamadığı bir yerde kendini asmak için bir mendil kullanmayı denedi mi? Hiç kafesinde bileklerine saplamak için keskin bir nokta buldu mu? Açlıktan ve yalnızlıktan kan kaybından ölmek için?

Hiç elleriniz kalıcı hasara yol açacak kadar sıkı bağlandı mı?

Ona başka ne yaptılar?

Tecavüze mi uğradı?

Altımdaki kız için hissettiğim acıma duygusu bir anda yok oldu. Karnı doydu. Giydirildi. En sevilen kardeş değildi ama ona *bakılıyordu*.

Dudaklarımda manyakça bir gülümseme kıvrılıyor, çünkü durmayacağımı biliyorum.

Olduğum gibi çıplağım, bu dehşet evinde geçirdiğim on yılın çoğunda olduğum gibi.

Hepsi yakılmayı hak ediyor.

Boğazını bırakıyorum, babasına bakmak için döndüğümde penisimi aramıza sokuyorum.

O da ağlıyor, o acı dolu ölü gözleriyle. Bunca yıldır yüzünde tek bir duygu bile görmemiştim. Ta ki bu ana kadar.

- "Evet," diye takılıyorum ona, girişine doğru bastırırken gülümsüyorum ve o inliyor, "şimdi bir şey hissediyor musun, orospu çocuğu?"

Bölüm 1

Sid

Bugünlerde ve bu gece beni canlı hissettiren tek şey yağmur, Lanet bir tsunami gibi. Saçlarım sırtıma yapışmış, koşu tişörtüm sırılsıklam tenime işlemiş, yağmur suyu ve ter siyah kumaşın üzerinde birbirine karışıyor. Kalın, ılık damlalar gece gökyüzünden acımasızca düşüyor ve uzakta gök gürültüsünü duyuyorum, orman örtüsünün üzerinde şimşek kıvılcımlarını görüyorum.

Geri dönmem gerektiğini biliyorum ama son zamanlarda nefesim kesilene kadar koşuyorum ve şu anda hala nefes alıyorum.

Birkaç gece önce burada tamamen durmak isterdim.

Bir su birikintisine doğru sığıyorum, spor ayakkabılarım anında sırılsıklam oluyor ve açıkta kalan baldırlarıma su sığıyor. Nisan ayında olmamıza rağmen Kuzey Carolina'da hava pantolon giyemeyecek kadar sıcak. Yazın işkence olacağını hayal ediyorum.

Özellikle de geldiğimde hala hamileysem.

İnkâr ediyorum, düşünceden kurtulmaya çalışıyorum, bunu yaparken ıslak atkuyruğum yüzümün yan tarafına çarpıyor. Bileğimi alnıma götürüp göz kırparak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum. Yeni evimin arkasındaki karanlık ormanda herhangi bir gecenin nasıl olduğunu görmek yeterince zor ve böyle bir sağanakla neredeyse imkansız.

Yine de durmuyorum.

Kalbim hızla atıyor, göğsüm sıkışıyor ve baldırlarım ağrımaya başlıyor ama yağmur her santimime yağarken devam ediyorum.

Sürekli saldırı, bir saldırıdan daha fazlasıdır. Bu bir hatırlatmadır.

Ben yaşıyorum.

Hala hissedebiliyorum.

Hızlanıyorum, orman bir bulanıklık gibi uçup gidiyor ve son anda alçak bir daldan kaçmak zorunda kalıyorum, ayakkabım çamurda kayarken neredeyse bileğimi burkuyordum. Ama kendimi düzeltiyorum ve bayılacağımı düşünene ve gözlerimin önünde beyaz lekeler belirene kadar koşmaya devam ediyorum.

Başımı geriye atıyorum ve ağzımı açıyorum, suyun dilimin üzerinden akmasına izin veriyorum, tempolu bir yürüyüşe yavaşlıyorum, ciğerlerim patlamak üzere, nabzım o kadar güçlü ki fırtınanın ötesinde bile kafamın içinde duyabiliyorum.

Ağzımı kapatıp çenemi indirdiğimde şimşek tekrar çakıyor, ellerimi dizlerime koyup duruyorum.

Kıvılcımlar tepemdeki ağaçları aydınlatıyor ve mavi-siyah gökyüzünde şiddetle çatallanıyor. Ama aynı zamanda başka bir şeyi de aydınlatıyorlar ve aniden gerçekten nefes alamıyorum.

Doğruluyorum, ellerim iki yanımda yumruk olmuş, bir adım geri atıyorum, korku sırtımdan aşağı akıyor. Yağmur etrafımda o kadar yoğun ki, "Alo?" diye bağırırken kendi sesimi duyamıyorum. - O ışık parıltısında gördüğüm kişinin onu gördüğümü bilmesini istiyordum.

Cevap yok. Olsaydı bile, fırtına onu boğardı. Yine de içimde garip bir his var, o her kimse, konuşmak için burada değil.

Lanet olsun.

Bir adım daha geri atıyorum, arkadaki şortumun üstündeki fermuara uzanıyorum, kaygan parmaklarımla cebi açmaya çalışıyorum. Nemli hissediyorum. Soğuk.

Bunu yapmamalıydım.

Her gece evin alarmını kapattım ve Jeremiah bana normal bir hayat sunmak istediği için korumaların olmadığını bildiğim arka kapıdan gizlice çıktım.

Bana güvenmek istedi.

Bazı geceler geç saatlere kadar çalışıyor, çalışma saatleri düzensiz, bu yüzden cebimde bir anahtar da var, belki kapıyı kilitler ve burada olduğumu bilmeden yanlışlıkla beni dışarıda bırakır diye.

Ama fermuarı açmayı başarırken uzandığım anahtar o değil.

Otomatik tıraş makinesi.

Ellerim titreyerek geriye doğru bir adım daha atarken mandalı sıkıca kavıyorum.

Eğer burada ölürsem Jeremiah beni öldürecek. Beni ölümden geri getirecek ve boğazımı kesip "*Sana söylemiştim kardeşim*" diyecek.

Avcıya tamamen sırtımı dönmeyi reddederek geri çekilmeye devam ederken omzumun üzerinden bakıyorum. Karanlıkta hiçbir şey göremiyorum, eve doğru bile. Hiç ışık yanmıyor ve bu sefer dışarı çıktığımda Jeremiah evde değildi.

İyi geceler dilemeden önce gece geç saatte bir "iş" olduğunu söyledi.

Gökyüzünde yine şimşekler çakıyor ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Bir saniyeliğine hareketsiz durup önümdeki ormanı tarıyorum. Etrafımdaki her şeyi. Bıçağımı yukarı kaldırıyorum, sapı ıslak parmaklarımın altında kayganlaşıyor ve onu daha sıkı kavıyorum, dudağımı ısırıyorum ve beni izleyen kişiyi bulmak için o yarım saniyelik ışığı kullanırken nefesimi tutuyorum.

Ama ben hiçbir şey

görmüyorum. Hiç

kimseyi.

Kayboldu.

Belki de bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu düşünmeye başladım. Bazen anılarımın canlanmasından kaynaklanan halüsinasyonlar görüyorum. Genelde ne zaman olduğunu bilirim, çünkü Rahip Wilson ölmüştür. Bana dokunan adamların hepsi öldü.

Benim alamadıklarımı kocam öldürdü. Ama
bu bir halüsinasyon gibi hissettirmedi. Çok
gerçekçiydi.

Hâlâ gerçek gibi geliyor, sanki izleniyormuşum gibi.

Bir nefes alıyorum, arkamı dönmek üzereyim, ama daha yapamadan güçlü, emin parmaklar bileğimi sarıyor, bir kol göğsüme uzanıyor ve bıçağı elimden kapıp boğazıma dayıyor.

Bileğimdeki el ağzımı kapamak için hareket ederken nefesim kesiliyor, titriyorum ve korkudan bir an sessiz kalıyorum, kalbim tamamen duracak gibi oluyor.

Birinin sert göğsü sırtıma dayanıyor, bıçağın kenarı boynumda, hareketsiz dururken, zihnim bana bunun gerçek olduğunu söylüyor, ama başka bir parçam hepsinin kafamda olduğuna inanmak istiyor.

Hepsi benim kafamda mı? Ben de deli miyim? Tıpkı kocam gibi?

-"İslanmışsın kardeşim," diyor kulağıma bir ses, bıçağın ucunu aşağı doğru sürükleyerek koşu tişörtümün kumaşını yırtıyor. Jeremiah'nın elinin altında nefes nefese kalıyorum, arkama uzanıp gömleğini yumruklarım ile kavrarken bile. Bıçağı aşağı doğru sürüklemeye devam ediyor, gömleğimi, spor sütyenimi kesiyor, beni serbest bırakıyor, bıçağın ucu tenimi sıyrıyor.

-"Jeremiah," diyorum elinin altında, göğsüm kabarıyor, sesim kısılıyor ve beni duyup duymadığını bilmiyorum. Dur...

Bıçak gömleğimin eteklerini keserken elini ağzıma bastırıyor, ıslak kumaş parçaları parçalanıyor, göğsüm ve karnım

maruz kaldı. Ama o lanet bıçakla durmuyor. Bunun yerine, keskin ucunu karnımın alt kısmına, göğüs kafesime, göğüs kafesime ve sol göğsümden geçmeden önce hafifçe fırçalıyor.

Nefes alamıyorum, dizlerim altımda titriyor ve kendimi ona karşı desteklemek zorunda kalıyorum. Bıçağın düz tarafını meme ucumun üzerinde dolaştırdığında, yağmurdan ve soğuk çelikten sert ve sıkı, kendimi *ondan* korumak için onu aradığım ironisi benim için kaybolmadı... *ondan*.

-"Sana buraya yalnız gelmemeni söylediğimi sanıyordum," diye fısıldıyor kulağıma, omurgamdan aşağı bir ürperti akarken.

Çığ gibi yağan yağmur hafif bir serpintiye dönüştü ama uzaktan gök gürültüsünün gümbürdediğini duyuyorum. Kısa bir ışık kıvılcımıyla karanlık ormanı dehşete düşüren bir şimşek daha görüyorum ve ağaçların dış hatları ürkütücü bir hal alıyor. Ürkütücü.

Jeremiah bıçağı göğsümden kaydırarak diğer meme ucumun etrafında dolaştırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, korku, öfke ve şehvet içimde savaşıyor.

Bana bu şekilde dokunmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Ama ereksiyonu sırtıma baskı yaparken ve göğsümden bir bıçak varken, şu anda onunla savaşmaya çalışmaktan daha iyisini biliyorum.

Evlatlık kardeşimle ya savaşını seçersin ya da ölürsün.

Yine de, sonunda bıçağı bıraktığında ve tekrar nefes alabildiğimde, büyük nefesler alarak, onun dokunuşuyla biraz rahatlıyorum. Burada başka birinin değil de onun olduğunu bilerek.

Bu ormanda dolaşabilecek en korkunç canavar olabilir, ama eli göğsümü nazikçe kavradığında ve başparmağı meme ucumu okşadığında, onun *benim* canavarım olduğunu biliyorum.

Yine de elini tutup çekmeye çalışıyorum.

Bunu yapamam.

Bunu yapamam.

Kocama yapamam.

Kalbini zaten kırdığımdan daha fazla kıramam.

Jeremiah'nın tutuşuna karşı mücadele etmeye başlıyorum ve ağzımın üzerindeki elin titrediğine yemin edebilirim.

Bir an duraksıyorum, parmaklarım bileğine yapışıyor.

Öfkeden titriyor musunuz?

Kısıtlama mı?

Bu başka bir şey miydi?

Ama sonra eli duruyor ve "Bana itaatsizlik ettikten sonra gerçekten benimle dövüşmek mi istiyorsun?" diyor. -İkinci üç aylık dönemimde keşfettiğim hamileliğin bir getirisi olarak sürekli büyüyen göğüslerimi avuçluyor ve ıslak yüzümün yan tarafını yalıyor. Tadın lanet bir velet gibi," diye mırıldanıyor bana karşı, "ve veletlerin cezalandırılması gerekir.

Meme ucumu çekiştiriyor ve ben avucuna karşı nefes nefese kalıyorum, gözlerim açılıyor, hâlâ elini aşağı çekmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Parmaklarımın altındaki kas ve sinirin esnemesi tek yol veriyor ve onunla bu şekilde savaşılamayacağımı biliyorum. Kardeşim tam bir canavar.

Ayağımı kaldırıyorum, tıpkı savunma derslerimizde bana öğrettiği gibi onunkine basmaya hazırım, o sırada şimşek tekrar çakıyor ve orman çalılığını parlak mor bir ışıkla aydınlatıyor.

Ayağımı indiriyorum, ağzım açılıyor, nabzım tekrar hızlanıyor.

Jeremiah elini diğer göğsümde gezdirip etimi yoğuruyor ama titrediğimi fark edip duraksıyor.

-Sid," diye fısıldıyor. Bebeğim...

-Jeremiah. -Bu sefer elini ağzımdan çekiyor ve bu sefer parmaklarım onu uzak tutmak için bileğinin etrafında kıvrılmıyor. Onun yerine, kolları beni korumak için etrafımı sararken sıkıca tutunuyorum. Çünkü bu bir halüsinasyon değildi.

İlk seferinde gördüğüm kapüşonlu figürün aynısıydı. Kardeşim olduğunu sandığım kişi.

-Neyin var bebeğim? -diye sorar, sesinden endişe sızar.

Nefes alıyorum. titreyerek, hissetmek başım dönüyor
tarafından ve "Burada bizimle birlikte
biri var.

Ve merak etmeden duramıyorum... *Bu o mu?*

Bölüm 2

Jeremiah

Lanet yağmuru severek, ismimin hakkını verdim. Fırtınalar, şimşekler... Kendime izin versem saatlerce fırtına izleyebilirim. Ama oturma odasının bir ucundan diğerine uzanan cam bölmeye arkamı döndüğümde, deri koltuğun kenarına tünemiş ve beyaz bir havlunun altına büzülmüş, gördüğüm en uçucu fırtınayı görüyorum.

Sid titriyor, kahverengi saçları yağmurdan kararmış ve kafasına yapışmış. Yirmi bir yıldır, küçük bir kız olduğundan beri onu bir fırtına avcısı gibi takip ediyorum, yıllar önce kaybettiğimi sandığım şey için kanlı bir tehlike olmasına rağmen gittikçe yaklaşıyorum. Kalbimi.

Başını kaldırdığında gümüş rengi gözleri benimkilere sabitlenmiş, soluk pembe dudaklarını aralamış bana bakıyor. Mükemmel burnu hafifçe yukarı kalkmış ve ucundan bir damla su damladığını görüyorum.

-Kameralarda bir şey gördün mü? -diye soruyor, dalgınca burnunu silerek. Boğuk sesi o kadar şehvetli ki başlı başına bir tahrik unsuru.

Elimi ıslak saçlarımda gezdiriyorum, sonra tekrar cebime sokuyorum ve oturma odasının taş zeminini geçip onun önünde duruyorum.

Yakınlığım karşısında geri çekiliyor ve gözlerimi deviriyorum, siyah sehpanın üzerine oturuyorum ve altımda inlediğini duyuyorum.

-Hayır," diyorum ve başımı pencereye doğru çeviriyorum. Yerdeki havuzun şu anda yağmur tarafından ıslatıldığını daha sonra görebilirsiniz,

ötesinde, bu evi çevreleyen orman. Hala İskenderiye'de, ancak şehir merkezinden uzakta, mükemmel bir saklanma yeri.

Sid Rain'in birçok güçlü erkeğin hedefi olması ve beni dinlemeyi öğrenmezse kendini öldürtecek olması dışında mükemmel.

Eğer yaparsa, uğruna yaşayacak hiçbir şeyim kalmaz. Bir keresinde ona onsuz yaşayamayacağımı söylemiştim. Bunu ne kadar kastettiğimi bilmiyor.

-Hâlâ arıyorlar. -Nicolas da dahil olmak üzere adamlarım ellerinde meşalelerle dışarıda, sıırıslıkam ıslanıyorlar. Yaptıklarına değecek kadar para veriyorum onlara.

Dudağını dişlerinin arasına alıp ısırırken gözlerim Sid'inkilere takılıyor ve inlememek için yanağımın içini ısırıyorum. Üç haftadır burada ve üç haftadır onu rahat bırakmaya çalışıyorum.

Ama Brooklin'den Sid için ayrıldığımdan beri kimseyle yatmadım ve ellerim artık buna dayanamıyor.

Ona ihtiyacım var. Ona her zaman ihtiyacım vardı ve biri hariç her şekilde ona sahiptim. *Neredeyse*, ama bu sayılmaz. Ve ona izlettiğim o geceyi düşünüyorum... İçimi bir bulantı dalgasının kapladığını hissediyorum, ama onu tekrar yutuyorum. Çok aşağılara.

Gözlerim havlunun altındaki kuru pamuklu tişörtünü, siyah uyku sortunu ve ayak tırnakları cıllanmamış çıplak ayaklarını buluyor. Eve döndüğümüzde ikimiz de üstümüzü değıştirdik ve çocuklarımı dışarı gönderdim, ama şimdi neredeyse üzerinden söküp aldığım o koşu kıyafetlerini giymiş olmasını diliyorum. Saçmalıklarına bu kadar alışkın olması beni şaşırtıyor.

Birbirimiz için mükemmeliz, keşke bu onun aklından geçseydi.

-"Bunu daha fazla yapamazsın bebeğim," diyorum usulca, gözleri benimkilere kayarken bile. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmadığını biliyorum, ama bundan hoşlanmayı öğrenecek. Eninde sonunda. *Bu onun iyiliği için.*

Öne doğru eğiliyorum, ellerim kalçasını bulurken dizim ona çarpıyor ve parmaklarımı bacağının üzerinde dolaştırıyorum. Kasları altımda esniyor, teni yumuşak ve pürüzsüz, ayağa kalkıp aramıza daha fazla mesafe koymak ister gibi görünüyor ama parmaklarımı solgun teninde görünce boğazı kıpırdıyor ve hareketsiz kalıyor.

Başparmağımla dizinin üzerinde daireler çiziyorum, elime bakarken uzun kirpiklerinin neredeyse elmacık kemiklerine değdiğini fark ediyorum.

Alındaki küçük yara izine bakmaktan kaçınıyorum. Ona bunu sordum.

Bana yalan söylediğine eminim.

-Seni güvende tutmak istiyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum. -Pamaklarımı kalçasında daha da yukarı kaydırıyorum ve vücudunda bir titreme hissediyorum. Bu kendime bir hatırlatma oluyor ve isteksizce hasarlı elimi ondan çekip kucağımda yumruk haline getiriyorum. Ona zayıflığımı göstermemeye her zaman dikkat etmişimdir. Ama sen sürekli bana meydan okursan bunu yapamam.

Çenesini sıkıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

-Koşmaya gidecektim....

-Lanet ormanın ortasında gece yarısına yakın. -Sözünü kestiğimde içimdeki öfkeyi gizleyemiyorum.

Daha dik oturup havlunun kanepenin üzerine düşmesine izin verirken gözleri parlıyor ve soluk zeytin tenine karşı kemikli ince kollarını ve köprücük kemiğini ortaya çıkarıyor.

-Ben de burada tutsak olmayacağım Jeremiah. Bir daha olmaz.

Ayağa kalkmak için çaba sarf ediyor ama ben diğer elimi uzatıp her iki kalçasını da kavırıyorum ve onu aşağıda tutuyorum.

Çömeliyorum, o kanepeye yaslanırken üzerine eğiliyorum ve altımda ne kadar küçük olduğuna hayret ediyorum. Boyum 1.80'in üzerinde ve o lanet kafesten çıktığımdan beri

On yedi, yedi yıl önce, elimden gelenin en iyisini yapmaktan **b a ş k a** bir şey yapmama asla izin vermedim.

Sid bir koşucu ve doğal olarak küçük, kısa ve ince.

Ona verdiğim onca derse rağmen benimle dövüşemez. Efendisini gölgede bırakamaz.

Yumruklarımı kanepenin üzerine, başının iki yanına koyup ona sarılıyorum ve onu altıma hapsediyorum.

Avuçlarını göğsümde tutuyor, her zaman yaptığı gibi aramızdaki mesafeyi korumaya çalışıyor. Ama o ormanda göğüslerini ellerimde hissettim ve bana nasıl baktığını gördüm. Kulüpteki o gece de, Lucifer Malikov ikimizi de kanlı bir hücreye atmadan önce, beni sevdiğini biliyordum.

Bununla savaşmak için o kadar çok zaman harcadı ki, sanırım iyi olduğunu hatırlamakta zorlanıyor.

Beni sevebilir.

Aslında ben onun kardeşi değilim, ancak bir erkek kardeşin küçük kız kardeşiyle ilgilenmesi gereken her şekilde onunla ilgilendim.

O kanepeye yaslanırken alnımı onunkine bastırıyorum. Lavanta kokusunu içime çekebiliyorum, ağzım onunkinden birkaç santim ötede.

- "Sen bir tutsak değilsin," diyorum başımı eğip dudaklarımı onunkilerle aynı hizaya getirerek. "Ama sen benim bakmam gereken birisin. - Ağzımı onunkinin üzerine sürüyorum ve keskin nefes alışını dinliyorum. Sadece *izin ver*. - Bir elimi karnının alt kısmına götürüyorum, parmaklarımı gömleğinin altından geçirip yumuşak tenine, yuvarlak karnına doğru uzatıyorum. Bırak da işimi yapayım.

Gözleri benimkileri arıyor, faltaşı gibi açılmış, sanki düşünüyormuş gibi. Sanki bir kez olsun benden nefret etmiyormuş gibi. Kendini o lanet tarikattan ve kaçtığı psikopat kocasından korumak için burada değil. Sanki beni sevebilirmiş gibi.

Ağzımı tekrar onunkinin üzerine koyuyorum, parmaklarım tenini kazıyor. Dudaklarını açıyor ama bana karşılık vermiyor ve çenesinden tutup onu bunu yapmaya zorlamayı düşünüyorum ki arkamda ayak sesleri duyuyorum.

Nefesimin altından küfrediyorum ve isteksizce ondan uzaklaşıp doğruluyorum, sırtımı Sid'e dönüyorum ve onu görüş alanımdan çıkarıyorum.

Nicolas oturma odasına giriyor, sarı saçları nemli ve siyah gömleği ince bedenine yapışmış. Gözleri benden Sid'e, sonra tekrar bana kayarken ağzını açıp kapatıyor. Avuçlarını birbirine bastırıp boğazını temizlerken kaşları çatılıyor.

Zemin kat girişine giden koridorda daha fazla ayak sesi duyuyorum ve Nicolas'ın arkasından daha fazla adam giriyor, hepsi siyah giyinmiş, meşaleler ve silahlarla donanmış.

Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırıp Nicolas'a bakıyorum, evimin içindeki çamurlu ayak izlerini düşünmemeye çalışıyorum, her ne kadar fiziksel olarak midemi bulandırsa da.

Bu yüzden evde çalışanlarım var, kendime hatırlatıyorum. Onlar bununla ilgilenecek.

-Nicolas önce arkamdaki Sid'e, sonra da yere bakarak, "Ormanı aradık," diyor. Yine lanet olası boğazını temizliyor ve ben de sabrım tükendiği için kesmek istiyorum. Onu aramaya gelmesi an meselesiydi. Onu izlediğin kameralar da dahil olmak üzere tüm kameraları kontrol ettik.

Sid'in arkamdan adımı haykırdığını duyuyorum, sanki onun küçük gece yarısı koşularından hiçbir şey bilmediğimi düşünüyormuş gibi. Sanki o kameraların bir süs olduğunu düşünüyordu.

Aptal kız.

-İY? -Onu görmezden gelerek ve ellerimi arkamda kenetleyerek bastırıyorum.

Nicolas karanlık gözlerini benimkilere dikeyor ve bu bakışla midemin döndüğünü hissediyorum. Sanki bana kelimeler olmadan bir şey anlatmaya çalışıyor.

Sanki bana kız kardeşimin deli olduğunu söylemeye çalışıyormuş gibi.

-Dışarıda hiçbir şey yoktu.

Arka terasta, ormanın karanlığına bakarak cigaramdan bir nefes çekiyorum. Sabahın üçünde güneş henüz doğmamıştı.

Fırtına sona erdiği için hava ılık ve nemli.

Burnumdan nefes veriyorum ve cigaranın geri kalanını ahşap korkuluklara çarparak eziyorum, evin içine atmak üzere cebime koyuyorum. Sol elimi yumruk yapıp cebimde tutuyorum.

Titremeleri durduran tek şey marihuana. Asla yeterli değil ama yardımcı oluyor. *Keşke anıları da yok edebilseydi.*

Bu düşünce karşısında dişlerimi gıcırdatıyor, çocukluğumun diğer tüm kâbuslarıyla birlikte onu da bir kenara itiyorum.

Onlar yüzünden kendime acımanın bir faydası yok. O lanet kafesten kurtulduğum için mutluyum. Çıkmasaydım, bugün olduğum kişi olamazdım. Saygı duyulan biri. *Çok korkulan.*

Sid Rain'in *gerçek* bir korumaya ihtiyacı olduğunda koştuğu adam.

Altı onun için buraya gelmeyecek. Ünsüzler tam bir şaka ve İskenderiye'nin bu küçük bölgesinde, şehir merkezine bir saat uzaklıkta, her tarafı ormanla çevrili evimizde güvende.

Güvenli.

Arkamdan sürgülü cam kapının açıldığını duyuyorum ve geriliyorum, daha dik duruyorum, diğer elimi cebime sokuyorum. Arkamı dönmüyorum, çünkü yavaş ve ağır ayak seslerinden gelenin Nicolas olduğunu anlayabiliyorum.

Yarın doğum günü ve bir parti vereceğim. Doğum günleri umurumda değil ve partileri de sevmem ama Sid'le farklı bir taktik denemek istiyorum.

Buraya geldiğinden beri ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmadım. *İyilikten* hoşlandığını sanmıyorum.

Nicolas yanıma geliyor, dirseklerini korkuluklara dayıyor, ellerini birbirine kenetliyor ve güvertenin altındaki toprak havuza ve Sid'in akşam koşusu için girip çıktığı kapıya bakıyor.

Nicolas onu her gece kamerada görüyordu ama üç saat önce eve gittiğini görece kadar erken geldim.

Çok şımarık. Onu bu yüzden seviyorum.

-Nicolas, "Evet," diyor, kalçamı korkuluklara yaslayıp konuşurken vücut dilini okuyabilmek için ona doğru eğilirken. Elimdeki titreme bu gece her zamankinden daha kötü ve o sigarayı bitirmeliydim, ama bu kadar kötü olmasının nedeninin bu olmadığını biliyorum.

Bunlar bıçak yaraları.

Bu geceki amacım sadece ölmek istememektir, bu yüzden çok fazla denedim ve bunu kanıtlamak için siyah gömleğimde kan vardı. Atardamara çarpmamın ve zamanında yoldan çekilmememin de bir faydası olmadı. Ama polisle yüksek sesle konuşan sıçan artık acılarından kurtuldu.

Duş almam lazım. Ama Sid'in gecenin karanlığına karıştığını, omzunun üzerinden baktığını ama üst katta üstümü değiştirirken pencereden beni izlediğini görmediğimi görünce, onu takip etme isteğime karşı koyamadım.

şimdi uyuyamıyorum.

Dışarıda birilerinin olduğunu düşünmek. Bizi izlediğini. *Onu.*

Bu o mu?

-Sence bir doktora görünmesi gerekiyor

mu? Nicolas'a bir kaşımı kaldırıyorum.

-Geçen hafta ebe geldi. -Beraber dinledik.

İçindekinin benim bebeğim olmadığı gerçeğini düşündükçe çenemi sıkıyorum. İçindekinin *benim bebeğim* olmadığını ama bir gün olacağını düşündükçe çenemi sıkıyorum.

Bir gün böyle olacak.

Nicolas başını öne eğer, bunu yaparken omuzları içe doğru kıvrılır.

-"O tür bir doktor değil," diyor sessizce.

Dişlerimi sıkarak soruyorum: "Peki *ne* tür bir doktordan bahsediyorsun? -Başını kaldırıyor, gözleri benimkileri arıyor ama bir şey söylemiyor. Bana bakışından vücuduma bir sıcaklık yayılıyor. "O deli değil," diye tersliyorum.

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor, şortunun cebine uzanıyor ve korkuluktan doğrulurken benden uzağa bakıyor.

-Öyle olduğunu söylemiyorum. Ama kısa sürede çok fazla travma yaşadı ve...

-Benimle travma hakkında konuşma. O ve ben travmayı biliyoruz. Biz travma içinde doğduk Nicolas. -Elindeki sigara yanıklarına bakıyor.

Çenesinde bir kas spazmı görüyorum. Sen zor zamanlar geçirmiş olabilirsin ama biz? Sid ve ben? Yaşadıklarımız cehennemi Disneyland gibi gösteriyor. -Ona sırtımı dönüyorum ve elimin cebimde titrediğini hissediyorum. Öfke tekrar içime doluyor ve Nicolas'ın boynunu kırmadan önce onu bastırmam gerekiyor. O deli değil. Eğer birini gördüğünü söylediyse, birini görmüştür. Ve *sen* onu kaybettin.

Kapıya doğru yöneliyorum, ona yakın olmak için çaresizce. Ona dokunmak için.

Tut şunu. İzin verirseniz alayım.

-Peki ya sen? -Nicolas arkamdan sessizce soruyor.

Kimseyi gördün mü?

Çenemi sıkıyorum ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Sürgülü cam kapıyı açıp içeri girerken ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Ama daha kapıyı kapatmadan tekrar konuşuyor: "Belki hayal etmedi, ama eğer etmediyse..." Nefes alıp geriliyorum, içimde bir öfke ve acı kasırgası dolaşıyor. Ignis'in geldiğini biliyorsun, değil mi?

Onu bu işin dışında bırakmayacağını biliyor musun? Kendi yöntemiyle, o da onu güvende tutmak istiyor.

Son cümlesini duymazdan geliyorum çünkü içimden onu vurmak geliyor ama o anda, salakların yaptığı bir sürü lanet törenden birinin adıyla, takıntı haline getirmemek için çok uğraştığım tüm o anılar geçmişe dönüyor ve beni neredeyse felç ediyor. Elim cebimde şiddetle titriyor ve onu kesmek istiyorum. *Onlara* bağlı olan her parçamı parçalamak istiyorum.

Lucifer Malikov'un boynuna ellerimi dolamak ve bana yaptığı her şeyin bedelini ödetmek için sabırsızlanıyorum. Olmasına izin verdiği her şeyi. *Onu benden nasıl aldığını.*

-"Ondan önce ölecek" diye yanıtlıyorum Nicolas'ı. Ya ondan sonra? Burayı arkamızda bırakalım.

Kapıyı arkamdan çarpıyorum ve sevdiğim tek kızı bulmak için eve giriyorum. Kanlı kocasının beynine bir bıçak sapladığımda kalbini kırmak zorunda kalacağım tek kızı.

Kapıdaki bir aralıktan onun uyumasını izliyor, ormanda takip edildikten sonra nasıl bu kadar çabuk bayılabildiğine hayret ediyorum.

Çok yorulmuş olmalı.

Ya da belki de canavarlara alışmıştır.

Odada ona aldığım küçük lambadan gelen yumuşak mavi bir parıltı var ve alınının üzerinde asılı duran kolunu görüyorum, parmaklarının yavaşça açılmasını izliyorum. Avucundaki X işaretini bir anlığına yakalıyorum.

Gökyüzünün loş ışığında görünen ona bakarken dişlerimi gıcırdatarak geriliyorum. *Pıhtılaşıyor.*

Lanet olsun.

Onu tanımıyor bile ve çoktan ona sahip olmaya çalıştı. Zoraki bir evlilik, ama o Kaliforniya'dayken o neredeydi? İkimiz de açlıktan ölürken, terk edilirken, boktan babası yüzünden her geçen gün tekrar tekrar sefalet ve yoksulluğa sürüklenirken o hangi cehennemdeydi?

Ve benimkini.

Ama Lazar Malikov'un benimle herhangi bir bağlantısı olduğuna inanmayı reddediyorum.

Benim babam
yok.

Ben hiç
yapmadım.

Ama Sid ve ben?

Her zaman birbirimize sahiptik.

Annem onu içeri getiriyor, mırıldanıyor, gülümsüyor ve kollarında sallıyor. Ben yapış yapış mutfak zemininde oturuyorum.

Kapı çalındı.

Annemin gözleri benimkilerle buluştu. Bana baktığında ne gördüğünü bilmiyorum ama gergin görünüyor. Beni hep yanında taşır.

-Sorun yok Jamie. Annen hemen dönecek, tamam mı? Çömelir, uzun siyah saçları bir omzunun üzerinden düşerken gri gözlü kızı yere bırakır. Gümbürtü daha da artar. Seni seviyorum Jamie. Annen seni seviyor.

Kırmızı itfaiye arabamı aldım. Bir tekerleği eksik ama umurumda değil. Kırık şeyleri hep sevmişimdir. Annemin Noel'de bana verdiği oyuncak ayının bir gözü yok. Annem tamir edebileceğini söyledi. Diğer gözünü çıkardım ve pürüzsüz, parlak plastiği çöpe attım. Ben de kırık oyuncak ayıyı tercih ederim.

Garip gözlü bebek emekleyerek bana doğru geliyor. Kahverengi, omuz hizasında saçları var. Teni benimki kadar bronz değil. Çünkü annem arka bahçemizdeki küçük plastik havuzda oynamama çok izin veriyor. Kum havuzu olması gerekiyordu. Annemin arkadaşlarından biri beni evden çıkarmadan önce bundan bahsetmişti. Kaplumbağa şeklinde.

Ama annem bunun bir yüzme havuzu olduğunu söylüyor ve ben de suyu tercih ediyorum.

Ön kapıdan annemin sesinin yükseldiğini duyuyorum. Bir adam derin bir sesle ona cevap veriyor.

Bebek kamyonetimi kaptı. Elinden almaya çalıştım. Yüzüme vurdu. Beni güldürüyor.

Annem ağlıyor.

Adam bağılıyor.

Bebek kucığıma emekliyor. İkimiz de minibüsü tutuyoruz ama ben ellerimle dokunmuyorum.

Annem, üst üste yığılmış çamaşır makinesinden atlayıp bacağıını kıldığıında çıkardığıım sese benzer bir ses çıkartıyor.

Çok yüksek.

Kalbim ağlıyor ve nedenini

bilmiyorum. Göğsümü ovuyorum.

Kapı çarparak kapandı. Annem hala ağlıyor.

Bebek bana bakıyor. Gözleri gümüş rengi, nikel gibi.

Küçük elini yanağıına vuruyor.

Sağıına dokunuyorum.

Yüzümü öp.

Annem hala ağlıyor.

Bunu çok sık yapıyor.

Ama yeni kız kardeşim ve ben asla yapmayız.

Onu yanımda tutuyorum, gitmesine asla izin vermiyorum. Annem gibi ağlamasını istemiyorum.

Uzun, çok uzun bir süre onu takip edemedim. Onu koruyamadım. Ama son üç haftadır burada. *Benimle birlikte.*

Peki ya bu sefer? Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Bölüm 3

Sid

-Sen sıska bir kaltaksın, bunu biliyor musun?

Ria'nın sesiyle çenemi kaldırıyorum, kapımın önünde durduğunu görüyorum.

Elini kalçasına dayamış, koyu renk kıvrıcık saçlarından bir tutamı parmağına dolamış. Siyah tişörtümü karnımı örtecek şekilde aşağı çekiyorum, geniş odamdaki boy aynasına bir kez daha bakıyorum. Geniş ama neredeyse boş. Arkamda çift kişilik bir yatak, gri ve siyah çarşaf, sabah güneşini engelleyen siyah perdeler, kendi kişisel balkonumu örtüyor. Ayna ile aynı duvarda bir şifonyer ve yatağın yanında bir banyo var. Ama burası yeni bir ev, oturulmuyor, dağınıklık yok. Jeremiah'ın beni saklamak için özel olarak satın aldığı güvenli bir ev.

Kaçtığım her şeyden korundum. Bunun için

minnettarım ama acımı dindirmiyor. Kocam için.

Çocuğumun babası için.

Elimi dalgınca karnımın alt kısmında gezdiriyorum, her ne kadar şişlik yeni yeni ortaya çıkmaya başlamış olsa da. Henüz on dokuz haftalıktım ve kendimi zar zor görebiliyordum ama Jeremiah geçen hafta bir ebe getirmişti. Kalp atışlarını duyduk, hızlı ve gürültülüydü ve Jeremiah'nın soluk yeşil gözleri parlayarak elimi tuttu ve ağzını elimin arkasına bastırdı.

-Baba olmaya hazır mısınız? -diye sormuştu ebe, bir elinde Doppler şeridi, diğer elinde küçük makine.

İkisi de düzeltmeye zahmet etmedi.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, artık at kuyruğu yapmak gibi zekice numaralar yapabileceğim kadar uzun.

Tekrar kesmeye hazırım.

-"Kes sesini," diye mırıldanıyorum Ria'ya, gülümsememi tutarak. Sabahın köründe burada ne işin var?

Yatağımın başucundaki çalar saate bakıyorum. Saat sabahın yedisi bile değil. Bu gece Nicolas için bir parti var ve ben bunu tamamen atlayıp bütün gece burada uyumayı düşünüyorum.

Ria kollarını kavuşturup kapıya yaslanır. Soluk pembe bir şort ve beyaz bir atlet giymişti. Dudaklarında bir gülümseme ve altın rengi gözlerinde başka bir şey var. Burada Nicolas'ın yanında rahat etti, ama kendi rızasıyla tutsak olsa bile hâlâ iradesi dışında tutulduğunu biliyorum.

Jeremiah, ailesinin haberi olmadan onlara bakmaktadır ve onlar da onun İskenderiye Üniversitesi'nde tarih bölümünden mezun olmadan önceki son döneminde yurtdışında okuduğunu sanmaktadırlar. Yıllardır şehri gizlice yöneten ailelerden gizli olarak burada bulunarak hayatının en büyük tarih dersini aldığını bilmiyorlar.

Onu düşündüğümde boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. *Lucifer*. Adını düşünmek bile nefes almayı zorlaştırıyor.

Ama bize yer lazım. Ve

benim gitmem

gerekiyordu.

Bazen, geceleri, o elleri tekrar üzerimde hissediyorum. Dinliyorum fısıldadıkları tehditleri. Ağzımın içini kaplayan korkunun tadını alıyorum. Noctem'den canlı çıkmama asla izin vermeyeceklerdi.

Eğer kardeşlerim olmasaydı - ve Jeremiah'ı da bu kategoriye dahil etmeden edemiyorum, sanki beni pes etmekten ve ona istediğini vermemekten alıkoyacağını düşünüyormuş gibi - ölmüş olurdum.

Lucifer benden nefret ediyor olabilir ama umarım en azından hayatta olduğum için minnettardır.

Ancak onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen burada Jeremiah ile birlikte olmaktansa ceset olmamı tercih ederdi.

-Doğum günü çocuğu gelip sana göz kulak olmamı söyledi," dedi Ria gülümseyerek.

Gözlerimi deviriyorum, aynadan uzaklaşıyorum ve komodine doğru yürüyorum, bıçağımı alıp yırtık siyah kotumun arka cebine koyuyorum.

-Üzerimde yeterince göz yok mu zaten? Neden seninkilere de ihtiyacım olsun ki? -Biraz uzun gibi görünen bir kalp atışı sessizlik geçiyor ve ben tekrar Ria'ya dönüyorum, bakışlarını cılalı ahşap zemine çevirirken kaşlarını çatışını izliyorum. Gerginleşirken nabzım hızlanıyor. Ne? -Üstüne gidiyorum. Sorun ne?

Boğazını temizliyor ve omzunun üzerinden koridora bakıyor. Jeremiah'nın odası benimkinin karşısında, Nicolas ile Ria'nın saklandığı oda da birinci katta, yani sanırım genel olarak meraklı gözler arıyor. Bakışlarını tekrar bana çeviriyor, parmaklarını kollarının etrafında sıkıyor, "Sana söylemesi gereken kişi ben miyim bilmiyorum ama....

-Ama ne? -Bastırıyorum, yaklaşıyorum, gittikçe daha da sabırsızlanıyorum.

Kocama bir şey mi oldu? Nerede o? İyi mi?

-Bütün kameraları kontrol ettiler. -Dudağını ısıyor, kaşlarını çatıyor. Nefes alamıyorum, boğazım düğümleniyor, ona bakarken vücudum donuyor, o olmadığını duymayı umuyorum. İyi olduğunu duymayı umuyorum. Yanından koşarak geçmek, onu kenara itmek ve onu kendi gözlerimle görmek için merdivenlerden aşağı atlamak istiyorum. Hâlâ nefes aldığını bilmek için. Hâlâ yaşadığını. Hala bir bütün. Kardeşini duydum..." Bu kelimeyi duyunca yüzünü buruşturdu, hatasını fark etti ama neyse ki düzeltmedi, ben nefes almakta zorlanırken konuşmaya devam etti. Konuşmak..." Sertçe yutkunuyor. Nicolas'la. Hayır.

Hiçbir şey bulamadılar... ve Nicolas senin yapmış olabileceğini düşünüyor..." Bir ayağından diğerine eğiliyor. Bunu hayal edebilirdin.

Nefes alırken ciğerlerime oksijen doluyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Jeremiah ona ulaşmadığı için rahatlamaktan neredeyse başım dönüyor. Başım dönüyor, ama gözlerimi zorla açıyorum ve odaya giren Ria'nın endişesini görüyorum, ama elimi kaldırıyorum ve burnumdan nefes alıp ağzımdan verirken iyi olduğumu bilmesini sağlıyorum.

Sonra sözleri aklıma kazındı.

Elimi bırakıyorum, bir anlık rahatlamamanın yerini öfke alıyor. Kafamdaki figürü görebiliyordum. Koyu renk bir başlık takıyordu. Yüz hatları yoktu ve ormanın ortasında karanlıktı ama *birini gördüğümü* biliyordum.

"Hiç sanmıyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Ria'nın yutkunurken boğazının hareket edişini izliyorum, bakışlarını kaçırıyor.

-Sana inanıyorum. -Gözlerimin içine tekrar bakarken sesi bu sözlerle sertleşiyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Beni de aldılar, biliyorsun. -Bu sözler bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

Ancak ben bir şey söyleyemeden, ikimiz de koridordan gelen ayak seslerini duyuyoruz, emin ve hızlı.

Ria hemen doğruldu, koridora doğru döndü ve ben onu görmeden önce kardeşimin sesini duydum.

-Hazır mısın, Sid? -Sesi sabırsız ve gergin geliyor.

Görüş alanına girdiğinde olduğu yerde durup Ria'ya baktı. Noctem'de onun kollarına koşmuş olabilirdi, çünkü Mav'dan kaçtığında onu birkaç hafta serbest bıraktıktan sonra kaçırın Altı'dan daha iyi olduğunu biliyordu, ama aralarında aşk yoktu. Aylar önce o gece arabada kafasına nasıl silah dayadığını tamamen unuttuğunu sanmıyorum.

Bana çok daha kötü şeyler yaptı.

Ben de unutmadım ama sanırım bunu bekler hale geldim.

onda

n.

Ellerini basketbol şortunun ceplerine sokuyor.

Kısa boylu ve gri renkte, geniş göğsünün üzerine gerilmiş beyaz bir tişört giyiyor. Her sabah antrenman yaptığımız için antrenman kıyafetleri giymesi gerektiğinin farkındayım ama nedense dün gece olanlardan sonra bu sabah bunu atlayabileceğimizi düşünmüştüm.

Daha iyi bilmeliydim.

Ve eğer kimse bana inanmazsa, kanıt yoksa, endişelenmesi için bir neden olduğuna bile inanmayabilir.

Hepimiz her zamanki gibi iş yapıyoruz.

Düzensiz bir programı olsa da kardeşim rutine çok önem verir. Sanırım bu, hayatının büyük bir bölümünü rutin olmadan geçirdiği için kendini kontrol altında hissetmesine yardımcı oluyor. Bu hissi bilirim, çünkü ben de öyleyim. Ama ben kontrol istemiyorum.

Özgürlüğü özlüyorum.

Kaçmak için. Ama dışarıda

biri vardı.

-Ne yapıyorsun? -Jeremiah alçak sesle Ria'ya sorar.

Başını yana eğdiğinde koyu kahverengi, dalgalı saçlarından bir tutam soluk yeşil gözlerinin hemen üzerine düşüyor.

Ria bir adım geri çekilir, ama kapı çerçevesine doğru koşar.

-Ben sadece...

-Ria'yı ağabeyimin korkunç öfkesinden korumak için onlara yaklaşıp, "Senin ve Nicolas'ın benim hayal gördüğümü düşündüğünüzü söylüyor," diyorum.

Yavaşça, çenesini sıkarak bana döndü.

-Hiç söylemedim.

-Bana inanmıyor musun? -Bilmek istiyorum, kardeşimin gözlerinin içine bakarak, sözlerimin boğuk çıkmasından nefret ederek. Madem böyle düşünüyordun, neden *beni görmeye* gelmedin?

Bir süre bana bakıyor, bakışları beni tepeden tırnağa tararken dudağını ısırıyor.

Bakışları karşısında vücudumda bir kızarıklık oluşuyor ve bana böyle baktığında bir şeyler hissetmekten nefret ediyorum. Sanki beni istiyormuş gibi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, dolgun dudaklarındaki hafif gülümsemeden bana ne yaptığını bildiğini anlıyorum.

-Sana inanmadığımı hiç söylemedim Sid.

Ria alaycı bir ses çıkarıyor ve Jeremiah gözlerini kısıyor, ama benden başka bir yere bakmıyor. Başını sallayan Ria onun yanından geçerken, "Ben yokum," gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyoruz, sonra merdivenlerden aşağı yankılanıyor.

-"Benimle o lanet oyunları oynama," diyorum Jeremiah'ya, yaklaşıyor. Temiz giysileri ve biraz da kolonya ya da deodorantı gibi temiz kokusunu alıyorum. Harika kokuyor ve daha da iyi görünüyor. Ona karşı koymak imkânsız hale geliyor. Ama kalbim ona ait değil. En azından tamamı değil. *En azından... kendime böyle söylemeye çalışıyorum.* Ben kafeste tutman gereken bir çocuk değilim." Son kelimeyi hırıldayarak söylediğimde çenesinin seğirmesini izliyorum. O benimle o lanet kafes hakkında konuşmayı reddediyor, ben de ona olanların etrafında dolanmayı reddediyorum. *Konuş benimle.* Seninle eşit olmama izin ver.

Elini uzatıp kolumu tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bana bakarken ellerim göğsüne ulaşıyor ve kalbinin avuçlarımda güçlü ve emin bir şekilde attığını hissedebiliyorum.

-*Eşitlik mi* istiyorsun? -Küçümseyici bir ses tonuyla soruyor. Akıl sağlığı saçmalıklarını kafana takma. Şu lanet kıyafetleri çıkar ve doğru olanları giy, sonra da spor salonuna git. Sonunda benimle dövüşebilirsen sana eşit davranacağım. -Eli arkama uzanırken sözleri kulağımın kabuğuna fısıldanıyor,

Gömleğimi yukarı çekip omurgama bastırıyor. Eğer yapamıyorsan, soru sormayı bırakacaksın.

-Hayır bebeğim, bu... bu doğru değil. -Jeremiah iç çekerek reddediyor ama dolgun dudaklarının kenarlarında bir gülümseme var. Başını eğiyor, benden uzaklaşırken ellerini kalçalarına koyuyor. Üstü çıplak, sırılsıklam ter içinde ve terin sert vücudunda parladığını görüyorum. Yara izini de görüyorum, tam olarak iyileşmemiş, hala yaralı, kırmızı ve kabarık.

Kaburgalarının hemen
altında. Kocamın yarası.

Yeremya'nın hayatta kalması bir mucizedir. Yine de o her zaman bir tanrı olduğuna inanırdı. Sanırım neredeyse ölümsüz olması mantıklı.

Kıçımı defalarca tekmelediğinden beri ruh hali düzeldi ve ben de bu duyguyu biliyorum. Antrenmanlar başıma gelen her şeyi unutmama yardımcı oluyor.

Kısa bir süre için.

-Bunu daha fazla yapmak istemiyorum," diyorum elimin tersini alnımda gezdirerek. Ben de terliyorum, üzerimde spor sütyenim ve şortum, ayaklarımda siyah spor ayakkabılarım var. Son iki saattir bodrum katındaki spor salonundayız.

Başını kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşurken yeşim taşı gözleri eğlence dolu.

-Formun yanlış. Serbest olanlar bacakların, değil mi? Elimden kaçmayı bekleyemezsin. Bu olmayacak, Sid.

Bu sözlerde çifte anlam var ve bunu bakışları vücudumda gezinirken gözlerinin parlamışında görüyorum.

Bu bakışla içimde oluşan sıcaklığı görmezden geliyorum. Onun sözleriyle. Bunun yerine, at kuyruğumu gerginleştirip ona sırtımı dönüyorum ve kahvaltı için hazırlanmak üzere odanın köşesindeki merdivenlere yöneliyorum. Jeremiah'ın bana aldığı ve bir gece başucuma bıraktığı bebek kitabında sabah bulantısı yaşamadığım için şanslı olduğumu okudum.

Yine de her zaman aç kalıyorum ve yatak odamın kapısındaki *anlaşmazlığımızdan* sonra onu susturmak için yemek yemedim.

Başaramamıştım.

-Dövüşmeme gerek yok. Şimdiye kadar fark etmediysen, koşmakta iyiyimdir. -Ama ben daha iki adım atamadan kolları göğsüme dolanıyor ve beni terli bedenine doğru çekiyor.

Diğer eli boğazımı buluyor ve nefesim dün gece olduğu gibi kesik kesik çıkıyor.

Donup kalıyorum, kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki *acıyor*.

Nefes alamıyorum, özellikle de eli çıplak belime indiğinde, parmakları tenime hafifçe değiyor. Boğazımı güçlü bir şekilde kavırıyor ama acı vermiyor.

Henüz değil.

Nefesi kulağımda ve dokunuşuna karşı gevşerken gözlerim kapanıyor, ondan hiç nefret etmediğim halde nefret ediyorum. Sırtımda ereksiyonunu hissetmekten nefret ediyorum ve burada bulunduğum üç hafta boyunca onu öpmemiş olsam da, bir parçam... *bir parçam* öpmek istiyor.

-*Şimdiye kadar fark etmediysen diye* söylüyorum, seni yakalamakta iyiyimdir. -Sözleri tüylerimi diken diken ediyor ve parmaklarının altında boğazım düğümleniyor. Yutkunamıyorum. Hiç hareket edemiyorum. İstedğimden bile emin değilim. Nasıl yapacağını bilmen gerek.

Kendini savun, bebeğim. Eğer dün gece biri seni takip ettiyse... bunu tekrar yapabilir. -Sesi öfkeyle karışık. Fısıldıyor, "Benden uzak dur. *Hemen. Şimdi.*

Yatağımın yanındaki bıçağı düşünüyorum. Silah tam da bu odada, ağırlık sehparından birinin üzerinde. Nicolas üst katta, kardeşimin diğer korumalarıyla birlikte.

Kaçtığım için beni koruyamadılar. Eğer Jeremiah doğru zamanda eve gelmeseydi ve Nicolas beni aramasaydı, peşimden gelecek olanlar *onlar* olabilirdi.

Dişlerimi sıkıyorum ve kendimi sabitlemek için bir nefes alıyorum.

Jeremiah'nın gülümsemesini kulağımın dibinde duyabiliyorum.

İlk içgüdüm tam da son birkaç saattir yapmaya çalıştığım şeyi yapmak. Kurtulmak. Ya da hâlâ göğsümde kilitli duran kolunu tutmak, nasırlı parmakları hâlâ çıplak belimi okşuyor. Ama bu dürtüyle savaşıyorum, söylediklerini dinlemeye çalışıyorum.

Bacaklarım serbest.

Yukarı ve geriye tekme atmamı engelleyecek hiçbir şey yok ve... Tam denerken, bacağını bacağıma doluyor, beni yerinde tutarken, eli boğazımda sıkılaşıyor.

-Tekrar dene," diye talimat veriyor, sesi alaycı değil. *Nazik.* Diğer ayağımı geri kaldırmaya çalışıyorum ama o daha hızlı, bacağımlı sıkıca bir tarafa doğru hareket ettiriyor ve dengemi kaybetmeme neden oluyor. İkimizin de dengesi bozuldu. Geriye doğru düşüyoruz ve boğazımdan bir çığlık geliyor, benim için değil, *onun* için endişelendiğimden.

Ancak hiç ses çıkarmayınca şaşıyorum ve yere çakıldığımızda beton zemine serdiği minderlerin üzerine düştüğünü fark ediyorum.

Gülüyor, bu yeterince sık duymadığım hoş bir ses. Ve tam benim küçük bir kahkaham ağzımdan çıkarken, o bana

O kadar hızlı dönüyorum ki sırtım halıya çarptığında başım dönüyor ve ellerini başımın iki yanına koymuş bir şekilde üstümde duruyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, kahkahalarım dilimin ucunda sönüyor. Kollarına, parmaklarımın altında terden kayganlaşan sert kaslarına uzanıyorum. Neden ona yapıştığımı bilmiyorum. Onu uzak tutmaya mı çalışıyorum yoksa daha yakın olmasını mı istiyorum bilmiyorum.

Dizleri kalçalarımın iki yanında ve bana karşı değil de onların üzerinde olduğu için minnettarım.

Gözlerim onun güzel yüzüne iniyor, dolgun, ayırık dudaklarına bakıyorum, belirgin çene çizgisinden ter damlıyor.

Boynundaki, omuzlarındaki kasları görüyorum ve vücudunda aşağı doğru yürüyorum. Büyük, uzun boylu, benden çok daha büyük.

Onun emrinde olmak istemeyeceğim bir şey, ama bunu yapmamalıyım da.

Bundan kaçınabilirim ve... hoşuma gidiyor.

-"Jeremiah," diye fısıldıyorum, parmaklarım kollarının etrafında sıkışıyor, "nesin sen...?"

Bana yaklaşıyor, sözlerimi kesiyor, dudakları benimkinden birkaç santim ötede. Onun kokusunu alabiliyorum, terden sıırıslıkla olsa bile taze çamaşır gibi temiz. Kardeşimle ilgili her şey mükemmel bir şekilde cilalı ve düzenli, sanki ruhundaki çürümeyi gizlemek için buna ihtiyacı varmış gibi.

-"Altımda hissettiklerin hoşuma gidiyor," diyor usulca, diş macunu kokulu nefesi ağzımı ısıtıyor, beni okşuyor. Beni içine çekiyor. Kalçalarımı birbirine bastırıyor. Onu görmemek için gözlerimi kapatıyorum. O zaman bunlar olmuyormuş gibi davranabilirim.

O benim kardeşim.

Kardeşim.

-Benimle kavga etmemen hoşuma gidiyor. -Ağzı yaklaştı, neredeyse dudaklarıma değecek.

Tırnaklarımı kollarına geçiriyorum ve küçük bir kahkaha atıyor ama geri adım atmıyor.

-Bu bir adım, değil mi bebeğim?

Konuşmuyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum, nefesimi tutuyorum. Bunun için benden nefret ediyor. Bunu istediğim için.

-Bugün iyi denemeydi Sid. Ağzının yokluğunu hissedebiliyorum ve içimi bir rahatlama kaplıyor ama bu kısa sürüyor. Ağzım yerine yumuşak, dolgun dudaklarını yüzümün kenarından aşağıya doğru sürüklüyor. Ama unutma, benimle asla savaşılamazsın.

Ağzı boğazımı buluyor ve onu itmek yerine, durmasını söylemek yerine... boynumu geriye atarak daha iyi erişmesine izin veriyorum.

Benim teslimiyetime karşı gülüyor. Dişleri boğazımın çukurunu kazıyor.

-Yeterince güçlü olmadığın için değil. -Dudaklarını bir öpücükle kapatıyor, beni ağzına çekiyor.

Bir iniltiyi bastırıyorum, onu o kadar sert sıkıyorum ki canının yanması gerektiğini biliyorum. Kasları parmaklarımın altında esniyor ama bana bırakmamı söylemiyor.

-"Sen tanıdığım en güçlü kızsın," diyor usulca, sözleri boğazımda titreşiyor.

Midemde kelekler uçuşuyor, damarlarımda arzu dolaşıyor.

-Ama durmamı istemiyorsun, değil mi bebeğim? -Ağzını tekrar tenime kapatıyor. Yine de bekleyeceğim. Sen pes edene kadar bekleyeceğim. Peki pes ettiğinde? -Bana bakmak için başını kaldırıyor. Bunu yaptığında, seni dünyanın en mutlu kızı yapacağım. -Gülümsemesi hınzırca ve biliyorum ki

Daha bitirmedi. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, atkuyruğumun gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Ama *eşitlik* kazanılır, tatlım. Ve oraya ulaşana kadar, seni güvende tutmama izin vereceksin. -Dilini boğazımda gezdiriyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, onun sıcak tenime değen sıcaklığıyla vücudumdaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Seninle ilgilenmeme izin ver, çünkü *kardeşler böyle yapar*.

Bölüm 4

Jeremiah

Güvenlik önlemi olarak Nicolas'ın partisini yapmaya karar verdiğimiz kulübün geniş arka odasındaki masanın üzerindeki parayı sayıyorum. Sid aklını kaçırmıyorsa diye.

Beş bin, elli dolar, önemsiz bir uyuşturucu satıcısının cinayeti için. Hiç görmemesi gereken bir ceset yığınıyla karşılaştığı için çenesini kapalı tutsaydı, gelecek hafta kızının ikinci doğum gününe yetişirdi ve ben de beş bin dolar tasarruf ederdim.

O yapmadı ve kızı muhtemelen daha iyi durumda. Polislere yaptığı "isimsiz" ihbara rağmen yılın babası sayılmaz.

Başımı kaldırdığımda kız kardeşimin karşı duvardaki deri koltuğa tünediğini görüyorum; bacak bacak üstüne atmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde kibar bir ilgi ifadesi var; Roman Torres yanına oturuyor ve kendini tanıtmak için elini uzatıyor.

Sid ve Roman'ın tokalaşmasını izlerken bir elim hâlâ not yığınının üzerinde, diğeri de kalçamda ve diğer elim yumruk şeklinde sıkılı, Roman'ın yüzünde rahat bir gülümseme ve bir yanağında gamze beliriyor. Temasları uzun sürüyor ve Sid sonunda çekilip kollarını tekrar kavuşturduğunda Roman daha da yaklaşarak parmaklarını bir dizinin üzerinde birleştiriyor.

-Hiç şüphemiz var mı? -diye soruyor Nicolas, ama ben şoförüm Roman'a bakarken cevap vermiyorum. Kişisel değil. İş. Kaçamaklar, suikast alanlarına gidiş gelişler, ara sıra bir koşucu emekli olmak zorunda kaldığında onun yerini doldurmak.

Şimdi parayı en yeni paralı askerime teslim etmek için bekliyor. Onu karanlık ağda, tüm iyi adamların olduğu yerde buldum ve bu iş iyi giderse onun için bir işim var. Bana şimdiden Altı'dan değerli bilgiler verdi - neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi ve bazen onun içeriden biri olup olmadığını merak ediyorum. Ama yine de, tam da ihtiyacım olan şey bu.

Ama Roman kardeşime böyle bakmaya devam ederse, yeni bir şoför bulmam gerekecek.

Nicolas'ın kanepede döndüğünü, omzunun üzerinden baktığını ve Sid'in Roman'ın söylediği saçmalıklara gülmesini izlediğini görüyorum.

- "Ah," diyor Nicolas, sesi kısık. Anlıyorum. - Bir nefes verip tekrar dönüyor, ama Roman'ın dizi Sid'inkiyle çarpıştığında ben hâlâ dümdüz karşıya bakıyorum.

Onu öldüreceğim.

- Ona yasak olduğunu söyledim. Sadece konuşmayı seviyor, hepsi bu. - Nicolas parayı elimden kaydırıyor ve ben de doğrulup avucumu uyluğuma bastırıyorum.

Sol elim ve titremeye başladı.

Marihuana soluyor ve pipom arabada. Burada uzun süre kalmayı planlamamıştım. Birkaç kulübüm var ve zaman zaman bu ortamın tadını çıkarıyorum ama Nicolas için gelirim, satıcının bokuyla uğraşır ve Sid'i evine bırakırım diye düşünmüştüm. Yine de arka odanın kapısından yankılanan gümbür gümbür bas sesleri - Yo Gotti'den *Fuck You* - ve kapı açıklığının altından süzülen mavi ve yeşil ışıklarla, neredeyse Sid'le bu gecedeki keyif alıp alamayacağımızı merak edecektim.

Onun güzel kışının kucağında dans etmesine aldırılmazdım.

Ama şimdi sanırım Roman'ın kanını mobilyalarından temizlemek için bir temizlik ekibi çağırmam gerekecek.

Ayağa kalkıyorum ve Nicolas da kalkıyor, banknotların etrafına elastik bir bant sarıyor ve onları kanepenin üzerindeki siyah çantaya atıyor. O da bir

Kenara çekilip Roman ve kız kardeşimi görmemi engellemeye çalışıyorum ama ondan daha uzunum, o yüzden bu pek işe yaramayacak.

Kapıya bakıyorum ve kapıcımın da gözlerinin onların üzerinde olduğunu görüyorum.

Herkes kız arkadaşımın yasak olduğunu biliyor, *lanet olsun*. Nicolas ona söylemek zorunda kalmamalıydı.

Ama şimdi Roman benimle uğraşmak istiyor.

Dalga geçilecek havada değilim.

Parmaklarımı belimdeki silahın üzerinde gezdiriyorum ama sonra vazgeçiyorum. Bunun yerine, kollarımı ön kollarıma doğru kaldırırken ona bakmaya devam ediyorum.

Sid'in bana döndüğünü görüyorum, gri gözleri temkinli bir şekilde beni izliyor, Roman - yabancı - hala kulağında konuşuyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, çenesini kaldırıyor ve ne yaptığımı sandığımı sorar gibi bir kaşını kaldırıyor.

Nasıl biri olduğumu biliyor. Dünyadaki herkesten çok o beni tanıyor. Ve şimdi nihayet onu burada, *benimle, kendi seçimiyle* bulduğuma göre, burnunda küpe olan bir pisliğin bunu benim için mahvetmesine izin vermeyeceğimi bilmeli.

-Hadi ama J," diye mırıldanır Nicolas dişlerinin arasından. Sakin ol.

Roman'ın eli Sid'in koluna gittiğinde ve Sid aniden başını ona doğru çevirdiğinde onu görmezden geliyorum, gözleri ızgaralar halinde daralıyor, ona dokunmasını izliyor.

İşte benim kızım.

Ama ona siktirip gitmesini söylemeden önce o güzel ağzını açmasını beklemeyeceğim. Ellerim ceplerimde, birkaç adımda odayı geçerek masanın ve Nicolas'ın etrafından dolanıyorum.

Roman konuşmaya devam ediyor ama tam karşısında durduğumda başını kaldırıp bakıyor, parmakları hâlâ Sid'in kolunda,

kocaman beyaz üstünün altında çıplaktı, altında kireç yeşili bir sutyen görünüyordu.

Kendisinininkinden bir ton daha koyu olan kömür rengi gözleri şaşkınlıkla irileşiyor ama yine de lanet elini kıpırdatmıyor. Malzemeleri genellikle kulübün arka tarafından alıyor ve Nicolas için çalışan bir adam aracılığıyla bana tavsiye edildi. Mantıken beni çok iyi tanımadığını biliyorum.

Ama Sid Rain söz konusu olduğunda, hiçbir zaman *mantıklı* olamadım.

-Nasıl gidiyor, Roman? -Kibarca soruyorum. Sanki irkilmiş

gibi bana göz kırpmıyor.

Zihnimde onun detaylarını gözden geçiriyorum. Benden bir yaş küçük, yirmi üç yaşında, lisede araba yarışlarında isim yapmış, liseden beri ot satıyor ve sabıka kaydı yok. Henüz yok.

Gülümsüyor, gamzeleri yumuşak, çocuksu yüzünde parlıyor.

-"Tamam Rain," dedi Sid'e bakarak. Ben de *Sid*'le konuşuyordum. - Adını öyle bir söylüyor ki dudaklarını birbirine dikmek istiyorum. Ben de kulübün sadece bu gece parti için açık olduğunu söylüyordum. -Sırtı genişliyor. Parayı biraz sonra versem sorun olur mu?

Sid'e tekrar bakıyor, yaklaşıyor.

Bacakları birbirine değiyor.

Sid onun kolunu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyor ama bana döndüğünde zerre kadar dikkat etmiyor.

-Eminim Lazarus aldırılmaz.

Lazarus. Yeni çalışanımın kod adı. *Saçma*.

-Sence aldırılmaz mı? -Soruyorum. Roman omuz

silkiyor.

-Sanırım *kadın*, ama hayır, şimdi beş bin, sonra beş bin, aynı şey, değil mi? -Gülüyor ve tam Sid'e dönüyor, nihayet Sid'in kendisine dokunmasını istemediğini anlıyor ve eli çekilebilecek kadar gevşiyor, elim fırlıyor, onu boğazından tutup kaldırıyor ve kanepenin yanındaki duvara doğru itiyorum.

Başı tuğlaya çarpıyor, gözleri sulanırken elleri boğazına dolanıyor.

-Ne oluyor dostum, ben sadece...

Sol elimle burnundaki metal halkaya uzanıyorum ve gözlerinin açıldığını, nefes alışının hızlandığını, nutkunun tutulduğunu görüyorum.

Kapalı kapının ardındaki dans pistindeki müzik dışında, o kadar sessiz ki sanki burada kimse nefes bile almıyor.

-Nicolas sana ondan bahsetti mi? -Kirli tırnakları elimi çizerken başımı iki yana eğerek soruyorum.

Uyarmak için çembere ateş ediyorum. Bana öyle dokunduğu için bütün parmaklarını kesmekten nefret ediyorum. Bu onun şoförlük kariyerini sonsuza dek mahvedebilir.

Donup kalıyor ama ellerini bırakmıyor. Gözleri benden öteye, Sid'e doğru kayıyor ve botlarının beton zeminde yankılandığını duyuyorum.

-Jeremiah," diye fısıldıyor sakince, ama onu duymazdan gelip bu pisliğin çemberini bir kez daha çekiştiriyorum.

-Sid hakkında mı? -diye soruyor, ben de lanet adını söylemekten nefret ederek daha sert çekiyorum. Yutkunurken boğazının elimin altında titrediğini hissediyorum. Az önce kız kardeşin olduğunu söyledi ve...

Kafasını tekrar duvara vuruyorum ve çığlık atıyor, şimdi burun delikleri açılırken panikliyor, gözleri o iğrenç piercingin etrafındaki parmaklarıma gidiyor, şakağını ter kaplıyor.

-Kız kardeşime dokunman gerektiğini mi düşünüyorsun? -diye sordu sessizce, bir kaşını kaldırarak.

Gözlerinde yaşlar birikiyor ve ellerimin altında titrediklerini hissediyorum. Acınası.

-Hayır, hayır, ben sadece... kız arkadaşım ve ben yeni ayrıldık ve ben sadece denemek istedim...

Piercingini daha sert çekiyorum, bunu yaparken onu büküyorum, derisini yırtıyorum, metali burnunun ucuna kadar sürüklüyorum. Bıraktığımda her yere kan fışkırıyor, çığlık atarken metal halka parmaklarımın arasında, yere düşüyor, elleri burnunun üzerinde.

Dönüp Sid'e bakıyorum, hâlâ uluyan Roman'a, sonra bileğimden kan damlayan parmaklarıma bakarken teninin garip bir gri renge dönüştüğünü görüyorum.

Ellerini yumruk yapıp iki yana açıyor ve başını sallıyor.

-Jeremiah, bunu yapmak zorunda değildin," o kadar sessiz söylüyor ki, Roman'ın ulumaları arasında onu zar zor duyabiliyorum.

Uzakta, Nicolas siyah çantayı kapatıyor ve hiç dikkat etmiyormuş gibi davranıyor.

Omuzlarımı silkiyorum.

-Daha iyi hissetmesi için onu öpmek ister misin? -Aramızdaki boşluğu kapatıyorum, yüzüğü bırakıyorum, parmaklarımı ince bileğine doluyorum ve onu kendime doğru çekerek tenini kanla boyuyorum. Başımı eğiyorum, parmaklarımdan biri saçlarının arasından geçip kafatasının arkasını kavırıyor. Şimdi ona anne olmayı denemek ister misin tatlım?

-Siktir git, Jeremiah. -Uzaklaşmaya çalışıyor ama onu daha sıkı kavırıyorum, bileklerindeki kemiklere o kadar sert bastırıyorum ki sürtündüklerini hissediyorum.

-Yanına oturmaya geldiğinde bunu ona söylemeliydin, abla. -
Dudaklarımı yanağından kulağına doğru kıvırıyorum, ucunu hafifçe ısıyorum, sadece bana karşı gerilmesine yetecek kadar, bir elimi göğsüme bastırıyorum. İnsanların sana dokunmasından hoşlanmadığımı biliyorsun. *Benden olmayan insanların.*

Roman hâlâ arkamdan höpürdetiyor ama alt dudağımı Sid'in kulağının üzerinden kaydırırken onu görmezden geliyorum ve benden uzaklaşmaya çalışırken irkildiğini hissediyorum. Gitmesine izin vermiyorum.

Birinin ona dokunması, onu incitmesi, benden başka birinin *ona sahip olması* düşüncesi içimi *kemiriyor*. Onu çok uzun süre bıraktım. Onu hamile bırakacak kadar uzun süre. *Onunla evlendi. Ona zarar verdim.*

Bunun tekrar olmasına izin veremem.

Son yirmi yıl onun *bana ait* olduğunu defalarca kanıtladı. Ve hayatımı *başka biriyle* geçirmeyi hayal bile edemiyorum. Onunlayken kabuslarım daha sakin oluyor. Nefes almak için bir nedenim var.

Biri bunu benden alabilir mi?

Kanlı bir sondaj deliğini yırtmaktan daha fazlasını yaptı.

Dudağımı ısıyorum, yanağım hala onunkine değiyor, ağzım kulağının üzerinde, onun yakınlığıyla içimde dolaşan sıcaklığı yatıştırmaya çalışıyorum. *Onun için* birini incitmekle. Bunu tekrar tekrar yaptım. Tüm kabuslarını sustururdum.

-Nicolas'ın doğum gününün tadını çıkaralım, kardeşim. Ama bir daha birinin sana bu şekilde yaklaşmasına izin verirsen..." Duruyorum, onu kendime yaklaştırıyorum, elim hâlâ saçlarında, parmaklarım bileğine dolanmış, Şeytan'ın titremeye başlamamasını umuyorum. Ve lanet olası gözlerini oyacağım.

Bölüm 5

Sid

Kulübün ışıkları bunaltıcıdır, mavi ve yeşil ışık parlamaları Başım dönüyor, endişem artıyor. Müzik çok yüksek, ROCKSTAR şakaklarımda bir ritim tutturuyor.

Ama beni bu kadar geren şeyin bunlar olduğundan pek emin değilim.

Bence bunun yerine, kulübün arka odasında zavallı Roman'a yaptıklarına rağmen Jeremiah şu anda gayet memnun görünüyor. En kötü şekilde. Kucağında oturan bir kadın görüyorum, söylediği bir şeye gülerken kollarını boynuna dolamış, içinde bulunduğumuz devasa dairesel kabinin sonunda, neyse ki aramızda bolca boşluk var, yüzünü göğsüne yaslamış.

Onlara bakarken boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyorum ve daha sert bir şeyler içebilmeyi dileyerek su şişesini dudaklarıma götürüyorum. Keşke ilk defa hamile olmasaydım diyorum.

Bir randevum vardı. Planlanmış bir kürtaj. Noctem'den kaçtıktan sonra buna bir son verecektim. Beni canlı canlı yemek isteyen başka bir adamın kollarına.

Ancak randevu günü, kocamın nasıl hissedeceğini hayal ederek soğuk terler içinde uyandım. Kırık kalbini düşündüm.

Bana ne yapmış olursa olsun... Bunu ona yapamam.

Jeremiah birasını dudaklarına götürürken gözleri benimkilere sabitlenmiş, kadının elleri gri gömleğini kurcalıyor, kollarını sıvamış, dalgalı kaslarını gösteriyor.

Bileğindeki yara izleri.

Benim için yara izleri.

Ama kucağındaki ben değilim. Kulüpten bir dansçı, bronz tenli, kıvrak vücutlu ve uzun siyah saçlı çok güzel bir kadın. Gümüş rengi bir elbise giyiyor, göğüsleri neredeyse dışarı taşıyor, etek boyu Jeremiah'nın elinin dayandığı yuvarlak poposunun hemen altına kadar uzanıyor.

Onu öldürmek istiyorum.

Solumdan bir ses -Hey," diyor, kokpit koltuğu sallanırken başımı çevirip yanıma oturan Ria'nın altın bakışlarıyla karşılaşıyorum, "iyi misin?

Jeremiah'ya tekrar bakmamak için

kendimi zorluyorum. Ne yaptığını

biliyorum.

Ona geri döndüğümünden beri bana altın gibi davrandı. İskenderiye'nin eteklerinde. Roma'da olduğu gibi psikopatla karışık altına benzer, ama bu Jeremiah'dır.

Ona karşı çok nazıksın. Hayal ettiğimden daha nazık.

Kocamdan bile daha iyi. Öte yandan, kocam aptalın teki.

Lucifer burada olduğumu biliyor mu bilmiyorum ama biliyorsa da bildiğim kadarıyla gelmedi. Beni aramaya ya da benimle iletişime geçmeye çalışmadı.

Umarım yardım alıyordur.

Bunu düşünürken elimi alnımdaki yara izinin üzerinde dalgınca gezdiriyorum. O kadar küçük ki Jeremiah burada olduğum üçüncü geceye kadar fark etmemişti ve bana olması gerekenden daha yakındı.

Bana bunu nasıl başardığımı sordu.

Yalan söyledim.

Tıpkı şimdi Ria'ya yaptığım gibi.

- "Evet," diyorum müziğin sesini bastırarak, kulübe bakarken hissetmediğim bir gülümsemeyi zorlayarak. "Eğleniyor musun?"

Mekan tıklım tıklım değil ama DJ'in dans pistinde bir dinleyici kitlesi var ve özel kabinlerin yaklaşık yarısı da Nicolas'ın doğum günü için dolu. Jeremiah parmaklarını şıklatıp korumasına Roman'ın icabına baktırdığından beri onu görmedim, hâlâ yerde hıçkırarak ağlıyordu.

Ria elini kıvrıcık kahverengi saçlarında gezdirip bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Karnının düz kaslarını ortaya çıkaran beyaz bir tişört giymiş, bronz teni beyaz tişörtle güzel bir tezat oluşturuyor. Yıpranmış kot pantolon ve bordo botlar giyiyor. İyi görünüyor ve ben onun yanında kendimi bir balon gibi hissediyorum.

Ben de iyi uyuyamadım ve yorgun göründüğümü biliyorum.

Ormanda gördüğümü bildiğim ama kimsenin varlığına inanmadığı kişi yüzünden bu gece de iyi uyuyamayacağım, o yüzden bu kadar geç saatte dışarı çıkmayı sorun etmiyorum. Ya burada kalacağım ya da kaçmadan önce yaptığım gibi yatakta dönüp duracağım.

Beni uyanık tutan hamilelik mi yoksa korku mu bilmiyorum.

Bazen rüyamda Lucifer'i görüyorum.

Bazen yapmıyorum.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Bir elimi omuzlarıma kadar inen yağlı kahverengi saçlarımda gezdiriyorum. Alnıma doğru uzanan saçaklarımı gözlerimin hemen üstünden kesiyorum. Tartıya göre fazla kilo almamışım ama sutyen ölçülerime göre geldiğimden beri epeyce kilo almışım, bu yüzden internetten sipariş vermek zorunda kaldım.

Bu yüzden siyah tayt üzerine biraz daha büyük bir sweatshirt giydim. Aslında, hayır, bu normal kıyafetimin bir parçası.

Hala. Tayt sıkı ve gömlek yeni göğüslerime doğru gergin.

Lucifer ona aşıktı.

Ama gerçekte ben olmaayan pek çok şeye aşık olmuştum.

Banyodan çıkıyorum, arkamdaki duştan buhar yükseliyor. Pammie'nin kanı ve onunla birlikte Maverick ve benim ona zarar verdiğimiz tüm yollar akıyor. Onu biz öldürdük.

Acaba pişmanlık duymalı mıyım? Ben hissetmiyorum.

*Tek umudum, kocamın da bu durumu düşündüğünde böyle hissetmesidir.
babasına yaptığı gibi.*

Burada müziği duyamıyorum ve saçlarımı havluyla kurularken, yer aynasının önünde durup kan lekesi olup olmadığını kontrol ederken memnunum. Çok yorgunum ve bunun sebebinin tekrar başlayan kâbuslar yüzünden geceleri uyuyamamam değil de hamile olmam olduğuna inanmayı tercih ediyorum. Ama ben daha iyi biliyorum.

Bir de mücadele var.

Her zaman savaşıyoruz.

Havluyu arkamdaki yatağın üzerine bırakıyorum ve kocamın nerede olduğunu merak ediyorum. Onu en son gördüğümde Ezra onu mutfaktan sürükleyerek götürüyordu, bir kadeh votka daha içmişti ve ben gitmesine izin verdim çünkü Maverick ve ben onun işkencecisiyle ilgilenmek zorundaydık.

Ancak şimdi, keşke nerede olduğumu bilseydim.

Şifonyerden onun siyah tişörtlerinden birini ve bir çift şortu çekerken gözlerim uykudan ağırlaşıyor. Parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdiriyorum ve buradaki süitimizin kapısına doğru bakıyorum.

Hala kapalı ve kimsenin geldiğini duymuyorum.

İç çekiyorum, yataktan kabarık beyaz havluyu alıp banyoya asıyorum, sonra dişlerimi fırçalıyorum, yüzümde ya da boynumda kan olup olmadığını kontrol ediyorum. Siyah mendil diğer giysilerimle birlikte çamaşır sepetinde. Eninde sonunda, elbette, ona söyleyeceğim. Ama belki ayıldığımda, ki bu gece olmayacağını biliyorum.

Diş macununu duruluyorum, banyonun ışığını kapatıyorum ve yatağa gidiyorum, yumuşak beyaz çarşafları bir kenara itip altlarına giriyorum, karanlıkta gözlerimi kapatıp sırtüstü yatarken kocamı düşünüyorum.

Maverick'in onun adına duyduğu öfkeyle.

Benimkini de. Pammie son nefesini verirken. Mendili boğazına dolamadan önce kendi kanında boğulurken.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve beynimde rahatsız edici bir düşünce belirliyor.

Ben de Yeremya'dan çok farklı değilim.

Hiçbirimiz bir başkasının acısından zevk almaktan farklı değiliz.

Onu özlediğim için ilk kez kendi acımı hissetmiyorum.

Yan dönüyorum ve aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Eğer kocamı mutlu edecekse, şimdilik boş veriyorum. Sonunda, duygularımız yatıştığında konuyu tekrar açabilirim ve belki o zaman beni anlar. Belki de, eğer lanet olası alternatif bir boyutta yaşıyorsak, Lucifer üvey kardeşiyle bir ilişki bile isteyecektir.

Ya da belki bu çok fazla şey istemek olur.

Yastığımla alay ediyorum, rahat etmeye çalışırken ellerim yastığın altına kayıyor. Burası soğuk ve ben bunu seviyorum ama lanet olsun, kocamın sıcaklığını istiyorum.

Bir süre sonra uykuya daldım, ancak bir kapının çarparak kapanma sesiyle uyandım.

Hızla doğruldum, nefes nefese kaldım ve yatağımın başucundaki bıçağa uzandım.

-Ne oluyor Sid? -Lucifer'in boğuk sesi sinirlerimi yatıştırıyor, ama ses tonu... kızgın. Çok kızgın.

Bu da ne?

-Neyin var bebeğim? -Banyoya girip işedikten sonra ışığı yakarken sessizce soruyorum. Başımı ona doğru çevirdiğimde mavi gözlerinin benimkilere dikildiğini görerek gözlerimi kırıştırıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve sesi kadar öfkeli görünüyor.

Çarşafı yumruklarımın sıkarken kalbim göğsümde güm güm atıyor, bu beni hasta eden bir duygu. Başka kavga istemiyorum.

Şimdi olmaz.

Saat sabahın biri.

Uyumak istiyorum. Onunla uyumak istiyorum.

-Neredeydin? -diye homurdanıyor.

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum, elimi hâlâ nemli olan saçlarımda gezdiriyorum.

-Ne yapacaksın?

-Hangi cehennemdeydin Lilith? -Yatağa yaklaşırken sesi hırıltılı, banyodan gelen ışık ipeksi siyah buklelerini çerçeveleyiyor. Yüzü solgun, kızarmış gözlerinin altında halkalar var.

Keşke yatağa girse.

Keşke bu kavgayı yarına saklasaydın.

İç çekiyorum, başımı yatak başlığına vuruyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Biri ona söylemiş. Tabii ki biri ona söyledi çünkü Unsaints cehennemden gelen lanet bir kardeşlik.

Mayhem'in yapmadığını biliyorum. Ona kendim söylemem için bana en azından Sanctum'a kadar süre vereceğine söz verdi.

Lanet olsun.

"Ölmeyi hak etti," diyorum, yorgunluğum her kelimemde belli oluyor. Belki bunu duyar ve uyumama izin verir. İkimiz de hak ettiğini biliyoruz.

-Bu senin kararın değildi.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum.

-Öyle mi? Yine sikini yalamasını mı istedin tatlım?

Gözleri açılıyor, kolları iki yanına düşüyor, mavi damarlar solgun teninde sıkışıyor.

-Ne halt ettin sen?

-Yani..." Omuz silkiyorum, ellerimi havaya kaldırıyorum, şimdi ona kızgınum. Bundan çıkarabildiğim tek şey bu. - Ona doğru işaret ediyorum. Onun ağzını sikinin üzerinde özlüyor olmalısın, öyle mi?

Senin için yeterince şey yapmıyor muyum? Anneni yatağına geri mi istiyorsun? -Battaniyelerimi geriye atıyorum, ayaklarım yere değiyor, sırtım kocama dönük. Bu gece biraz uyumak için çok fazla. Siktir git," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, odayı geçip balkona çıkıyorum.

Yere kadar uzanan perdeleri kenara itmeden bir el ensemden, beni geri çekip duvara yaslıyor. Lucifer yüzümde, parmakları boğazımda kıvrılmış.

-Bu gece ne istediğimi biliyor musun bebeğim? -diye soruyor sessizce. Nefesindeki votka kokusunu alıyorum ve içimden huzursuz bir his geçiyor.

Geri.

*Ellerim yanlarımda ve onunla dövüşmek istemiyorum.
Bu gece olmaz.*

-Ne var, Lucifer? -Ses tonumu eşit tutmaya çalışarak soruyorum.

Başını eğiyor ve ağzını benimkinin üzerinden geçiriyor. Kendi dudaklarım onun için açılıyor, ama o bana gülümseyerek geri çekiliyor.

-"Sen değil," diyor gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Seni istemedim.

Bu sözler karşısında kalbim sıkışıyor ve tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum.

-Sanırım seninle akraba olmadığım için istemedin...?

Boynumu bırakıyor, beni duvara yaslamak için uzanıyor, ön kolunu başımın yanına yerleştiriyor, diğer eli göğüs kafesime bastırıyor.

Bu basınçla zor nefes alıyorum ama hoşuma gidiyor. Aklımı başımda tutuyor. Dağılmamı engelliyor.

-Bak kim konuşuyor, lanet olsun. -Başımı sallıyorum ve yüzüm aydınlanıyor. En iyi arkadaşım kim yattı? Kardeşin mi? Ensest fetişin mi var, bebeğim? Üvey baban olarak benimle oynamak istiyorsun, ha? - Gözleri bakışlarımla tekrar buluşmadan önce vücudumda geziniyor. Kötü bir kız mı oldun Sid? Babanın seni cezalandırmasına ihtiyacın var mı? - Göğsüme daha sert bastırıyor. Seni becermeme ihtiyacın var mı bebeğim?

Bu kelimelerde zehir var.

Yutkunuyorum, yatağa dönmek istiyorum. Artık kızgın bile değilim. Bu kavgayı daha önce de yapmıştık. Belli ki Maverick'le yattığımı unutmamış ama ne ben bunu geri alabiliyorum ne de o.

-Hayır güzelim, seni istemememin sebebi Ezra'nın yatağında çok daha iyi birinin olmasıydı. Koca kıçlı ve büyük göğüslü ateşli bir sarışın.

Dudağını ısırtıyor, bana büyük gelen tişörtünün örttüğü kendi göğsüme bakıyor.

Yüzüm onun sözleriyle yanıyor, çenem titriyor. Büyük göğüslerim yok ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bunun onu rahatsız ettiğini hiç bilmiyordum.

Bunu önemseddiğini düşünmemiştim. Beni sevdiğini sanıyordum.

-Bana biraz Ophelia'yı hatırlattı. Ya da Julie'nin hamileykenki halini.
-Bana yaklaşırken bile inliyor, pantolonundaki şişkinlik karnımın alt kısmına baskı yapıyor. Lanet olası bebeğini taşıdığı yere.
-. Tanrım, göğüsleri o kadar şişmişti ki onu ağzıma almaya doyamıyordum. Ve onları üyemin etrafında sıkıldığında....

Elim hızla yukarı kalkıyor ve ona olabildiğince sert bir tokat atıyorum, ses sessiz odada yankılanıyor gibi görünüyor. Başı dönüyor, çenesi sıkılıyor.

Kolunu duvardan ya da elini göğsümden çekmiyor.

Ama kaşlarını çatarak yavaşça bana dönüyor. Dudaklarını bükerek, "Bana istediğin kadar vurabilirsin Lilith. Bu, bu gece aletimin sen olmayan bir kız için sertleştiği gerçeğini değiştirmez.

-Benden uzak dur. -Onu itiyorum ama hareket etmiyor. Çekil üstümden Lucifer. Gözümün önünden çekil! -Göğsünü iterek kelimeleri haykırıyorum. Bir eliyle ağzımı kapatıyor, beni ters çeviriyor ve yatakta sırtüstü yatana kadar geriye doğru sürüklüyor, ben onun üstündeyim, sırtım göğsüne dayalı.

Tutuşuyla kıvranıyorum ama elini ağzımdan çekip kollarıyla beni sarıyor.

Kollarını tekmelemeye ve pençelemeye devam ediyorum, çenesi başımın üzerinde fısıldıyor, "Şşş, benimle savaşmayı bırak, bebeğim.

Boğazım sıkışıyor, gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. Ama çok, çok yorgunum ve bunu yüksek sesle söyleyebilecek kadar güçlü olsaydım, uyuyabilmek için bana sarılmasını isterdim. O zaman bu gece hiç olmamış gibi davranabiliriz. Kötü bir şey olmamış, birbirimizi tamamlamış ve birbirimiz için mükemmelmışiz gibi.

-Bunu neden yapıyorsun? -Onun yerine soruyorum, kelimelerim kırık dökük çıkıyor. Ben de bundan nefret ediyorum. Ona karşı olan bu zayıflığımdan. İnsanların beni zayıf görmesine alışık değilim ama onun tek istediği beni yıkmak gibi görünüyor. Neden benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun? -Karanlıkta fısıldıyorum, o bana sarılırken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Sen... beni aldattın mı?

Uzun bir süre konuşmuyor ve ben titreyerek nefes alıyorum, hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken göğsüm kabarıyor.

Ama sonra bizi ters çeviriyor, beni yatağa geri itiyor, sıcak, zayıf vücudu benimkine yaklaşırken beni dirseğiyle destekliyor, eli yanağımda duruyor.

-"Gözlerini aç, bebeğim," diye fısıldıyor, başparmağıyla gözlerimi okşuyor.

Ağız.

*Yavaşça, benden istediğini yapıyorum, dökülmemiş gözyaşlarımı hissediyorum
gözlerimin kenarında.*

İnkar ediyor.

-"Ben yapmadım" diyor. "Ben hile yapmadım.

Sözleri karşısında rahatlama gibi bir şey hissediyorum, alt dudağımı ısırırken ellerim gömleğimi kavırıyor, başparmağı da dişlerimi sıyrıyor.

Sonra eli boğazımdan aşağıya, göğsümün üzerinden karnımın alt kısmına doğru kayıyor, parmaklarını açıyor. Koruyucu.

-"Çok üzgünüm," diyor, sanki ciddiymiş gibi ve bir damla gözyaşı yüzümden aşağı düşüyor, sıcak ve ılık. Rahatsız edici. Karnımı daha sıkı kavırıyor, bana bakarken başını eğiyor. Çok özür dilerim, ben sadece...

yanımda olmadığın her saniye delirecekmişim gibi hissediyorum.

Başını eğiyor, dudaklarını alnıma bastırıyor ve uzun bir süre orada tutuyor. Sonra ılık bir nefes veriyor, tekrar gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor, parmakları hala göbeğimde, giydiğim gömleğin altında yayılıyor, başparmağını şortumun hemen altına yerleştiriyor.

-"Söylediklerimde ciddi değildim" diyor sessizce. Kahretsin... Seninle ilgili her şeyi seviyorum.

Başını tekrar eğiyor ve ağzı meme ucuma geliyor, dişleri gömleğimin üzerinden meme ucumun etrafına dolanıyor.

Nefesim kesildi, dokunuşuyla sırtım kamburlaştı.

Diğer tüm konularda başarısız olsak bile, birbirimizi bu şekilde nasıl seveceğimizi biliyoruz.

Ellerim onun sırtını buluyor ve bana karşı inliyor, dişleriyle meme ucumu çekiştirdikten sonra başını kaldırıyor.

*-Beni delirtiyorsun bebeğim," diye fısıldıyor, eğilip ağzını benimkine açıyor. Öpüşmemiz ıslak, çiğ ve tutkulu. Seni sadece kendim için istiyorum.
-Elini şortumdan aşağı kaydırıyor, orta parmağını uzunluğum boyunca gezdiriyor, sonra iki parmağını içime sokuyor.*

Onu izlerken tırnaklarım sırtına batıyor, sıcak nefesi ağzıma geliyor.

-Her zaman benim olmanı istiyorum, çünkü bana ne bok atarsan at Lilith, ben her zaman senin olacağım. Benden nefret etsen bile.

Ria iç geçiriyor, garsonun masamıza koyduğu içkiye uzanıyor. Romlu kolayı bitiriyor ve ben aynısından alamadığım için içimde bir sıkıntı hissediyorum.

Umarım bu zaten korkunç bir anne olduğumun, içimde büyüyen hayata karşı hiçbir bağlılık hissetmediğimin işareti değildir.

Çünkü ben bilmiyorum.

Eğer kocamı öldürmeseydim, şimdi bile işini bitirirdim.

-"Aşağı yukarı," dedi Ria, kulübe bakarken ve ona eğlenip eğlenmediğini sorduğumu neredeyse unutarak.

Lucifer'la geçirdiğim günlere dair anılarımı zorlayarak, bakışlarını odanın içinde takip ediyorum. Kısa elbiseler giymiş pek çok kadın, özel dikim pantolon ve gömlekler, pahalı saatler giymiş erkekler var. Silahlı muhafızlar.

Bu her zamanki cumartesi gecesi kalabalığı değil. Bu Yağmur Tarikatı için.

-Eve gidebilseydim daha çok eğlenirdim ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz. -Gülüyor ama zoraki. Espri yok.

Bu bahar mezun olacaktı, tarih bölümünden. Geçmişimi bilmemin sebebi o. Jeremiah ve bana ne olduğunu. Nasıl kullanıldığımızı. Ama aynı zamanda Altı'nın bok listesinde olmasının nedeni de bu. Ella onu yanlışlıkla dışarı çıkardığında Maverick'in bodrumundan kaçmasının nedeni.

Eve gitti.

Ailesine yurtdışında eğitim gördüğünü söyledi. Birkaç haftayı her hareketini takip eden bir paranoyayla geçirdi.

Sonra onun için geldiler.

Aynı lanet gece benim için geldiler.

Benim için de aynı şeylerin olduğunu söyledi. Kendi evlerimizden koparıldık. Çocuklar için yem olarak kullanıldık.

Fısıldanan tehditleri düşününce tüylerim diken diken oluyor. Zaten kaçmayı planlıyordum.

O evde bir gün daha kalamazdım, onca kavgadan, bağıış çağırıştan, kadınlardan ve lanet olası kokainden sonra olmazdı.

Başparmağımı tekrar yara izimin üzerinde, alnımda gezdiriyorum, sonra daha fazla dikkat çekmek istemediğim için elimi bırakıyorum.

O anıları zorla uzaklaştırıyorum. Bu konuda iyiyimdir. Ve burada arafta sıkışıp kaldığımdan, ileriye, geriye, herhangi *bir yere* gitmekten korktuğumdan, bunların hiçbirini düşünmenin bir anlamı yok.

-Nicolas bir şey söyledi mi? -Ria'ya sessizce soruyorum, müzik ve gürültüye rağmen buradaki insanların çoğuna tam olarak güvenilemeyeceğinin farkındayım.

Aslında burada *kimseye* tam olarak güvenmiyorum. Lucifer bunu benim için yok etti.

Aslında, ikisi de yaptı.

Ria elindeki, pirinç halkaları şingırdayan bardağa bakarak reddediyor.

-İkimiz de biliyoruz ki buradan korumasız çıkarsam benim için gelecekler. -Kırpıklarının arasından bana bakıyor. Ve Maverick...

Sözümü kestiğinde ağzım kuruyor. Ria'ya uzanmak, elimi dizine falan koymak istiyorum, ama bu konuda iyi değilim. Rahat değilim.

Savaşmakta iyiyimdir. Bir şeyleri yok etmekte. Kocamın kalbini kırmakta.

İyi bir arkadaş olmaya çalışmaya hakkım yok.

Ama ne düşündüğünü biliyorum. *Maverick Ella'yla birlikte*. Onu seçti, Noctem'deki mağarada, Maddox Astor'u vurmadan hemen önce.

Acaba öldü mü?

Jeremiah'ya sormadım, bu konuda konuşmak istemiyorum.

Umarım öyledir.

Çok şey hak etmiyor olabilirim ama kardeşim, *gerçek* kardeşim, *gerçek* kardeşim, gerçek kardeşim, gerçek kardeşim, gerçek kardeşim, gerçek kardeşim, gerçek kardeşim.

Kardeşi, onun kanlı bir baba olmasından çok daha fazlasını hak ediyordu.

-Bir yolunu buluruz," diye yalan söylüyorum Ria'ya. Dudağımı ısıriyorum, plastik şişe elimde katlanana kadar parmaklarımı etrafında dolaştırıyorum. Belki Nicolas...

-"Zorlandığım için biriyle birlikte olmak istemiyorum," diyor Ria, bana bakarken sözleri keskin. Bu boktan şeyden önce çok daha iyi bir hayatın olmadığını biliyorum. -Bir eliyle kulübün etrafını işaret ediyor, sözleri canımı yakıyor, ama içinde gerçekten başka bir şey yok.

-*Ama ona sahiptim*. -Elini bırakır ve bir saniyeliğine gözlerini kapatır. Ailem beni seviyor," diye fısıldar neredeyse kendi kendine. Neredeyse bir hatırlatma olarak. Keşke bunun nasıl bir his olduğunu bilseydim ve onlara geri dönmek isterdim.

Altın rengi gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve ne diyeceğimi bilemeden ama yine de onu anlayarak başımı sallıyorum. Geri dönebileceğim bir ailem yok. Sahip olduğum tek *aile* ölmemi isteyen, beni bir pedofil çetesine satan bir adam ve Lucifer'i terk etme kararına katılmış olabilecek ama neredeyse bir ay geçmesine rağmen geri dönmediğim için muhtemelen beni öldürmek isteyen üvey kardeşim.

Kendimi savunmam gerekirse, her şeyin farklı olup olmadığını bilmiyorum.

Hiç olabilirler mi bilmiyorum. Lucifer'in iblisleri onu canlı canlı yiyebilir. Etrafımda ne kadar çok olursa, o kadar büyüyorlarmış gibi görünüyordu. Sanki benimle ilgilenmekle meşgul olduğu için kendine bakamıyordu.

Nefes alabilmesini istedim.

Beni de iyileştirmeye çalışmadan iyileştirmek için.

Ve alnımdaki yara izi... Ona tekrar dokunma isteğine direniyorum.

Ria reddediyor, yutkunuyor, ellerini yeniden boş bardağının çevresinde kavuşturuyor, içinde yalnızca erimiş buz var.

- "Nasıl olsa kendi derdine düştüğünü biliyorum," diyor nefes verirken. Bakışları yanımdan kayıyor ve tam ona kendi pisliğime bakmaktansa onunkiyle uğraşmayı tercih edeceğimi söyleyecekken ekliyor
-Şeytan seni izliyor.

Bu lakap karşısında dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Şahsen ben Lucifer'in hep şeytan olduğunu düşünmüşümdür. Ama sanırım bu sadece bir bakış açısı meselesi.

-Biliyorum," diyorum arkamdaki Jeremiah'ya bakmadan. Dansçının hâlâ onun kucağında olduğundan hiç şüphem yok.

O bir fahişe bile değil, bu yüzden neden öyleymiş gibi davranmaya çalıştığını bilmiyorum. Bir sürü kadınla birlikte oldu ama genel olarak insanlardan nefret ediyor.

Kucağına oturup onunla flört etmek mi?

Ne yapmaya çalıştığını

biliyorum. Ve bazen...

neredeyse işe yarıyor.

-Bu kız herkesin önünde ona binmeden önce gidip onu durdurmak ister misin? -Ria bana bakarak soruyor, arkamda her ne oluyorsa yüzü kızarıyor.

Omuz silkiyorum, omurgam sertleşse de, kanım ısınsa da.

-Buraya kocamı aldatmaya gelmedim.

Buraya geldim çünkü Jeremiah beni koruyabilir. Çünkü o... güvenlik.

Ve buna ihtiyacı vardı. Lucifer'ın kendisinden bile.

Ama Jeremiah'la başka bir şekilde ilişkiye girerek onun kalbini kırmayacağım. Kıramam. Beni asla affetmez ve aramızdaki kırılmışlığı düzeltmenin bir yolu olmadığını bilene kadar, o çizgiyi geçmeyi düşünmeyeceğim bile.

Ria güler, ama biraz sinirlidir.

-Görünüşe göre buna gerek kalmayacak," diye mırıldanıyor usulca, o kadar sessiz ki onu zar zor duyabiliyorum. Gözleri kalkıyor, arkamdaki birini takip ediyor ve kabinden dışarı kaymaya başlamadan bir an önce varlığını hissediyorum, bardağını da yanında getiriyor ve "Affedersiniz. - Tereddüt ediyor, sonra ekliyor: "Belki burada cehennemde işimiz bittiğinde geri gelip jakuziye girebiliriz?

Bir kaşını kaldırıyor ama gitmeden önce cevabımı beklemiyor.

Lanet olsun.

Jeremiah'nın eli omzuma uzanıyor, kokpit koltuğu arkamda kayarken parmakları gömleğime gömülüyor.

-Eğleniyor musun? -diye soruyor arkamdan kısık bir sesle. İçime çekiyorum, temiz kokusunu içime çekiyorum.

-"Çok öyle," diyorum gözlerimi devirerek, onu görmeden. Hâlâ ondan uzakta bir açıda duruyorum, parmaklarım soğuk su şişesini sıkıyor, bugünün tenime değdiğini hissediyorum. Şişeyi kalçalarımın arasına bırakıyorum, taytımın üzerinden soğuğu hissediyorum ve ona tutunmaya çalışıyorum. Jeremiah'nın yakınlığıyla tenimin altındaki sıcaklığı yatıştırmak için.

-Neden bana bakmıyorsun bebeğim? -diye fısıldıyor ve ağzı tam kulağımın üzerinde, kulübün gürültüsünü bastırıyor.

Sertleşiyorum, dilimi ısıriyorum ve gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum.

Çünkü bunu yaparsam, senin için eriyeceğimden korkuyorum. Kendimi san vereceğim a.

Ama ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan eli omzumdan ayrılıyor.
ve çeneme uzanıyor, başımı kendisine doğru çevirirken parmakları çeneme yayılıyor ve bunu yaparken beni göğsüne çekiyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, gözlerinin içine bakarken plastiği parmaklarımın altında tekrar kırıştırıyorum, bana bakarken kara kaşları yaylanıyor.

Sol eli özel dikim siyah pantolonunun cebinde ve kolundaki yara izlerini merak ediyorum.

Ama bunu düşünmeme izin vermiyorum.

Eğer bunu yaparsam, benim yüzümden onu nasıl incittiğimi düşünürsem... pes edersem kocamı nasıl incitebileceğimi hatırlamak çok daha zor olacak.

Başparmağını alt dudağıma bastırıyor, dolgun dudaklarının köşeleri yumuşak bir gülümsemeye dönüşürken dudağımı aşağı çekiyor.

-İyi misin tatlım?

Nefesimi yutuyorum. Bana böyle seslendiğinde, *tatlım*, nefes almak biraz zor oluyor.

-"Evet," diye yalan söylüyorum, başparmağının altında ağzım seğiriyor. Dün gece gömleğimi parçalayan bıçağı düşünüyorum. Jeremiah'nın garip, hastalıklı espri anlayışını.

Olması gerektiğini bilsem de bu beni rahatsız etmiyor.

Başparmağını dudağımda gezdiriyor, daha da yaklaşıyor, böylece ona doğru bastırıyorum. Gömleğinin altında omuzlarındaki kasların seğirdiğini görüyorum. Son zamanlarda sabah antrenmanımızda onu gömleksiz o kadar çok gördüm ki, ne kadar formda olduğuna bağlıklık kazanmış olmalıyım.

Ben değilim.

Başını eğiyor, gözleri ağzımda.

-Yalan mı söylüyorsun, bebeğim?

Nefesimi tutuyorum, kalbim göğsümde uçuşuyor.

-Hayır.

Gözlerini kısıyor, hâlâ ağzıma bakıyor.

-Bana baktığını gördüm," diyor usulca, gözlerini ağzımdan ayırmazken dudakları dudaklarıma değiyor, uzun koyu kirpikleri beni kışkandırıyor.

-Gözlerimle tekrar buluştuğunda gözlerimi kısarak itiraz ediyorum. Ne yaptığın umurumda değil....

Yüzümdeki tutuşu sıkılaşıyor, başparmağı alt dudağımı aşağı çekiyor.

-Ağzını topla Sid. Göz kırptım.

-Şaka mı yapıyorsun?

İnliyor, elini cebinden çıkarıp saçlarıma doluyor, başımı arkaya yatırıyor, ona doğru itildiğim için boynum yukarı doğru bükülüyor. Boğazımın çukuruna yumuşak bir öpücük konduruyor, bunu yaparken ağzı açık. Nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyorum ve tırnaklarımı tayıma geçirirken gözlerim kapanıyor.

Ona siktirip gitmesini söylemem gerektiğini

biliyorum. Devam et.

Olay çıkar.

Ama dili boğazımdan çeneme doğru ilerliyor ve bırakın hareket etmeyi, nefes bile alamıyorum.

- "Seni beklemeye çalışıyorum," diye fısıldıyor kulağıma, başparmağını ağzıma sokarken ensemdaki tüyler diken diken oluyor. Onu emmemek için *çaba* harcıyorum ama yapmıyorum. Ama beni baştan çıkarmaya devam ediyorsun, lanet olsun. Ve eğer benimle böyle konuşmaya devam edersen, kendimi durduramayacağım bebeğim.

Kulağımın hemen altındaki hassas noktaya ağzı açık bir öpücük konduruyor, sonra beni bırakıp geri çekiliyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

Ona bakmak için döndüğümde çenemi indiriyorum, dolgun dudaklarının oyalandığı yeri hissetmemeye çalışıyorum.

- *Neyden alıkoyacak?* -Elimdeki su şişesini masaya *çarparak* yere bırakıyorum ve en uçtaki kabinden kayarak ayağa kalkıyorum. O da aynısını yapıyor, biz birbirimize bakarken dansçı ortalıkta görünmüyor.

Boy 1.80'in üzerinde ve benim boyum 1.80 bile değil ama oturmaktansa onunla ayakta karşılaşmayı tercih ederim.

-Bunu yeterince yapmadığını mı düşünüyorsun?

Gözlerinde parlayan acı beni şaşkına çevirdi. Cevap vermesini bekliyordum. Hatta belki bana tokat atmasını. Kavga etmek bizim en iyi yaptığımız şey.

Ama acı? İstirap?

Tüm mücadele beni terk etmiş gibi görünüyor ve başımı eğip derin nefes alırken omuzlarım çöküyor.

-Biri bizi geri götürebilir mi diye bakacağım.

Bir adım daha yaklaşıyor, elini yeni yüzüme götürüyor ama dokunuşu hafif. Nazik.

- "Lütfen yapma," diye fısıldıyor, diğer elini de kaldırıp yanaklarımı kavırıyor ve başparmaklarıyla dudaklarımı okşuyor. Özür dilerim Sid, ben sadece..." Yutkunurken boğazının hareket edişini izliyorum,

Bana tekrar bakmadan önce o güzel gözlerini yarım saniyeliğine kaçırıyor. Zor," diye itiraf ediyor. Sana bu kadar yakın olmak zor... ama...

Ama bana sahip olamazsın.

Bu cümleyi bitirmene gerek yok. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Lucifer'la olan kısa evliliğim boyunca ben de böyle hissettim. Ulaşılamazdım.

Konuşamadığım biri haline geldi. *Nefes* bile alamıyordum.

Jeremiah ve benim aramda olanlarla aynı şey değil, ama başka birine dokunurken bile yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bir hayaleti tutmak gibi.

Kalbim onun için acıyor.

Bir elimi göğsüne götürüyorum ve yüzü bu dokunuşla yumuşuyor.

-Biliyorum," diye fısıldıyorum, gürültüyü unutarak yaklaşıyorum. Buradaki insanları. Müziği. Bir an için, sadece o ve ben. Elleri boğazımın kenarlarına kayıyor, beni nazikçe tutuyor. Denediğin için teşekkürler.

Bu sözlerle birlikte elimi göğsünden çekiyorum ve bir süre sonra gözleri gözlerimi ararken o da beni bırakıyor.

Aşağıya bak.

-Seni geri götüreceğim. -İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, yalnız kalmak, ondan uzaklaşmak istiyorum ama ben daha bir şey söyleyemedim ekliyor: "Burayı kapatıyorum. Saat neredeyse üç oldu.

Mercedes'iyile eve dönüş yolculuğu sessiz geçiyor, Ria ve Nicolas bizi takip ediyor. Jeremiah birkaç kez bana doğru bakıyor, ama eve varıp beni merdivenlerden yukarı taşıyana ve beni yatağa yatırıp parmaklarıyla yanlarımı okşarken gömleğimi başımdan çekmeye başlayana kadar rahatsız bir şekilde uykuya dalıyorum.

Ondan uzaklaşıyorum ve çenesi sıkılıyor, bir saniyeliğine sıkıca kavıyor ama sonra bırakıyor, geri adım atıyor.

-Anladım," diyorum sessizce.

Uzun, çok uzun bir süre bana bakıyor ve bir an için gitmeyeceğinden endişeleniyorum.

Ama sonra başını sallayıp dışarı çıkıyor ve kapıyı usulca arkasından kapatıyor.

Yatağımın başucundan bana aldığı telefonu aldıktan sonra, bitkin bir halde yatağımda dönüp duruyorum. Sadece gece lambasının yumuşak ışıltısı yanıyordu.

Ria'ya mesaj atıp sıcak küvet için çok yorgun olduğumu söylüyorum. Bir saniye sonra, telefonumu yanımdaki yastığın altına koymadan önce cevap veriyor.

Hayatını almasına izin verme. O seni hak etmiyor.

Keşke buna inansaydım, ama telefonumu bırakıp arkamı döndüğümde, karanlıkta tepemde vızıldayan vantilatöre bakarken, *birbirimizi* hak edebileceğimizi düşünüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve uyumuyorum. Ama *onu* düşünüyorum ve neredeyse bir rüya gibi.

Bölüm 6

Lucifer

-Yine onunla yatmak istiyorsun, öyle mi? Boğazına ilk kez kemer geçirdiğinde yetmedi mi?

Kolundan tutup onu az önce girdiği kapıdan uzaklaştırıyorum.

Hava hâlâ karanlık ve kız onun gibi kokuyor. Ot, deri ve bir daha asla kokmaması gereken her şey gibi çünkü... O. O. Benim.

Avuçlarını uzatıyor, çıplak göğsüme dayıyor ve çok kızgın olmama ve bazen ondan gerçekten nefret ettiğimi düşünmeme rağmen, dokunuşu elektrik gibi. İçimde bir şeyleri ateşliyor ve ona tutunmak zorunda kalıyorum. Öfke. Eğer tutmazsam, beni ezip geçmesine izin verirdim.

Bunu yapmasına zaten

izin verdim. Ama daha

fazla değil.

Onu gecenin bir yarısı Maverick'in evinden dönerken yakaladıktan sonra olmaz.

-Ha? Lanet olsun, cevap ver Lilith.

Dişlerini sıkıyor, gümüş gözleri acı, öfke ve... yorgunlukla dolu. İyi uyuyamıyor. Neredeyse hiç uyumuyor. Bebeğime hamile olmasına rağmen çok kırılğan.

Kendine daha iyi bakması gerekiyor.

Ona daha iyi bakmalıyım.

-Orada ne halt ediyordun? -Yüzüne bakarak soruyorum. Bir adım geri çekildi, sırtını kapıya dayadı. Onun gibi kokuyorsun, lanet olsun. İğrenç kokuyor.

Buna dayanamıyorum.

Onu başka biriyle düşünmeye dayanamıyorum. Cadılar Bayramı için Lilith kılığına girdiği ve onunla o kavşakta tanıştığım o geceden beri, benim için sadece o oldu. Benim diğer yarım. Keşke o da benim için aynı şeyi hissetseydi. Bu yüzden yılbaşı gecesi Liber'de o kızla birlikteydim. Ona asla dokunmazdım. Mav'in evinde Ella kucağındayken, kalçaları açıkken, seksi oradayken, kokusunu alabileceğim kadar yakınımıdayken bile... o zaman bile asla dokunmazdım.

Karımı asla aldatmam.

Ama ona neredeyse yaptığım her şeyi anlatırdım, çünkü unutmuş gibi görünüyor. Beni kendinden uzaklaştırırken, benden başka herkese güvenirken, bana benden korkuyormuş gibi bakarken, başka kadınların beni sevdiğini unutturken.

Beni çok seviyorlar.

Bir ilişki yaşayarak onu asla incitmem, ama sadece beni fark etmesini istiyorum. Benim onu sevdiğim gibi beni sevmesini.

Bir elimi göğsüne koyarak onu kapıya doğru bastırıyorum. Diğer elim hâlâ koluna sarılmış durumda ve sık nefesler alıyor, göğüsleri avucumun altında hızla yükselip alçalıyor. Parmaklarımın altında nabzını hissedebiliyorum, sanki korkmuş gibi uçuyor.

Ya da kızgın.

-Lucifer," diyor usulca, o kelime, benim kanlı ismim, dilinde ve ben sönmeye başlıyorum. O benim adımlı söylediğinde dağılıyormuşum gibi hissediyorum. Onunlayken çoğu zaman aklımı kaçırtıyormuşum gibi hissediyorum, benimle gerçekten birlikte olmak istemeyen biriyle birlikte olduğum için. Ama adımlı söylediğinde... her şey çok daha iyi oluyor. Kolundaki tutuşumu bırakmak için kendimi zorluyorum ve o da aldığı ilk derin nefesi veriyor.

Buraya geldiğinden beri. Gümüş gözleri uzun kirpiklerinin altından benimkileri arıyor. Kahretsin, o çok güzel.

-Şu anda uyuşturucu mu kullanıyorsun? -diye sorar ve yüzündeki ifade acıtır.

Bu beni incitiyor ve kırıyor.

Yutkunuyorum, onu aramak için aşağı inmeden önce burnumdan çektiğim cümleyi düşünüyorum. Eğer o uyanıksa, ben de uyanık olacaktım. Bana ihtiyacı olursa, orada olacaktım.

Gitmesini beklemiyordum.

Aramıza baktım, o savaş botlarını giymişti, ben ise siyah çoraplarımı. Ayakkabılarımı giyip onu aramaya çıkmak üzereydim. Eğer onu evinde görseydim, muhtemelen onu öldürürdüm.

Nefes alıyorum.

Nabzımın hızlandığını hissediyorum, öfkeden, acıdan,... lanet bir darbeden.

Elleri hâlâ göğsümde ve kaburgalarımın etrafında, sırtıma doğru kaydırarak beni küçük bedenine yaklaştırıyor.

Kolunu bırakırken tekrar gözlerinin içine bakıyorum, kendi elimi göğsünden çekip onu kucaklayarak kendime yaklaştırıyorum.

Bana karşı sönüyor gibi. Sanki ona her zaman sarılacağımı biliyor. Her şeyi yanlış yapsam bile, her zaman benden istediği şey olacağım.

-Senin için endişeleniyorum" diyor, sözleri çıplak göğsümde titreşiyor. Seni seviyorum, bunu biliyor musun? Seni seviyorum ve senin için korkuyorum.

Bir elimi sırtından aşağıya, saçlarına doğru kaydırıp parmaklarımı yumuşak tellerde gezdirirken kalbim bu sözlerle ikiye bölünüyor.

Ben konuşurken çenem kafasının üzerinde.

-Seni çok seviyorum. Seni kaybetmekten korkuyorum. Birinin seni benden almasından korkuyorum. -Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana daha sıkı sarılıyor.

-. Korkarım gideceksin. -Bu itirafla zor nefes alıyorum, özellikle de tek kelime etmediği için. Hayatımda sahip olduğum tek iyi şey o. Her şeyi katlanılabilir kılan tek şey. Yine kaçıp gitmenden çok korkuyorum.

Bana yapışıp duruyor. Ama

tek kelime etmiyor.

Sanki tam olarak bunu yapacakmış gibi.

Koşuyorum.

Mav'in arabasının yolcu koltuğunda sigaramdan nefes çekiyor, gecenin karanlığında parlayan külü izliyorum, yasadışı olarak renklendirilmiş camları tarafından giderek daha fazla gizleniyor. Sigaranın ucunu baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırıp camın aralığından içeri atıyorum ve Maverick'in dudak büküşünü dinliyorum.

Başımı çeviriyorum ve burnumdan nefes veriyorum, o bana bakarken sessiz bir soruyla kaşımı kaldırıyorum.

Unutmaya çalışıyorum. Ona baktığımda hissettiğim öfke. Bana yaptıklarını.

Bizi o yarattı.

Bir eli McLaren'dan çok daha az dikkat çeken Audi'nin direksiyonunda, diğeri de bir saattir bu lanet evin dışında park etmiş olmamıza rağmen vites kolunda.

Muhtemelen en az bir saat daha bir yere gitmeyecek.

-"DNA'nı her yerde bırakmamalısın," diye mırıldanıyor, az önce sigaramı fırlattığım pencereye doğru başını sallayarak.

Arabamda sigara içmelisin.

Bir saniye ona bakıyorum, açık mavi gözleri karanlıkta bile ürkütücü bir şekilde parlıyor. Sonra kalçalarımı kaldırıp arkama uzanıyorum ve siyah kotumun arka cebinden bir şey çıkarıyorum.

Koltuğa geri oturuyorum, çantayı görebileceğim şekilde sallıyorum ve diyorum ki, "Bu durumda, sadece bir satır yapacağım.

Omuz silkiyorum, çantayı açmaya başlıyorum, ama elimden kapıyor ve gözlerini benden ayırmadan sürücü tarafındaki kapı cebine atıyor.

Damarlarımda bir öfke dalgası dolaşüyor, çünkü buna gerçekten ihtiyacım var, ama ben bir şey söyleyemeden, "Dikkatini ver Luce, lanet olsun" diye homurdanıyor. İki elini direksiyonun üzerinde hareket ettiriyor, gözlerini benden ayırıp iki kapı aşağıda, sakın bir banliyö çıkmaz sokağının sonunda park ettiğimiz tuğla çiftlik tarzı eve bakıyor. Yardım almalısın.

Bu sözleri söylerken bana bakmıyor, bu da boğazımın kapanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyor.

Sanki bunu kastetmişim gibi. Şu anda yüzleşmek istemediğim acı bir gerçek.

Gülüyorum, boğuk bir ses, mizahtan yoksun. Avuçlarımı kot pantolonumun üzerinde gezdiriyorum, bizim de baktığımız evin ön kapısına bakıyorum. Sahip olması gerekenden daha fazla bilgiye sahip bir adam burada yaşıyor. Asla girememesi gereken bir güvenlik duvarını sabote ediyor. Asla görmemesi gereken bilgilerin yayılmasına yardımcı olabilecek bir teknoloji şirketinde çalışıyor.

Belli ki bu gece ölecek.

Ama Altı'nın onu getirmemize ihtiyacı var, böylece kime ne söylediğini öğrenebilecekler.

Orta konsoldaki saate hızlıca bir göz atıyorum ve saatin neredeyse sabahın üçü olduğunu görüyorum.

Bu saçmalıktan sonra Konsey için Sanctum'da buluşmamız gerekiyor.

Maverick'ten o kokaini geri alacağım, bunu yapmak için burnunu kırmam gerekse bile.

-"Yardıma ihtiyacım yok," diye mırıldanıyorum, ellerimi yumruk yapıp avucumda X şeklinde açılmış yara izini düşünerek. *İhtiyacım var.* Son sözleri söylemiyorum çünkü o zaten biliyor. Ayrıca onsuz ne kadar uzun süre kalırsam Jeremiah'ın onu, *bebeğimi* ya da daha kötüsünü öldürme ihtimalinin o kadar artacağını da biliyor.

Kendin yap.

Ama kardeşlerim onun peşinden gitmeme izin vermiyor. O güzel kışını İskenderiye'nin eteklerindeki malikanelerinden dışarı sürüklememe. Yağmur Tarikatı ile bir savaş başlatmak istemediklerini biliyorum. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, bu şehirdeki birçok yeraltı suçunu kontrol ediyor. Ama bundan da öte, bana izin vermeyecekler çünkü şu anda onun yanında olmasının daha iyi olduğunu iddia ediyorlar. Aklımı kaçırdığımı düşünüyorlar.

Uzun zaman önce kaybettim.

Yine de Ignis'e kadar beklemem gerekiyor. Dört hafta içinde, daha fazla bekleyemeyeceğimiz zaman.

Böyle bir şey olmayacak.

Maverick gözlerini deviriyor ve başını bana doğru çeviriyor ama daha konuşmadan telefonu hoparlörlerden çalıyor ve bizi ürpertiyor.

-Lanet olsun," diye küfrediyor nefesinin altından, direksiyonun arkasından gelen çağrıya cevap verirken. Gösterge panelinin konsolunda Elijah'ın adını görüyorum ve başımı koltuğa yaslayıp camdan dışarı bakıyorum.

-Neler oluyor? -Maverick sessizce sorar.

-Sanctum'a git. -Elijah'ın derinden gelen sesi

Oto

mati

k.

Maverick motoru çalıştırıp arabayı vitese takmaya başladı bile,
Ama yine de şöyle diyor: "Bir bokumuz yok. Neler oluyor?"

Maverick sessiz, uykulu sokaktan geçerken bir duraklama oluyor ve ben böyle bir hayata sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Normal bir hayat. Satanik ritüellerden, tarikat sırlarından ve *benden* çok üvey kardeşiyle yatmayı tercih eden lanet bir eşten arınmış.

Bence iyi olur.

Gerçekten çok güzel olurdu.

Elijah'ın iç çektiğini duyuyorum ve gerilerek boynumdaki iskelet atkıya uzanıyorum. Yoksunluk içindeyken daha da kötüleşen gergin bir alışkanlık.

-Sadece buraya gel.

Elijah başka bir şey söylemeden görüşmeyi sonlandırıyor ve Maverick benim asla sahip olamayacağım türden bir hayattan uzak, bu güzel, normal alt bölümü terk ediyor.

Sanctum'un kapılarından geçerken midem bulanıyor. Elimdeki çakmağı çakıyorum, alevin parlayışını izliyorum, sonra tekrar tekrar söndürüyorum. Kilisenin arkasındaki mezarlık dikkatimi dağıtıyor. İşaretsiz mezardan, altıma işemekten başka bir şey yapmak istemiyorum.

Maverick, Cain'in Camaro'sunun arkasına park ediyor, motoru kapatıyor ve bana dönüyor.

Ona bakmıyorum.

Sanki azı dişlerimi toz haline getirmek her şeyin aklımda kalmasını sağlayacakmış gibi dişlerimi sıkarak çakmağımla oynamaya devam ediyorum.

Mav iç geçiriyor ve ben gergin bir şekilde ışığın yanmasını izliyorum. Işığı kapatıyorum.

-Hazır mısın? -diye sessizce soruyor. Baş parmağımı Sırt ezik. Açıyorum. Kapatıyorum. Başka bir yüksek sesle iç çek gelen yan İçeri girmeliyiz.

Çakmağı tekrar yakmaya gidiyorum, ama sadece hayalet bir alev var. Sallıyorum ve bir kez daha deniyorum.

Hiçbir şey.

Parmaklarımı etrafına doluyorum ve pencereden dışarı, Sanctum'un karanlık ve melankolik geniş çimlerine bakıyorum. Hiç ışık yok, sabahın üçü şeytanın saatidir.

Şu anda bile hissedebiliyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kalbim göğsümden fırlıyor. Mav beni almadan önce yaptığım atıştan olabilir, ama bundan şüpheliyim. Vücudum muhtemelen onu çoktan yakmıştır.

Bu kutsallıktan arındırılmış topraklarda hissettiğim kara büyü bu.

Memento mori. Ölümün çağrısının hatırlatıcısı gibi. Gerçek bir işaret. Bazen bunun en iyisi olacağını düşünüyorum.

Özellikle de asla geri alamazsam.

Derin mezarları düşününce, acaba babamı yakmalı mıydım diye düşünüyorum. Onu yakıp kül etmeli ve buradan çok uzaklara gömmeliydim. Bence kemikleri Sanctum'u zehirleyebilirdi. Yirmi yılı aşkın süredir sığınağım ve işkencem olan bu yerin kutsal olmayan topraklarını bile lekeleyebilir.

Sanırım yürümeyi ilk burada öğrendim. Bunu bana babam söylemişti. Ya da belki Pammie'ydi.

Belki de üyemi derinlemesine yutarken ve ondan nefret ediyormuş gibi yaparken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Kendimi yanan tütsüde ve daha iyi anılarda kaybetmeye çalıştım.

Ama gerçekten sahip değildim.

Tutunacak hiçbir şey yoktu. *Ona*

kadar hiçbir şey.

-Luce, içeri girmeliyiz.

-Kapa çeneni. -Bu sözleri tıpkı birkaç hafta önce karıma söylediğim gibi hırıldayarak söyledim. Onu köşeye sıkıştırmıştım, yumruklarımı başının iki yanındaki duvara dayamıştım. Benden korkuyordu.

Ben beğendim.

Şimdi bunu düşünüp gülüyor mu merak ediyorum.

Acaba onu da korkutuyor mu? Ondan hoşlanıyor mu? Neden hep onun en kötü halini istiyor da benim en iyi halimde olmamı istiyor?

Her zaman onunla gitmesine izin vermesi mi gerekiyordu?

Maverick neden ölmesine izin vermedi?

-Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et," diyor Mav sessizce. Acı çektiğini biliyorum ama Konsey'e gitmeli ve Elijah'ın ne olduğunu öğrenmeliyiz....

-Bunu neden yaptın? -Sözünü kesiyorum, başımı deri koltuğa yaslıyorum, ona bakmak için dönüyorum, çakmak hala bir elimde ve diğeri uyluğumda duruyor. Neden ona koşmasına izin verdin?

Maverick'in soluk mavi gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda ve bir eli hâlâ direksiyonda, diğeri de vites kolunda. Bir kısmını görüyorum

Bunun üstünde karımın adı kazılı.

Büyük, kalın harflerle.

Elinin yan tarafında, bileğinde ölen kardeşinin adı yazıyor. *Malachi*. Kız kardeşi Brooklin ise göğsünde.

En büyük isim Ella'nın ismi, kalçasından pantolonuna kadar.

Onu Noctem'de gördüm, üyesini boğazıma sokmadan hemen önce. Mektubu da gördüm. *Jeremiah*'dan lanet kardeşime.

-Sanırım bunun cevabını biliyorsun," diyor yavaşça.

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum, elimi tekrar uyluğuma götürmeden önce başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Yaralı elim. *Pıhtılaşıyor*.

Düşündükçe gülesim geliyor. Sadece Sid Rain'in böylesine kutsal bir şeyi nasıl alıp kaçabildiğini, kalbimi nasıl söküp atabildiğini. Bazen o lanet eli kesip atmak, ondan kalan her izden kurtulmak istiyorum.

Ama kalçamda da onun yara izi var. Unsaint'imin dövmesi hakkında. Ölüm Yemini'nden başkaları da var ama ben onunkini biliyorum.

Jeremiah Rain'in daha fazla yara izi olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Çürükler, belki.

Kemikleri kırılrsa ben de bırakmazdım.

-Mav'a, "Hayır," diyorum bakışlarını tutarak, "bilmiyorum.

Yutkunurken dövmeli boğazının hareket edişini izliyorum ve önümüzde uzanan taş katedrale bakıyorum.

-Onu öldürebilirdin. -Ağzından çıkan bu sözler karşısında ağzım kurudu. O kadar da kötü değildi. Değildi. Asla yapmazdım. Çoğu zaman kokainle deliriyorsun, nefes almasına izin vermiyorsun ve

Sorunun *o olduğunu* düşünüyorsun. -Dönüp bana bakıyor, elini direksiyona kenetlemiş, çenesi sıkılmış. Şimdi kızgın. Onun yüzünden. Herkes onu korumaya çalışıyor ama aynı şeyi ben *yaptığımda* kötü adam ben oluyorum. İkinizin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

- "Yer istemiyorum," diye cevap veriyorum, başımı koltuktan kaldırıp ona bakıyorum, çakmağı o kadar sıkı tutuyorum ki avuç içim terlemeye başlıyor. Onu geri istiyorum, *şimdi*. Ve alacağım...

Başını sallar ve bir kaşını kaldırır.

-Güvende değilsin. Bu bok..." Başparmağıyla çantamın olduğu kapı panelini işaret ediyor. "Bu boku kesmelisin. Onu sevdiği için kaçmadı. Onu sevmiyor.

Yumruğumu Maverick'in orta konsoluna ve çenesine vuruyorum. titriyor.

- "Karım lanet olası bir yalancı," diye homurdandı, "ve eğer bunu bilmiyorsan.

O zaman düşündüğüm kadar zeki değilsin.

Başka bir şey söylemeden çakmağı camına fırlatıyorum ve emniyet kemerimi çözüp arabadan inip kapıyı arkamdan çarparak kapatırken çakmağın ona çarpmasını dinliyorum.

İlyas mabette.

Onu ön sıradaki bankta başı öne eğik, parmakları birbirine kenetlenmiş, Altı yüzüğü (sayı şeklinde kıvrımlı bir yılan) koyu kahverengi parmağında parlarken görmeyi beklemiyordum.

Kırmızı halı kaplı koridorda adımlarımı yavaşlatıyorum, avizelerle aydınlatılmış geniş odaya bakıyorum.

duvarda titriyor. Cain, Ezra ve Atlas karşı bankta oturuyorlar; Atlas başını arkaya eğmiş, gözleri kapalı ve teni her zamankinden daha solgun. Ezra, dışarısı çok sıcak olmasına rağmen elleri kapüşonunun ceplerinde dümdüz ileriye bakıyor ve Cain beni izliyor, ağır çift kapının arkamdan kapandığını duyduğumda kömür karası gözleri hareketlerimi takip ediyor. Maverick içeri giriyor.

-Ne? -Son dövüşünde morarmış gözüne bakarak Cain'e soruyorum.

Dövüşçü yapısına uygun gri bir gömlek giymiş ve ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş.

-Otur.

Maverick'in arkamdan geldiğini duyduğumda kalbim göğsümde hızla çarpıyor. İçimden huzursuzluk geçiyor ve mabedin önüne ulaştığımda ellerimi yumruk yapıyorum, kardeşlerimle yüzleşmek için döndüğümde sırtım kürsüye dönük, Elijah beni görmezden geliyor, başı hala eğik.

-Sorun ne? -Sesim kısık, gergin. Umurumda değil. Gerginim. Onu düşünüyorum. Ona ne yapmış olabileceğini. Bebeğimize.

Cain çenesini indirerek yanındaki boşluğa, şapkasını kafasına geri takan ve daha dik oturup gözleri büyüyen Atlas'a başıyla işaret ediyor.

-Otur," dedi Cain tekrar.

Maverick'e bakıyorum, Cain'in oturduğu bankın hizasında, onu izlerken gözleri kısılmış, o da bekliyor. O da benim gibi dar siyah bir tişört giyiyor ve sertleşirken mürekkepli kollarındaki kasların esnediğini görüyorum.

-"Bana sorunun ne olduğunu söyle," diyorum Cain'e yaklaşarak.

Ayakları yere düz basıyor, dizleri genişçe açılmış, çok fazla yer kaplıyor ve çok sakın bir şekilde "Otur da sana anlatayım" dediğinde daha dik oturmaya zahmet etmiyor.

Elijah iç geçiriyor, ellerini indiriyor ve yukarı bakıyor, ben bankın yarısına kadar donup kalırken koyu yeşil gözleri benimkilere dikiliyor.

Elijah bir elini bordo düğmeli gömleğinde gezdiriyor, bunu yaparken kasları seğiriyor.

-Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi? -Yüzümü ona dönerek soruyorum. Cain ve koltuğu siktirip gidebilirler. Kan beynime sıçırıyor ve bugünlerde sabrım yok denecek kadar az.

Onsuz geçen günler.

Elijah iç çeker, tavana bakar ve sabır için dua ediyormuş gibi çenesini sıkarak. Ama biz yukarıda olabilecek hiçbir şeye dua etmeyiz.

Sonunda bakışları bana döndü ve boğazını temizledi.

-Bir sorunumuz var.

Dilimi ısırarak gerildim.

Bana dikkatle bakan kardeşlerime döndüğümde kanım donuyor, çünkü onlar zaten biliyorlar.

Maverick bana doğru geliyor ama elimi kaldırıp onu durduruyorum ve Elijah'a bakıp Callum ve Adam'ın nerede olduğunu merak ediyorum. Lanet Maddox Astor nerede?

-Ben aptal değilim. Bunu fark ettim. -Elimi bırakıp tekrar yumruk haline getirirken sesim titriyor. Bu o mu?
Nerede o? *Ne oldu?*

Elijah çenesini sıkıyor ve onunla bu şekilde konuşmamam gerektiğini biliyorum. Ama artık ne yapmam ya da yapmamam gerektiği umurunda değil. Tüm hayatımı babamın emirlerine uyarak geçirdim, sadece kışına bir bıçak saplamak için.

Kafatası. Sonunda, gerçekten de düşündüğüm gibi ölümsüz bir tanrı olmadığı ortaya çıktı.

Hepimiz etten ve kemikteniz. Hepimiz sevişebiliriz ve Elijah konuşmaya başlamazsa, bunu ona kanıtlayacağım.

-Birisi benim nöbetimde geldi.

Ezra'ya bakarken kaşlarımı çatıyorum, cinayet düşünceleri aniden beynimi terk ediyor. Omuz silkiyor, sıkılmış görünüyor ve muhtemelen babasının muhafızlarına yakın olmadığını biliyorum. Lanet olası ailelerimize hiç yakın değiliz, muhafızlar bizim için bir hiç. Ama yine de, eğer biri Van Damme'ın kişisel korumasına yakınlaşırsa, o zaman biri *çok yakın* demektir.

Elijah'a dönüp bakıyorum.

-Kim?

Elijah omuz silkiyor, tişörtü kaslı vücuduna sımsıkı yapışmış, gözleri kıpkırmızı bana bakıyor.

-"Bilmiyoruz," diye itiraf ediyor elini kapatarak. Ben vali konağındaydım, Cory de arabadaydı. O binanın arkasında hiç kamera yok.

Tıpkı burada kamera olmadığı gibi.

Babama hep bunun çok aptalca olduğunu söyledim. Bazen bunun için beni döverdi. O yokken asla onun yerini alamayacağımı söyleyip dururdu.

Artık yoksun, pislik, ve haklısın. Asla senin gibi olamayacağım.

-Bunun benimle ne alakası var?

Dürüst olmak gerekirse Elijah'ın koruması ya da Vali Phil umurumda değil. Elijah'ın Cory'yi çoktan değiştirdiğini biliyorum çünkü ekler Altı'nın *yapacağı* şeyler değil.

Bu lanet katedralde insanlara çok yaklaşan tek kişi benmişim gibi görünüyor.

Elijah gözlerini kısıyor ama kırmızı bankta yanında bir şey arıyor. İlk kez bir zarf fark ediyorum. Zarfı açıyor, içinden bir kâğıt büyüklüğünde parlak bir fotoğraf çıkartıyor ve bana uzatıyor.

Mide bulantısıyla onu alıyorum, midem düğümlenirken ona bakıyorum.

Bulanık ve ilk gördüğüm şey ağaçlar, her gri gövdenin arkasında koyu gölgeler. Sonra fotoğrafın köşesinde bir leke fark ediyorum, fotoğraf makinesinin objektifine düşmüş bir su damlası gibi. Birkaç saniye görmüyorum bile, ama sonra görüyorum ve donup kalıyorum.

Kaçıyor.

Saçlarını at kuyruğ yapmış, boynunda bir eşarp, vücudu öne doğru eğilmiş, bir ayağı çamurlu zeminde, siyah gmleğ kıvrak vücuduna yapışmış. Kalkık burnunu, dolgun dudaklarını görüyorum. Fotoğrafta ayrıntılar net değil ama ben karımı tanıyorum. Onun tüm vücudu beynime kazınmış durumda. Her sabah birlikte koşuya çıkardık ve o lanet eşarpları takmamız için ısrar ederdi.

Akşamları birbirimizden nefret etsek bile, sabahları birlikteydik.

Tek takım. Dünyaya karşı biz.

Titreyen parmağımı yüzüne doğru kaldırıyorum ve vücudumdaki tüylerin diken diken olmasıyla birlikte kameraya bakmadığımı fark ediyorum.

Bunu her kim aldıysa... Orada olduklarını bilmiyordum. Ve o yalnız.

O yalnız.

Başımı kaldırıyorum, ellerimi yanlarıma indiriyorum ve fotoğrafı avucumun içinde sıkarak buruşturuyorum.

-Bu da nereden çıktı?

-Oturmak isteyebilirsin," diyor Cain sessizce. Onu görmezden geliyorum, içimde öfke kabarıyor.

Elijah iç çekiyor.

-Gardiyanın kucağında bulundu. Nefesim kesildi, kanım dondu.

-Altı ile çalışan herhangi biri *benim lanet* olası *Karın mı?*

Elijah alay ediyor, çenesini sıkarken bir eliyle yüzünü ovuşturuyor ve uzaklara bakıyor, ben onu izlerken elleri kalçalarında kenetlenmiş, hala oturuyor. Tek kelime bile etmiyor.

Kanım kaynıyor.

-Onu nereden tanıyorlar ve bunu kim yaptı?

Mümkün olduğunca güvende tutmak için Julie'ye bundan bahsetmedim bile. Bir gün *onu dışarı çıkarmak* zorunda kalacağımı biliyordum ama bunu bir sır olarak saklamak istedim. Özellikle de bebeğimi taşıırken, onu dünyadan korumak istedim.

Belki de onu bir mahkum gibi hissettirdim. Bunu da birçok hatama ekle.

Elijah ayağa kalktı ve bana baktı.

-Biz gizlilik içinde çalışırız, yalnızlık içinde değil, Lucifer. Ne yazık ki *lanet işimizi yapmak* için pek çok kurumla, pek çok insanla çalışmak zorundayız. Bilmelerini istediğimizden daha fazlasını biliyorlar ama durum bu. -Adam ve Cal fotoğraflardan birini parmak izi ve coğrafya kontrolü için laboratuara götürdüler. Bunun Rain'in malikanesinde olduğunu tahmin ediyorum. Bu noktada, onlara söylediklerimden başka bir şey bilmiyoruz.

-Maddox nerede? Dişlerimi sıkarak soruyorum, kanlı üvey kardeşimden söz edilmesine aldırmadan, parlak fotoğrafı elimde daha sıkı tutuyorum. Maverick'e bakıyorum, o da Elijah'a bakıyor ve lanet olası bir cevap bekliyor.

Onu karım vurdu. O ve Mav'in babası. Onu vurdu ve o orospu çocuğu hala hayattaydı.

Ölmüş olmalıydı.

Elijah ellerini birbirine kenetler.

-Maddox değildi Lucifer. Eğer bunu kimin yaptığını bilseydi.

-O ne yapardı, Elijah? -diye soruyorum, başımı eğerek ve babamı bu odada öldürdüğüm için bu unvanı alan yeni Hükümdar'a yaklaşıarak. Bize anlatırdı, söylediğin bu mu? - Bir adım daha yaklaşıarak onunla alay ediyorum.

Ezra'nın adımı homurdandığını duyuyorum, babasının yüzüne baktığım için kızgın olduğuna şüphe yok, ama sanırım şimdiye kadar hiçbir şeyi, en azından *ebeveynleri* umursamadığımı bilmesi gerekirdi.

Elijah'ın gözleri kısılır.

-Geri çekil.

Ben çekmiyorum. Resmi o kadar sıkı tutuyorum ki ellerim titriyor ama *geri çekilmiyorum*. Yaklaşıyorum ve Elijah bana bakmak zorunda kalıyor çünkü ondan daha uzunum ve Maddox Astor'un yakasını bırakacağımı sanıyorsa hayal görüyor demektir.

O deli, tam *yanımda*.

-"Hayır, sanmıyorum," diyorum, o kadar yakınım ki kolonyasının koyu kokusunu alabiliyorum. Maddox'a güveniyor musun? *Ölmeyi* hak etmediğini mi düşünüyorsun?

Elijah'ın çenesi gıcırıyor.

-Maddox Astor senin baban değil, Lucifer," diyor, sesi gergin, sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Sakin ol ki, kırılmak üzere olduğumu hissettiğim gibi kırılmasın.

-Biliyor muydun, Elijah? -Karşılığında karıma ne olduğunu düşünerek soruyorum. Onun izni olmadan ona el kaldıran tüm o adamları. Onunla ilgilenmesi gereken ama onun yerine ona zarar veren tüm o insanlar. Ona ihanet ettiler. Onu, sadece onu sevmek isteyen birinden kaçan bir kıza dönüştürdüler. Ona ne olacağını biliyor muydunuz? -*Ona mı?* Sormuyorum, çünkü Jeremiah Rain'e ne olduğu umurumda değil. O bir bok parçası. Ama karım? Karım benim *her şeyim*.

Elijah inkar ediyor.

-Lucifer, anlamadığın bazı şeyler var....

-O zaman anlamamı sağla, çünkü bana söylediğin şey bu lanet pedofil çetesinin hala hayatta ve iyi durumda olduğu ve senin bunu *bildiğin* ise, o zaman bence sen de ölmelisin, *Dominus*. Çünkü bu yüzden onun peşindeler, değil mi? -Elimdeki fotoğrafı yüzünün önünde sallıyorum. Küçük kirli sırrını *saklamak* için mi?

Elijah bana bakarken göğsü kabarıyor ve bana gerçekten yapmak istediği şeyden kendini alıkoymaya çalışıyor. Muhtemelen suratıma bir yumruk atacak.

Benim için sakıncası

yok. Umarım olur.

Bu bana ona saldırmak için bir bahane verecek.

-"Altı'nın içinde araştırmamız gereken şeyler olabilir ama şu anda önceliğimiz korumamı kimin vurduğunu ve bunu kimin aldığını bulmak." -Elimdeki fotoğrafa bakıyor ve ben geriliyorum. Tehlikede olabilir, çünkü haklısın. Her kimse, muhtemelen onun hakkında, Altı ile olan bağlantısı ve geçmişi hakkında bir şeyler biliyorlardır. -Sözlerine tutunmaya çalışıyorum ama her şey bir anda aklıma geliyor. Bizim kendi bekçi köpeklerimiz var ve eğer daha fazla insan onun sizin korumanız altında olmadığını öğrenirse...

Onu geri getirme şansımız olmadan önce onu öldürecekler. Bu iyiye işaret değil. -Elini kısa, siyah saçlarında gezdirerek iç geçirdi. Jeremiah Rain'le birlikte çalışmamız gerekecek. O bir şeyler biliyor olabilir.

Midem bulanıyor.

Konuşmaya devam ediyor ama onu

göremiyorum. Zar zor

duyabiliyorum.

Onun yerine, o geceyi düşünüyorum.

Jeremiah'nın elleri boğazında, sarhoş dudaklarındaki gülümseme, çünkü ben olduğunu sanıyordu. Nasıl çılgılık attığımı, ipin etimi nasıl kestiğini. Sıcak kan gövdemden aşağı kayarak pantolonumun içine sızdı ama durmadı.

Elleri kızın üzerindeydi.

Kadının üzerine çıkmış, onu sıkıştırıyordu ama buna gerek bile yoktu. Zahmete girmesine gerek yoktu.

Karım tam bir orospu ve belki de benim yaptığımı hiç düşünmedi. Belki de o ya da başkası olduğunu biliyordu ve umursamadı.

Onu isteyen herkese bacaklarını açıyordu. Ona en ufak bir ilgi gösteren herkese.

Ne yaptığımı anlayamadan yumruğumdan kör edici bir acı fişkırıyor ve biri arkamda, kollarını etrafımda sıkarak kulağıma bir şeyler söylüyor.

Artık onun resmini tutmadığımı ve yumruğumun bankın yanındaki duvara dayandığını fark ediyorum, alçıpan çatlamış ve eklemlerim gibi gıcırıyor, ama acıyı umursamıyorum.

Bu acı acıtmıyor.

Bu acı... katlanılabilir.

Diğeri, göğsümdeki kanlı delik... İçinden çıkabileceğimden emin değilim. Kendimi toparlamam gerek. Elijah'ın az önce söylediklerini düşünmeliyim.

Ama oda dönüyor ve düşünemiyorum, nefes alamıyorum ve... Sadece *yapamıyorum*.

İhtiyacım var.

Karımı geri istiyorum. *Lanet karımı*.

-Nefes al.

Bu Maverick'in sesi. T e k r a r v e t e k r a r , aynı Latince kelime. *Nefes al. Nefes al.*

Nefes al.

Gözlerimi kapatıyorum. İçime çekiyorum. Maverick, deri ve başka bir şeyin kokusunu alabiliyorum. Daha karanlık. Kokusu rahatlatıcı. Kolları beni daha sıkı sarıyor. Hâlâ kulağımın dibinde konuşuyor. Tekrar ve tekrar.

Ona doğru batıyorum.

Bana sarılıyor ve ben de herkesin bizi izlediğinin farkında olarak kollarımı ona dolayarak dönüyorum.

Benim için fark etmez.

Başımı omzuna yaslıyorum, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

Gözl
er.

Ağlama. Sakın ağlama. Sakın ağlamaya kalkma.

- "Sorun yok," diyor Maverick kulağıma. Ağlayabilirsin, Luce. -Y sonra daha fazla dayanamıyorum.

Bölüm 7

Jeremiah

Soğuk bir duş alıyorum.

O kadar soğuk ki ellerimi fayansların üzerine koyarken titriyorum, başımı eğip gözlerimi kapatıyorum ve suyun tenime çarpmasına izin veriyorum. Son zamanlarda özlemini çektiğim uyuşukluğu getiriyor.

Genelde kaymak kolaydır. Kayıtsızlık. Duyarsızlık. *Soğuk*.

Ama son zamanlarda, o bana çok yakın ama bir o kadar da uzakken, bu giderek zorlaşıyor.

Dişlerim takırdıyor, sol elim şiddetle titriyor, sağ elimde hafif bir titreme var. Dişlerimi sıkıyorum, yüzümün yan tarafını siyah fayanslara bastırıyorum. Derin nefes alıyorum, soğukta nefes almaya çalışıyorum. İçime çekmek için. Tüm bu karıncalanmalar ve iğnelenmeler içinde boğulmak için.

Dün gecedен beri Cindy'yi hala içimde hissedebiliyorum. Parmakları gömleğime giriyor. Bana karşı öğütürken inlemelerini hala duyabiliyorum. Onu eve götürmem ve almam için yalvarıyor.

Ama yapamadım.

Onunla daha önce yattım ve Virginia'daki Remorse adlı kulüpte sahip olduğum en iyi dansçı, sadece benim için geldi. Ama biz arkadaş değiliz ve Sid benim çatım altındayken başka bir kızla yatmayacağım.

Bebeğine hamile *olduğu* düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor ama en azından bu saçmalığı bıraktığını biliyorum. Evimde kimseyle yatmıyor.

Bunu ona asla yapmazdım. Belki otelde, benim için hazır olmadığını bildiğim zaman. Gerçeği duymaya hazır olmadığına ve ona söylemek istemediğimde, çünkü *gerçekten* akraba olmadığımızı öğrenirse benden kaçacağını düşündüm, yanımda kalmak için hiçbir bahane yoktu.

Ama şimdi bunu yapamam.

Ayrıca, istediğim tek kadın o. Ona sahip olmak istiyorum. İşaretle. Çürüt onu. *Sadece onu istiyorum, lanet olsun.*

Brooklin'i onun için teslim ettiğimden beri burada geçirdiği üç hafta boyunca bana kendi elimden başka hiçbir şey dokunmadı.

Yumruğumu duş duvarına vuruyorum, başımı kaldırıyorum ve nefesimin altında küfrediyorum, gümüş sapa uzanıp suyu kapatıyorum.

Hep yanlış şeyi yapıyorum.

Gömleğini kestim.

Onu kışkandırmaya çalışıyorum.

Hep yanlış anlıyorum.

Bende bir sorun olduğunu biliyorum *ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.*

Bir an öylece duruyorum, yumruğumu duş duvarına dayamış, bulutlu cam kapılara bakıyorum. Burada dört tane duş başlığı var. Sid için de bolca yer var ve muhtemelen onu burada çıplak görmek için her şeyimi verirdim.

Onu daha önce çıplak

görmüştüm. Bir kere.

Bir buçuk yıl önceki o geceden sonra. Ben...

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum, yumruğumu fayansa o kadar sert vuruyorum ki canım acıyor ve dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Elimdeki yarayla, oradaki sinirlerle, duşta parmaklarımı kırmak elimi tamamen mahvedebilir.

Ve o ele ihtiyacım var. Ben solağım ve tabii ki kader ya da Şeytan ya da her neyse, o *evde* geçirdiğim süre boyunca kalıcı olarak yaralanan sol elim.

Cam duş kapısını itip açarken gözlerimi açıyorum, geniş banyoya adım atıyorum, raftan beyaz bir havlu alıp yüzümde gezdiriyorum, gözlerimdeki suyu çıkarmak için gözlerimi kırıştırıyorum.

Titreşen anılar da. Karanlığın. Açlık.

Acı.

Midem düğümleniyor ve mermer lavabonun üzerinde tökezliyorum, havlunun düşmesine izin veriyorum ve her şeyi geri itmeye çalışırken ellerimi tezgaha dayıyorum. Orada bana ne yaptılar.

Sonra ne oldu?

Lucifer'in lanetlediği şeyi Malikov da yaptı.

Ağzımdan insanlık dışı bir çığlık çıkıyor ve başımı kaldırıp buğulu aynaya bakıyorum, yumruğumu ona vurmak, camın kırılmasına izin vermek, *bir şeyler hissedebilmek* için derimin kanamasına izin vermek istiyorum.

Bunu sadece *onunla* yapabiliyorum. Sanki derimin altında bir zehir gibi, kalbime gittikçe yaklaşıyor, damarlarımda dönüyor. Bir gün beni öldürebileceğinden oldukça eminim.

Beyaz mermer tezgahın üzerindeki saç tokasına bakıyorum ve beni sakinleştiren tek şey o oluyor. O da zar zor.

Bu düşünceleri zihnimden atıyorum, kapı hafifçe çalınıyor ve gerilerek siyah kapıya dönüp kilidin açık olup olmadığını kontrol ediyorum.

Boğazımı temizliyorum, nabzım hızlanıyor. Nicolas ya da *o*. Sadece o ikisi odama girebilir, lanet banyo kapımı çalabilirdi. Ayrıca, altın rengi çift lavabonun yanındaki tezgâhta duran mat siyah saatime hızlıca bir göz attığımda, saatin sabahın altısı bile olmadığını görüyorum.

-Ne? -Küçümsemeyi kelimelerimden uzak tutma zahmetine girmeden bağırlıyorum. Sabahlarımın kendime ait olmasını seviyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, *her şeyin* kendime ait olmasını seviyorum.

Altın kapı kolunun hareket ettiğini görüyorum ve yatağımın başucundaki silahı almadığım için kendime lanet ediyorum. Korumalarım ve kilitli bir kapım var ama Altı ve Unsaints etrafta dolanıp saldırmak ve kız kardeşimi geri almak için bekliyorlar, daha hazırlıklı olmalıyım.

Yine de doğrulup kapıya doğru yöneldim.

-Bu da kim? -Bağırdım.

-Benim, lanet olsun.

Sid cümlesini bitiremeden kilidi çevirip kapıyı açıyorum. Beni aşağılayarak konuşması hoşuma gidiyor. Dünyada benden hiç korkmayan tek kişi o, ama şu anda onun saçmalıklarıyla uğraşacak havada değilim.

Hiç sanmıyorum.

Yine de odamın serin havası çıplak bedenime çarparken yüzümde bir gülümseme var, bir elim kapıya dayanmış, diğeri de evlatlık kardeşimi selamlamak için başımı eğerken yanımda.

Ama bunu yaptığımda, gümüş gözleri beni bir aşağı bir yukarı tararken genişliyor, dikkatim boğazının etrafında paslı bir tırnağa değen deri gibi yakalanan bir şeye odaklanıyor.

Nabzım kafamın içinde atıyor.

Onu duyamıyorum bile, bir adım geri çekilirken ağzı açılıp kapanıyor, göğsü kabarıyor, banyoda geçirdiğim zamanı neden böldüğüne dair dilinin ucuna bir bahane geliyor.

Ama ben dinlemiyorum.

Ellerimde tedirgin edici, gergin bir his var ve kendimi durduramadan aramızdaki boşluğu kapatıyorum, boynundaki siyah atkıyı tutuyorum ve onu odamın duvarına yaslıyorum.

Tırnakları kollarıma uzanıyor, beni tırmalıyor.

Ben hissetmiyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Ben bir şey görmüyorum.

Onlar hariç.

Karanlık umurumda değil.

Noctem için bunun bir gereklilik olduğu söylendi. Karanlık alanlar. Yemek ve su olmadan üç gece.

Bunu söylediklerinde neredeyse gülecektim, o lanet kafeste geçirdiğim zamanı düşündüm. Ama Lucifer beni dikkatle izliyordu ve beni orada görmeye geldiği zamanı düşündüm.

Gülmedim.

Gülümsüyordu.

Ancak şimdi ortalıkta yok. Hiçbiri yok. Sadece ben varım, dizlerimi göğsüme çekmişim ve kollarımı kaval kemiklerime dolamışım. Burası bir tür mağara ve gözlerimizi bağlayıp bizi buraya götürdüler. Diğerleri ayrıldı. Kimse benim onlarla gitmemi istemedi. Ben burada yokmuşum gibi davrandılar, elindeki meşalenin ışığında koyu ela gözleri benimkilerle birleşen Ezra hariç.

Bir saniye.

*Sadece bir anlığına beni yanında isteyebileceğini düşündüm.
Saç tokasını düşündüm. Kibrit kutusunu. Fısıltıyla söylediği sözleri.*

Ama istediğini yapmadım ve bana attığı bakış bir akrabalık bakışı değildi.

Lanet bir nefretti.

*Bazen Kameron'a ne yaptığımı bildiğini
düşünüyorum. Önemli değil. Böylesi benim için
daha iyi.*

*Görünüşe neden önem verdiğimi bilmiyorum. Bir evim var. Ailemin
parasını feda ettim. Hepsiyle bağlarımı koparabilirim.*

Haberlerde Forgues'a ateş ettiğimin bildirildiğini gördüm.

*Bu mağaranın rutubetli yeraltında bunu düşünerek küçük bir kahkaha
attım. Aslında, onları vurdum. En azından üçünü.*

Ama bundan çok daha kötüsünü yaptım.

*Sonrasında ev yandı. Ben gittikten sonra. Yangını Ezra'nın
kibritleriyle ben başlattım ama bitiren Lazar Malikov oldu. Ben evden
çıkarken beni bekliyordu.*

Doğruca kollarına.

Bana sarılmadı.

Beni tutmadı.

*Doğal görünmeyecek kadar mavi olan gözleri ateşin içindeydi. Daha
önce hiç görmediği bir sokakta, gecenin içinde alevler içinde kalmış bir ev.*

Asla.

Beni Sid'den aldıklarında, arabaya bindirirken gözlerimi bağladılar.

*Ve Lazar'a sarılana, yumruklarım gömleğinin etrafında kenetlenene
ve başım göğsüne gömülene kadar farkına varmadım.*

neredeyse on olmuştu. Lanet olsun. Yıllar. Dışarı çıkmayalı.

Daha çok ağladım.

Beni itti, uzanmış bir koluyla beni tuttu, gözleri kanla kaplı çıplak vücudumda aşağı yukarı dolaştı, dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

Kötü koktuğumu

biliyordum. Kötü

görünüyordum.

Kafamın çok ama çok karışık olduğunu biliyordum. Ama o gece gökyüzündeki dolunayın altında, özel bir sokakta, umurumda değildi.

Özgürdüm.

Ücretsiz.

Sanki hastaymış gibi ellerini üzerimden çekmişti. Geri çekildi ve kaldırıma park etmiş siyah bir Lincoln'ü işaret etti.

-Bak.

O tek kelime.

Öyleydim.

Sonra kabul edildim.

Mağaranın karanlığında gözlerimi kapatıyor, kendimi bunu düşünmemeye zorluyorum. Kabul töreni. Uygun değildi. Sadece... acı.

Ağzım kuruyor ve kemiklerim ağrıyor.

Onun aşağılanma düşüncesi yüzümü

yakıyor. Onların alayları.

Nasıl acıttı?

Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum, ileri geri sallanıyorum, hafifçe mırıldanıyorum, anıları bastırmak için bir yol.

O kafeste edindiğim bir alışkanlık. Kendi büyük, boş evimde böyle uyuyorum. Duvara karşı oturuyorum. Sallanıyorum.

Bir süreliğine, burada, mağarada, beni sakinleştirmeye çalışıyor.

Zihnim bomboş kalıyor. Başımı kayalık duvara yaslıyorum, ellerimi dizlerime koyuyorum ve önümüzdeki üç gece boyunca uyumayı umarak gözlerimi kapalı tutuyorum.

Forgues'ların evinde buna alışmıştım.

Ama tam uykuya daldığımı, hiçliğin mutluluğuna sürüklendiğimi hissederken, yanımda birinin olduğunu hissediyorum.

İlk başta, bunun zihnimde olduğunu düşünüyorum.

Bu kafeste her zaman olurdu. Düzinelerce insanla arkadaş oldum. Sevgililer. Beni önemseyen aileler. Sid bile beni görmeye geldi.

Her şey kafamın içindeydi.

İlk başta gözlerimi bile açmadım. Ama sonra bir çınlama sesi duyuyorum, duman gibi bir koku alıyorum.

Yanımda diz çökmüş birini görünce irkiliyorum; dar alanda önümdeki duvara yerleştirilmiş küçük bir fener Lucifer'i arkadan aydınlatıyor, başındaki kukuleta yüz hatlarını gölgede bırakıyor, boğazında bir eşarp var.

Bir iblisin gözlerine sahip.

Babası gibi.

Sigarasının külü karanlıkta turuncu renkte parlıyor ve ben Burnundan nefes verirken yakınlığıyla geriliyorum, bir topun içine daha sıkı kıvrılırken ellerim inciklerimin etrafında titriyor.

-Selam J," diyor o boğuk sesiyle, benden genç olmasına rağmen boğuk. Sigara yüzünden. Sigaraya ne zaman başladığını merak ediyorum.

-Merhaba. -Kekeledikçe yüzüm kızarıyor ama yıllarca süren izolasyon, dil derslerimde bile kelimeleri zorlaştırdı. Bazen Almancayı İngilizceden daha iyi konuştuğuma yemin ediyorum, İngilizce ana dilim olmasına rağmen. Almancada aşağılanmadım ve kafamın içindeki sesler konuşmaya başladığında benimle asla İngilizce konuşmadılar.

Onun sayesinde Almanca öğrendim ve beni bunu düşünmemeye zorladı. Bana fısıldadığı bok hakkında. Sicher.

Güvenli.

Lucifer tekrar nefes alıyor, sırtını duvara yaslayarak oturuyor. Mağaranın bu dar yarığında ayaklarımız arasında fazla boşluk yok.

-İyi misin? -diye soruyor, sesi garip bir neşeyle dolu. Tekrar nefes vermek için başını çevirdiğinde, hala kayalık duvara yaslanmış fenerin ışığında gözlerini görüyorum.

Göz bebekleri kocaman.

Normal olamayacak kadar büyümüş.

Görünce cildim kaşınıyor.

-Evet. -Yutkunuyorum ve söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışıyorum. için

"Bu sen misin?" diye sordum. -Sonunda söyledim.

Bana dönüyor, kapüşonunu kafasından çıkarıyor ve elini siyah saçlarında gezdiriyor. Sigarayı baş ve işaret parmakları arasında tutuyor ve titreyen elime bakıyor.

Solgun yüzünde bir gülümseme

beliriyor. Midem bulanıyor.

-"Elin titriyor," diyor.

Etimi ısırın ipi düşünüyorum. Kafesimde sinsice dolaşan onu. Ona nasıl yalvardığımı. Yalvardım.

Kutunun üzerinde her zaman bir kilit vardı. Ama yardım edebilirdi. Eğer o lanet dirgenle yapabilseydi, yapabilirdi.

Gözlerimi kapatıyorum, korkumu yutuyorum ve elimi daha sıkı kavrayıp kucağıma, bacaklarımla karnımın arasına yerleştirerek onun görüşünden saklıyorum.

-"Evet," diyorum sessizce, "evet, bazen öyle oluyor.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor ve gözlerimin arkasında basınç oluştuğunu hissediyorum, normal nefes almaya çalışırken burun deliklerim genişliyor. Onun önünde ağlamamaya çalışıyorum. Ben ondan büyüğüm ama lider olan o.

Beni sevmesini istiyorum ama ondan nefret ediyorum. Çünkü bana ne yaptığını biliyorum.

Unutmadım.

Ayakkabılarının toprağa sürtündüğünü duyuyorum, bana yaklaştığını hissediyorum, bana yaklaştığını hissediyorum ama gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum.

-Öyle mi? -diye soruyor usulca ve bir an için ne hakkında konuştuğumuzu unutuyorum. Tek bildiğim çok yakınımda olduğu ve çok fazla nikotin koktuğu. Nikotin ve çam ve nefesini neredeyse ağzımda hissedebiliyorum.

Gözlerimi açmıyorum, zor nefes alıyorum, nabzım deli gibi atıyor. Dizlerimi göğsüme çekiyorum, bu sırada elimi eziyorum ama umurumda değil.

Ona bu zayıflığı göstermek istemiyorum.

-"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerimin arkasındaki o baskı güçleniyor, boğazımdaki o yumru büyüyor.

-O kızlara ne yaptın, J? -diye soruyor usulca ve bacaklarının benimkilerle çarpıştığını hissediyorum.

Boynumdan aşağı soğuk bir ter aktığını hissediyorum.

-Onlarla yattın mı, dostum? -Gülüyor, ama acımasızca, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Dar vajinalarının içine girdin mi, durman için çılglık attıklarını duydun mu?

Karnım ağrıyor. Ne yaptığımı bilemezsin. Bunu nasıl bilebilirim? Gazetelerde onları benim vurduğum yazıyor. Onları vurduğum ve gerisini avukatım halletti. Avukatım, para ve Lazar.

Birden eli boğazıma gidiyor ve başımı mağara duvarına çarpıyor. Gözlerim açılıyor ama kendimi savunmak için kıpırdamıyorum ve Lucifer dizlerinin üzerinde, parmaklarıyla etimi sıkarken, sigaranın yanan ucunun yüzümün hemen üzerinde durduğunu görüyorum.

-Şimdi benim için çılglık atmak ister misin? -diye homurdanıyor, eli çeneme gidiyor, parmakları yanağımda geziniyor, başparmağı çenemde. Sigara izmaritini gözüme yaklaştırıyor ve ben titremeye başlarken dişlerimi sıkarak inliyorum. Ah, işte bu," diye fısıldıyor, "Bu sesi seviyorum. Sesleri böyle miydi?

Ağzımı açıyorum ama başka bir iniltiden başka bir şey

çıkıyor. Sırtışı genişliyor.

-"Küçük bir sürtük gibi konuşuyorsun, J," diyor sessizce. Mesela Onlar, ha?

Sigara yaklaşıyor ve gözlerimi kırıştırıyorum, ellerimi uzatıyorum, parmaklarımı koluna doluyorum, onu benden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o daha güçlü. O kafesten çikalı bir yıl oldu ve ben hala kaslarımı geliştiremedim.

Bana yaslanıyor ve ona karşı koyamıyorum, kokusu beni boğuyor, sigara izmaritinin sıcaklığı gözüme çok yakın. Bana doğru ağlamaya başlıyor ve elim koluna doğru titriyor.

Gülüyor.

-"Aptal salak" diyor o boğuk sesiyle. Titremeden duramıyor musun? Seni o kadar korkutuyor muyum?

Sigarayı gözümden uzaklaştırıyor ve rahatlayarak nefes veriyorum. Ama parmakları hala yüzümde ve "Dilini çıkar" dediğinde tekrar titremeye başlıyorum. -Sonra tekrar titremeye başlıyorum.

-Hayır, L-Lucifer, lütfen, yapma.

-Sana böyle mi söylediler, seni aptal? -Cevap vermiyorum, inkâr ederken parmaklarım hâlâ kolunun etrafında kıvrılıyor. Cevap ver, seni bok parçası.

Sonra olur.

Mesanem gevşiyor. O kafeste olmaktan gelen bir alışkanlık.

Ilık idrar terimi kaplıyor, boxerımdan sızıyor. Fark etmemesi için içimden dua ediyorum. Dediğini yaparsam beni rahat bırakacak.

Gidecek.

Ağzımı açmaya başlıyorum, yüzüm aşağılanmışlıktan yanıyor, ama sonra burnunu kırıştırıyor ve ayağa fırlayıp benden uzaklaşıyor.

-Altına mı işedin? -Ellerimi kaval kemiklerimin etrafında kenetlerken, kendimi tekrar bir top haline getirirken, kendi kendime mırıldanırken, burada değilmişim gibi davranırken, "Kahretsin. Altına mı işedin?

Uzaktan başka birinin sesini duyuyorum, onun adını çağıran birinin.

Gülüyor ve başını çevirerek boştaki elini ağzının üzerine kapatıyor.

-Mav, bu göt herif altına işedi! -Güldü, elini bıraktı ve bana döndü. İğrençsin.

Sonra, Maverick'e gitmek için ayrılmak üzere olduğunu düşündüğümde, bana yaklaşıyor ve nefesimi tutuyorum.

Bekliyorum

.

Titriyor.

Hala sallanıyor.

Ben daha ne yaptığını düşünemedim ayağı karnıma çarpıyor ve acı kaburgalarımda yankılanıyor.

Yana düşüyorum, cenin pozisyonunda kıvrılıyorum, yüzüm kendi idrarıma çarpıyor.

Şu kafesteki gibi.

Gözlerimi kapatıyorum ve o gülüyor, sonra bir vızıltı duyuyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor.

Hayır. Lütfen yapma. Lütfen yapmayın.

Tekrar gülüyor ve yüzümde sıcak bir şey hissediyorum, gözlerime, ağzıma damlıyor.

-Lucifer çışı ağzımı kapatırken, "Burada lanet olası bir tesisat arızası var Mav," diyor. Ama en azından lanet olası bir tuvalet var.

-Jeremiah!" diyor Sid, tiz bir sesle. Korkmuş. Doğal değil. Tırnakları hâlâ koluma batıyor, ellerim boğazında, başparmaklarım nefes borusuna değiyor ama o lanet mendil bana dokunuyor.

Bırakıyorum, ellerimi kaldırıyorum ve odamın karanlık ahşap zemininde geriye doğru adım atıyorum, zor nefes alıyorum ve dişlerimi sıkarak onun gözlerindeki gümüşe odaklanmaya çalışıyorum.

Uzun kirpiklerinde.

O pembe, şiş dudaklar.

Dekolteli beyaz tişörtünün altından büyüyen göğüsleri görünüyordu. Bunlar her geçen hafta daha da büyüyor. Ve ben dokunmak istiyorum,

Onu ısırp canını yakabilirim, özellikle de gözlerim yine o mendile takıldığında. Ama yapmayacağım.

Yapmayacağım.

Bu onların suçu değil.

Bu onların suçu değil.

Yutkunuyorum ve ellerimi bırakıyorum, tamamen çıplak olduğumun ve kimse için çıplak olmadığımın farkındayım. Giysiler zırhtır.

Bir kalkan.

Soyunma odamda kaybolmayı, takım elbise giymeyi, kol düğmeleri takmayı ve hatta belki de sadece örtünmek için lanet olası bir kravat takmayı arzuluyorum. Üstsüz çalışıyorum, kendi tenimde yeterince rahat hissediyorum.

Ama tamamen silahsız olmak hoşuma gitmiyor.

Özellikle de Sid'in iri gözleri kaburgalarındaki yara izinin üzerinde gezinirken. Onun.

Ellerimi yumruk yaptım.

-Bir şeye ihtiyacın var mı? -Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak soruyorum.

Saklayın.

Onun için.

Her zaman onun için her şeyi yapıyorum.

Avuç içleri sırtındaki koyu gri duvara yaslanmış, omurgası da aynı hizada, ama sorum üzerine gözleri kısılıyor. Altlarında gölgeler görüyorum ama buraya ilk geldiği zamankinden daha iyiler.

O zaman kırılıyordu. Neredeyse... hastalıklı. O gece onu ilk bulduğumda olduğu gibi. O gece öldürülebilirdi. Kendini öldürmek istediği gece.

- "Evet," diyor dişlerini sıkarak, "Nicolas'ın sana ihtiyacı var.

Bir kaşımı kaldırıyorum.

- Peki Nicolas neden kendisi çıkmadı?

Bunun üzerine dudağını ısıırıyor ve savaş botlarına bakıyor. Kuzey Carolina'da Nisan ayındayız, dışarısı çok sıcak ama o lanet botları giymekte ısrar ediyor. Koridorun sonundaki odada bulunan gardırobu, sadece onun için aldığım kıyafetlerle tıka basa dolu. Her zamanki şeyler, kapüşonlular, tişörtler ve yırtık siyah kotlar, ama aynı zamanda... *zevkli* şeyler.

Böyle bir şey söz konusu değildir.

- Ben de tam sana kahvaltı hazırladığımı söyleyecektim.

Şaşkınlıkla ona göz kırparken ağzım bir karış açık kalıyor. Söylediği hiçbir şeyin beni bundan daha fazla şaşırtabileceğini sanmıyorum. Kız kardeşim *yemek yapıyor*.

O yemek yapmaz.

Bunu o lanet otelde birlikte geçirdiğimiz bir yıl içinde öğrendim. Bizim için çalışanlarımız var ama ben kendi yemeğimi hazırlamaktan hoşlanıyorum. Sid vejetaryen. Onun da hoşuna gideceğini düşündüm. Vejetaryenler her zaman ellerini ve burunlarını yemek işine sokmak isterler.

Ama Sid Rain öyle değildi. Tabağına bir avuç ıspanak koyup adına salata demekle yetiniyordu.

Bunun da ötesinde, dün gece başka bir kızın onun önünde bana sürtünmesine izin verdim. Eve geldikten sonra onu üst kata çıkardığımda iyi bir gece geçirmemize rağmen, bana hala kızgın olduğundan oldukça emindim.

Öyle olmasını umuyordum.

Gerçekten umursamıyor mu?

Ama hayır. Kıskanmıştım. O çok kıskançtı. Kıskandığını biliyorum.

Beni zehirledi mi?

-Neden? -Bir elimi ıslak saçlarımda gezdirerek sormayı başarıyorum.

Çenesi sıkılır, gümüş gözleri öfkeyle dolar.

-Bir şey değil," diyor ve topuklarının üzerinde dönerek yatak odasının kapısına doğru yürüyor. Buraya geldiğinden beri öfkesi daha da kötüleşti ve hamilelikten mi yoksa *benden* mi bilmiyorum ama... *Sanmıyorum*.

Bileğinden tutup onu kendime çektim. Dönüp beni itiyor, küçük ellerini göğsüme dayıyor ve yakınlığından dolayı içimdeki o elektrikli dokunuşu tetikliyor.

Mendilini alıp avucumun içinde çeviriyorum, bunu yaparken kusmamaya çalışıyorum.

Ama parmakları göğsüme saplanıyor ve isteyerek bana yaklaşıyor, ben onu boğarken nefesi hızla çıkarken dudakları aralanıyor.

Bu onun sevdiği şey.

Ben de bunu seviyorum. Onunla kavga etmeyi seviyorum. Bundan zevk alıyorum. Duygularını incitmek, bana bağırmasını sağlamak. Bana meydan okuması.

O benim için. Bazen onu lime lime etmek istesem de o hep benim içindi.

-İğnelemeyi bırakmak ister misin bebeğim? -Kulağına fısıldıyorum, bedenimi onunkine bastırıyorum. Onun yakınlığıyla, zar zor nefes alabileceği kadar sıkı eşarbının çekimiyle sikim sertleşiyor.

Tırnakları göğsümü tırmalıyor. Benden nasıl

uzak durmayacağını.

-*Siktir* git," diye tıslıyor, kelimeler boğuk çıkıyor.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım ve ağzımı kulağına dayadım.

-*Siktirip gitmemi mi istiyorsun?* -Boştaki elimi boğazına götürüyorum, diğer elimde hala mendili çeviriyorum. Benimle oynamak ister misin bebeğim?

Bana karşı sertleşiyor ve yutkunurken boğazının çalkalandığını hissedebiliyorum.

-Bırak beni Jeremiah, ben de tam buraya geliyordum.

-Benimle alay mı ediyorsun? -diye soruyorum, sonra onu çevirip göğsüme yaslayacak şekilde geri çekiyorum. O kıpırdayamadan eşarbin uçlarından tekrar tutup yumruğumun etrafına daha sıkı sarıyorum. Nefes nefese kaldığını duyuyorum, parmakları boğazına doladığım elimin altındaki kumaşın kenarına doğru uçuyor, nefes alabilmesi için onu içeri çekmeye çalışıyorum.

Başımı onunkinin yanına eğiyorum, böylece yüz yüze geliyoruz.

-Bu boku üzerinde sevmiyorum.

Çılgınca mendilini çekiştiriyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor. Ama hâlâ nefes alabiliyor çünkü "Siktir git Jeremiah" diyor. -Ama kelimeleri boğuk.

Boğazını sıkmayı bırakıp elimi kolsuz bluzuna götürüyorum, başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, bir çakıl taşı gibi hissedene kadar daireler çiziyorum. Sütyen giymiyor.

Ellerini indiriyor.

Mükemmel bir şekilde sabit duruyor, *sadece* sanırım Ben.

Göğüslerinden birini sıktığımda nefesi hızla dışarı çıkıyor. Şimdi daha sıkı tut.

-"Burada olanları seviyorum," diyorum başımı çevirip ağzımı tenine dayıyorum. Onu daha sıkı sıkıyorum, boynunun arkasındaki eşarbi çözüyorum ve kolumu ona doluyorum.

Parmaklarım çıplak teninde, gömleğinin altında geziniyor. Büyüyorsun, değil mi bebeğim?

Lavanta kokusunu içime çekiyorum, ne kadar yakın olduğu için
uzuvlarım ağrıyor

Ben.

Teslim olmaya ne kadar yakın olduğunu.

Elleri hala iki yanında, ama şöyle diyor: "Yapamayız

Bu.

Bedenim bu sözlerle ağırlaşıyor ve onu kendimden uzaklaştırmak
istiyorum.

O soğuk duşa geri dönmek. Yalnız kalmak için.

-Neden yapamıyoruz? -Onun yerine dişlerimi sıkarak soruyorum.

İç çekiyor, uzaklaşmaya çalışıyor. Göğsünü daha sert sıkıyorum,
parmaklarımı koşu taytının hemen üzerindeki tenine de sokuyorum.

-Biz... bırak beni," diye son cümleyi öfkeyle mırıldanıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kendime onun zamana ihtiyacı
olduğunu hatırlatıyorum. Sadece zamana ihtiyacı var. Demek istediğim, onu
iki yaşından beri tanıyorum, ama sanırım on dokuz yıl onun için onu
dünyadaki herkesten daha çok sevdiğimi fark etmek için yeterli zaman
olmadı...

Ama bunu yapamam.

Gitmesine izin

veremem.

Henüz değil.

-Sid," diye fısıldıyorum kulağına, kollarımda, göğsümde titrediğini
hissediyorum. Elimini yukarı doğru uzatıyorum, parmaklarımı gömleğinin
içine daldırıyorum, yumuşak, pürüzsüz tenini kucaklıyorum, sert meme
ucunu avucumda hissediyorum.

Hala savaşmıyor. Nefes aldığından bile emin değilim.

-Teslim ol. -Bu yalvarış karşısında sesim kısılıyor ve uzun, çok uzun
bir süre konuşmuyoruz. Etini yoğurmaya devam ediyorum, çimdikliyorum,

çimdikliyorum ve

meme ucunu ekiştiriyorum. Boğazına takılan bir sesle inliyor ve elimin altında nabzını *hissedeabiliyorum*.

Kendini tutarken neredeyse titriyor ve ben sadece onu istiyorum.

Kahretsin, onu istiyorum.

Ama sonra beni tutmayı bırakıyor, arkasını dönüyor ve ben daha tek kelime edemeden suratıma bir tokat atıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, çenemi bükerken ellerimi yumruk yapıyorum ve ona bakmak için dönüyorum.

-Bu da neydi böyle? -O lanet mendili boğazına sokmak istiyorum. Onu sıkıştırmak, çığlık attırmak ve ağlatmak istiyorum. Onu incitmek istiyorum, tıpkı onu dünyadaki her şeyden korumak istediğim gibi.

Ben hariç her şey.

Göğsü kabarır, kaşları atılır.

-"Bunu yapamazsın," diyor, gözleri sertleşmiş penisime kayarken bile sözleri öfkeyle dolu. "Bunu bana yapamazsın.

Dilimi ısırıyorum, gözlerimi kapatıyorum. Sonra onu görüyorum. Onu hissediyorum. O mağarada üzerime işediğini. Beni o lanet kafeste bıraktığını görüyorum. Gözlerimi açıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum, irkilince tatmin oluyorum. Ama o geri adım atmıyor.

Bu lanet dünyada benden korkmayan tek kız o. Çoğu zaman bunu seviyorum. Bazen de nefret ediyorum.

-Neden olmasın? -Ne düşündüğünü bildiğim için ellerimi kaldırıp soruyorum. *Kimi* düşündüğünü. Sence seni geri istiyor mu?

Onun için iyi bir kız olmaya mı çalışıyorsun? -Yüzünden acı gibi bir şey geçiyor ve ben onu içinden çekip çıkarmak istiyorum. Nerede o bebeğim? Hangi *cehennemde*? Senin için gelmedi. Aramadı. Sensiz iyi. - Bir elimi bırakıyorum ve diğeri elimi kalbime uzanan bir yumruk haline getiriyorum.

Ama ben değilim Sid. Sensiz *iyi* değilim. Bunu göremiyor musun? O kadar aptal mısın?

Ellerimi indirdim, bir Şey söylemesini bekliyorum.

Herhangi bir Şey.

Gözlerindeki öfkeyi görüyorum. Kötü bir Şey olacağını biliyorum. Biliyorum ama yine de "Biz *sevgili* değiliz Jeremiah. Ben... biz öyle değiliz. -YaklaŖtıęında, parmağı göğsüme, çıplak, ıslak tenime gidiyor, kalbimin Şimdiden kırıldığını, beni gelecek olana hazırladığını hissediyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun. Seni seviyorum, ama bu Şekilde değil. - Son kelimelerde sesi çatlıyor ve baŖını eğerken parmağı göğsümde avuç içine dnŖyor. Seni kurtaracak olan ben değilim, istesem bile. Tanrım, istiyorum.

Belinden tutup onu daha yakına çekiyor. ŐaŖırmıŖ bir Şekilde yukarı bakıyor ama kaçmaya alıŖmıyor. Ve söylediğim her kelimede ciddiym: Yapabilirsin. Yapmak zorundasın. Yapmak zorundasın. Sen olmasaydın Sid, ben burada olamazdım. Ve *olabiliriz*.

GmŖ gözleri benimkileri arıyor ve bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Eli hala kalbimde, benimki belinde, acaba onu ne kadar sevdiğimi görüyor mu?

En azından birini ne kadar sevebilirsem.

Acaba onu her zaman kurtarmaya alıŖtıęımı biliyor mu? Lucifer'den, Unsaints'ten, dünyadaki kötü olan her Şeyden. Onun için ldrdm. Daha güvende olacağını dŖnseydim, onun için lrdm. YaŖadıęım Şeyler? Eğer onun baŖına gelseydi.

Zaten ok Şey yaŖadı.

-Bırak beni.

Sözleri kanımı donduruyor. Ağzım açılıyor ama hiçbir Şey ıkıyor. Elini bıraktı ve benden uzaklaŖmaya alıŖtı.

Gitmesine izin vermem.

-Jeremiah, *bırak gideyim*.

Bırakma.

Elini kaldırıp suratıma tekrar tokat attığında bile bırakmıyorum. Başımı çevirip ona bakıyorum, onu daha da yakınımaya çekerken parmaklarım beline giriyor.

Çenesi geriliyor, eli hâlâ bana tekrar vuracakmış gibi havada.

-Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, tekrar yap. Benimle dövüşmeni istiyorum. Sana öğretmeye çalıştığım şey buydu.

Tam bunu yapmak üzereyken, öğrendiklerini göstermek için elini tutuyorum, sırtı göğsüme gelecek şekilde onu çeviriyorum, bir elimle iki bileğini tutuyorum, diğer elimle de ağzını kapatıyorum.

Hâlâ kollarımda.

-"Başka bir kız olsaydın Sid Rain, seni şimdiye kadar öldürmüştüm," diyorum ağzımı kulağına dayayarak. Bana ne yaptığına dikkat et. -Boynunu öpüyorum, kollarımda titrediğini hissediyorum. Bana ne söylediğine dikkat et. -Onu tekrar öpüyorum ve dokunuşumun altında rahatlıyor çünkü Sid Rain'i tanıyorum ve onun da benim gibi hasta bir pislik olduğunu biliyorum. Bana nasıl davrandığına dikkat et bebeğim, çünkü ben oynamıyorum. Ben *o* değilim. -Ağzının üstündeki elim boğazına, göğsüne ve midesine doğru kayıyor. Dokunuşumun altında geriliyor.

-. Seni asla incitmek *istemem*, bunu biliyorsun değil mi Sid? -Parmaklarım atletinin altından kayıyor, yumuşak tenini ısıtıyor. Ama benimle oynamaya devam edersen, sana yapmak istemediğim her şeyi göstermek zorunda kalacağım.

Bölüm 8

Lucifer

-Bebegi istemiyorsun. -Bunu bir soru olarak ifade etmiyorum çünkü cevabı zaten biliyorum.

Çıplak ayaklarına bakıyor ve tükürüğünü yuttuğunu görüyorum.

-Artık öyle olduğunu sanmıyorum.

Çenesini kaldırdığında bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, bana bakarken gözleri gümüş yarıklar gibi açılıyor, bakışları temkinli.

-Şimdi tam zamanı. -Elimi indirip oturma odasını işaret ediyorum. Bu taş konak benim olduğu kadar artık onun da. Bütün bu sokak bizim. Tüm lanet dünya bizim. Ama bu Sid Malikov için yeterli görünmüyor. Her zaman yaptığım gibi sana bakacağım. Bebeğimiz. -Karnına bakıyorum, kesinlikle henüz görünmüyor, ama önemli değil. Orada bir bebek var. Neden şimdi doğru zaman değil Lilith?

Ses tonumu yumuşak tutmaya çalışıyorum ama gergin hissediyorum, parmaklarım huzursuzca seğiriyor.

Bakışları sertleşirken ellerini yumruk yapmış.

-Çünkü her şeyin içine ediyorsun, kafayı buluyorsun ve ne zaman sana açılmaya çalışsam aklını kaçırıyorsun.

Yumruklarımı başının yanındaki duvara çarpıyorum, onu kilitliyorum ve geri itiyorum. Bundan nefret ediyorum ama duramıyorum. Yaptığım hiçbir şey onun için yeterince iyi değil. Asla yeterince iyi değil.

-Sana tecavüz eden o lanet adamı ne kadar özlediğini söylemeye çalıştığın zaman mı?

-O yapmadı.

-Evet, çünkü senin onun kız kardeşi olduğunu fark etti. Aptal mısın, Sid? Her zaman tanıdığım en zeki insan olduğunu düşünürdüm, ama son zamanlarda merak ediyorum da...

Bana tokat attı. Geldiğini görmeliydim. Onun olayı bu. Bunu yapar. Özellikle de bana karşı. Ama geldiğini göremedim ve çenemi esnetirken başım yana doğru yuvarlandı, kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. Kanımdaki öfke alevleniyor ve ona bakmak için döndüğümde yumruklarımı ona değil de duvara doğru tutmak için kanlı bir çaba harcıyorum. Ona zarar vermek istemiyorum. Bu şekilde değil. Ama tansiyonum hızla yükseliyor ve boğazımın arkasında tadını alabildiğim lanet bir yumru var. Beni suçladığı şeyler konusunda haksız değil. Haksız değil ve bundan daha da nefret ediyorum.

-Benimle böyle konuşma Lucifer. Çekil gözümün önünden. -Arkama bak, güneş doğmadı bile ve biz şimdiden kavga ediyoruz. İyi uyuyamadım ve bir kez daha onun yanında olmaya karar verdim. Açıkçası, bu lanet bir hataydı. Yalnız kalmak istiyorum.

Dilimi ısıtıyorum, her şeyi içimde tutmaya çalışıyorum. Söylemek istediğim tüm incitici şeyleri. Birkaç aydır kanımda kaynayan pislikler. Onu bıçakladığım için incindi. Hayatını cehenneme çeviren adam. Asla bize ait olmayan ve hayatında yeri olmayan adamı. Kız kardeşlerine ne yaptığını biliyorum. Nasıl acı çektiklerini biliyorum. Bunu bana babam anlattı. Altı, onu bizden biri yaptığını iddia etti. Cesetlerden birini bile bulamadılar ve onlara ne yaptığını merak ettiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Şimdi Sid doğru şeyi yaptığım için kızgın. Canı cehenneme.

Daha fazla dayanamayacağım.

-Hayır, hareket etmiyorum. -Gözleri benimkilere sabitlendi. Beni sınıyorsun, Sid. Beni zorluyorsun ve ben sana karşı sabırlı olmaktan başka bir şey yapmadım. Kokain? Kahrolası... kadınlar? Beni uzaklaştırdığın için hepsi senin suçun mu?

Beni itiyor ve geri çekiliyorum, ellerim yanıma gidiyor.

-Beni bununla meşgul etme. Benden yapmamı istediğin şeyden başka bir şey yapmadım. -Ellerini havaya kaldırıyor. Bu evde kaldım ve seni memnun etmek için hiçbir yere gitmedim ve--" "Bu evde kaldım ve seni memnun etmek için hiçbir yere gitmedim ve--

-Kapa şu lanet çeneni. -Elimi ağzıma götürüyorum, gözlerinde acı titreşirken söylediklerimden pişmanlık duyuyorum ama kendimi durduramıyorum. Kokain hakkında söyledikleri doğru. Doğru ve bu sabah uyandığımda ben de bir fırt çektiğim için bu da doğrudu. Ama buna ihtiyacım var. Onun ruh hali değişimlerine ayak uyduramıyorum. Onun için ne yaparsam yapayım yeterli olmayacak çünkü ben o değilim.

Ve gördüğüm şeyler, kafamın içindeki sesler... daha da kötüye gidiyor. Sesleri yükseliyor.

Ona ihtiyacım var ama onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

Elimi bıraktım. Hâlâ o sözlerden pişmanlık duyuyorum. Haftalar önce onu incitmeyi bırakmam için bana yalvardı. Ve ben yapmadım. Lanet olsun, yapmadım.

-Ben sadece... Üzgünüm. Seni güvende tutmak istiyorum ve seni seviyorum, ve ben...

Beklemiyor. Koridora ve merdivenlere doğru koşarak uzaklaşıyor.

Bir dakika sonra kapının kapandığını duyuyorum.

Onu ele geçirmemin ne kadar süreceğini merak ediyorum, çünkü özrüme rağmen söylediklerimde ciddiydim. Beni test ediyor.

Ve saatler geçip tekrar konuşmaya karar verdiğimizde, daha da kötüleşiyor.

Bir bardağı duvara fırlatıp parçalara ayrılmasını izliyorum.

Onu özlüyor. Bu sabah bana oğlumuzu sevmediğini söyledi ve şu anda bana onu özlediğini söylüyor.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Şimdi az önce bardağımı fırlattığım duvarın yanında duruyor, yüzü solgun, vücudu kaskatı, küçük bedenindeki her kas gergin.

Bu ona çarpabilirdi. Bunu

ikimiz de biliyoruz.

Kafama bir şişe şarap fırlatmış olması önemli değil.

Daha önce. Bu biz birlikte olmadan önceydi. Evlenmeden önce. Bu aşmamam gereken bir çizgi, lanet olsun, ama kendimi durduramıyorum.

Bana bağırmaya başladığı masanın üzerindeki kola çizgilerine bakıyorum. Sonra tekrar duyuyorum, kafamın içinde. Onu nasıl özlediğini. "Onu kontrol etmek" istediğini.

-Sid, özür dilerim, ben...

-Bu yüzden şu an doğru zaman değil," diye homurdanıyor ve ben gözlerimi kısıarak kürtaj istemekle ilgili sözlerini suratıma çarpıyorum. Çocuk sahibi olamayız. Lanet olası bir konuşma bile yapamayız. Siktir git, Lucifer.

Karanlıkta duyuyorum.

Sesi, tıpkı benimki gibi, kınama sözcükleri fısıldıyor. Ona. Çocuğumuza. Parmaklarım titriyor, sıkıca sarılmış

Bardağımın kenarlarında buzlar şingirdiyor. Birkaç dakika önce içkimi bitirdim ama bir tane daha lazım.

Bir tane daha lazım.

Ona ihtiyacım var.

Ona, *ona, ona.*

Her zaman o olmuştur.

Ama o burada. Bana fısıldıyor. Ve bu gerçek değil. Gerçek olmadığını biliyorum. O öldü, Sanctum'un arkasında isimsiz bir mezara gömüldü. Ama şu anda, onun lanet bir ceset olması önemli değil. Şu anda o benim kafamın içinde, evimizdeki odamda ve ben...

-Luce? -Karanlıkta bir ses fısıldıyor.

Ürperiyorum, buz ve içkimin kalıntılarını bardağın kenarına döküyorum ve kalbim hızla çarparak yataktan fırlıyorum. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışıyor ama hiçbir şey göremiyorum ve şimdi tekrar duyuyorum.

-Sen bir hiçsin. Hiçbir şey değilsin. Asla bir şey olamayacaksın. Pammie sana hiç dokunmadı Lucifer. Akli başında hangi kadın bana sahip olmak varken seni ister ki?

-Lucifer? -Diğer ses fısıldıyor ve ben yatağa yaslanıyorum, elim o kadar şiddetli titriyor ki bardak parmaklarımdan kayıyor, bir gümbürtüyle yere çarpıyor, buz parkeye dökülüyor.

Ama kırılmadı.

En azından Sid'in kafasına fırlattığım cam gibi kırılmadı.

Babamın fısıltıları yükseldikçe göğsüm daralıyor. Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum, nabzım göğsümde çok hızlı atıyor. Şok, anılar, korku ve iğrenme kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Dur.

Kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum, gerçek olan bir şeye tutunmaya çalışıyorum. Karıma. Onun bana olan sevgisi. *O beni seviyor.* Beni sevdiğini biliyorum. Beni sevdiği için kaçtı. Çünkü oğlumuzu seviyor ve bunu benden almasına asla izin vermezdi. Bizden almasına. O asla...

-Lucifer! -Birinin parmakları kollarıma dolanıyor ve irkiliyorum, ellerimi kulaklarımdan indirip sallıyorum, sert birine çarpıyorum. Doğru.

Bir kadın çığlığı duyuyorum, bir şaşkınlık nefesi.

Gözlerim çırpınarak açılıyor ve görüşüm netleşiyor. Odamdayım, koridorda yanan bir ışık kapımın ötesini aydınlatıyor.

Ophelia'yı aydınlat.

Buraya nasıl geldin? Neden evimdesin? Ne zamandır buradayım? Burada mı?

Titrek bir nefes alıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum, ışık görüyorum.
Sid'in ve benim odamızdaki opak perdelerin arasından geliyordu.

Saat kaç?

-Neden...? -O'ya dönüyorum, inkar ederek, ne giydiğine bakıyorum. Yüksek belli kot pantolonunun içine soktuğu dekolteli beyaz bluzu kalın kalçalarını ortaya çıkarıyor. Sarı saçları örgülü bir topuz yapılmış, kırmızı bir eşarpla bağlanmış, ağzındaki rujla uyumlu. Burada ne yapıyorsun?

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve tişört giymediğimi fark ediyorum. Siyah basketbol şortu giymişim, yalınayak. Düşen bardağı, dökülen buzları topladım. Votka şişesi yan yatmış, neyse ki kapağı kapalı.

Ne oluyor lan?

Siyah komodinine bakıyorum, kola kalıntılarını görüyorum ve parmaklarım seğiriyor, ona ulaşmak istiyorum. Onları dışarı sürükleyip

Dilim.

Ama O bana bakıyor.

Ve hala neden burada olduğunu bilmiyorum.

-"Beni sen çağırdın," diyor sessizce, gözleri hızla yanımdan geçip gidiyor.

Neye baktığını görmek için döndüm. Oh. Cep telefonum, buruşuk gri çarşafların ortasında. Onu aradığımı hatırlamıyorum. Onu ne zaman aradım ki?

Neden?

Dün gece... Döndüğümüzde geç olmuştu. Mav beni buraya getirdi. İhtiyacım olursa Ella'yla birlikte geceyi burada geçireceklerini söyledi ama ben ona siktir olup gitmesini söyledim. Ona ihtiyacım yok.

Ona ihtiyacım var.

Sonra her şey aklıma geliyor. Lanet resim. Elijah'ın muhafızı. Ölmüş.

Birisi Sid'i takip ediyor.

Mav, Elijah ve Altı'nın bu sabah Jeremiah Rain'le konuşmaya çalışacaklarını ama benim orada olamayacağımı söyledi.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ve O bana doğru bir adım atıyor, beyaz spor ayakkabıları cilalı zeminimde gıcırıyor.

Sid için bir hizmetçi bile tuttum. O istemedi, bunun para kaybı olduğunu söyledi ama ben ısrar ettim. Tarikat için çalışırken çok sık ve tuhaf saatlerde dışarıdaydım.

Yine de kaçtı.

Hiçbir şeyin kıymetini bilmedi.

Yaklaşıp uzun kirpiklerinin arasından bana bakarken O'nun çiçeksi parfümünün kokusunu alıyorum. Sahte olduklarını düşünüyorum.

Benim için fark
etmez.

İyi
görünüyorlar.

Yeşil gözleri iki büyük endişe havuzuna dönüşüyor ve yakınlığından
dolayı uzuvlarıma kan hücum ediyor.

Bir keresinde Sid için bir yıl
beklemiştim. Lanet bir yıl.

Ama kız onunla birlikte.

Onunla birlikte.

Nefes almak zor, nabzım hızla atıyor, onun altında olduğunu
düşünüyorum. Adını inlediğini. Adam onun içine giriyor, kız tırnaklarını
adamın sırtına geçiriyor.

Onu boğuyor. Saçını çekerken onu arkadan yakalıyor. Kusmak
istiyorum. Hasta olacağım, lanet olsun.

-Hey," diyor O yumuşak bir sesle, beni rahatlatmaya çalışıyor.

Bir adım uzaklaşıyorum, yatağıma uzanıyorum, parmaklarımı tekrar
saçlarımda gezdiriyorum ve tüm o korkunç düşünceleri kafamdan atmaya
çalışarak çekiyorum.

Ben yapmazdım.

Boşluğa ihtiyacım vardı. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Onu özledi.
Ama bu şekilde değil. Bunu bana yapmazdı.

Bunun için onu asla affedemeyeceğini biliyor.

O yapmaz.

-İyisin," diyor O ve bu çok saçma, ama burun deliklerim
genişlediğinde, ağzıma sümük damladığında, boğazımın arkasındaki kan
tadı çekmeyi bırakamadığım tüm o lanet uyuşturuculardan
kaynaklandığında, hiçbir şey söylemiyorum.

Daha da yaklaşıyor, ben titremeye başlarken elleri omuzlarıma gidiyor, bir hıçkırık boğazımdan aşağı iniyor.

Beni terk etti. Lanet karım beni terk etti. Bir bebeğimiz olacaktı. O... bebek... onlar benim.

- "Tamam," diyor O tekrar, omuzlarıma masaj yapıyor, sonra kollarını etrafıma dolayıp beni kendine yakın tutuyor.

Saçlarımı daha sert çekiyorum, gözyaşlarım şimdi daha hızlı akıyor.

Hıçkırıklarım daha da artıyor, göğsüm kabarıyor ama yutkunmaya çalışıyorum. İçimde tutmaya. Kafamı boşaltmaya.

- "İyisin," diyor tekrar ve başımı kaldırıyorum, ellerimi bırakıyorum, ellerimi kendimden, aramızdan çekip onu bırakırken ellerimle onunkileri kapatıyorum.

Alnında bir kırıksıklık var ve onun evine gittiğim, mısır gevreği yerken birlikte çizgi film izlediğimiz tüm sabahları düşünüyorum.

Her zaman oradaydı.

Şu anda UA'da eczacılık okulundayım, şu anda burada olmayı nasıl karşılayabileceğinizi bilmiyorum ama bunun için minnettarım.

Onun için.

Bir elimi kaldırıp burnuma götürüyorum ve boğazımdan aşağı akan kan ve mukusu yutuyorum.

- "Seni aradığım için özür dilerim," diyorum kısık sesle. Özür dilerim, ben...

Önümde diz çöküyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Ama ben bunu yapamam.

Bunu yapamam, çünkü karım bunu yapmayı sever. Romantik şeylerin çoğunu pek umursamazdı ama bizim olayımız el ele tutuşmaktı.

Ellerimi O'nun ellerinden çözüp yumruk haline getiriyorum ve avucumdaki yara izini düşünüyorum. Sid de aynı yerde.

Bunun benim için bir
anlamı vardı. Coagula.

Benim için bir anlamı var.

Ama bunu onun için mi yaptı? Ben öyle düşünmüyorum.

- "Özür dileme Luce," diyor O, bacağını ovarak beni rahatlatıyor. Beyaz dişlerini göstererek bana küçük bir gülümseme veriyor, "Neden sana biraz yiyecek almıyoruz?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Sid'in yemek yapmaktan nasıl nefret ettiğini düşünüyorum. Yine de denerdi. Yaptığı her şeyin tadı genellikle bok gibiydi ve telefonuma yangın alarmının olması gerekenden daha sık çaldığına dair bildirimler geliyordu ama denedi.

Akşam yemeğinde genellikle mısır gevreği yedik ya da ben bir şeyler sipariş ederdim. Bir aşçı tutmayı düşündüm. Benim için bir şey ifade etmezdi. Ama evdeki yabancılar hakkında ne hissettiğimi biliyordum ve gerçekten de sırlarımızı ne kadar az kişi görürse o kadar iyiydi.

Yine de onun mutfakta duman dedektörüne küfrettiği düşüncesi... Gözyaşlarım hala görüşümü bulanıklaştırırsa da gülümsediğimi hissediyorum.

- "Evet," diyorum O'ya, başımı sallayarak, ellerini benden çekmesini isteyerek. Sikim sabahki ereksiyonumdan dolayı hâlâ sert ve ben sadece... O bu kadar yakinken düşünemiyorum.

Bana gülümsüyor, elleri şortumun üzerinde geziniyor ve tam çenemi sıkıp ona siktirip gitmesini söyleyecekken koridordan gelen ayak seslerini duyuyoruz. Ağır, hızlı, sonra tanıdık bir ses adımı haykırıyor.

Omzunun üzerinden bakmak için hala dizlerinin üzerinde dönerken O'nun parmakları şortumun içine giriyor.

Maverick kapıdan içeri bakıyor, irkilmiş gibi duraklıyor, hemen dışarıda, kuru bir sesle, parlak mavi gözleri dizlerinin üzerindeki Ophelia'ya, kalçamdaki ellerine, sonra bana gidiyor.

Gözleri daralırken yüzündeki ters haç yukarı doğru çekiliyor ve ellerini şortunun ceplerine sokuyor.

Üzerinde lanet bir tişört yok, dövmeleeri ortada, ön kol kasları esniyor ve sanki Ella'nın bütün bisküvilerini yemişim gibi bana bakmaya devam ediyor.

-Ne yapıyorsun lan sen? -diye hırlıyor ve O garip bir şekilde ayağı kalkıyor, yatağı yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bir ayağından diğeriine kayıyor. Bana baktığını hissedebiliyorum ama ona bakmıyorum.

Mav da öyle.

-Neye benziyor? -diye soruyorum, ellerimi havaya kaldırıp omuz silkerek. Lilith gittiğinden beri o ve Ella her sabah geliyorlar, Mav beni duş sürüklüyor, Ella masaya yemek koyuyor.

Bazen gitti, bazen kaldı.

Bunun için onlardan nefret etmek istedim. O olmadan kendime bakamayacağımı düşündükleri için.
Deli olduğumu düşündüğün için.

Ancak bunların doğru olmadığından emin değilim.

-Görünüşe göre sikini *karın olmayan* birine yalattmak üzereydin.

Ophelia'nın dudaklarından küçük bir nefes kaçıyor ve bana yaklaşıyor, hâlâ ayakta duruyor ama kalçası benimkine değiyor.

-Bu değil...

-Seninle konuştuğunu sanmıyorum," diye homurdanıyor Mav, ama o bile
Bak.

O ve O hiç arkadaş olmadılar ama onun *benim arkadaşım* olduğunu biliyor. Ve şu anda bir arkadaşına gerçekten ihtiyacı olduğunu bilmeli.

Kasıklarına doğru işaret ediyorum.

-Üyem senin için dışarıda gibi mi görünüyor?

Aşağı bakıyor, ince çenesi sıkılıyor, odama doğru bir adım atarken göğüs kasları esniyor.

-Görünüşe göre başlamaya hazırsınız.

Elimi bırakıyorum ve gözlerimi deviriyorum.

-Belki de Ella'yı buraya getirmelisin. O her şeyi bilir.

Odayı o kadar hızlı geçiyor ki, beni yatağında geriye doğru iterken eli boğazıma gidiyor, nefes alacak zamanım bile olmuyor. Üstüme tırmanıyor, ellerim ön koluna gidip onu aşağı iterken beni altına hapsediyor.

Ama bir elini başımın yanına koymuş, tüm ağırlığını boğazımı saran elinin üzerine vermiş, öfke dolu mavi gözleriyle bana bakıyor.

-Oraya gitme, lanet olsun. Bir bok parçası gibi davranmayı bırak.

Ophelia onun adını söylüyor: Mayhem. -Ama o onu duymazdan geliyor, parmaklarını boğazımda daha da sıkıyor.

-Sen birinin karını takip ettiğini unutmuş olabilirsin ama ben unutmadım. Ve artık onu umursamıyor olabilirsin, ama o benim kız kardeşim ve yeğenimi taşıyor. -Eğildi, ağzı ağzımda, parmakları daha sıkı kenetlendi. Ve umurumda.

-Hırlıyor, diş macunu kokusu burnuma çarpıyor.

Kendi nefesimin nasıl koktuğunu merak ediyorum. Ağzımda hâlâ demirin tadını alabiliyorum.

Muhtemelen harika değil, ama şu anda zar zor nefes alıyorum, bu yüzden sanırım önemli değil.

-Kalk lan. Düş al, giyin ve benimle ağağıda buluğ. -Uzun bir süre bana bakıyor, sonra beni itiyor, boğazımdaki tutuşunu bırakıyor ve Ophelia'yı tamamen görmezden gelerek yataktan iniyor. Onun yerine arkasını dönüyor, sırtındaki kocaman Unsaints dövmesi bana dönük, bir gözünden duman, diğerinden U çıkıyor.

Yavaşça doğruluyorum, şakağımda kan zonklarken elim boğazıma gidiyor, çenemi esneterek masaj yapıyorum.

Kapıyı zar zor açıp içeri girerken omzunun üzerinden bana bakıyor.

-Eğer kafanı kışından çıkarırsan, daha gidecek çok yolun olduğunu anlarsın.

Gözlerimi kısıyorum ve nefesimi yutuyorum. Araba kullanacak durumda değilim. *Sevgilime gitmediğim sürece araba kullanmayacağım ve eminim o da beni etrafta istemiyordur.* Bana kalsa yine de giderdim ama Altı'nın başka planları var. Bir savaş başlatmak istemiyorlar, bu yüzden görünüşe göre gidip evlerini yakıp Sid'i saçlarından sürükleyemem.

Mav'ın sesi bu düşünceleri kırıyor.

-Julie aradı. Birisi mülkünüzün etrafında dolaşıyormuş.

Donup kalıyorum, boğazım düğümlenirken elimi bırakıyorum. Çok uzun zamandır Julie'nin evine gitmemiştim. Sid'le evlendiğimizden beri. Onu rahat bırakmak, benim için hiçbir şey ifade etmeyen, yattığım bir kızıdan olan ve benden olmayan bir çocuğu maddi olarak desteklediğim fikrine alışmasına izin vermek istedim.

Sid bu fikir konusunda hiç hevesli görünmüyordu. Ancak benden ödemeyi kesmemi de hiç istemedi.

-Finn'e yavru kedi mi aldı? -Maverick bir kaşını kaldırarak söylüyor, dövme yüzü bu şekilde özellikle uğursuz görünüyor.

Elini yorgunmuş gibi yüzünde gezdiriyor, yana bırakıyor ve elinin üzerinde karımın kanlı ismini görüyorum.

Yemin ederim, bir gün kesebilirim.

Julie'nin bana bu konuda mesaj attığını hayal meyal hatırlayarak başımı sallıyorum. Beyaz bir kedi yavrusu. Bir resmi vardı.

Umurumda bile değildi.

-Bu da ne demek oluyor? -Soruyorum, lanet olası konuya gelmesini bekliyorum. Karıma bile bakamıyorum, bir kedi yavrusu almamın imkanı yok.

-"O öldü," diyor Mav, sesi duygusuz. Kafası evinin kapısının eşiğinde bulundu.

Mav topuklarının üzerinde dönüp koridorda yürürken Ophelia ellerini yüzüne götürerek soluk soluğa kalıyor ve ben onun merdivenlerdeki ağır ayak seslerini duyuyorum.

Kanım donuyor, düşündükçe gözlerim sımsıkı kapanıyor.
o.

Olasılıklar üzerine.

Lanet bir tesadüf olabilir. Hiçbir şey olamaz.

Julie'nin Acid City'de yaşadığı gerçeği dışında.
Virginia'da hiçbir yerin ortasında. Finley'den ayrıldığından beri içine kapandı. Artık onun hakkında pek bir şey bilmiyorum ama iyi bir anne olduğunu biliyorum.

Böyle bir şey yapacak düşman edinmek istemezdi.

Ama ben? Unsaints? The Six? *Yapardık.*

Bölüm 9

Lucifer

Nefes alamıyorum.

Tek görebildiğim kafamdaki mektup.

**İkimiz de biliyoruz ki, şu andan itibaren bulunulabilecek en iyi yer
benim.
onu ve çocuğu.**

**Oh, Lucifer'in psikotik kırılmasının bir sır olduğunu düşündün
Altı mı?**

Her yerde gözlerim var.

**Sana söz veriyorum, eğer bu bir daha olursa, bana ihtiyacın
olmayacak.
Noctem'i bekle.**

Pedicabo vos et irrumabo.

Tek duyabildiğim Maverick'in bana onun gittiğini söylediği.

Gitmiş.

Lanet olsun. Se. Ha. Gitti.

*Ella'nın ağzı boynumda ve daha önce hiç görmediğim bir evin üst
katındaki yatak odasında yatağımdayım, tavana bakıyorum ama hiçbir şey
almıyorum.*

Hiçbir şey.

Geriye yaslanıp topuklarının üzerinde üzerime oturuyor ve beyaz gömleğinin düğmelerini emin, hızlı parmaklarıyla açıyor.

Maverick küçük yatağın yanında diz çökmüş, bir eli boğazıma gidiyor, parmakları boynuma dolanıyor. Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırırken bana doğru eğiliyor ve ağzı benimkinin üzerinde.

-Gitmek zorundaydı," diye fısıldıyor, nefesi dudaklarıma çarpıyor. Gitmesi gerekiyordu, ama geri dönecek, Luce. Seni çok seviyor.

Ağzı benimkine yaklaşıyor ve dudaklarımı onun için ayırıyorum, dilindeki marihuananın tadına bakıyorum.

Ağzına karşı inliyorum, ellerim omuzlarında, onu uzaklaştırmak istiyorum. Bana ihanet ettiği için ondan nefret ediyorum. Onu almasına izin verdiğim için, ama nefes almak istemiyorum. Hissetmek. Sadece onu tatmak istiyorum.

Elleri ve dizleri üzerimde, parmakları pantolonumun düğmesine gidiyor ve içgüdülerim onun lanet elini kırmak.

*Bu onların
değil.*

*Ben senin
değilim.*

Ben senin değilim, lanet olsun.

Ama Maverick elini boğazımdan çekiyor, onun yerine çekilirken kollarımı başımın üzerine koyuyor. Dudağını ısıtıyorum, ağızımdaki kanın tadını alırken onu geri istiyorum. Ama o uzaklaşıyor, beni izliyor, fermuarımı, boxerımı, pantolonumu dizlerime kadar indirirken Ella'nın görüşünü engelliyor.

İnce parmakları sikimi çevrelerken boğazım düğümleniyor, gözlerimi kısarak Mav'a bakıyorum ama Ella'ya karşı koymuyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz.

-Onu bulmalıyız," diye fısıldıyorum, kelimelerim boğuklaşıyor.

Beni okşuyor, sıkıca kavırıyor. Becerikli.

Dudağımı ısırıyorum ve Mav kollarımı yatağa sabitlerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Kokusunu içime çekiyorum; deri, marihuana ve başka bir şey. Bu evin bodrumuna. Gittiği yere.

Gitti.

-Onu bulmak zorundayız.

Ama Ella'nın ağzı sikimin üzerinde ve ben Maverick'in tutuşuna karşı zorlanarak doğrulmaya çalışırken bile kelimelerim bir iniltiyle boğuluyor.

-İşte bu," diye fısıldıyor Mav kulağıma, elini sıkarak. Burnuyla başımı bir tarafa doğru itiyor ve kulak mememi ısırtıyor. Sikimi derin derin yutarken içimden bir ürperti geçiyor ve boğulduğunu duyuyorum. Rahatla, Luce. Tamam mı? Sadece rahatla. Bırak kızım seninle ilgilensin.

Sırtım dikleşiyor ve dudağımı kendi kanımı tadacak kadar sert ısırıyorum. Çok iyi hissettiriyor ve onun boğulduğunu duymak... kahretsın.

Ama hayır. Hayır, hayır, hayır.

-Maverick, onu bulmalıyız. Ona zarar verebilir. O...

Maverick eliyle ağzımı kapatıyor, yatağa tırmanıyor ve göğsümün üzerine oturuyor, ağırlığı nefes almamı zorlaştıyor.

Ağzımı bırakıyor, pantolonunu indiriyor ve tişörtü yükselip karın kaslarının her çizgisini ortaya çıkarırken gövdesindeki dövmeleeri görüyorum.

Sonra dövmeleeri parmakları adamın sert aletini çevreliyor.

Ella'nın ağzı beni terk ederken gözlerim onunkilere sabitleniyor ve onu kaybettiğim için neredeyse ağlayacağım.

-"Ağzını aç, Luce," diyor Maverick sessizce, dudaklarında bir gülümseme. Gözlerinin altında halkalar var ve ona da ilaç verildiğini biliyorum.

Belki de mavi gözlerindeki o sırlı bakışla hâlâ öyledir.

Ama bunu yapamayacağımı bilmeli. Onsuz

yaşayamam.

Ve o hamile.

Benim bebeğime hamile... Tabii

ondan değilse.

Gözlerim kısıldı, içimdeki öfke kabardı.

Tekrar doğruluyorum ama Mav göğsümde, kollarımı tutarken ve Ella alt yarımında, hareket edemiyorum.

-Onu bulmak zorundayız! -diye bağıriyorum, ama o sadece kalçalarını kaldırıyor, eğiliyor ve pantolonumu tamamen çıkardıktan sonra Ella'nın sıkı seksinin sikimden aşağı kaydığını hissettiğimde sikini ağzıma itiyor.

Lanet olsun.

Maverick'i ısırmayı düşünüyorum ama çenemi tutuyor ve kısık gözlerle bana bakıyor.

-O iyi olacak. O benim kardeşim. Onun incinmesine izin vermeyeceğim.

Arkasından inliyor ve ellerini onun omuzlarında görüyorum, tırnakları gömleğine batıyor ve bana binmek için onu kaldıraç olarak kullanıyor.

Çok iyi hissettiriyor.

Maverick şöyle dediğinde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı -O güvende, Luce. Seninle ilgilenmemize izin ver, tamam mı?

Bana daha hızlı biniyor, bunu yaparken tüm yatak sallanıyor ve Maverick sikini ağzıma sokup boğulmama neden olurken kızgın görünüyor.

Beni terk etti.

Bu düşünceye tutunmaya çalışıyorum.

O... beni terk etti.

Ama ağızımda Maverick'in tadı, gırtlığıma vuran siki ve Ella'nın sıkı, ıslak seksi etrafımda kenetlenirken düşünemiyorum.

Hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Maverick ağızıma girerken kalçalarını oynatıyor.

-"Lanet olsun Luce," diye inliyor, ona bakarken ağızımın kenarlarından salyalar damlıyor ve zar zor nefes alabiliyorum. Bu işte çok iyisin.

Onun sözleriyle, onun bana hükmetmesiyle, onun beni lanet olası bir tanrı gibi hissettirmesiyle içime bir sıcaklık hücum ediyor.

Ama yine inliyor, bindiği benim sıkık penisim olmasına rağmen Maverick'e sesleniyor.

Maverick gözlerimde bir şey görmüş olmalı çünkü bana gülümsüyor, aleti hâlâ boğazımda, ağızımın kenarlarından salyalar akıyor, üstüme çıkarken göğsüm onun altında inip kalkıyor.

-Şimdi gerçekten olduğun gibi büyük bir çocuk gibi mi davranmak istiyorsun? -Benimle alay ediyor, ama sikini ağızımdan çekiyor, başparmağını dudaklarımda gezdiriyor, ellerini başımın yanına koyup üzerime eğiliyor. Bu iyiydi, aşık çocuk, ama sanırım benim kızım daha iyisini yapabilir.

Ben bir şey söyleyemeden yataktan kalktı, Ella'nın bana binişini izliyor, dudağını ısırırken parmakları kalçalarıma gömülüyor.

Mav eğilir, meme ucunu ağızına alır, dişleriyle çeker.

Ellerinden biri saçlarını buluyor, inerken içine batıyor ve ellerim iç uyluklarına ulaşıyor, bana binerken onu morartacak kadar sert kavriyor.

Maverick'in eli aletinin etrafında, Ella'nın meme ucunu bir çırpıda serbest bırakırken kendini okşuyor. Ella'nın göğsünü sıkıca kavıyor ve Ella onun adını inliyor. Başparmaklarını seksinin dudaklarını okşarken ağzı onunkine ulaşıyor, beni daha hızlı sürüyor ve denge için kolunu boynuna doluyor.

-En iyi arkadaşşıma binmeyi seviyor musun, güzel kız? -Onu yutmadan önce ağzına karşı fısıldıyor, dili boğazından aşağı iniyor. Adam geri çekiliyor ve kız inliyor, beni bırakıyor ve göğsünü tutuyor, bana daha hızlı biniyor.

Aletimin yanına bir parmağımı sokuyorum ve yine onun adını inliyor.

Bu saçmalıktan biraz sıkılmaya başladım.

Boğazını kavıyor, çenesini kaldırıyor ve yeşil gözleri ona kilitleniyor, sanki içine giren ben olsam bile ona tapıyormuş gibi.

-Evet, seni doldurmandan hoşlanıyor musun? -Kızın yüzünü sıkarken dudaklarını birbirine bastırıyor. Sen küçük pis bir fahişesin, güzel kız.

Ağzına tükürüyor, sonra dudağını ısıyor, boğazını serbest bırakıyor, parmakları klitorisine ulaşıyor, içindeki benimkine çok yakın.

Nefes nefese, tırnaklarını göğsüne geçiriyor.

-"Benim için sür" diyor. Ben söyleyene kadar durma.

Dudağımı ısırarak inliyorum ve Mav başını çeviriyor, beni daha hızlı sürerken ve Mav'ın parmakları güzel pembe klitorisini daire içine alırken gözleri benimkine sıkıyor.

-İyi hissediyor musun, Luce? -diye sorar, yüzünde bir gülümsemeyle. Yoksa sikini onun boğazına da sokmak mı istiyorsun? -Yarı yolda otururken nefesim kesiliyor, bir elim hâlâ Ella'nın kalçasında, diğer elim de sikimin yanında, onun içinde. Cevap ver yakışıklı," diyor, hâlâ bana gülümsüyor, hâlâ onu okşuyor.

Orgazm olmak üzere olduğunu etrafımda sıkıca kenetlenmesinden ve birdenbire tüm penisimi, lanet parmağımı ısıtmasından anlıyorum.

Her iki ismi de tekrar tekrar söylüyor ve kızı sikimin üzerinde orgazm olurken Maverick'ten gözümü ayırmıyorum.

-"Evet," diyorum sonunda o aşağı inerken, hareketlerini yavaşlatarak. Evet.

Elini seksinden çekip tamamen yüzüme dönüyor ve parmaklarını ağzıma sokuyor. Eğilip parmaklarını boğazımın arkasına doğru iterken tadını alıyorum. Ağzı benimkine geliyor, dudaklarının yarısı bende, yarısı kendi elinde.

-Tadını beğendin mi? -diye fısıldıyor. Parmaklarını emiyorum, ağzım onunkini okşuyor. Ya da benim tadımı seviyor musun? -Parmaklarını ağzımdan çekiyor ve beni tekrar öpüyor.

Sonra adam doğrulurken benden uzaklaşıyor, kolundan tutup onu yataktan çekiyor.

Odanın ahşap zemininde yalınayak tökezlerken pürüzsüz, çıplak seksine bakıyorum.

-Dizlerinin üzerine çök," diye homurdanıyor Maverick, sikini okşarken ona bakıyor.

Öyle yapıyor, bana bakıyor ve elinin tersini ağzının üzerinde gezdiriyor.

Ben otururken kızıl saçları göğüslerini örtüyor ve Maverick saçlarını geriye çekerek iri göğüslerini, sivri meme uçlarını, soluk teninin etrafındaki ısırtık izlerini ortaya çıkarıyor.

Ayağa kalkıyorum, Mav'ın yanında durana kadar odanın içinde yürüyorum, ikimiz de ona bakıyoruz, dizlerimizin üzerinde, kalçalarımız açık, böylece onun seksini görebiliyorum. Az önce bulunduğum yeri.

Parmaklarımı penisimin etrafına doladım.

-Başladığın işi bitir, Ella.

Kıpırdamıyor, yeşil gözleri Mav'a yapışmış.

Parmaklarını kızın saçlarında gezdiriyor ve başını geriye çekiyor.

-Onu duydun, güzel kız. Dediğini yap.

Dudaklarını ıslatıyor, ona gülümsüyor, sonra bana dönüyor, ağzını açıyor ve sikimi gırtlığına kadar sokmama izin veriyor.

Mav başını yönlendiriyor, kendini okşarken önce yavaşça, sonra daha hızlı, yüzü kızarana ve boğulana kadar, her tarafıma salyalarını akıtıyor.

Parmaklarım boğazını buluyor ve nefes almaya çalıştığını hissediyorum.

Yutmaya çalışıyorum.

Çok yaklaştım.

Mav bana dönüyor, dilini boğazımdan aşağı kaydırıyor, bırakıyor ve geri çekilirken yüzümü tutuyor, başını bana doğru çeviriyor.

Ağına karşı nefes nefese kalıyorum ve o da inliyor, ben Ella'nın ağzına dökülürken ikimiz de birbirimizin zevkinin tadını çıkarıyoruz.

-"Kahretsin Ella," diyor dudakları dudaklarıma değerken.

Mükemmel göğüslerinin üzerinden geçerken gözlerim kapanıyor, bunu yaparken birini tokatlıyor ve boğazından aşağı dökülüyorum, elim başının arkasına ulaşıyor ve onu üstüme bastırırken Mav'ın parmaklarını fırçalıyor.

İşim bittiğinde bile gitmesine izin vermiyorum ve Mav dudaklarımın köşesini yalıyor, geri çekilmeden önce beni tekrar ısıtıyor, gitmeme izin veriyor.

-Bırak gitsin," diye hırlıyor.

Gözlerimi kırıştırtıp açıyorum, Ella'nın başını serbest bırakırken başımın döndüğünü hissediyorum, üyemi dışarı çekiyorum ve beni ona bağlayan tükürük tellerini görüyorum.

Kız nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabarıyor ve Maverick dizlerinin üzerine çökerek kızın yüzünü ellerinin arasına alıyor. Kız korkmuş bir ifadeyle ona göz kırparken ona yaklaşıyor.

-İyi iş çıkardın, güzel kız. -Başını eğiyor, ağzı gürültülü bir öpücükle onunkini kapıyor. Sırtındaki Unsaint dövmesini görüyorum, yüzünü tutup öpücüğünden uzaklaşırken omuzlarının büküldüğünü görüyorum. Çok iyiydin bebeğim. Kahretsin, seni seviyorum.

Ve bu sözlerle, zevk beni terk ediyor, hatırlıyorum. Ve kalbim tekrar kırıldı.

PEDICABO VOS ET IRRUMABO.

Jeremiah, Maverick'e yazdığı mektubu bu şekilde imzalamış. Catullus'un bir şiirinden Latince bir dize. Kabaca "Siktiğimin üyesini em" olarak çevrilebilir.

Onu öldüreceğim.

Julie'nin evine giderken onu aklımdan çıkarmak için hiçbir şey yapmadım. Arabaya binmeden önce homurdanarak söylediğim sözler de onu aklımdan çıkarmamı sağlamıyor. Maverick'in ellerimi kendime saklamam için yaptığı tehditler, yarın dönmezsem kıcıma tekme basacağı konusundaki ısrarı, kafamı toparlamama yardımcı olmuyor.

Peki ya yolcu koltuğumdaki Ophelia, M5'imın deri koltuğuna oturdukça daha da yükseğe çıkan, kalçalarının üstüne kadar gelen bir elbise giymiş? Hiçbir şey.

-Bunu kimin yaptığını düşünüyorsun? -diye soruyor, manikürlü tırnaklarını orta konsola geçirirken ses tonu temkinli. Camlar açık ve saçlarının dağınık olmasından şikayet ediyor.

Lanet pencereleri kapatmayacaktım çünkü dışarıda güzel bir gün var, öğleni biraz geçiyor ve güneşi sevmesem de klima kullanmaktan nefret ediyorum.

Sid geceleri gizlice çıkıp kapatırdı.

Ona telefonunda kullanabileceği bir uygulama olduğunu söyledim.

Eğlencenin ben fark etmeden yataktan çıkmakta olduğunu söyledi. Buna güldüm, onu oturma odasındaki kanepeye yatırdım, ters çevirdim ve kışını avuçladım.

Ne zaman yatağımdan çıktığını duysam, yukarı çıkıp tekrar içine girene kadar uyuyormuş gibi yapıyordum.

Şimdi düşününce, geceleri mutlu olduğumuz zamanları; onu inciterek uyandığım, lanet olası babamı hayal ettiğim zamanları değil, gülümsememi gizleyemiyorum.

O tırnaklarını geçirmeyi bırakıyor ve elimi kucağıma alıyor.

Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirmeye çalışırken kaskatı

kesiliyorum. *Bu lanet karım için.*

Direksiyondan müziğin sesini açabildiğim halde elimi rahatça uzatıp müzik setine uzanıyorum.

O iç geçirdi, ipucunu aldı ve koltuğuna geri yaslandı. Bana eczacılık okulunun bahar tatilinde olduğunu ve benim gibi şımarık bir salak olduğu için çalışmadığını söyledi.

Şimdilik mükemmel, lanet karımın neredeyse her şeyi tüketen düşüncelerinden beni uzaklaştıracak birine ihtiyacım olduğunda, Julie'ye bu yolculuk sadece bunun için olsa da. Julie'yle telefonda konuştum ve çıldırdı. Buralarda araba sürecektir bir şey bulabileceğimi sanmıyorum ama ona çok uzak olmayan bir yerde kalabileceğim bir evim var ve kafamı boşaltmak iyi geliyor.

Sid'in ona saldıranın ben olmadığımı öğrendiği ev olması dışında.

Dişlerimi sıkıyorum, onu düşünüyorum. Onu. Onu. Ondan sonra bile *onu seçti*.

Ya da bir iç çekiş.

-Buraya gelerek bir şeyler öğrenebileceğini düşünüyor musun? - Gitmeye hevesli olmadığını biliyorum. O ve Julie pek anlaşıyorlardı, muhtemelen ikisi de benim üyemi istedikleri için. Umurumda değil, onu gelmeye ben zorlamadım.

Ama yalnız olmamak güzel. Tutunacak başka bir sesim olduğunda kafamdaki sesler daha sessizleşiyor gibi görünüyor. Sanırım bu yüzden Maverick onun gelişine itiraz etmedi.

-Kim bilir," diye mırıldanıyorum, ona bakarak. Bana bakıyor, yeşil gözleri kısıyor.

-Neler oluyor, Luce? Mayhem bu sabah seni neden sıkıştırdı? Neden onu terk ettin? -Beni aşağılamaya çalıştığını düşündüren bir şekilde soruyor. *Kendine bir bak*. Sana bunu yapmasına izin vermemelisin. Sid *seni terk etti*.

Ya da nedenini bilmiyor, tabii ki. Tek bildiği onun gitmiş olduğu.

Otoyolda yavaşça ilerleyen bir aracı sağ taraftan geçerek şerit değiştiriyorum, ardından direksiyonu sol şeride kırıyorum.

O'nun koca ağzından bir şaşkınlık nefesi çıkıyor ve kapının kolunu sıkıca kavlıyor. Hiçbir şey söylemedim, sadece kuzeye Virginia'ya doğru sürmeye devam ettim.

Maverick, Cain'le birlikte Altı için lanet bir gözetleme yapıyor, durdurmamız gereken sabotajcayı getiriyor, yoksa benimle birlikte olacaktı. Ezra ve Brooklin muhtemelen bir yerlerde seks yapıyorlar ve Mav'e birlikte bu kadar çok zaman geçirmeleri hakkında ne düşündüğünü sormadığımı fark ediyorum.

Brooklin'e de nasıl gittiğini sormadım. Onunla. Ona zarar verdi mi?
O... kaba mı? Karıma zarar mı verecek?

Hoparlörlerden 12 Stones'tan *Lie to Me* çalıyor ve çatlak camlardan gelen rüzgâr cehennem kadar gürültülü, ancak bunların hiçbirisi Ophelia'nın yolcu tarafından konuşmaya devam ederken lanet olası çenesini kapatmasını sağlamaya yetmiyor.

Neden getirdim ki?

Oh, doğru ya. Çünkü o aklımı kaçırmışken onu aradım ve evime geldi.

Oradan birkaç kıyafet aldığında ve arabasını bıraktığımızda ona evde kalmasını söyleyebilirdim. Söylemeliydim. Ama onun yanımda olmasının Julie ile aptalca bir şey yapmamı engelleyeceğini düşündüm. Karım beni arayıp sormadıkça daha az üzülüyorum.

Onun yerine daha da sinirleniyorum.

-Mayhem'le aranızda neler oluyor? Boşanıyor musunuz?

Bu soruyla neredeyse yoldan çıkıyordum, çenem bir anda sıkılıyor, nabzım hızla atıyordu. Elimi burnumun üzerinde gezdiriyorum, son zamanlarda aldığım onca uyuşturucu yüzünden sürekli mukus akıyor gibi görünüyor.

İki elimle arabamın direksiyonunu sıkıyor, "Hayır" derken ses tonumu dengede tutmaya çalışıyorum.

Boşanmayacağım. Böyle şeyler Altı'da yok. Bazen annemi babamın öldürttüğünü düşünüyorum. Bence o araba kazası tamamen saçmalıktı. Bence Pammie'ye bulaştığı için biri onu yoldan çıkardı.

Bunu ona sormak için artık çok geç. Artık birçok lanet

şey için çok geç.

O bıçağı kafasına saplamanın, insanlık dışı çığlıklarını duymanın, Altı için yaptığım onca şey yüzünden daha önce defalarca duyduğum ama babamdan duymadığım o sesin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum, hepsi kafamda yankılanıyor. Onu aklımdan çıkarmak için kendimi yumruklamak istiyorum. Yoldan çıkmak istiyorum. Ön camdan geçip bir kamyonu kafa üstü çarpmak.

-Peki sen neden...?

-Konuşmayı keser misin? -O'nun sözünü kesip şortumun cebine uzanıyorum ve çakmağımı alıyorum. Sertçe sıkıyorum, arabada sigara içmek istemiyorum çünkü bırakmaya çalışıyorum. Sid'e.

O'nun bana baktığını hissedebiliyorum, öfkesini de hissedebiliyorum. Umurumda değil. Karımın öfkesi dışında kimsenin öfkesi umurumda olmadı. Hiçbir şey değişmedi.

Yine ön camdan trafiğe bakıyorum. Çok cazip.

O'nun sesi öfke dolu ve şöyle başlıyor-: Beni kullanmak istiyorsun. için...

-Seni nasıl kullanıyorum? -Cevap veriyorum, tam da bunu yaptığımı bilerek. Seni öpmedim bile. *Sikimi* yalamadın, O. Lütfen seni nasıl kullandığımı düşündüğünü açıkla. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Elini uzatıp sözlerimi yarıda kesti.

Beni avuçluyor ve henüz sertleşmedim, ama elini yukarı aşağı gezdirmeye devam ederse, basketbol şortum dokunuşunun hissi söz konusu olduğunda hayal gücüne çok az şey bırakıyor, oraya gideceğim.

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum. Kanlı çakmağımla oynarken koltukların arasındaki kıvrıma düşürüyorum. *Lanet olsun.*

Nefes alırken iki elimi direksiyona koyuyorum. O'nun emniyet kemerini çözdüğünü duyuyorum, gösterge panelinde kemer takılmadı yazısının yanıp söndüğünü görüyorum.

Bunu yapamam.

Bunu yapamam. Karıma yapamam. Ne de *aileme*. Bu kelime kafamın içinde çok ağır geliyor. Ağırılık yapıyor.

İşlevsel bir ailenin neye benzediğini
bilmiyorum. Kardeşlerimin hiçbiri de
bilmiyor.

Dünya bize gümüş tepside sunuldu, ama aşk? Bu, kendi başımıza çözmemiz gereken bir şeydi ve hiç şaşırtıcı değil, en kötü yolları bulduk.

Ama Ophelia şimdi koltuğa uzanmış, göğüsleri elbisesinden dışarı taşıyor. Kirpik uzantılarının arasından bana bakıp dolgun dudaklarını yalarken sert, pembe meme uçlarını görebiliyorum. Sanırım o da annesi gibi botoks yaptırıyor.

Tıpkı Pammie'nin yaptığı gibi.

Parmakları sikimin etrafında kıvrılıyor, ağzı açılıyor.

-Sana yardım edeyim," diye fısıldıyor, ben dikkatimi yola vermeye çalışırken başını kucağıma koyuyor ve bunu yaparken çenemi sıkıyorum.

Ona bakarken kendimle mücadele ediyorum ve tekrar yukarı
bakıyorum. Hâlâ beni okşuyor, onun dokunuşuyla sikim sertleşiyor.

Sid için o kadar yıl beklediğime inanamıyorum.

Bir yıl. *Koca bir yıl*. Ben.

Maverick bu saçmalığa izin vermez. Cain hepimizin en büyük fahişesi, ama ben de beceriksiz değildim.

Yine de aklımdan çıkaramıyordum.

Aklımdan *çıkaramıyordum*. Ona ne yaptığını. Birbirimize verdiğimiz sözleri. Lanet Ölüm Yemini ondan önce benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kalpsiz bir ritüel. Bir kontrol yanılması. Sonunda hepimizin sahip olacağı sorumluluk için bir alıştırma.

Yara izleri, kan, tımarhanede seks? O kavşakta Sid Rain'le tanışana kadar bunlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Onu öldürmem gerekiyordu.

Bunu babama götürmem gerekiyordu.

Ama bunun yerine, ona lanet bir çocuk gibi aşık oldum. A Çocuk.

Yemin ederim, iki dakikamı aldı. Bu kadardı ve ben Bağımlı. Bağımlı. Ondan önce kimseden vazgeçmezdim. Kızlarımın etrafta dolaşmasına izin vermezdim çünkü kızlarım *yoktu*. Onları alırdım ve bu işi bitirirdim. Bazen yalnızken ya da halüsinojenik mantar dolu uzay boşluğuna daldığımda, kırıldığımı düşünürdüm. Sevme, benim dışımdaki birine şefkat duyma geninin var olmadığını.

Psikotropolar yardımcı oldu. *Hissetmeme* yardımcı oldular. Ama dünyaya geri döndüğümde yine paramparça olmuşum.

Uyuşuk.

Ona kadar.

Ama o beni terk etti. *Beni terk etti*. İşler kötüydü ve Mav onu neşelendirdi ve evet, lanet olası yılın kocası gibi davranmadım, ama o da tam olarak eş materyali değildi.

Ama o gece... o gece bunu yapmaya karar verdi. Benim hatam değildi. *Benim suçum değildi*.

Elimi direksiyona çarpıyorum ve O irkilerek kucağında sarsılıyor.

Boğazım düğümleniyor ve ona durmasını söylemek üzereyken fısıldıyor: "Ben oymuşum gibi davranabilirsin.

Ve şortumu indirmeye başladı.

O gibi davranarak.

Buna neredeyse gülecektim. Sid bu kadar tereddütlü olmazdı. Sid penisimin üzerinde boğuluyor olurdu. Kendini bana açarken pek çok konuda çok sıkıydı. Kalbine girmeme izin veriyordu. *Yemek yapmayı öğrenmek.*

Ama seksle bir sorunu yoktu.

-"Tamam," diyor O usulca, başını kaldırıp açık ağzını boynumun kenarından aşağı kaydırarak. Gözlerimi yola sabitlerken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. O karım gibi kokmuyor. Karım gibi hissettirmiyor.

O benim karım değil.

Ve bu gerçekten istediğim şey. Gerçekten ihtiyacım olan şey bu.

Ama o burada değil.

-"Seni iyi hissettirmeme izin ver," diye fısıldıyor O, boynumu emerken.

Birkaç uzun an boyunca nefes almıyorum, ayağım gaz pedalında titriyor, parmaklarım direksiyona vuruyor. Ama Ophelia başını eğip sikimi okşamaya devam ediyor ve ben de onu kafamda görmeye devam ediyorum.

Onun üstünde.

Onu hareketsiz

bırakıyor.

Elleri onun üzerindeydi. Yüzündeki o sarhoş gülümseme, cam gibi gözleri. *Onun kim olduğunu* anladığı an.

Ama başka bir şey daha görüyorum.

Bacakları o kulüpte ona sarılmıştı. Adamın kolları kadının boynuna dolanmış, adam onu tutarken penisi kadına sürtünmüş ve banyo duvarına yaslanmıştı.

İçki içiyordu ama sarhoş değildi. Ne yaptığımı biliyordum.

Ve eğer içeri girmeseydim... *yatağa gidecekti.*

Başka bir şey düşünüyorum. Hamilelik testinin pozitif çıkmasını, onun adet görmemesini ama o bebeğin benden olmayabileceği gerçeğini. Ultrasona gitmekten kaçındı. Kürtaj olmak istedi. *Bebeğim* yokmuş gibi davranmak istedim.

Ama belki de benim olmadığı içindir.

Maverick'le de yatmış ve o prezervatif kullanmıyor. Bana çekildiğini söyledi, bunu düşününce tüylerim diken diken oluyor ama kim bilir? Karım lanet bir fahişe ve....

Kalçalarımı oynatıyorum, O'nun şortumu indirmesine izin veriyorum, kendimi toparlamaya çalışırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor çünkü hız sınırının yirmi kilometre üzerindeyim ve şu anda iyi bir yerde değilim.

Beni terk etti.

Bana ihanet etti.

Ve eğer onunla yatıyorsa, ki nasıl yatmasın, kardeşi olmadığını öğrendiğinden beri onu severken? Bunun için onu asla affedemem. Beni işaretledi.

Ondan çok önce birbirimizden nefret ediyorduk ve o beni işaretledi ve ona saldırmasını bana izletti.

Böyle bir acıyı ona asla affettiremezdim.

Bunun da ötesinde, ne isterse yapmasına izin verdim ve şu anda affediciliğim tükeniyor.

Sıra bende.

Ophelia boxer'ımı indirip parmaklarını penisimin etrafına sararken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Ağzı Sid'in ağzı değil ve ilk bağıta tereddüt ediyor, beni boğazıma kadar almakta tereddüt ediyor ama bağıını eğdiğimde boğuluyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor, tırnakları kalçama batıyor, umurumda değil.

Yine de iyi hissettiriyor.

Ve ağzının içine döküldüğümde, dudağımı ısırduğımda ve karımın dizlerinin üzerindeyken bana bakan güzel gözlerini düşündüğümde, elim boğazına sarıldığında, aynı şeyi hissediyorum.

Bölüm 10

Jeremiah

-Onu incitmekten hoşlanıyor musun? -diye soruyor Nicolas, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini içeri çekmiş bana bakarken.

Kollarımı sıvıyorum, ellerim titrerken boğazım sıkılıyor.

Başka bir sabah cinayeti, başka bir kanlı spazm. Kollarımı katlamayı bitirdiğimde, ofis koltuğumda arkama yaslanıyorum, parmaklarımı çenemin altına yerleştiriyorum, dirseğim diğer elimde.

-Ben biraz sadistim. -Omuz silkiyorum, "Açıklamak ister misin?"

Nicolas'ın karanlık gözleri bana doğru hançer gibi fırlıyor.

-Onu Virginia'ya

götüreceksin. Bir kez

başımı salladım.

-Güzel. Program sende. -Çünkü bugün kasabaya gelmeden önce sana g ö n d e r m i ş t i m .

-Nicolas dişlerinin arasından, "Sizinle bir görüşme talep ettiler," diyor.

Otur. Mektubunu da aldım. Saatile baktım ve omuz silktim.

-Neredeyse on dakika içinde. Bu da ne demek oluyor? -Onu geçip sabah güneşine bakıyorum. Sabahın dördünde evden çıktım. Sid her an uyanabilir ve yapmamız gereken antrenmanlar var. Toplanacak bavullar.

Onun boktan kocası zaten Acid City'de. Bunu kaçırmamasını hiç istemem.

-Elijah Van Damme acil olduğunu söyledi. Görünüşe göre, birileri gerçekten mülkümüzün etrafında pusuya yatmış. -Nicolas'ın sözleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkıyor ve kalbim neredeyse göğsümde duruyor.

-Affedersiniz? -Bu yazıda yoktu.

Nicolas'ın kaşları derinleşiyor ve sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi bir süre bana bakıyor.

-Sana telefonda söyleyeceklerini söyledi. -Ama bana Elijah'ın muhafızının öldüğünü söylediler.

Zihnim koşturuyor ama Nicolas'la göz temasını kesmiyorum.

-Kim? -Dikkatlice soruyorum. Birinin muhafızlarından birine ulaşması... *bu iyi değil, çünkü o ben değildim.*

Altı'yı tanırım. Sırlar ve güvenlik konusunda nasıl olduklarını bilirim. *Yıllarca* onların lanet bodrumunda tutuldum ve kimse bilmiyordu.

Onlar biliyordu. Kız

kardeşlerim.

Ve Sid Rain'in *kocas*ı.

Elijah'ın oğlu da.

Dişlerimi sıkıyorum, düşünmemek için kendimi çok ama çok zorluyorum.

Öyle bir şey yok.

-Söylemediler, o yüzden aradıklarında..." Güvenli hattıma bakıyor. Cevap versem iyi olacak.

Uzun bir süre ona baktım ve bu saçmalığın peşini bırakmaya karar verdim.

-Eğer tüm bunlar doğruysa, Lucifer Malikov Sid'in burada *benimle* olduğunu bile bile neden Virginia'ya gitsin ki?

Bu son iki kelimeyi söylerken belki de söylemem gerekenden daha fazla zevk alıyorum, ama siktir et. Neredeyse on yıldır onu takip ediyorum. İstedğim her şeyi söyleme hakkını kazandım.

-Nicolas, "Birileri Julie'nin evinin yakınlarında bir şeyler çeviriyor," diyor ve bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim ama bakışları derinleşiyor ve *bana* kızgın görünüyor.

Bu hiç hoşuma gitmedi ama kıpırdamadım, sadece onu izlemeye devam ettim.

-"Geri çekil," diye Nicolas'tan rica ediyorum, başımı bir yana eğiyorum, dirseklerim sandalyemin kollarına dayanırken parmaklarımı hazırlıyorum.

Buralarda birinin gizlendiğini nereden biliyorlar ve biz de *onların olmadığını* nereden biliyoruz?

Nicolas'ın çenesi sıkıştı.

-Çağrı bunun için.

Başka bir şey söyleyemeden aramızdaki telefon çaldı ve beni korkuttu.

-"Erken geldiler," diye dişlerimin arasından mırıldanıyorum ve tekrar çalan telefona dönüp bakıyorum, midem düğüm düğüm oluyor.

Bana ne olduğunu düşündüm.

Olmasına izin verdikleri şeyi.

Kız kardeşime ne yapacaklarını.

Ama yakında bunun bedelini ödeyecekler. Şimdilik, neler olup b i t t i ğ i n i öğrenme arzum geçmişimdeki şeytanlardan daha ağır basıyor.

Telefonu ahizeden alıp sandalyemde arkama yaslanıyorum, telefonu kulağıma götürürken gözlerim Nicolas'ın üzerinde geziniyor.

-Yağmur," diye cevap veriyorum.

Sırada bir duraklama oluyor ve ben çenemi

sıkıyorum. Sonunda Elijah Van Damme konuştu:

-Nicolas seni bilgilendirdi mi?

Sol elimi yumruk yapıp kalçama bastırıyorum.

-Soru sormaya başlamadan önce mülkümün etrafında ne halt ettiklerini söyle *Elijah*.

Unvanlarını sikeyim. Siktir et onu. Diğer hatta olduğunu bildiğim için nabzım kafamın içinde atıyor. Onun ve benim hakkımda bilmediğim bir şey bildiğini bilmek.

Derin bir kükremeye gülüyor ve ben Nicolas'ın arkasından bakarken tırnaklarımı avuçlarıma gömüyorum, kafes anılarını arkamda tutuyorum.

-Anladığım kadarıyla Sid Malikov'a *kafayı takmışsın*.

-Bu onun adı değil," diye uyarıyorum

onu. Yine gülüyor.

-Mahkeme kayıtları aksini kanıtlayacaktır. -Dişlerimi sıkıyorum, ama hiçbir şey söylemiyorum ve bunun yerine kız kardeşimin benim olduğunu ona (ve *bana*) kanıtlamak için işaretleyebileceğim tüm yolları düşünüyorum. Ancak, bu bir sidik yarışı değil. Nicolas'a mülküne birinin girdiğini haber verdim çünkü muhafızımı kim öldürdüyse..." Sesi bu sözlerle öfkeye dönüşüyor. Sid'in ormanda koşarken çekilmiş fotoğraflarını mı bırakmıştı? -Bu bir soru ama bu evi çevreleyen ormanı bildiğini biliyorum. *Tek başına*. -Bu kelimeyi bir suçlama gibi savuruyor. Biri onu izliyor.

Kanım donuyor ve normal nefes almaya çalışıyorum.

-Nerede? -Soruyorum. Kanlı muhafızın nerede öldü?

-Vali konağının arkasında," diye kararlı bir şekilde cevap veriyor Elijah, ama sözlerindeki öfkeyi duyuyorum. Şimdi,

Resimler olmasaydı, baş şüphelimiz sen olurdun. Ama belki de benimle taşak geçiyorsundur. -Güven bana Rain, bunu yapmak istemezsin.

Valinin kanlı malikanesi. Phil Cooper. Bilmem gerekirdi. Altı'nın valiyle çok iş yaptığını biliyorum. Orada güvenliğin nasıl çalıştığını biliyorum. Halkın gözü önünde güçlü, önemli yerlerde rahat. Lanet korumanın malikanenin *arkasına* park ettiğine şüphe yok.

Ben olsam gördüm. olmadan söz o ve
mülkiyet o Çitle çevrili.

Korunaklı.

- "O her kimse," demek için kendimi zorluyorum, "sana bir uyarı gönderiyor. Bana değil. -Doğrulurken parmak eklemlerimi masaya vuruyorum. Bugün gitmediğimize memnunum. Buradan uzaklaşmak için dağlarda planladığımdan daha uzun süre kalacağız ve mülkümü izlemek için daha fazla muhafız getireceğim. Küçük kirli sırrın ortaya çıkabilir, Elijah. -Başımıza gelenleri düşünürken sesim kesiliyor, ancak bir fısıltıdan daha yüksek çıkıyor. Olmasına izin verdiği şeyleri. Ama bu *senin* sorunun gibi görünüyor. Benim değil.

Bir duraksama ve gözyaşlarımı tutmak için yanağımın içini ısııyorum. Sonunda tekrar konuştu: "Şehirde bir sürü adamın dolaştığını biliyorum Rain. -Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak. Ama onu öldürmek için benimkilerden biri yeter. İkisini de indir. Bu hayatımı *çok daha kolaylaştırır*.

Kanım kaynıyor ve ayağa kalkıyorum, bunu yaparken telefon kablosu esniyor.

-İkimiz de senin için geldiğimi biliyoruz Elijah. -Bizi nasıl siktğini düşündükçe ağzım kuruyor ama konuşmaya devam ediyorum. İkimiz de bana yaptığın her şeyi sana geri ödeyeceğimi biliyoruz. -Bu kelimelerdeki gerçeğe gülümsüyorum. Ona. Vazgeçilebilir olduğunu düşündüğün herkese, kırabileceğini düşündüğün her çocuğa. -Gülüyorum, gözlerimi kapatıp onun kanını hayal ederken dudağımı ısııyorum. Ama çocuklar büyür, Elijah. Büyüdüklerinde de unutmazlar. Peki ya o zehir?

Geliştirdiğin o öfke mi? Hayatta kalan çocuğun her zaman sizi yok edecek bir yetişkin olduğunu unutmamış olmayı dileyeceksiniz.

Nicolas'a sırtımı dönüp tavana bakarak nabzımı sakinleştirmeye çalışırken telefonu ahizeye çarpıp dişlerimin arasından küfrediyorum. Zihnimi.

Uzun bir süre konuşmaz.

Elimi cebime atıyorum, saç tokasını elime tutuşturarak oraya sürtüyorum.

Bu.

Sonra Nicolas konuşuyor ve ben yine sinirleniyorum.

-Ria konusunda ne yapmak istiyorsun?

Bu saçmalık için zamanım yok. Ama neden sorduğunu biliyorum. Onu da bir çocuk olarak düşünüyor. Ya da koruyacağı biri.

Hiç ahlakım olmadığını unut. Bu acı Elijah için mi? Bu benim için. Kız kardeşim için. Başka kimseyi kurtarmaya çalışmıyorum.

Benden aldıkları onlara geri ödemeye çalışıyorum.

-Sence ne yapmalıyım? -Yüzümü ona döndüğümde cevap veriyorum.

Masamın önündeki kırmızı deri koltuğa oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini kucağına sarkıtmış, cilalı ahşaba bakıyor. Sigara yanıklarına bakıyorum.

Acaba katlanmak zorunda olduğumuz tek şey bu olsaydı nasıl olurdu?

Annesinin bok çuvalından kaçarken anlık bir acı titreşimi kayboldu.

Sid ve ben kaçamadık bile. Bizi aldıklarında ben sekiz, o beş yaşındaydı. Onu benden aldıklarında.

Adımı bağırıyordu.

Her zaman özgürlüğün özlemini çekmiştir.

Onu hep özlemiştim.

Ama o gün, ayrıldığımız gün... benim için çaresizdi, onu çocuk hizmetleri binasına geri iten adamın yüzünü pençeliyordu.

Her zaman gözümüzün önünde olan bir şeyi, ona sahip olmak için çok geç kaldığımız bir zamanda istememiz ne kadar komik.

Ama ben? Onu sevdiğimi hep biliyordum. Ben de ona koşmaya çalıştım ama ellerimi bağladılar. Ellerimi kapattılar.

Beni o lanet arabaya ittiler.

Bu anıya karşı gözlerimi kapatıyorum, tekrar açmadan önce geçmesine izin veriyorum.

Keşke zihnimdeki tüm o şeyleri yok edebilseydim. Duşta kendimi sertçe ovduğum gibi onları hafızamdan silebilseydim.

Ama yapamam.

Başa çıkmayı öğrendim. O zehrin damarlarıma sızmasına izin vermeyi öğrendim. Öfke hastalığıyla nasıl yaşayacağımı buldum. Nefret. Zehirle.

-Onu hayatının sonuna kadar kilit altında tutamayız," diyor Nicolas ve ben buna katılmıyorum, ama konuşmuyorum, bu saçmalığı ifade etmesine izin veriyorum. Sanırım Ria'yla yatıyor. Sanırım bu yüzden birdenbire ona ne olacağı konusunda bu kadar endişelenmeye başladı.

O büyük yalanı yuttu. Eğer bir şeyi seviyorsan, onu özgür bırak. Saçmalık.

Eğer bir şeyi seviyorsanız, onu korumak için lanet bir kafese koyun. Kaçmaya çalışırsa, daha iyi bir kafes yap. Yine Sid'i düşünüyorum, dağınık kahverengi saçlarını, geniş gümüş gözlerini.

Küçük ve ince olması açısından ilginç. Sanki hiç mücadele etmiyormuş gibi.

Ama zor.

Cehenneme gidip geldi ve o ateşle yanarak canlı çıktı. Ben de tam olarak aynı şeyi yaptım.

Birçok yönden birbirimiz için yaratılmışız.

-Mezun olana kadar başına bir güvenlik ekibi koyabiliriz....

-Nisan ayındayız," diye araya giriyorum Nicolas'ın, hâlâ Ria'ya takılıyor. Beni manipüle etmeye çalışıyor. Duygularımı. Daha iyi bilmeliydim. *Bu oyunda ondan daha iyiyim.* Bahar döneminin dört ayını kaçırdı.

-Son dönemi," diye bastırıyor, bakışlarını benimkilerle birleştirirken çenesini sıkıyor, ellerini birbirine kenetliyor. Onun... onun önünde koca bir hayat var, J, biz sadece...

-Başka kimin önünde koca bir hayat vardı biliyor musun? -Bir kaşımı kaldırıyorum, cevap vermesini beklerken masamdaki sandalyeye yaslanıyorum, kaşları çatılıyor.

Bakışlarını önce kapıya, sonra tekrar bana çeviriyor. Gergin bir andan sonra nefesini veriyor ve elini kısa sarı saçlarının üzerinde gezdiriyor, kaşları hareketle birlikte esniyor.

-Bak. -Sevdiğin birinin başına gelenler için tüm dünyayı cezalandıramazsın....

-İşte burada yanılıyorsun. -Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, Sid'in kafamın içinde uyurken çıkardığı iniltileri dinliyorum. Her gece onu izledim. Ağlamalarını dinledim.

Rüyasında ne gördüğünü merak ediyorum.

Onlar hakkında mı?

Onunla mı ilgili?

Dişlerimi sıkıyorum ve nabzım hızlanıyor.

-Dünyayı cezalandırabilirim. -Gömleğimi düzleştirir, kol düğmelerimi çözer ve yuvarlarım. Ve cehennem gibi yaparım.

-Bakışlarıyla tekrar karşılaştım. Her şey hazır mı?

Etrafindan dolanıp kapıya doğru gidiyorum.

Ona ulaştığımda duruyorum. Arkama bakmadan, "O lanet kalbin büyümeye devam ederse, Ria'dan er ya da geç kurtulmamız gerekecek," diyorum.

Başka bir şey söylemeden, Sid'in kalbini kırmaya hazırlanarak dışarı çıktım.

Yağmur.

Bölüm 11

Sid

Ilık sabahta rüzgar saçlarımın arasından eserken Jeremiah ve ben kırmızı ışıkta oturuyorduk. Beni arka bahçeden almaya geldi, havuzun kenarında oturuyordum, güneş gökyüzünde hareket ederken ayaklarım suyun içindeydi.

Bu sabah antrenmanı atlادık ve beni bir yolculuğa çıkarmak istediğini söyledi. Arkamızda, Mercedes cipiyle Nicolas ve yolcu koltuğunda Ria vardı. Jeremiah geldiklerine şaşırmış gibiydi. Bu konuda biraz düşmanca. Ama Ria heyecanlıydı, lanet olası malikâneden uzakta zaman geçirmeyi dört gözle beklediğine şüphe yoktu.

Ancak, Nicolas ile ne bulmuş olursa olsun, gözlerindeki hüznü görüyorum. Ailesini seviyor.

En azından sevmeye değer biri var.

Jeremiah'ya bakıyorum, kömür grisi gömleğinin bronz tenini tamamlayan uyumunu görüyorum. Belirgin çene çizgisini fark ediyorum, temiz traşlı ve...

Hayır.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum.

Bana nereye gittiğimizi söylemeyi reddediyor ama bu dürtüler, öfkemiz ve cinsel gerilimimiz lanet anları mahvetmeden birlikte olabildiğimiz tek zaman gibi görünüyor.

Ama Jeremiah'nın bir eli vitesin üzerinde, diğeri direksiyonun etrafında sıkıca kenetlenmişken, damarları saatinin altından görünüyordu.

siyah, gömlek kolları kollara kadar kıvrılmış, cinsel gerilim olayını yeniden düşünmeye başlıyorum.

Seksi severim.

Her zaman
öyleydim.

Belki de geçmişimin bir sonucuyum. Belki de geçmişimin bir ürünüyüm.

Peder Wilson gibi adamlar. Bana dokunan, beni yalayan ve ben evet ya da hayır diyemeden, çılglık atamadan ya da ağlayamadan alan erkekler.

Önemli değil.

Seksin benim için bir merhem olduğunu uzun zamandır kabul ediyorum. Ortadan kaybolmanın bir yolu. Kaçınmak istediğim tüm o can sıkıcı duyguları manipüle etmek için.

Jeremiah beni o kulüpte duvara dayayıp uzun zamandır benden sakladığı bir gerçeği söylediğinden beri onu düşünmeden edemiyorum. Onun hakkında. *Bunun gibi*. O ve Lucifer hayatımda gördüğüm en seksi adamlar.

Bu konuda değişen bir şey yok.

Yine de kendimi önüme bakmaya zorluyorum. Jeremiah yoldan sağa dönerken, Nicolas bizi takip ederken, kızgın güneşe bakmak için.

Jeremiah'ın dikkati dağılmış görünüyor. Bana bir kez bile bakmadı. Bush'un *Comedown* şarkısı AMG'de çalıyor, şarkı söylemeden kelimeleri telaffuz ediyor.

Jeremiah her şeyi kasıtlı olarak yapar.

Ama bu bir çeşit dikkat dağıtıcı bir şey gibi görünüyor.

-İyi misin? -diye soruyorum, tabii ki şerit değiştirip hızlı şeride geçerken rahat olmaya çalışıyorum.

Hafifçe şarkı söylemeyi bırakıyor, bana bakıyor, soluk yeşil gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor, ama sonra gözleri tekrar yola dönüyor.

Yavaş ilerliyoruz, sanırım sabah işe gidip gelmekten trafik sıkışmış.

- "İyi konuşmadı," diye mırıldanıyorum bana cevap vermeyeceği belli olduğunda. Yıpranmış, şişkinliğime göre birkaç beden büyük kot pantolonumun ipini çekiştiriyorum, işaret parmağım önce kotu, sonra tenimi tarıyor. Hâlâ solgunum ama lanet tarikattan uzak kaldığım dört hafta içinde biraz renk kazanmışım.

Dört haftadır direksiyonda bu huysuz adamla birlikteyim. Huysuz ama benim için her şeyi yapacağından eminim, bu yüzden bunu ona karşı kullanmamaya çalışıyorum.

- Trafikte ilerlerken bana bakmadan homurdanıyor, arka lambalar görebildiğimiz kadarıyla kırmızı yanıyor. Ama dudakları isteksiz bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben elimi yumruk yapıp kalçama koyarak kendimi tutmaya çalışıyorum.

- "Beni trafikte oturmam için mi dışarı çekiyorsun? Yolculuğumuz bu mu? Çok romantik," diyorum, hâlâ önüme bakarak.

Bir kalp atışı kadar sessizlik olur, sonra direksiyonu sarsar.

Kolu tutuyorum, diğer kolum onunkine doğru uzanıyor.

- Sıkı tutun bebeğim," diyor usulca, vites değiştirerek.

- Nesin sen?

Tam olarak ne yaptığını fark ettiğimde aniden duruyorum. Beton refüj boyunca, beton bir ayırıcı ile sağındaki araba sırası arasında ilerliyor.

Yanlarından geçip gittiğimiz arabalarında oturan insanların öfkeli ifadelerini izlerken ağzım açık kalıyor. Trafik bölücünün önünde serbestçe ilerliyor ve ben aynada ya da önümüzde mavi ışıkların yanıp sönmesini bekliyorum, ama Jeremiah benim kanlı endişemi paylaşmıyor gibi görünüyor.

Önüme bakıyorum, trafik sıkışıklığına neyin sebep olduğunu görmek için yön değiştiren bir kamyon görüyorum. Çılgılık atmak için ağzımı açıyorum, Jeremiah durmak için hiçbir hareket yapmazken kalbim göğsümde uçuşuyor.

O kamyona çarpacağız.

O kamyona çarpacağız ve bu arabada *yaralanan biz olacağız*.

Jeremiah nefesinin altında bilmediğim bir dilde küfrediyor, hala yavaşlamayı reddediyor, ama son dakikada minibüs geldiğimizi görmüş olmalı ve diğer arabalarla aynı hizaya geliyor, biz uçarak geçerken korna çalıyor.

Tırnaklarım Jeremiah'nın derisine batıyor, kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Ama korkunun altında başka bir şey daha var. Güçlü ve sarhoş edici bir adrenalin patlaması.

-Senin derdin ne lan? -Yine de soruyorum, ona bakmak için döndüğümde ağzım açık kalıyor.

-Bana bundan hoşlanmadığını mı söylüyorsun? -Durmuş trafiğin yanından geçip refüjden aşağı doğru koşmaya devam ederken bana bakmadan soruyor, gözleri arada bir arabaların sırasına bakıyor, sanırım neredeyse başka bir kamyona çarpmadığımızdan emin olmak için.

Titrek bir nefes alıyorum, elim hâlâ kapının kolunda sıkılı.

-Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum biraz nefes nefese. Sonra yavaşlamanın kaynağını gördüğümde gözlerim açılıyor. Polis var! -Diye bağıriyorum.

Jeremiah sessizce gülüyor, ama bu kez yavaşlıyor ve bir şeridi kapatan üç polis arabası ve bir ambulans gördüğümüzde vites düşürüyor. Bizim de en yakın olduğumuz şerit.

Hurdaya dönmüş bir minibüs, devrilmiş küçük bir araba var.

Jeremiah sarı bir Mustang'in önünde zahmetsizce süzülüp yaklaşırken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Önümüzdeki Honda'ya çarpmamak için sert fren yapmak zorundayız.

Ama öyle.

Durdu.

Yolumuzda hiç polis yok. Kendimi daha dik hissediyorum.
Ama polis ne yaptığımızı gördüyse de umurlarında değil gibi görünüyor.
Enkazla ilgilenmekle çok meşguller.

Jeremiah gülüyor ve bu ses çok lezzetli.

-Artık tırnaklarını kolumdan çıkarabilirsin," diye mırıldanıyor.

Onu hâlâ kanını akıtacak kadar sert kavradığımı fark ediyorum.

Bıraktım, kolu da serbest bıraktım.

Ama tam bunu yaparken, eli vites kolundan ayrılıyor ve benimkini kalçasına doğru çekiyor, özel dikim siyah pantolonunun zengin kumaşı avucumun altında.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, eli benimkini cüceleştiriyor.

-Beğendin mi? -diye tekrar sorar, alçak bir sesle.

Trafikte beklerken başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşuyorum, artık özgürlüğe çok daha yakıным. Yolun bu tarafında kazadan sonra açılan iki şeride.

-Sanırım," diye fısıldamayı başarıyorum, yalan olduğunu bile bile.
Bunu sevmiştim. Heyecan vericiydi, koşmak gibi. Eğlenceliydi.

Çenesini indiriyor ve uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

-Evet mi?

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

Elimi pantolonuna doğru kaydırıyor. Kanım alev alev yanıyor, göğüs kafesim sanki yeterince hava alamıyormuşum gibi daralıyor.

-Evet? -Ayağa kalkarken bakışlarımı tutarak tekrar kontrol ediyor.

-Evet," diye fısıldıyorum. Elim yuvarı doğru hareket ettiriyor ve parmaklarımın altında sert ve *büyük* sikini hissediyorum.

Elimi boylu boyunca aşağı yukarı kaydırırken nefesim kesiliyor.

Lanet

olsun.

Lanet

olsun.

Lanet

olsun.

Jeremiah'nın harika bir üye olduğunu düşünmediğimden değil. Daha önce birçok kez bana karşı hissetmişim, kulüpte de. Sadece şimdi, parmaklarım onun etrafında kıvrılmışken ve sadece o anda...

-Bunu beğendin mi? -diye soruyor, ben bakışlarını tutarken bir kaşını kaldırarak. Trafik hâlâ akıyor ve sıcak hava açık pencerelerden içeri süzülüyor.

Terliyim ve iğrencim, siyah gömleğim, siyah kotum ve savaş botlarımla yanacakmışım gibi hissediyorum. Ama Jeremiah'nın şu anda bana bakışı, sanki beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi, iğrençlikten *başka bir şey* hissetmiyorum.

-Sanırım...

Dilini ısıırıyor, ağzını açıyor, ifadesindeki bir şey beni tereddüt ettiriyor.

-Öyle mi düşünüyorsun, bebeğim? -Elimi ereksiyonunda aşağı yukarı kaydırmaya devam ediyor ve aniden bu arabada olduğumuzdan nefret ediyorum. Emniyet kemeri taktığımızdan ve trafikte sıkışıp kaldığımızdan nefret ediyorum ve...

Göğsüm zonkluyor ve artık elimi yönlendirmesine gerek yok. Kendi kendine yukarı aşağı hareket ediyor ve kemerini açmak, pantolonunun düğmelerini çözmek ve konsolun üzerine eğilip ağzımı ona dayamak istiyorum. Beni seven ve bana en sapkın şekilde değer veren bu adamı.

Ama sonra gördüm.

Şeytani mavi gözler. Solgun yüzü, keskin çenesi. Siyah, kıvrıcık saçları. Ellerini boğazımda görüyorum, nefesini ağzımda hissediyorum.

-Benden nefret et, beni sev, beni al, benden kaç. Umurumda değil. Bana takılıp kaldın.

Benim kocam.

Elimi Jeremiah'dan çekip avucumdaki yara izine, X işaretine bakıyorum.

Coagula.

Düşünmeye çalışırken Jeremiah'nın gözlerinin başımın yan tarafını deldiğini hissediyorum. Nefesimi tutmak için.

Kendime bıraktığımı hatırlatmak için. Önemli değil. Gitmek zorundaydım. Kalamam. Asla yapmayacağı tek şeyi yapmadığı sürece asla çalışamayacağız. *Bırak onları.*

Korku omurgamdan yukarı tırmanıyor, bunu yaparken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Hayır.

O benim kanunen kocam, bu yarayla birbirimize bağlıyız ama ona geri dönemem. Şimdi değil. Asla.

Bunun geçici olacağını düşünmüştüm ama onları bırakamayacağını biliyorum. Altı'dan ayrılamaz. Ve beni öldürürlerdi. Beni öldürürlerdi ya da bunu ona yaptırırlardı.

Bu... benim ötemde. Bu

dünyanın ötesinde.

Yapamam. Yapamam. Suçlu hissetmemeliyim, çünkü *yapamam. Özellikle* de bu çocuk bende kalırsa.

Araba ileri doğru yalpalıyor, motor devirleniyor ve elimi kucağıma bırakıp Jeremiah'ya bakıyorum. Kazanın yanından geçerken çenesi kasılıyor, bir kası seğiriyor ve boynundan aşağı kayıyor.

Vites değiştir ve Honda'yı takip et.

Enkaza bir göz atıyorum. Görünürde ceset yok ama araçlardan kopan cam kırıkları ve deforme olmuş alüminyum, kapatılmış şeride yayılmış durumda.

Polislerden birinin bakışlarını yakalıyorum ve o da bize bakıyor. Yemin ederim başını Jeremiah'a doğru eğip selam veriyor, sonra dönüp gitmesine izin veriyor.

Birbirlerini tanıyorlar mı? Kim tanımıyor ki?

Nefesimi tutup Jeremiah'ın gazabını bekliyorum. Bir arınma gibi üzerime gelmesini. Bana karşı böyle davranıyor. Yapamayana kadar tutuyor, bıraktığında ise hiçbir şey tutmuyor.

Kafama silahla ateş ettiği zamanı düşünüyorum.

Iskaladığı zamanı.

Şimdi bile pişman olup olmadığını merak ediyorum.

Sol şeride geçiyor, bunu yapmadan önce dikiz aynasına hızlı bir bakış atıyor. Sonra nefesinin altında bilmediğim başka bir dilde bir küfür savuruyor.

Almanca bildiğini biliyorum. Latince. Ayrıca ofisinden İspanyolca olduğunu düşündüğüm bir ses duydum.

Masum bir soru sormaya karar verdim, pantolonundaki büyük şişkinlikten de anlaşılacağı üzere hala sahip olduğu sertlikten saptırmaya çalıştım.

-Kaç dil biliyorsunuz?

Bana bakıyor, gözlerini gözlerimden ayırmadan vites değiştiriyor.
Beni
m. -"Ama görünüşe göre Sid biraz sorun çıkarmış," diyor gözlerini
kıсарak.

Yağmur bunlardan biri değil.

Lanet olası yolda saatte yüz elli kilometreden fazla gitmemize rağmen
bakışlarımı üzerinde tutuyor.

-Jeremiah, özür dilerim, ben...

-Sen *ne?* -diye *homurdanıyor*, hala bakışlarımı tutuyor.

Midem bulanıyor. Ön camdan dışarı bakıyorum. Bir süre başka bir
araba yok, ama öyle olsa bile, yolun kenarından çekilebilir, başka bir şeride
sapabilir.

Ancak, öyle değil.

Eli sıkıca vites kolunun üzerinde. Ben
direksiyondakine bakıyorum.

O kadar istikrarlı değil.

Baktığımı gördüğünü biliyorum ama hareket etmiyor.

-Ne oldu? -diye soruyorum, bakışlarıyla tekrar buluştuğumda sesim
kısıılıyor.

Beni şaşırtarak, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

-Benimle uğraşmayı bırakmazsan aynı şey sana da olacak.

Başka bir şey söylemeden benden uzaklaşıyor, dosdoğru önüne
bakıyor, yakışıklı yüzünde hâlâ o unutulmaz gülümseme var.

Bölüm 12

Lucifer

Pastırma kokusuyla uyanıyorum.

Lanet olası gözlerimi açmadan önce midem gurulduyor ve ağzım o kadar kuru ki sanırım dilimde kan tadı var.

İnliyorum, yüzümü bir yastıkla kapatıyorum ve sırt üstü dönüyorum. Nefes alıyorum, yabancı bir koku alıyorum.

Yumuşatıcı ya da karımın kullanmadığı başka bir lanet çamaşır deterjanı. Çok güçlü, neredeyse beni boğuyor ve doğruluyorum, gözlerimi açıp elimi yüzümde gezdirirken yastığı yataktan fırlatıyorum.

Tekrar nefes alıyorum ve pastırma kokusu tekrar burnuma geliyor. Eşim domuz pastırması pişirmez ve Ella da sadece fırında pişirmeyi sever.

Eşim de kokusuz deterjan kullanıyor. Beyin hücrelerimizi öldüren kimyasallarla ilgili bir şey. Elimini tersini burnumun altına götürüyorum, burnumu çekiyorum, içtiğim kolayı ve kaybettiğim beyin hücrelerini düşünüyorum.

Ama sonra odaya baktım.

Şeffaf perdeleri sağ tarafımdaki pencereden güneşin girmesini engellemiyor.

Yerler soluk ahşaptır. Karşı duvarda küçük bir çekmeceli dolap vardır.

Beyaz çarşaflar.

Sid ve ben beyaz çarşaflardan nefret ederiz. Kan çok kolay lekeleniyor.

Gözlerimi kapalı beyaz kapıya çeviriyorum, diğer taraftan bir ses duyuyorum.

İnsanlar konuşuyor. Kızarmış domuz pastırması.

Bir saniyemi alıyor, sonra kapının yanında siyah sırt çantamı ve üzerine örtülmüş iskelet atkımı görünce nabzım hızlanıyor.

Lanet olsun.

Julie. Finn. *Ophelia*.

Hepsi bu lanet evde.

Alexandria, Kuzey Carolina'dan Acid City, Virginia'ya yaptığım yolculuğu hatırlıyorum. Ophelia M5'in konsoluna eğilmiş ve...

Cehennem.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak başımı ellerimin arasına gömüyorum ve iç çamaşırlarımın içinde, üstsüz olduğumu fark ediyorum.

Ophelia'nın sikimi emmesine izin verdim.

Sikimi emmesine izin verdim.

Dün geceyi düşünüyorum. Julie beni sıcak bir şekilde karşıladı. Ya da o kadar da değil. Finn uyuyordu. Ophelia dişlerini fırçalıyordu, muhtemelen ağzındaki dölümün tadını çıkarmak için. Sid buna bayılırdı. Lanet olası dişlerini fırçalamazdı.

Julie'ye yavru kedinin kafasını sordum.

Arka taraftaki çöp kutusuna atmıştı.

Geçen gece pencere alarımının çaldığını söyledi. Hem korkmuş hem de O evde olduğu için kızgın görünüyordu. Bana daha fazla bilgi vermedi. Finley değil, çünkü uzakta, başka bir eyalette kaldı, lanet oğluyla hiçbir şey yapmak istemiyor.

Julie bana bir içki ikram etti.

Üçümüz de içkiyi fazla kaçırmıştık.

Ophelia bu odada uyumak istiyordu ama bu havadar evde dört yatak odası vardı ve ben de kızları kendi işleriyle baş başa bırakarak yatağa girdim.

Başımı kaldırıp komodine bakıyorum.

Orada bir çizgi var, kesik bir çizgi, gece hazırladığım şey.

Telefonum yüzüstü yanımda duruyor ve bir nefes alıyorum, elimi tekrar burnumda gezdiriyorum, boğazımın arkasındaki kanın tadına bakıyorum. Kan ve viski ve kokainin acı tadı, ezilmiş aspirin gibi.

Bacaklarımı hareket ettiriyorum, şortum yukarı kalkıyor ve kalçamdaki neredeyse tüm yüzeyi kaplayan Unsaint dövmesini görmeme izin veriyor.

Çok fazla yara izi var.

Ama Sid'inkini
biliyorum.

Parmağımı üzerinde gezdiriyorum, diğerlerinden daha derin. Daha da uzun.

Göğsüm sıkışıyor, boğazımda bir yumru oluşuyor.

Bunun için beni affetmeyecek. Ophelia. *Onun için burada olsam bile beni affetmeyecek.*

Burada bir şey bulabilir miyim bilmem gerek. Biri bizi takip ediyor. *A Onu*

Ve eğer bu fotoğraflar bir gösterge ise, onu olması gerektiği gibi izlemiyor.

Bu ona istediği özgürlüğü veriyor.

Yumruğumu şifonyere vuruyorum, pipeti alıyorum, lanet hattı çekiyorum
ve pipeti bırakıyorum, gözlerimi kapatıyorum, nabzım hızlanırken kolanın acı tadını yutuyorum.

Kapı hafifçe çalındı ve irkildim. Boğazımı
temizledim ve bağırmayı başardım: "Evet?"

-"Günaydın," diyor Julie sakın bir sesle. Açsanız kahvaltı hazır.

Ben aç değilim.

-"Teşekkür ederim," diyorum, "birazdan inerim."

Bir bebeğin miyavladığını, bir tür guruldama sesi çıkardığını duyuyorum ve göğsümdeki sıkışma daha da ağırlaşıyor.

-Her şey yolunda. Aceleye gerek yok," diyor Julie ve sonra merdivenlerden inen gıcırtyla birlikte uzaklaştığını duyuyorum.

Eskisinden çok daha sakin ve bunun sebebinin bu ziyaretin olduğundan daha fazla bir şey olabileceğini düşünmesi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ona Sid'den

bahsetmedim.

Evlilikten.

Hiçbirinden.

Çünkü bu onları ilgilendirmez. İnsanlar karıma ne kadar kızarsa, ben de o kadar endişeleniyorum. Boşverdim. Onun için başka bir sır sakladım.

Önemli değildi.

Şimdi, sanırım.

İçimden küfrediyorum, elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve avuç içim yukarı bakacak şekilde dizime koyuyorum.

Şu lanet X.

Sid'in X'i.

Karımın lanet markası.

Tekrar küfrederek ayağa kalkıyorum ve çantama gidiyorum, atkıyı boynuma bağlıyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve giyiniyorum, Julie bir bok bilmezken burada ne bulmam gerektiğini merak ediyorum.

Dün gece diğer evde kalmalıydım. Burada yattığım iki kız varken bu evde kalmamalıydım ama önemli değil.

O ve ben bugün geç saatlerde yola çıkacağız.

Mav'ı arayıp bakmamı istediği özel bir şey var mı diye soracağım. Olmazsa, Kuzey Carolina'ya dönmem gerekecek.

Şu anda beni istemese bile, karıma daha yakın olmam gerekiyor ve onu nasıl bir yerde tuttuğunu biliyorum.

Misafir banyosunda dişlerimi fırçalarken, koyu mavi, kan çanağı, kuru gözlerimin hemen üstündeki yansımaıa bakıyorum.

Solgun tenimde hiç yara izi yok.

Ama onunkinde bir tane var ve onu düşünmeden edemiyorum.

O gece gitmeye karar verdiğini biliyorum.

Yumruğumu aynaya vurmamak için kendimi zor tutuyorum.
İlaç dolabını açıp içindeki her şeyi yutmayayım diye.

Mahvettim.

Ona göz kulak olacağıma, onu koruyacağıma söz verdim. Ona bir daha kimsenin zarar vermeyeceğine söz verdim ve sonra gidip *tam da bunu yaptım.*

Bölüm 13

Sid

Virginia sınırını geçerken, kendimi hasta hissediyorum. Son Kuzeye, en azından bu kadar kuzeye ilk kez Nicolas'la birlikte gelmişim. Julie'nin evine gittiğimizde Lucifer eliyle ağzımı kapattı.

Daha sonra, o evden çok da uzak olmayan başka bir evde gerçeği öğrendim.

Kardeşim Jeremiah, Cadılar Bayramı gecesi bana saldırmıştı. Lucifer değil.

Ama Jeremiah ve ben arabayı sessizce sürerken, onun son sözleri aklımdan çıkmazken bu konuda hiçbir şey söylemiyorum.

-Benimle oynamaya devam edersen aynı şey sana da olacak.

Direksiyonun üzerindeki sol eline bakıyorum ama titremeye dair bir iz göremiyorum.

Ağzımdaki acı tadı, panik hissini yutuyorum, pencereden dışarı bakıyorum, yolun her iki yanında beliren dağlara, gökyüzü açık ve parlak. Dışarı çok güzel ve pencereler hala açık, saçlarım gözlerimin etrafında dalgalanıyor, ama o kadar iyi hissettiriyor ki, umurumda değil.

Dikiz aynasına bakıyorum ve Nicolas ile Ria'nın Jeremiah'nın dikkatsiz araba kullanma saçmalığına saatler önce yetiştiklerini görüyorum.

-Nereye gidiyoruz? -Jeremiah'ya bakmadan yüzüncü kez soruyorum.

Bir an sessizlik oldu ve bana cevap vereceğini sanmıyorum. Her zamanki gibi. Ama sonra dedi ki, "Neredeyse geldik. Yürüyüşe çıkabileceğimizi sanıyordum.

-Bunu bir soru olarak ifade ediyor ve midem bulanıyor.

Bir elimi karnıma koyuyorum, bebeğin tekmelerini ne zaman hissedebileceğimi merak ediyorum, ona bakmak için dönüyorum.

-Gerçekten mi?

Yürüyüş yapmayı seviyorum. Açık havada, doğada olmayı.

Ama J asla çok ileri gitmesini istemiyor ve bazen onu suçlayamıyorum bile. Çocukken ayrıldığımızda başımıza hayal edilebilecek en kötü şey geldi. Yaşadığı travma hakkında konuşmuyor bile.

Hayal etmeye çalışmak bile midemi bulandırıyor.

-Evet," diyor, parmakları direksiyonda gerilirken neredeyse gergin bir şekilde bana bakıyor. Ciddiyim. -Omuz silkiyor. Bir kaçamak hoşuna gider diye düşündüm. Bir kulübede kalacağız. -Yutkunmasını, gözlerinin yola kaymasını izliyorum.

Kaşlarımı çatıyorum.

-*Kabin* mi? -Jeremiah kanlı bir kabinde kalacak tipte biri değil.

-Bu bir sorun mu?

Kendi kendime gülümsüyorum, koltuğumda kayıyorum, ellerimi kalçalarımın aşağı yukarı gezdiriyorum, kot pantolonumdaki delikleri hissediyorum.

-Hiç de değil. Bu kadar alçalmana şaşırdım. Gülüyor ve hava kararıyor.

-Gördüğünüzde şaşırmayacaksınız.

Sözlerine rağmen, "kulübe" dediğinde küçük, rustik bir şey hayal ettim. Büyüleyici, belki. Güzel ve yeni, onu tanıyorum.

Ama hayal etmediğim şey *şuydu*.

Uzun, dolambaçlı bir araba yolu, gün ışığında bile yaklaştıkça spot ışıkları yanıp sönüyor. İki arabalık bir garaj, çok sayıda penceresi olan taş ve tuğladan bir köşk, bana *Alacakaranlık*'taki Cullen'ların sığınağını hatırlatıyor.

Gözlerimi evi çevreleyen sık ormana, uzakta beliren ve parlak mavi gökyüzüne karşı yükselen dağlara çeviriyorum.

Jeremiah dairesel araba yoluna döndü, çift kapının önünde, iki yanında taş sütunlar vardı. Arabayla giderken Nicolas aradı, Ria'yla alışveriş yapıyorlardı.

Eve bakıyorum.

Neredeyse bana Lucifer'in ve benim evimi hatırlatıyor ama... *daha büyük*. Kocamı düşününce göğsüm sıkışıyor.

Sefalet beni ele geçirmekle tehdit ediyor ama ben onu reddediyorum.

Arkaya.

Yine de Jeremiah motoru kapatıp Mercedes'ten inerken yan aynaya bakmaktan kendimi alamıyorum. Yansımama bakıyorum, yara izinin orada olduğunu biliyorum ama buradan göremiyorum, o kadar küçük.

Ona uzanıyorum, işaret parmağımı yumuşak çıkıntının üzerinde gezdiriyorum ve bunun olduğu geceyi düşünüyorum.

Midem düğümlendi.

Jeremiah'nın arabanın bagajından bana seslendiğini duyuyorum, muhtemelen hazırladığı çantaları çıkarıyor ama dikkat etmiyorum.

Birdenbire *oraya* geri döndüm.

İnsanın içini ürperten türden bir ses. İnsanlık dışı bir çığlık, ardından yüksek sesli nefes alışlar, yatağın hareketi ve sonrasında... başını omzuma gömdü ve ıslak gözyaşları tenimde kayıyor.

*En azından daha önce böyleydi. Ancak
bu gece durum farklı.*

*O yatakta değil ve feryatlar alt kattan geliyor, ama ben hala
Uyandığımda gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, kalbim neredeyse göğsümden
fırlayacaktı.*

*Tavandaki vantilatör ve dondurucu klimaya rağmen çarşaflar
bacaklarıma yapışıyor ve geceleri bu kadar çok terlemem gerekir mi
bilmiyorum ama Sacrificium'dan... cesetlerden... kafesten. O sunakta
boğazıma dayanan bıçak.*

*Boğuk bir çığlık daha duyuyorum ve ürperiyorum, bacaklarımı
sallarken çarşafları tekmeliyorum, çıplak ayaklarım soğuk zemini
tokatlıyor. Merdivenlerden aşağı koşarken ışığı yakma zahmetine
girmiyorum, çığlıkları hıçkırıklara dönüşüyor.*

*Bu sesle boğazım düğümleniyor ve bu gece nedense bir elimi karnıma
koyuyorum. Bir içgüdü gibi. Henüz fark edilmiyor, yakın bile değil, ama bu
geleceğimizin başlangıcı olabilir.*

Tabii önce biz parçalamazsak.

*Elimi parmaklık boyunca kaydırıyorum, karanlıkta son basamakta
tökezliyorum, kendimi sabitlemek için parmaklık boyunca tutuşumu
sıkılaştırıyorum.*

Çığlık burada daha yüksek, ürkütücü. Acı içinde.

Gerçek olmasa bile.

Zihnın dehşetinin de öldürebileceğini uzun zaman önce öğrendim. Bir keresinde sırtınıza bıçak saplanır. Rahatsız edici anılar takılır ve asla gitmez ve bazen hepsinden kurtulmak için sadece ölmek istersiniz.

Ama onu kaybetme düşüncesi... Yapamadım.

Parmaklığı bıraktım, koridordan oturma odasına doğru koştum, elimi tutmaya zahmet etseydim yüzümün önündeki elimi göremeyecek kadar karanlıktı.

Ama benim yok.

Bunun yerine, kollarım bacaklarımın pompaladığı hızda yanlarımda sallanıyor, çığlık büyüyor, nefes almak için, rahatlamak için soluklar, dokunmadığım her saniye kalbimi parçalıyor.

Tutuyorum.

Onu kendi zihninden koruyor.

Ayaklarımın altındaki halı kaplı zemini hissediyorum ve içgüdüsel olarak sehpadan kaçınmak için sola dalıyorum. Aylardır bu evin içinde kapana kısılmış durumdayım. Her santimetrekaresini ezberledim.

Ama tam sesin geldiğini düşündüğüm kanepeye yaklaşırken bir şey kırılıyor.

Cam parçasından irkildim, sonra bir adım geri çekildim, ellerimi yüzüme doğru uzattım. Nabzım hızla atıyor ve kulaklarımı dikip dinliyorum.

Sağımdaki duvara çarpan şey her neyse, yani hâlâ kanepede olabilirdim, ama şu anda ürkütücü bir sessizlik var.

Sinir bozucu derecede sessiz.

Sadece nabzımın kulaklarımda attığını duyabiliyorum, göğsümün çok hızlı yükselip alçaldığını hissediyorum.

Korku sırtımda sürünürken çok hızlı.

Adını söylemek için ağzımı açtım ama daha söyleyemeden bir kibrit sesi duydum.

Sülfür kokusu.

Yüzü benden birkaç santim uzakta, elmacık kemiklerinin soluk düzlemlerini aydınlatıyor. Gece mavisi gözleri.

Bana Sanctum'u hatırlatıyor.

Ve bu bana Lazar'ı hatırlattı.

-Mors vincent omnia, pater? -Sesi hırıltılı. Ne dediğinden emin değilim, ama son kelimeyi. O kelimeyi biliyorum. Bana Latince'nin bazı temellerini öğretti. Pater, baba demek. Bunu gerçekten sevdi ve bu fikir karnımı tekrar kucaklamama neden oldu.

Ama tam kibriti üflerken, alev uzun, solgun parmaklarını yalıyor, bıçağın parıltısını yakalıyorum.

Kanım donuyor, onun bir baba olduğuna dair tüm düşüncelerim yok oluyor.

-Lucifer. -Elleri saçlarıma uzanıp beni kendine çekmeden önce bir adım geri atıp sırtımı göğsüne yasladığımda söyleyebildiğim tek şey onun fısıltılı ismi oluyor.

Çıglık atıyorum, ellerim başıma gidiyor ama bıçağı şakağıma dayıyor. Gözlerimin dolmasına neden olan acıya bakılırsa ucu keskin.

Babasını nasıl öldürdüğünü biliyorum.

Bana söylediği için değil.

Çünkü Mayhem söyledi.

-Kafatasına bıçak sapladı.

Nefes almıyorum ve elimi karnıma götürüyorum. Ön kolunu göğsümün etrafına yerleştiriyor ve ben ona uzanıyorum, parmaklarım sert kasın etrafında kıvrılıyor, onu içeri çekmeye çalışıyorum. Bıçağın ucunu daha derine saplıyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıp nefes almaya çalışırken kendi kanımın sıcaklığını hissediyorum. Nefes vermek için.

-Lucifer," diye tekrar fısıldıyorum, bıçağı sıkıca tutarken gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor, kolu göğsümü bir mengene gibi sarıyor. Lucifer, benim. -Son kelimedede sesim çatlıyor ve göğsüm çökerken gözüme kan hücum ediyor.

Artık bunu yapamam.

Bir gece eli boğazımdayken uyandım. Bir başkasında yüzümde kanlı bir yastıkla.

Doktora gitmeyi reddediyor.

Altı, terapistle gitmesini yasakladı.

Maverick, Altı'nın resmi rahibi Peder Thomas'ı önerdi, ama o eve bir kırbaçla geldi ve eğer lanet kocamı kırbaçlasaydı, boğazını keserdim.

Ama yapamam... Bunu yapamam.

Gözyaşlarım kanıma karışıyor, yanaklarımda ılık ve ıslak. Ağzımdan küçük bir hıçkırık kaçıyor çünkü gitmesine izin vermiyor. Bıçağı düşürmüyor.

-Tekrar deniyorum, artık çaresizim. Ben senin karınım.

Zaman durmuş gibi görünüyor. Hareket etmiyor. Sırtımda nefes alışını bile hissetmiyorum ve kendi nefesimi tutup bekliyorum.

Yani her şey bir anda oluyor.

Bıçak bir takırtıyla yere düşüyor, Lucifer beni etrafında döndürüyor, kollarında titrerken beni göğsüne çekiyor.

*-Aman Tanrım," diyor, sesi kısılmış, o zalim hırıltı gitmiş.
-. Kahretsin, Sid, çok üzgünüm. Çok üzgünüm. -Beni tutarken parmakları kaburgalarımın batıyor, kollarım iki yanımda. Çok üzgünüm, kızım. -Sesi neredeyse çaresiz.*

Neredeyse yalvarıyordu.

Sanki ne yapacağımı biliyormuşum gibi.

Sanki ondan uzak durmam gerektiğini biliyormuşum gibi.

Başımı öpüyor, burnunu boynuma dayıyor ve içine çekiyor.

-Çok özür dilerim. Lütfen yapma..." İçinden bir hıçkırık geçiyor. Göğsünün titrediğini hissedebiliyorum. Lütfen gitme.

Ve belki de bunu düşünmezdim. Belki de kalırdım.

Bu tür şeyler sadece uyurken olsaydı... kaçmayı planlamıyor olabilirdi.

-Bebeğim, bana yardım eder misin? -Jeremiah'nın homurtusu beni şimdiki zamana geri getiriyor ve kapımın açık olduğunu fark ediyorum, hemen dışarıda duruyor, her elinde bir bavul, çantalarla dolu.

Bir spor çantasının askısı kaslı göğsünden geçiyor, giydiği elbise gömleği askının altında buruşmuş. Gözleri benimkilere sabitlenmiş, dolgun dudakları büzülmüş.

Kollarına bakıyorum, sert kaslarının esnemesine. Ama baktığım şey bu değil. Kardeşimin ne kadar fit olduğunu iyi biliyorum. Onun yerine, sol elini nasıl sıkıca tuttuğuna bakıyorum.

Bavulun sapını tutarken parmak eklemleri soluyor ve eli *titriyor*.

İşte yine oldu.

-Sid! -diye bağılıyor ve ben başımı kaldırıp emniyet kemerimi çözmek için uzanıyorum. Çenesini kapıya doğru çeviriyor, "Sadece şifreyi girmeni istiyorum. Ya da ne bileyim, şu lanet arabadan çıksan?"

Gözlerimi deviriyorum ve tekrar eline bakıyorum.

Ne oldu sana?

Dışarı çıkıyorum, savaş botlarım asfalt yola vururken kapıyı arkamdan çarpıyorum.

-Bu bir kabin mi? -diye soruyorum, mat siyah bavullardan birini elinden çekip almaya çalışıyorum, ama o çekip alıyor.

-Sadece kapıyı aç," diye mırıldanarak devasa girişe doğru başını salladı.

-Evet, *efendim*. -Gözlerimi deviriyorum ve önünden merdivenlere doğru yürüyorum.

-Bunu bir daha söyleme," diye uyarıyor arkamdan beni takip ederken.
-. Heyecanlanabilirim

Gözlerini sürekli genişleyen kıcımda hissettiğime yemin edebilirim ama dilimi ısırırken orta parmağımı kaldırıyorum. Spor salonunda üstümde terli ve sert nefes alışının anıları aklıma geliyor.

Kuzey Carolina'dan ayrılırken elim penisinin etrafındaydı.

Evet, sert üyesini hissettim. Birkaç

kez.

Sakın oraya gitme.

Yapamam.

Bazen hâlâ onun kardeşim olmadığı fikrine alışmaya çalışıyorum. En azından kan bağı yok. Peki ya kan kardeşim? "Kulübenin" çift kapısına ulaştığımda yüzümün aydınlandığını hissediyorum.

Mayhem'in boğazımdaki kemerini düşünmek dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor ve evet, belki de aynı babayı paylaştığımızı düşününce bu kadar heyecanlanmamalıyım ama... zihin hastalıklı bir yer.

En azından benimki öyle.

Yine de bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Beni en çok rahatsız eden şey bu ilişki değil, hatta Jeremiah'ın evlatlık kardeşim olduğu gerçeği bile değil.

O benim kocam.

Lucifer beni asla affetmez. Beni birçok şey için çoktan affetti ama bunu asla atlatamayacak.

Ve bir planım yok. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum ama hayatının geri kalanını benden nefret ederek geçirmesini istemiyorum. Onun için öyle biri olmak istemiyorum. Yeterince acı çekti.

Düşünüyorum da... Ona geri dönmek istiyorum.

Ama sonra alnımdaki yarayı hatırlıyorum, sonra Noctem'i ve ben... Yapamıyorum.

-Giriş kodu nedir? -Taşla aynı hizadaki tuş takımına bakarak bağıriyorum. Simsiyah, tıpkı evimiz gibi. Benim ve Lucifer'ın.

Zengin adamlara özgü bir şey olmalı.

-Başparmaklar yukarı," diyor Jeremiah ve bana o kadar yakın ki nefesi kulağıma geliyor.

Onu arkamda hissettiğimde geriliyorum, sırtım sertleşiyor. Dokunmasak da vücudunun sıcaklığı üzerime yayılıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve bu kulübe işinin kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. *Benim fikrim değildi.*

-Ama ben buraya hiç gelmedim, başparmağım nasıl...?

Jeremiah açık ağzını yanağıma bastırıyor, dili tenimi okşuyor.

Boğazımdaki yumru gittikçe büyüyor. Nefes

bile alamıyorum.

Çeneme kadar yala ve keşke Nicolas burada olsaydı. Ria. Ama burada kimse yok ve bir noktada bu duygularla yüzleşmek zorundayım. Belki de Lucifer onu kaybettiği, beni tehlikeye attığı için ayrıldım ama aynı zamanda... burada olmak istediğim için. Jeremiah Rain'le birlikte. Kulağımı ısırtıyor ve tüm vücudum karıncalanıyor, karnımın alt kısmında ısı oluşuyor.

-Sadece baş parmağını klavyeye koy, tamam mı *kardeşim*?

Boğazımı temizliyorum ve o da nefesimi tutmama izin vererek geri çekiliyor. Ona siktirip gitmesini söylemeliyim. Belki de arkamı dönüp suratının ortasına bir yumruk atmalıyım.

Ama ben... Ben bilmiyorum.

Onun yerine, söylediği gibi yapıyorum ve elektronik bir bip sesi duyuyorum, ardından bir kilidin açılma sesini.

-Eve hoş geldin," diyor usulca, nefesi enseme okşuyor.

Titreyen bir el ile kola uzanıyorum, aşağı bastırıyorum ve eve koşuyorum, seksi psikopat kardeşimle dağlarda mahsur kalmaya ne kadar dayanacağımı merak ediyorum.

-Onu orada bırakmanın sorun olmayacağından emin misin? - Kulübenin ve üzerindeki ıssız köy yolunun yanından geçip yolda ilerlerken Jeremiah'ya dönüp bakıyorum. Yol boyunca hiç ev görmedim ve yolun kendisine ait olduğunu söyledi.

Sürpriz yok.

Ancak Nicolas AMG'nin arka koltuğundadır ve Ria yorgun olduğunu, Nicolas'la paylaştığı odada uyuyakaldığını söyler.

Ben de yorgunum ama yorgunluktan çok açım ve Jeremiah bizi yemeğe götürmek istedi.

-Neden? Kaçacağımdan mı korkuyorsun? -Kardeşim gülüyor, şerit değiştirirken vites değiştiriyor, dikiz aynasına bakıyor. O sen değilsin, bebeğim.

Nicolas arkamdan bir şey söylemiyor ve omzumun üzerinden baktığımda kaşlarını çatmış bir şekilde telefonuna bakıyor, başparmakları ekranda uçuşuyor.

Koltuğumda geriye dönüp batan güneşe bakıyorum.

-Orası güvenli mi? -Cevap veriyorum. Yani, senden nefret eden o kadar çok insan var ki..." Omuz silkip geri çekiliyorum, gülümsememi bastırıyorum.

Jeremiah boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarır.

-Birçok insan beni seviyor," diye cevap veriyor ve ses tonundan bir sonraki sözlerinden hoşlanmayacağımı anlayabiliyorum. Özellikle de kadınların.

Nicolas'ın doğum gününde kucağındaki balerini düşünüyorum ve midem düğümleniyor. Bundan nefret ediyorum.

Bunun sadece bebeğin büyümesi olduğunu düşünmek istiyorum.

-Her neyse," diye mırıldanıyorum, koltukta arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Gideceğimiz yere vardığımızda beni uyandır," diyorum.

Git.

Jeremiah'nın eli karnımın üzerine geliyor, nefesim kesiliyor ama dudağımı ısırıyorum, parmakları giydiğim siyah atletin ve altındaki limon yeşili sütyenin üzerinde gezinirken gözlerimi kapalı tutuyorum. Beli lastikli deri bir etek bile giymiştim ama yine de. Kimsenin bunları bilmesine gerek yok.

Jeremiah başparmağını karnımın alt kısmında aşağı yukarı gezdirirken, diğer parmakları hafifçe tenime bastırırken kanım ısınıyor.

-"Dikkatli ol," diyor sessizce. Son zamanlarda çok konuşuyorsun.

Bir gülümseme dudaklarımı süslüyor ve keşke öyle olmasaydı diyorum. Keşke söylediği her zalim kelimeye kanmasaydım, ama ondan hoşlanıyorum.

Her zaman hoşuma gitmiştir. Birbirimize karşı böyleyiz. Sanki zalim olmak, birbirimizi sevdiğimizi itiraf etmekten daha kolaymış gibi.

O otelde, kendi evimde tutsak olmaktan nefret ediyordum. Nefes alamamaktan nefret ediyordum. Ama onun aşırı korumacı doğasının hissettirdiklerini seviyordum... *önemsiyordu*.

Lucifer için de aynısı geçerliydi. Daha fazlasını istemesine rağmen... belki bir iş ya da okula geri dönmek, hatta onsuz alışverişe gitmek gibi basit şeyleri yapabilmek için bir araba bile istemesine rağmen, yine de önemsendiğini hissediyordu.

Ve beni sevdiğini biliyorum, kendi tarzında.

Ama onun gece korkuları, gün içindeki sanrıları ve almayı bırakamadığı kokain... İşte bu yüzden kaçtım.

Bu ve Altı'nın beni alması. Onu. *Lanet olası evimizde*.

Bunu düşünmüyorum. İyi olduğum şey bu. Sorunlarımdan kaçmak. Ve şu anda, J'in elinin altında midem guruldarken, düşünmek istediğim tek sorun tıkmak.

Ama uyandıgımda biri beni hafifçe sarsıyor, görünüşe göre Jeremiah Rain'in her zamanki gibi başka planları varmış.

Gözlerimi kırptıştırıp açıyorum ve havanın nasıl bu kadar karardığını merak ediyorum.

Sanki sadece bir dakikadır uyuyormuşum gibi geliyor ama orta konsoldaki saate baktığımda saat neredeyse dokuz olmuş.

Ve gece *oldu*.

Jeremiah'nın sıcak eli karnımın üzerinde dururken gözlerimi kapattığımda güneş yeni batmıştı.

Şimdi eli omzuma gitti, beni hafifçe dürttü, arabasını çevreleyen karanlıktan başka bir şey yoktu.

Yanıma uzanıyorum, esnerken koltuğumu yükseltmek için düğmeye basıyorum, kardeşime bakmak için başımı çeviriyorum, bir yumruğumu üzerlerinde gezdirirken gözlerim uykudan bulanıyor.

-Neredeyiz biz? -Şaşkın bir sesle soruyorum. Renkli camların ötesinde hiçbir şey göremiyorum, sadece gösterge panelinden ve elektronik konsoldan gelen ışık Jeremiah'nın soluk yeşil gözlerini aydınlatıyor, eli hala omzumda, başparmağı tenimi okşuyor.

Vücudum karıncalanıyor ama bu hissi bir kenara itip arkama bakmak için dönüyorum.

Nicolas'ın orta koltukta öne doğru eğildiğini görüyorum, dirsekleri bükülmüş dizlerinin üzerinde, koyu renk gözleri benimkilerle birleşiyor.

Bir elinde telefonunu tutuyor ve alınının arasında bir kırıksıklık var.

Bir esnemeyi daha bastırırken Jeremiah'ya bakmak için dönüyorum, içimde önsezili bir his beliriyor.

-Ne... neler oluyor? -Boğazımı temizleyerek soruyorum. Jeremiah yutkunuyor, omzumdaki eline bakıyor.

Sonra vites koluna bırakıyor, parmak eklemleri soluyor, o kadar sert kavırıyor ki.

Ne oluyor lan?

Pencereden dışarı bakmak için döndüm.

Gözlerimi kırıştırarak yolun kenarında durduğumuzu fark ettim.

Başımı çevirip kardeşime bakıyorum.

-Biz de neyiz?

-Bilmen gereken bir şey var, tatlım. -Jeremiah'ın sözleri şefkatli. Nazik.

Kanımı donduruyor. Kalbim göğsümde çarpıyor.

-Neler oluyor? -Kapının kolunu tutuyorum ama açmaya çalışmıyorum. Yine de kendimi içeride kilitli hissediyorum. Endişeliyim. Yemeğe giderken uyuyakalıyorum, şimdi lanet yolun kenarında duruyorum ve hem Jeremiah hem de Nicolas bana en iyi arkadaşları ölmüş gibi bakıyorlar.

Öldü.

Boğazım düğümleniyor, tırnaklarımı derime geçirirken bir elim ona gidiyor. Lucifer... o...?

-Aman Tanrım. -Kelimelerim gıcırtı şeklinde çıkıyor. Bakışlarımı Nicolas'a çeviriyorum, nabzım hızlanıyor. Aman Tanrım! -Sesim yükseliyor. Bu arabadan çıkmalıyım. Kolu çekiyorum ama açılmıyor.

Kapılar kapalı.

Kapılar kilitli, lanet olsun.

I Prevail'in I *Don't Belong Here* şarkısı arabanın hoparlörlerinden usulca çalıyor ve bunu yaparken kalbim kırılıyor.

Emniyet kemerimi çözüyorum, Jeremiah'dan uzaklaşıyorum ve kapı kilidini açıyorum, kolu tutuyorum, ama kapıyı açamadan Jeremiah'nın güçlü parmakları pazumun etrafında kıvrılıyor, beni içeri iterken morartacak kadar sert.

-Şu anda tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun bebeğim? - diye soruyor sessizce, sözlerinin tonu biraz buz gibi.

Ellerim titremeye başlıyor ve onları yumruk yapıyorum. Jeremiah'ın soğuk bakışlarının benimkilere sabitlendiğini görünce.

Yutkunuyorum, ağzım kuruyor.

-Bir şey... Ona bir şey mi oldu?

Jeremiah kolumu sıkıca kavrayınca irkiliyorum ve tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyorum.

-*Kime?* -*Bana* baskı yapıyor, sesindeki soğukluk omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"-Lucifer," diyebildim, kocamın adını söylerken boğuluyordum. Bakışlarımı Nicolas'a çeviriyorum ama yüz ifadesinden bir şey okuyamıyorum. Hâlâ bana bakıyor.

Jeremiah gibi.

Kalbim sıkışıyor.

Midemde bir düğüm var. Sanırım

hasta olacağım.

-Ne oldu?	Ne mi oldu?	-Nefes nefese kaldım,
	ona yalvarıyor. Ne oldu?	Cehennem Burada
ne halt ediyoruz? Ne halt ediyoruz...?		

Jeremiah orta konsola uzanıyor, bana doğru eğilirken eli enseme geliyor,

alnını benimkine bastırarak.

Konuşurken nefesindeki temiz, naneli kokuyu yakalıyorum, sözleri ağzımı okşuyor.

-Onun için endişeleniyor musun, kardeşim? -diye sorar sessizce.

Ağzımı açtım. *Neler oluyor? Hangi cehennemdeyiz?*

Gülümsüyor ama bu soğuk bir gülümseme. Beni daha da germekten başka bir işe yaramıyor; ellerim hâlâ yumruk olmuş, bacaklarımda gergin bir his var.

Parmakları hâlâ kolumda, eli hâlâ ensemdedir.

-Ölmüş olmasından mı korkuyorsun? -Nefesim kesiliyor, dudaklarım titriyor. Kendi dudakları neredeyse ağzıma değecek bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu onun hak ettiğinden daha azı değil.

Zaman durmuş gibi görünüyor. Bir an için nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

Sonra o an geçiyor ve sanırım kalbim paramparça oluyor. Sanırım ben de ölüyorum.

Midem ağrıyor ve sonunda Jeremiah Rain'in tanıştığı herkese yapabildiği bu büyüden kurtuluyorum.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni sadece daha sıkı kavırıyor.

Göğsünü okşuyorum, ellerim boğazına gidiyor.

-Ona ne yaptın? -Kelimeler vahşi, pervasız. Ona ne yaptın? -Boğuluyorum, boğazım düğümleniyor, nefesim kesiliyor, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak.
Ne oluyor lan?

-Nerede olduğumuzu biliyor musun? -diye soruyor sakince, sıkıntımından bahsederek.

Gözlerimin arkasındaki baskı artıyor, boğazımdaki yumru büyüyor, boynuna pençe atıyorum ve o irkilmiyor bile. Gitmeme izin vermiyor, lanet olsun. İnkâr ediyorum, uzaklaşmaya çalışırken bile alnım ona sürtünüyor. Bu arabadan çıkmak için.

Kocam.

Kocama bir şey mi oldu?

Kendisi mi yaptı? Bana

böyle bir şey yapmaz.

O bana bunu yapmazdı.

-Ne yaptın sen? -Tekrar soruyorum, sesim kısık. Jeremiah.

-Boğazını sıkıyorum, avuçlarımın altında yutkunduğunu hissediyorum.

Jeremiah, ne

Ne *bok* yedin sen?

Son kelimelerde sesim çatlıyor ve kolumu tutuşu acıtıyor, gözyaşlarımın serbestçe dökülmesine neden oluyor.

- "Sana bir soru sordum bebeğim," diyor sessizce, tüm sorularımı görmezden gelerek. Kalbimin nasıl kırıldığını görmezden geliyor. Aklım karışıyor. Dedim *ki, nerede olduğumuzu biliyor musun?*

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. *Belki de her şey yolundadır.* Belki de başka bir şeydir. Belki de yanılmışımdır.

- "Hayır," diye cevap veriyorum sonunda, hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken burun deliklerim açılıyor. Hayır. Neredeyiz J? Hangi *cehennemdeyiz?*

Sesimi alçak tutuyorum, nefes almaya çalışıyorum, gözlerim hala kapalı.

Jeremiah kolumu bırakıyor, eli onun yerine kalbimin üzerinde duruyor, parmakları göğsümü, gömleğimin dışını okşuyor.

Tekrar nefes alamıyorum.

-Julie'nin evindeyiz, güzelim. -Gözlerim şokla açılıyor, kalbim duruyor. Oh, evet. -Kıkırdıyor, nefesi tenime çarpıyor. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Ve *Finn*'i?

Tabii ki düşündüm. Sınırı geçerken onu düşündüm. Burada öğrendiklerimi.

Beni tutan, ben panik halindeyken göğsümü okşayan, bir eli hâlâ ensemdede sıkılı olan bu adam bana saldırdı.

Bana saldırdı ve sonra bir yıl boyunca bana yalan söyledi.

Aşkımızı yakmamı engellemek için öfkemi tamamen başka biriyle besledi.

Bunun için onu affetmemeliyim ama o geceyi hatırlamıyorum. Beni incittiği kısımları değil. Hastalıklı bir şekilde, sanki gerçekten olmamış gibi.

-Jeremiah. Neden bahsediyorsun? -Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, elini göğsümden boğazıma doğru kaydırarak geri çekilmesini izliyorum.

Başparmağı alt dudağıma bastırana kadar daha da yükseliyor. Gözleri ağzıma kaydı.

-Buradayız, sevgilim. -Dışarı çıkmak istiyorum. Dönüp kaçmak istiyorum. Bir sonraki sözlerini duymak istemiyorum. Ve tahmin et burada başka kim var?

Hayır. *Hayır, hayır, hayır, hayır.*

-O.

Başparmağı alt dudağıma okşarken birkaç uzun an boyunca hareket etmiyorum. Ama sonra beynim tekrar çalışmaya başlıyor ve kendimle muhakeme ediyorum. Onun burada olması önemli değil. Bu bebek için para ödediğini biliyorum. Başından beri onun olabileceğini biliyordum, sonra öğrendim.

Lucifer Malikov ne kadar korkunç ve sinir bozucu olsa da bir zayıflığı olduğunu öğrendim.

Çocuk şeklinde.

Ellerimi Jeremiah'ın boğazından çekip birini karnıma koyuyorum. Diğerini de aramızdaki vitesin üzerine.

Kocam burada.

Pencereden dışarı bakmaya cesaret edemiyorum ama artık biliyorum. Hangi cehennemdeyiz? *Julie'nin evinde*.

-Beni neden buraya getirdin? -Sessizce soruyorum, gözümü kardeşimden ayırmayı reddederek. Nabzımın sakinleşmesine izin veriyorum. Korkularımın.

O iyi. Kocam iyi.

Jeremiah başını eğiyor, alt dudağımı aşağı çekiyor ve dilini ısırıyor, ağzı açık bir şekilde benimkine bakıyor.

Sonunda gözleri benimkilere döndü.

-"Bu ikinci gece" diyor sessizce ve buraya gelmedi.

Yalnız

12.

Midem bulanıyor.

Konuşamıyorum.

-Jeremiah," diye başlar Nicolas, ses tonu uyarıcıdır, ancak Jeremiah onun sözünü keser.

-Buraya Ophelia ile geldi. -Jeremiah bıçağı biraz daha derine sapladı.

-Mayhem burada mı? -Soruyorum, aklıma gelen tek şeyi söylüyorum. Eğer o buradaysa, eğer o buradaysa, eğer yattığı iki kadın sadece kocam değilse....

Jeremiah usulca gülüyor.

-Hayır. O kelimeyi söylemekten hoşlanıyor gibi görünüyor.

Kalbimin kırılmasından hoşlanıyor. Ondan

uzaklaşmak için tekrar deniyorum ve bu sefer beni

terk ediyor.

Pencereden dışarı bakmak için döndüm. Karanlıkta göz kırpıyorum. Hâlâ bir şey göremiyorum, bir bok çıkaramıyorum ama nerede olduğumuz konusunda doğruyu söylediğini biliyorum. Uzun bir araba yolu, sonunda ağaçlar ve ötesinde... içinde bebek olan bir ev var.

Bir bebek ve eğer kardeşim doğruyu söylüyorsa, kocam. Ophelia. Julie.

-O neden burada? -Bağırıyorum. Kimse bana cevap vermiyor. Avucumu cama bastırıyorum, dışarının sıcak olduğunu bilmeme rağmen tenime şaşırtıcı derecede serin geliyor. Ama camlar açık, klima Mercedes'in havalandırma deliklerinden rahatça akıyor. -diye tekrar soruyorum, sesim hırıltıdan biraz daha fazla. Elimi bırakıp kardeşime ve Nicolas'a dönüyorum. Doğruyu söylediğinizi nereden bileceğim? Sizin... olduğunuzu nereden bileceğim?

Jeremiah'nın gözleri kısıılırken Nicolas iç çeker.

Nicolas telefonunu yüzüme doğru tutuyor, ekran o kadar parlak ki ışığa alışmak için gözümü kırpmam gerekiyor.

Ama görüyorum.

Hava karanlık ve kamera gece modunda ama kocamın arabasını görüyorum. BMW M5, siyah ve parlak, lanet evin arkasına, bir cipin arkasına park etmiş. Bir de bisiklet var. Bir çocuk için.

Tıpkı o geceki gibi.

Evin arka tarafındaki küçük kulübeye yaslanmış.

-Kocamın arabasına bakarken Jeremiah mırıldanıyor, böcekler kameranın önünde uçuşuyor ama onun dışında görüntü mükemmel, "daha bugün takıldılar. *Kocanızın* şekli...

-J kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordu. Onu *güvende* tutmak için. - Son kelimeyi hırıldayarak s ö y l e d i m ve Nicolas telefonu benden alıp cebine koydu.

Göğsüm çöktü.

Kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Onu terk ettim. Bunun dışında, belki bir şey olmuştur. Belki Altı'ya kızgındır. Belki hepsini öldürür ve bu arada Julie ile çocuğu güvende tutmak ister.

Ama Ophelia? O *neden burada?*

Başımı koltuğa yaslayarak camdan dışarı bakıyorum.

Çok yorgunum ve parçalanmış durumdayım. Jeremiah'ın beni buradan çok çok uzağa götürmesini istemek arasında kaldım. Dışarı çıkıp o eve koşmakla. Ophelia'nın burnunu kırmadan ve Julie'nin boynunu kırmadan önce lanet pencereyi kırmak.

Ama çok yorgunum.

Bunu kardeşim yaptı, çünkü... tabii ki o yaptı.

Yine de bu onun hatası değil. O karanlık garaj yolunda olanlar -ki bunu çok fazla düşünmek istemiyorum- onun suçu değil.

-Onunla yatıyor.

Aklıma gelen tek şey bu ve hiçbir şey göremesem de pencereden dışarı bakmaktan kendimi alamıyorum.

Nicolas'la en son burada olduğum zamanı düşünüyorum. Eli omzuma uzanıyor ve ürperiyorum.

-Bırak onu," diye homurdanıyor Jeremiah, sözleri sakın.

Nicolas beni bırakmıyor. Onun dokunuşundan memnunum, çünkü kalbim... ağrıyor. Gözlerimi Julie'nin ön bahçesi olan karanlık uçurumdan ayırmadan elimi Nicolas'ınkinin üzerine koyuyorum.

-Parmaklarımı Nicolas'ın üzerinde gezdiriyorum ve bunu kocamla her zaman yaptığımı unutmaya çalışıyorum.

Hoşuna gitmiş gibiydi.

Şimdi o kadar emin değilim.

Jeremiah'nın eli bacağıma uzandı, sıkıca kavradı. Güven vermek istiyordu. Ama parmakları tenimde parıldıyor gibi.

-Sana başka birinin dokunmasından hoşlanmıyorum," diyor usulca ve ben ona bakmak için döndüğümde çenemi sıkıyorum, yeşil gözleri arabanın gösterge panelinin ışıklarında ürkütücü.

Bunu almama bile izin veremezsin.

Buna sahip olmama izin veremez, lanet olsun.

Beni buraya kendi kötü amaçları için getirdi, çünkü o hesapçı bir psikopat, ama şimdi en başından beri bilmem gereken şey için yas tutmama bile izin vermiyor. Evliliğim sona erdi.

Ona bunu söylemek için ağzımı açtığımda eli kalçamdan yüzüme doğru hareket ediyor ve başparmağı tekrar alt dudağıma bastırıyor.

-"Başkalarının da sana zarar vermesinden hoşlanmıyorum," diyor konsolun üzerinden bana doğru eğilerek. Elini tekrar boğazıma götürüyor, dokunuşu yumuşak. Başını eğiyor, ağzını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

Tepki vermemeye çalışıyorum. Çok zor. Lucifer'ın yaptıklarına, yapmakta olduklarına rağmen, bu doğru değil.

Bu onun için adil değil.

Ben kaçtım.

Koştum.

-Şimdilik onu rahat bırakacağım," diyor Jeremiah, sözleri bir söz gibi, "ama bunun bedelini de ödeteceğim.

Bölüm 14

Jeremiah

Kalemi boş defterin derinliklerine daldırıp boş bir sayfanın üzerine geri katlıyorum. Kâğıdı keserek bir sonraki sayfaya geçiyor. (Kırmızı mürekkeple) sonuna kadar sürüklüyorum, kalemi bırakırken parmaklarımı esnetip kıvırıyorum, tutuşum titriyor. Parmağımı yalıyorum, sayfaları çeviriyorum ve kaç tane yırttığımı görüyorum.

On.

Kalem on sayfayı kesmiş ve on birinci sayfada küçük bir girinti var ama mürekkep yok. Yırtık yok.

On kat kâğıt kessem, bu kalem kaç kat etten geçer? Onu odamın zemininden alıyorum, noktaya bakıyorum, avucumu ters çevirirken bileğime bakıyorum, ön kolumdaki mavi damarları görüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve bunu yaparken defteri bir kenara bırakıyorum.

Onu düşünüyorum.

Gri gözlerinde ve kahverengi saçlarında. Yumuşak sesinde. Annem onu eve getirdiğinde ilk başta nasıl da konuşmamıştı. Konuşmuyordu, kötü kokuyordu ve küçük görünüyordu. Bir deri bir kemikti.

O zamanlar, henüz bir çocukken bu kelimeleri bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum. Hasta görünüyordu.

Dizlerim çürümüştü, bacağım kırık ve bir deri bir kemik kalmıştım. Muhtemelen şu an olduğumdan çok daha büyük değildim.

Ama bu düşünceyi bir kenara bıraktım çünkü şu anda kafeste değilim. Özgürüm.

Ama o... o benden daha kötüydü.

Ya şimdi?

Başımı eğiyorum, gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. Eğer kendimi öldürürsem, kimse onu kurtaramaz. Kimse onun adını bilmiyor. Kimse onun bir başkası için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor. Benim için.

Ona zarar veriyor olabilirler. Aç bırakıyor olabilirler. Dövüyor olabilirler.

Kapımın dışındaki döşeme tahtasının gıcirtısı beni irkiltiyor ve kalemimle defterimi bırakıp küçük yatağımın yanındaki duvara yaslanıyorum, nefes almaya çalışırken dizlerimi göğsüme çekiyorum. Nefes vermeye. Nefes almaya.

Nefes al.

Mesanem neredeyse gevşemiş durumda ve bir kutuya o kadar çok işedikten sonra bazen tutup tutamayacağımı merak ediyorum ama deniyorum.

Şimdi deniyorum ve odama kimin girdiğini gördüğümde biraz daha kolaylaşıyor. Kalbim biraz yavaşlıyor ve korku dilimde o kadar canlı değil.

Bu o.

Küçük kız kardeş. On dokuz yaşında, benden iki yaş büyük ama hâlâ burada yaşıyor ve babasının ona bağırdığını duyuyorum. Babası.

Üvey babam.

Yanımdaki odada ağladığını duyuyorum, yastıkla susturmaya çalışıyor ama ben o sesi çok iyi biliyorum. Ben de aynısını yapıyorum.

Ablası gibi yatağıma girmiyor. Seksini bacağıma bastırıp babası için çığlık atmıyor. Beni o kafese sürüklerken izliyor ve gülüyor.

Bunların hiçbirini yapmıyor ve bazen, yapabildiğinde, bana o kutuda yiyecek getiriyor.

Ama her zaman bilirler.

Çünkü bazen tuvaleti orada kullanmam gerekiyor. Ve beni ne zaman beslediğini biliyor gibi görünüyorlar.

Bunun için ona vurduğunu gördüm.

Şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş ve sanki onu burada bulacağından korkuyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor.

Sessizlik aramızda uzanıyor. Belki de şu anda evde değillerdir. Benimle konuşmuyorlar.

Bana bakmak için dönüyor, parlak mavi gözleri benimkileri tutuyor. Parlak ama... ölü. Sanki orada değilmiş gibi.

Zar zor dayanıyorum. Bu

duyguyu bilirim.

Ama üzerinde dar bir kot pantolon ve siyah bir tişört var. Solgun tenini gösteriyor ama açlıktan ölmüyor. Gömleğini zorlayan büyük göğüsleri ve kot pantolonuna değen kalın kalçaları var.

Ablası kadar iyi olmayabilir ama yine de daha iyi durumda.

Kırmızı kalemi kesilmiş deftere bak. Yanımdaki duvara yuvarlanan kalemin kendisine.

Dudağını ısıırıyor ve tekrar bana bakıyor.

-Aç mısın? -diye sorar sessizce, sesi çok yumuşaktır. Utangaç.

Çenemi sıkıyorum ve midemdeki boşluğu hissedebiliyorum. Bir delik gibi. Dün gece kafesten yeni çıktım. Beni beslemediler.

Başım boşlukta gibi, karnım sırtıma değiyormuş gibi hissediyorum.

Yine de reddediyorum, ona sözlerimi vermeyi reddediyorum.

Elim titremeye başlıyor ve karşı parmaklarımı bileğimin etrafında kenetleyerek onu sabit tutmaya çalışıyorum.

Gözleri hareketi takip ediyor ve içime bir sıcaklık dolduğunu hissediyorum.

Utanç verici.

Utanmaktan çok yoruldum. Onun gitmesini istiyorum.

- "Burada değiller." diye fısıldıyor. Birkaç saatliğine.

Kuru dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, merdivenlerden indiğimi hayal ediyorum. Mutfakta bir şeyler bulmayı. Ama Forgue'ların çalışanları var ve dolaşmama izin veremezler. Her zaman burada kalmalıyım ve eğer beni dolaşırken yakalarlarsa, beni karanlığa atarlar. O kafese.

Boğazımdan bir inilti yükseliyor ve yüzüm yanıyor. Ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum.

-Çık dışarı," diyorum, kelimeler boğuk, sesim çünkü çığlıklardan dolayı hışırtılı. Özgür olmak için yalvarıyorum. Çık dışarı!

Hüzünlü gözlerini göstererek bir adım geri çekilir.

-Artık güvendesin," diye neredeyse yalvarıyor bana. Sicher,

hatırladın mı? Bu Almanca kelime midemi bulandırıyor.

Latince dışında bir dil seçebildim. Bir şey seçebildim ve onun için Almanca'yı seçtim.

Şimdi aptalca geliyor. Ben

aptalım.

Çok aptalım.

-Çık dışarı! -Ona bağıriyorum, gözlerimin yaşlarla dolmasından nefret ediyorum ve kalkamayacak kadar yorgunum ve kendimi öldüremeyecek kadar yorgunum ve sadece bunun bitmesini istiyorum.

Tekrar geri çekiliyor, sonra aceleyle odasına gidiyor. Kapıyı kapattığını duyuyorum. Yatağına atladığını duyuyorum.

Ağladığını duyuyorum ve bu yüzden ondan daha çok nefret ediyorum.

Ama açık bıraktığı lanet kapıyı kapatmak için ayağa kalkmadan daha ağır ayak sesleri duyuyorum. Kendimi duvara daha sıkı bastırıyorum, bol gömleğimi dizlerimin üzerine çekiyorum, sanki beni koruyacakmış gibi.

Sanki bu beni kurtarabilirmiş gibi.

Tekrar hissediyorum. Mesanem gevşiyor ve bu sefer... Elimde değil. Pantolonumdan taştan sıcaklık beni yere kadar ıslatırken ağzımdan bir inilti kaçıyor.

Ama Ezra Van Damme kapımdan içeri girdiğinde, öfke üzerime geliyor, korku yok oluyor.

Yine de dizlerimi içeri çekiyorum, az önce ne yaptığımı bilmesini istemiyorum. Azaldığım tüm yolları görmesini istemiyorum.

Ailemin arkadaşlarının çocuklarını pek görmüyorum. Gördüğümde de... Gözlerimi kapatıyorum ve başımı acıyla duvara vuruyorum. Mavi gözlerini görüyorum. Solgun yüzünü. Ben etraftayken her zaman dudaklarında kıvrılan o sırıtış.

İçlerinde en kötüsü o.

Neredeyse Francis Forgues kadar kötü.

-Ne istiyorsun? -Ezra konuşmadığında bağıriyorum. Küçük kız kardeşini ziyaret ettiğini duydum. Bizi ayıran duvarın ötesinden gürleyen derin sesini duyuyorum. Bu onu güldürüyor ve sanırım bu yüzden ondan daha çok nefret ediyorum.

Boğazını temizleyerek odanın içine doğru yürüdü. Hala gözlerimi açmadım.

Sessizlik bir süre devam ediyor ve ben gömleğimin altında titriyorum, gitmesini umuyorum. İdrarımın kokusunu almamasını umuyorum. Yüzüm yanarken, gözlerim dökmeyi reddettiğim yaşlarla yanarken onun gitmesini istiyorum.

*- "Bu yardımcı olacak," diyor sonunda ve ben neden bahsettiğini bilmek istiyorum ama ona bakmaya cesaret edemiyorum. Ya da onlara. Ben her zaman onlardan aşağıdaydım, iblis gözlü olan bunu çok açık bir şekilde gösterdi. Ama
Bana bir iyilik yapar mısın?*

Boğazım düğümleniyor ve sorusu sonunda gözlerimi açmama neden oluyor, gözlerim onunkilere sabitleniyor. Onun için ne yapabilirdim ki?

Elini gri gömleğinde gezdiriyor, bir an yere bakıyor ve yutkunuyor, boğazı düğümleniyor.

Ona buradan gitmesi için bağırarak istediğim gergin bir andan sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor ve şöyle diyor:

-Elini başının üzerinde gezdiriyor ve benim odamla onunkini ayıran duvara bakıyor: "Onu da incitme.

Başka bir şey söylemeden gider.

Kalbim göğsümde acıyla atıyor, şakaklarımda, çukur midemde bile atıyor. Bakışlarımı kaydırıyorum, beyaz defterde bir şey görüyorum, üzerine kaydettiğim kırmızı çizginin hemen yanında.

Bir çatal.

Ve bir kutu kibrit.

Soğuk terler içinde uyanıyorum, zor nefes alıyorum, yatağımın başucunda debeleniyorum. Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve elimdeki silaha baktım.

ama ona ulaşamıyorum. Uzanmama gerek yok.

Burada güvendeyim.

Ben aynı çocuk değilim.

Ayak sesleri duyduğumda saklanan biri değilim. Kibrit ya da saç tokasına ihtiyacım yok. Ya da bana ekmek kırıntıları sunan mavi gözlü bir kıza.

Ben artık o kişi değilim.

Yine de elim kaburgalarımın ulaşılıyor ve sert kaslarıma karşı tırtıklı yara izini hissediyorum, tenim dokunuşa sıcak geliyor.

Lucifer'ın o kılıcı bana saplamasının nasıl bir his olduğunu düşünüyorum. Derinlere batırıyor ve büküyordu. Daha önce hiç bilmediğim türden bir acıydı ama daha önce pek çok türde acı yaşamıştım ve kıyaslanabileceğinden bile emin değilim.

Katlandığım fiziksel acıdan daha kötü olabilirdi.

Bileklerimdeki ip.

Açlık.

Tekmeler, aşağılanma.

Ama yine de bunu karşılaştırabileceğim tek şey, bir otelin küvetinde, kimsenin nerede olduğumu bilmeden bileklerimi kestiğim geceydi.

Nerede olduğunu bilmeden.

Ona yaptıklarım için ne kadar üzgün olduğumu.

Sevdiğim tek kıza karşı bir canavar olmaktan nasıl da nefret ediyordum.

Gözlerimi kapatıyorum, yatak başlığına yaslanıp rahatlamaya çalışıyorum ama parmaklarım henüz iyileşmemiş yaramın derinliklerine batıyor, bir elim kalçamın yanındaki çarşaflara bastırıyor.

Annemin evinde Sid'i yorganın altında güvende tutmanın nasıl bir his olduğunu düşünüyorum. Yatak odamın kapısının dışından inleme, kavga, ılık ve ağlama sesleri duyduğumuzda.

Bir keresinde koşmak istediği için bileklerini ayakkabı bağcıklarıyla bağlamıştım.

Tuvalet masamı da her zaman kapının önüne iterdim. Onu tuttum. Üzerine oturdum.

Küçük bileklerini başının üstünde tuttum.

Sonra onu unutturmak, beni affetmesine yardımcı olmak için annemin bize verdiği, bazı sayfaları eksik, kapakları yırtılmış kullanılmış kitaplardan ona hikayeler okudum.

Önemli değildi.

Sayfa gitmiş olsaydı, onu ben icat ederdim.

Sid'in solunumu dengelenir ve birkaç hikâyeden sonra battaniyelerin altında kollarımda uyuyakalırdı.

Saçlarını öperdim.

Ona sıkıca

sarılırdım.

Sabahtan korkuyordum, tekrar kaçmaya çalışacağını ve onu yanımda tutmaya çalışırken her şeye yeniden başlamak zorunda kalacağını biliyordum.

Onu güvende tut.

şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, onunla birlikte kaçardım. O kadar uzağa kaçardım ki kimse bizi bulamazdı. Kimse bizi yakalayamazdı.

Kimse bize zarar veremez.

Nefesimi yutuyorum, gözlerimi açıyorum ve kulübenin iyi aydınlatılmış, havadar odasına bakıyorum. Perdeler balkondan geriye çekilmiş, güneş içeri giriyor.

Aşağıda yumuşak mırıltılar duyuyorum ve bu kadar iyi uyuduğuma hayret ediyorum. Aşağıda yumuşak mırıltılar duyuyorum ve bu kadar iyi uyuduğuma hayret ediyorum.

Dün gece kız kardeşimin acısının tadını çıkarmam mı bunu yaptı?

Eve dönerken arabada onların yumuşak ağlamalarını mı dinliyorsunuz?

Gitmesine izin verdiğimi bilerek mi?

Elimi kaburgalarımın çekip avucumu ters çevirerek bileğimdeki yara izlerine bakarken dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor.

Lucifer Malikov benim onun için yaptığımı asla yapmazdı.

Ve o yanımdayken, hayatım boyunca kaç kez ölmek istediğimi düşünmüyorum.

Çünkü benden çok uzaktaydı. Bir daha asla.

Ve tekrar incinmek zorunda kalmayacağım.

İnsanlar intihar girişimleri hakkında size ne söylemez?

Kanlı ürpertiden bahsetmezler.

Bileklerinizden kan fışkırdığı o an, ya da ve huzur hissetmelisiniz. Sonun yakın olduğunu bilerek mutluluk hissetmelisiniz. O kadar yakın ki tadına bakabilirsiniz. Hissedebilirsiniz. Neredeyse içine batacaksın. Pişman olacağın anın tam olarak bu olduğunu söylemezler.

Ölmek istemediğiniz için ölmek istediğiniz an. Kendini öldürmek

istiyorsun çünkü çok aptalsın.

Ve o küvette bilincimi kaybettiğimde, bir odada boktan bir otele, tek düşünebildiğim oydu.

Kanlı, çürüyen bir ceset olsaydı onu nasıl koruyamayacağımı.

Olduğu gibi. Lanet olsun. Aptal.

Parmaklarımı büküp yumruk haline getiriyorum ve gözlerimi kapatıp aşağıdaki sesleri tekrar dinliyorum.

Tanrım, onu seviyorum.

Onu her şeyden çok seviyorum. Hayattan daha çok.

Ölümden daha fazlası.

Ve bunun peşini asla bırakmayacağım. Bir daha asla.

Yine de ne yaptığını biliyor olabilir. Onu nasıl bu kadar kolay bıraktığını. Ama bu kollarıma atlayacağı anlamına gelmiyor.

Gülümsemem genişliyor.

Bunu ben de

planlamıştım.

Bölüm 15

Lucifer

Evimin arkasındaki ormanda koşuyorum. Günlerdir uyumamış gibiyim.

Ama koşmak iyi hissettiriyor. Aynı zamanda acıtıyor, çünkü son üç haftadır kafayı bulmak, sarhoş olmak, uyumak ve öfkelenmekten başka bir şey yapmadım.

Bu daha iyi hissettiriyor. Verimli. Nefesime konsantre olmalı, ormanın zeminine ve ilerideki ağaçlara dikkat etmeliyim. Burada net bir yol yok. Böyle olması hoşuma gidiyor.

Hava bahar için çok sıcak ve çıplak sırtımdan aşağı ter akıyor. Ciğerlerim ve bacaklarım ağrıyor. Kendi iyiliğim için sigarayı bırakmalıyım, muhtemelen kokaini de bırakmalıyım, ama ikisini de yapmayacağımı biliyorum.

Dört kilometre sonra geri dönme, dört kilometre geri gitme zamanı.

İleride kalın, ölü bir ağaç var ve tam direksiyonu kıracakken, çünkü konsantre olmasam bile onu kaçırmam imkânsızdı, durup yaklaşıyorum, ellerimi ağacın sert kabuğuna dayıyorum.

Kalbim çarpıyor, nefesim daralıyor, güneş tepemdeki gölgelikten süzülerek sırtıma vuruyor.

Ama bunların hiçbiri önemli değil.

Şu anda umurumda değil. Çünkü uzattığım parmaklarımın hemen altında görebildiğim tek şey ağacın pürüzsüz gövdesi, kabuğu

Düzensiz bir kare şeklinde soyulur.

*Baş
harfleri.*

L ve L.

Onun altında mı? Bir M.

Kanlı bir kalple çevrili.

Alnımı ağaca dayıyorum, ona yaslanıyorum, kollarımı uzatıyorum, parmaklarım kaba kabukta kıvrılıyor. Gözlerimi kapatıyorum, hayal ediyorum. Evlendikten birkaç hafta sonra koşuya çıktık.

Her zaman yaptığımız gibi. Birlikte. En kötü günlerde bile, geceleri çığlıklara, gözyaşlarına ve nefrete boğulduğumuzda bile, sabahlar bize ayrılmıştı. Birlikte koşuya çıkardık ya da hiç dışarı çıkmazdık. Bir sabah kendini hasta hissetti.

Ben evde kaldım.

Başka bir sefer, çekmediğim kokain yüzünden bitkin düşmüştüm. O evde kaldı.

Ve bunun olduğu sabah, ayak parmaklarımın birkaç santim altındaki bu bok, yataktan çıkmadan önce üç kez seks yapmıştık. Giyinmeden önce terliklerimizi giydik. Ve bir mendil.

Şu anda bir tane bile yok ama Sid ısrar etti. Çok sevdi ve ikimiz de bir tane taktığımızda çok sevdi.

Mendilinin yanı sıra her zaman bir bıçak taşırdı ve bu ağaca geldiğimizde, geri dönerken, aynen böyle, beni durdurdu, kolunu uzatıp beni yarı yolda yakaladı. Durdum ve onun ağaç kabuğunu soymasını izledim.

Ne yaptığını fark ettiğimde ona yardım ettim.

Sonra eşofmanının küçük cebinden bıçağı çıkardı ve bunu oydu. Hiç beklenmedik bir şeydi. Ondan gelmesi çok garipti.

Karanlık ve pişmanlıklardan oluşan gölgelerin kızı. Zar zor atlattığı travmanın anıları, onu bir şekilde aklı başında tutmak için zihnindeki siyah bir perdenin arkasına gizlenmiş.

Hiçbir zaman romantik jestler yapan biri olmadı, kontrolü sağlamaya çalışmakla çok meşguldü.

O kadar garipti ki, bıçağı cebine sokup bitirdiğinde tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

Gerçek gibi görünmüyordu.

O sabah hava soğuktu.

Yeni yıldan sonra. Birçok hatamdan sonra.

*Ama bana gülümsüyordu, gümüş rengi gözleri...
Aşk.*

*Kollarımı ona doladım, onu yukarı kaldırırken etrafında döndüm,
Gülüştüğünü dinlerken, boğuk ve çok seksi, onu ormanda götürmek istedim.*

Ve yaptım.

Her zamanki gibi çok iyi hissettirdi. Ama bu onu alıp ağladığım tek andı. Çünkü beni sevdiğini biliyordum.

Oturma odasında oturup Ophelia ve Julie'nin Finn'le oynamalarını, bana bakmalarını ve birbirleriyle boş boş konuşmalarını düşündükçe midem bulanıyor.

Kalbim sıkışıyor ve hasta olabileceğimi

düşünüyorum. Onun aldığını düşünmek.

İçindeyim, seviyorum.

Onun için böyle bir şey yapar mıydı, lanet bıçakla ve lanet ağaçla?
Benim sevdiğim gibi sever miydi?

Onu daha çok sever miydin?

Daha fazlasını hak ediyor mu?

-İyi misin? -O, Finn'i kucağına alarak usulca soruyor. Bir buçuk yaşında, gözleriyle uyumlu açık mavi kadife bir tulum giyiyor. Küçük sarı saç tutamları var, ağzından salyalar akıyor, tombul yumruğunda diş çıkarma halkası var.

O ona bakıyor, bir kolu beline sarılmış, ikisi de yerde, Julie onlardan birkaç adım ötede duruyor, bacak bacak üstüne atmış önce bana sonra ikisine bakıyor. Julie'nin saçları dağınık bir topuz, O'nun ise bir omzunun üzerinde uzun bir örgü var, her ikisi de kırılmış tayt giymiş, O'nun üzerinde göğüs dekoltesini gösteren kırmızı bir atlet, Julie'nin üzerinde ise dar beyaz bir tişört var.

-"Evet," diyorum O'ya, parmaklarımı esnetip bükerek, yıpranmış kanepeye yaslanıp düzenli oturma odasına bakıyorum. Julie'nin hiç kullanmadığından emin olduğum bir şömine var, üzerinde de birkaç fotoğraf. Çoğunlukla Finn'in, benim değil, teşekkürler.

Bana işe alım görevlisi olarak çalıştığını ve Finn'in hafta içi kreşe gittiğini söyledi. Yavru kedinin başının üzerinden konuşurken sesi titriyordu. Kapı zilinin nasıl çaldığını ve kapıyı açtığında eline bir bıçak aldığını, çünkü buraya hiç kimsenin gelmediğini anlattı.

Ailesi yok. Birkaç

arkadaşı.

Bu yüzden benim için iyi bir hedefti.

Kanla lekelenmiş beyaz kafayı gördüğünde çığlık atmıştı. Not yok. Kimse yoktu. Not yok.

O çığlık attığında Finn ağlamıştı.

Şimdi gözlerimi onun mavi gözlerinden ayırmıyor, avuçlarımı kalçalarımda gezdiriyor ve muhtemelen ne kadar sefil bir baba olacağımı düşünüyorum.

Ama belki de benimkinden daha iyidir.

Tutunabileceğim tek şey bu. *Benimkinden daha iyi olacağım.*

Ama Julie dikkat etmediğim bir şey söylediğinde, bunun önemli olmadığını düşünmeye başlıyorum. Lanet olası bir baba olmayabilirim.

Lilith artık hamile olmayabilir.

Bunu düşününce kalbim kırılıyor. Bana nasıl hazır olmadığını söylediğini düşününce. Çocuk istemediğimi. Nasıl konuşamadığımı.

Nasıl da

haklıydım. Her

şeyi yanlış

yaptım.

Lanet olsun.

Ellerimi pantolonumda gezdirip ayağa kalkıyorum, Finn'in iri mavi gözleri hâlâ üzerimde.

Asla benim gibi olmak istemeyeceksin, evlat.

Yukarı çıkmam lazım. Siktiğimin kokainine ulaşmalıyım çünkü ruh halim çöküyor ve geri dönmeye hazır değilim çünkü bir bok bulamadım ve Mav bir şey bulmam gerektiğini söylüyor ve bunu yapmadığım için kızgın. Kızgın çünkü tek yaptığım kameraları kapatmaktı ama *ne yapmam gerekiyordu ki?*

Eğer bu evden bana dizlerinin üzerine çöküp sikimi yalamaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bakan iki kadınla çıkmazsam....

Tam olarak bunu yapacaklar.

Bölüm 16

Sid

-Lanet olsun, çok sıcak. -Ria bileğini ovuşturarak duraklar.

Alnı ve göğsü kabarıırken ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. Donuk turuncu tişörtü vücuduna yapışmış, terden ıslanmış. Güneş tepede, sıcak üstümüze üstümüze geliyor ve daha Nisan ayının ortasındayız.

Yürüyüş yolundaki bir ağaca yaslanıp sırt çantamı omuzlarıma alıyorum.

Jeremiah su şişesinden bir yudum alıyor ve ihtiyacımız olan dinlenmeye kavuştuğumuz için memnuniyetle gülümsüyor. Nicolas yolu tarayarak ilerliyor. Bugün yolda çok fazla insan var ve birkaç kişiye rastladık, ancak Nicolas burada siyah ayılar olabileceği ve gözlerimizi dört açmamız gerektiği konusunda ısrar ediyor.

Arka cebimdeki bıçağı düşünüyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Büyük bir siyah ayının bıçağını öğle yemeği niyetine yiyeceğinden oldukça eminim.

Lafı açılmışken.

-Su şişesini sırt çantasının yan gözüne sokarken Jeremiah'ya "Acıktım," diye yakınıyorum.

Toprak yolun ortasında duruyor, kafasını bir yana eğmiş bana bakıyor, başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. Gömleği siyah şortunun yan cebine sokulmuş ve karın kasları terden parlıyor. Teni bronzlaşmış, neredeyse açık kahverengi, nemli, koyu kahverengi saçlarında dalgalar var.

Dün gece hakkında konuşmadık.

Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Hui, kendime söyleyip duruyorum. Ne isterse yapabilir. Lucifer'la aramızdaki şey yürümeyecek ve belki de bana hatırlatması için görmem gereken şey tam da buydu. Her halükarda, bugün sadece eğlenmek istiyorum.

-Ria doğruldu ve patikadan aşağı, dik bir yokuşun dibindeki Nicolas'a doğru ilerlerken Jeremiah, "Sen bir veletsin," dedi. İleride bir şelale var, o yüzden yüzme kıyafetlerimizi getirdik. Benim çantamdalar, en hafif olanı.

Jeremiah sırt çantasının bir kayışını omzunun üzerinden kaydırıyor, çantasını çeviriyor ve en küçük bölmeyi açarak bir granola bar çıkarıyor. Çantasının fermuarını tekrar çekiyor, omuzlarındaki kayışları ayarlıyor, sonra aramızdaki boşluğu kapatıyor, tam önümde duruyor, sırtım hala ağaca dayalı, taşıdığım sırt çantası bir yastık görevi görüyor.

Düz beyaz dişleriyle barı açıyor, buruşuk ambalajı kaldırıyor ve o kadar yakınında duruyor ki gözlerinin içine bakabilmek için boynumu eğmek zorunda kalıyorum.

Elimi bara doğru uzatıyorum, ama elimi uzattığım yerden çekip alıyor, gözleri parlıyor.

-Seni beslememe izin ver.

Bu sözler boğazımı sıkıyor, yanaklarım kızarıyor, ter şakaklarımdan enseme doğru akıyor.

-Jeremiah, hadi ama," diye deniyorum, "açlıktan ölüyorum. - Kulübeden çok uzakta olmayan yerel bir yerde kahvaltı ediyoruz ve krep ve yulaf ezmesiyle karnımı doyuruyorum ama neredeyse öğle yemeği vakti geldi.

Jeremiah olabildiğince yaklaşıyor, eli karnımın üzerinde, parmakları genişçe açılmış. Siyah tişörtüm tenime yapışıyor ve kendimi iğrenç ve nefessiz hissediyorum ama bana bakışından, bunların hiçbirini umursadığını sanmıyorum. Tabii bir şekilde hâlâ sıcak bir duştan yeni çıkmış gibi kokuyor, pırıl pırıl ve mükemmel.

-O zaman o küçük güzel ağzını aç bebeğim. -Kelimeleri alçak, derin bir gümbürtü.

Tanıdık olmayan sesler duyuyorum, bir kız gülüyor, bir köpeğin neşeli havlamaları. Yoldan başka biri daha geliyor. Ağaçtan doğrulup onu itmeye çalışıyorum ama parmakları karnıma saplanıyor ve beni arkamdaki gövdeye sıkıştırıyor.

-Jeremiah," diyorum ellerim koluna gidiyor, "hadi ama insanlar....

-*İnsanları* umursadığımı mı sanıyorsun? -diye soruyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Granola çubuğunu gözümün önüne getirip dudaklarımın arasından geçiriyor. Aç şu lanet ağzını, Sid.

Sesler yükselir, köpek tekrar havlar.

Jeremiah gözünü bile kırpıyor. Bunun yerine elini karnımın üzerinde gezdirip parmaklarını gömleğimden aşağı kaydırıyor.

Dudağımı ısıyorum, tenim onun dokunuşuyla daha da ısınıyor.

Nicolas'ın isimlerimizi haykırdığını duyuyorum ama tabii ki Jeremiah onu duymazdan geliyor.

İç çekiyorum, midem gurulduyor, sonunda pes ediyorum ve ağzımı açıyorum.

Jeremiah alnını benimkine doğru eğerek inliyor. Granola çubuğunu dudaklarımın arasına yerleştiriyor ve tam bir ısırık alacakken dilini tıkırdatıyor.

-Sana şimdi yiyebileceğini söylemiş miydim? -Benimle alay ediyor, gözleri ağzımı izliyor.

Kanım ısınıyor, kalbim göğsümde çok hızlı atıyor. Granola ve çikolatanın tatlı kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum.

-Jeremiah," diye yalvarıyorum, bir kez olsun onun oyununu oynuyorum. Lütfen izin ver.

"-Mmm," diyor, gömleğimin altındaki eli yükseliyor, o sesler gittikçe yükseliyor. Kalçasını bacaklarımın arasına itiyor ve nefesim kesiliyor.
-. Bana yalvarman hoşuma gidiyor, sevgilim. Yalvarman hoşuma gidiyor, bebeğim. -Başını çeviriyor, ağzını yanağımda gezdiriyor, kulağıma kadar.
Bir ısırık al.

Parmakları spor sütyenimin dibine ulaştığında dişlerimi sıkıyorum, sonra tekrar nefes alırken onun da altına kayıyorum, kalçası bacaklarımın arasına daha sert bastırıyor.

Şimdi hemen arkasındaki sesleri duyuyorum, kahkahaları da, sonra aniden duruyorlar ve beni bu ağaca bastıran kardeşime baktıklarından hiç şüphem yok.

Gözlerimi kapatıyorum, çiğnerken çikolatanın tadını dilimde hissediyorum ve ilk lokmayı yutuyorum.

-Ne diyorsun sen? -diye soruyor, nefesi kulağıma çarpıyor.

Göğsümü avuçlayıp sertçe sıkarken meme uçlarım geriliyor.

-Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kulağıma ısıyor ve karnımın çırpınmasına neden oluyor.

-Kime teşekkür ediyorsun, kardeşim?

Nefes nefese kalıyorum, elini diğer göğsüme götürüp etimi yoğurarak kanımı ateşlerken parmaklarım ön koluna gömülüyor.

Ne duymak istediğini biliyorum.

-"Teşekkür ederim *kardeşim*," diye fısıldıyorum yanağına.

İnliyor, kalçalarımın arasına daha sert bastırıyor, sonra ağzı benimkine dönmeden önce boğazımdan aşağı bir çizgi yalıyor.

-Bu o kadar zor muydu? -diye fısıldıyor, ben gözlerimi açıp ona bakarken granola çubuğunu yanına indiriyor.

-"Hayır," diye itiraf ediyorum, her tarafım kızarmış hissederek,
"Değildi. Değildi. Değildi.

Gülümsüyor, sonunda geri çekiliyor, elini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, karnıma iniyor ve sonra tişörtümden çıkarıyor. Kolunu bırakıyorum ve bana barın geri kalanını uzatıyor.

-Ye bebeğim. -Barı alıyorum, o da kolunu boştaki koluma doluyor, beni yola doğru sürükleyip Nicolas ve Ria'ya doğru götürüyor, ben zihnimde dönüp dururken.

Bölüm 17

Jeremiah

-İçeri geliyorum! -Ria'nın sesi derede yankılanıyor, Nicolas çoktan şelalenin dibine varmış, ona gülümsüyor.

Ria koşarak sıçrıyor, sonra küçük damlanın üzerinden serbest düşüşle su havuzuna iniyor, Nicolas çılgık atarak yere inerken onu yakalıyor.

Su donuyor olmalı. Dışarısı sıcak ama daha ilkbahar. Öyle bile olsa, su kuyusu insanlarla dolu ve bu pek hoşuma gitmiyor.

Kenardaki kayalardan birinin üzerinde yanımda oturan Sid'e bakıyorum. "İçeri gelmek ister misin?" diye sorduğumda şelale arka planda çağlayarak sözlerimi meraklı kulakların duymasını engelliyor.

Ria ve Nicolas kıyafetlerinin altına yüzme kostümelerini giymişlerdi, ama Sid'in giymediğini biliyorum. Gömleğinin altında spor sütyenini hissettim. Spor sütyenini gömleğinin altında hissettim.

Taşıyıcısını kayanın üzerinde yanına koymuş, dizleri göğsüne yakın ama tamamen yukarı kalkmıyor. Sanırım bebek engel oluyor.

Kendinden utanıp utanmadığını merak ediyorum. Ufak tefek ve bir süre kendini hiç göstermedi. Bol tişörtünün içinde şimdi görünmüyor ama daha önce onu ağaca yasladığımda parmaklarımın altında şişliğini hissettim.

Sadece bunu düşünmek bile onu burada, kayaların üzerinde götürmek istememe neden oluyor. Gri gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir kaşını kaldırıyor.

-Orada yüzer miydin?

Gülümsüyorum,
inkar ediyorum.

-Hiç eğlenmediğimi düşünüyor gibisin.

Gözleri açılıyor.

- "Evet," diyor kollarını dizlerine daha sıkı sararak, "çünkü *öyle* değil.

Kahkahalarımı bastırıyorum, avuçlarımı arkamdaki sıcak kayaya yayıyorum, çantam hala omuzlarımda.

- Ben yaparım. Yeri ve zamanı geldiğinde. -Ve şu anda, biraz eğlenmeyi umursayacağımı sanmıyorum.

Yanakları kızarıyor ve gözlerini deviriyor, yüz hatlarında dalgalanan bir şey midemi bulandırıyor. Kaşlarını çatarken acıya benzer bir şey.

Acaba onu mu düşünüyor? Dün gece

ona gösterdiğim şeyi.

Boktan bir şey.

Bunca zaman bana direndi ve adam şimdiden iki kadınla yatıyor. Bu iğrenç bir şey.

İlk Noctem'imde o mağarada bana ne yaptığını bilseydi nasıl hissedirdi merak ediyorum.

Ama beni seçmesini istemiyorum çünkü benim için kötü hissediyor. Bu beni kızdırıyor.

-Hadi suya girelim," diyorum, ayağa kalkıp ona elimi uzatarak.

Ona temkinli bir şekilde bakıyor, sonra gözlerini midesine indiriyor ve yutkunuyor.

- "Ben iyiyim," diye ısrar ediyor, çenesini arkamızdaki havuza doğru tutarak. Atla, iyi olacağım.

Buna gülüyorum, parmaklarımı bileğine doluyorum ve kolunu kaval kemiğinden çekiyorum.

-Çok komik, kardeşim. Seni burada yalnız bırakmayacağım. -
Etrafımızdaki ailelere, köpeklere, çiftlere bakıyorum.

Sırt çantamda bir bıçak var. Bir de silahım var. Suya girmek için ikisini de kıyıda bırakmam gerekecek ama kışının orada olmasını istiyorum.

Onun da eğlenmesini istiyorum.

İsteksizce onu kayadan çekmeme izin veriyor ve ben de onu kendime doğru çekiyorum, avuçlarını göğsüme yaslariken gülüyor.

-Hadi, üstünü değiştirebileceğin bir yer bulalım.

Gözleri açılıyor.

-Peki ya sen? -diye sorar.

Ona gülümsüyorum.

-Kimsenin beni çıplak görmesini istemiyor
musun bebeğim? Gözlerini devirerek bana
bakıyor.

-Kapa çeneni Jeremiah.

Gülüyorum, sonra ondan uzaklaşıyorum ve yoluma çıkan insanların arasından ona rehberlik ederken elini tutuyorum.

Sonunda patikadan, ıssız dağa gömülü taşın arkasından çıkıyoruz, şelalenin yankıları ve şırıltıları artık boğuk.

Sid sırt çantasını öne doğru sallıyor ve iki parça siyah kumaş çıkarıyor. Ona aldığım bir yüzme kostümü, ama şimdi onu tüm o insanların önünde tam olarak *bunu* giyerken hayal edince kıskançlık parmaklarımın arasından geçip gitmekle tehdit ediyor ve o boku ikiye bölmek istiyorum.

Buna karşı savaşıyorum.

Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor, sırt çantasını yanındaki çimlerin üzerine bırakıyor.

-Arkanı dönebilir misin? -Ben ona bakarken fısıldıyor.

-Neden? -diye soruyorum, gözleriyle tekrar buluşmadan önce bakışlarım vücudunda geziniyor. Utanıyor musun?

Kollarınızı göğsünüzde kavuşturun ve dişlerinizi sıkın.

-Onun önünde soyunmak istemiyorum.

O cümlesini bitirmeden arkamı dönüyorum, nöbet tutuyorum, bizden birkaç metre ötedeki yolu izliyorum, kimsenin bu tarafa gelmediğinden emin oluyorum.

-Devam et, küçük velet.

Gülüyor, bu seste bir rahatlama
var.

Değiştiğini duyduğumda arkamı dönüp bakmamak için çaba sarf etmem gerekiyor ama yapmıyorum ve sonunda "Her şey hazır" diyor. - Sözüleri biraz... utanç verici ve ben de dönüp ona bakıyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve aklıma gelen ilk şey şu oluyor: "Onu giymeyeceksin, lanet olsun!

Siyah ipli bikinisinin V'sinde zar zor gizlenmiş, alt askıları kalçasının üstünde ama kalçasına yakın kesilmiş mükemmel göğüslerinin kabarıklığına hayranlıkla bakarken yüzü düşüyor.

Kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor, yüzü kızarıırken öfke çenemi sıkmana neden oluyor.

-Neden? -Tereddüt eder, ayakları çıplaktır ve ayak parmakları çimlerin üzerinde bükülmüştür. Sesi yumuşak. Zayıf. Tanıdığım kız gibi değil. Kötü mü görünüyor?

Sonunda bakışlarımı onun gözlerine dikiyorum, ellerimi yumruk yapıyorum.

Sanki benimle yüzleşmek istemiyormuş gibi yere baktığını görüyorum.

-Ne? -İnkâr ederek cevap veriyorum, ona yaklaşıyorum. Tekrar konuşmak için ağzımı açıyorum, ama o sözümü kesiyor, eğilip onun elini tutuyor

gömleği, geri kalan eşyalarının çoğu sırt çantasında.

Tam atletini kafasına geçirmek üzereyken şöyle der: "Boş ver, yüzmek bile istemiyorum.

Bileklerini tutup başının üzerinde birleştiriyorum, gömleği yere düşüyor.

Gözleri bana dikilmiş, kızarıklık boynundan göğsüne doğru yayılıyor.

-Bırak beni," diye hırlıyor ve ben bunu görüyorum. Karnını nasıl örtmek istiyor, yuvarlak ve büyüyor.

Yaklaşıyorum, benden uzaklaşmaya çalışırken parmaklarım bileklerini ısıyor.

-Kendini güvensiz mi hissediyorsun Sid Rain? -diye soruyorum, gözlerinin içine bakıyorum, vücudu onu tutuş şeklimden dolayı uzamış, elleri başının üzerinde.

-Benden uzak dur. -Bileklerini tuttuğum yerden kurtarmaya çalışıyor ama boştaki elimi kalçasına götürüp onu arkasındaki ağaca doğru itiyorum.

Dudaklarından küçük bir şaşkınlık çığığı kaçır.

-"Anlat bana," diyorum, bedenim onunkine yaslanmış, aletim onun yakınlığıyla sertleşiyor, bileklerini başının üstündeki ağaca bastırıyor. "Nasıl hissettiğini anlat bana.

Yutkunuyor ve tekrar başka tarafa bakıyor.

-Lütfen bırak gideyim Jeremiah.

Çenesinden tutup başını

kaldırıyorum.

-Bana *nasıl hissettiğini söyle, kardeşim.*

Uzun bir süre bana bakıyor, dudağını ısırırken gözleri sulanıyor. Kabaran göğsünü görüyorum ve içine dalmak, göğüslerini ısırarak, üzerinde bir iz bırakmak istiyorum. Ona ne kadar güzel olduğunu göstermek istiyorum.

Kanlı bebeğine hamileyken bile. Ama umarım.

Ve sonunda, "Kendimi..." diyor, gözlerini sıkıca kapatıyor, "Çirkin. - Göğsüm sıkışıyor. Kendimi iğrenç hissediyorum. Ve o..." diye kekeliyor, yanağının içini ısıtıyor. Parmaklarım bileklerini sıkıca kavırıyor, ona ne yaptığını düşünüyorum. Bana yalan söylediğini bildiğim alnındaki yara izini. Şimdi nerede olduğunu. Şimdiden başkasıyla yatıyor. Belki benim de iğrenç olduğumu düşünüyordur.

Çenesini sıkıca kavradım.

-Bana bak. -Gözlerini daha sıkı sıkı, ama bir an sonra gözlerini açar, gözyaşlarını geri kırıştırır. Sen çok güzelsin. -Ona yaklaşıyorum, kirpiklerinin altından gözyaşlarını yalıyorum. Ağaca yaslanınca rahatlıyor gibi görünüyor. Bileklerini kavrayışıma karşı mücadele etmeyi bırakıyor. Ve eğer suya girdiğimizde biri sana uzun süre bakarsa bebeğim..." Alnına bir öpücük konduruyorum. Onu boğacağım.

Birinin *tam olarak* bunu yapması uzun sürmez.

Sid şelalenin altından çıkıyor, kenarında sadece hafif bir su sıçraması var, ıslak saçlarını geriye atıyor, çenesini yukarı kaldırıp güneşe bakıyor. O kadar seksi ki, Nicolas ve Ria'nın yanından onu izliyorum, bitişikteki çimenli çıkıntıya yaslanmışlar, ayaklarımızın altında nehrin şırıltısı.

İnsanlar onun yanında toplanmış, derenin en berrak kısmında sıralarını bekliyorlar, ama atlamadan önce çıkardıkları UA tişörtlerine bakılırsa, olay çıkaran lanet olası üniversite öğrencileri var. İçlerinden biri ona çarpıyor, geriye doğru yürüyor ve saçlarındaki suyu silkeleyerek gülüyor.

Adam ondan çok daha iri ve kadın geriye doğru sendeliyor, adama bakmak için döndüğünde kaşları çatılıyor ve ellerini iki yanına bırakıyor.

Hemen arkasını döner, ellerini uzatırken yüzündeki gülümseme kaybolur.

-Nicolas sessizce yanımda "Yaygara yapma," diyor ve ben çenemi sıkıyorum. Sadece özür dileyecek ve gidecek.

Kısa tırnaklarımı pazularıma batırıyorum, izliyorum, tam olarak bunun olmasını bekliyorum.

Ria gülüyor ve ben ona kızgın bir bakış fırlatıyorum, kendi saçları da dağınık, ıslak bir topuz yapmış. Ama o bana bakmıyor. Onun yerine Sid'e gülümsüyor.

-"Özür dilerim," diyor erkek öğrenci, ama kıza yaklaşırken yüzünde yine o gülümseme beliriyor ve gözlerinin kızın vücudunun yarısına kadar sudan çıktığını görüyorum. Çok özür dilerim," diyor tekrar, sesi daha çapkın bir tona bürünüyor.

Dilimi ısırıyorum.

-"Başa çıkabilir," diyor Nicolas.

Ama Cindy'nin partisinde kucagımda dans ettiğini düşünüyorum. Ya bunun bedelini bana ödetmek isterse? *Çünkü onun yaptığı bu.*

Yine de hareket etmemek için kendimi zorluyorum, konuşmaları dışında etrafımızdaki her şeyi bastırıyorum. O kadar da uzakta değilim. Saniyeler içinde onlara ulaşabilirim. Ama eğer ona elini sürerse....

O anda bana bakıyor ve gözleri benimkilerle birleşiyor. Sonra

dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve Ria tekrar gülüyor. Nicolas, "Kahretsin Sid, hadi," der ve sonuncuyu dışarı sürükler. kelime.

Piç kurusuna dönüyor.

-Sorun yok," derken sesinin çatladığını duyuyorum.

Ona yaklaşıyor.

-Buraya yalnız mı geldin? -diye sorar, ona bakmadan önce havuzun etrafına göz gezdirir.

Dudağını ısıırıyor, başını eğiyor.

Bu küçük lanet velet.

-Hayır, arkadaşlarımla

geldim. Gözünü bile

kırpmadı.

-Eğer gelip bizimle kalmak istersen, buradan çok uzak olmayan bir yerde bir kulübe kiraladık.
ve arkadaşların istiyor ki...

-Hadi ama, rahat bırakın onu," diye bağıyor havuzun karşısındaki başka bir orospu çocuğu. Bizim gibi bir avuç aptalla birlikte olmak istemiyor. -Sanki çok komik bir şeymiş gibi gülüyor.

Sid gülümser ve ıslak saçının bir tutamını arkasına sıkıştırır.
Kulak.

-"Sorun yok," diyor ve damarlarımda rahatlama hissediyorum.
Nicolas içini çekti, Ria alay etti. Arkadaşlarıyla iyi eğlenceler. -Sonra gitmek için döndü.

Ve bu piç elini kızın koluna koyup onu kendine doğru çekiyor.
Geri.

Suda yürümem. Kahretsin, yüzerim, saniyeler içinde onlara ulaşırım, Başını suyun altına çekerken ellerim boğazına dolanıyor, bu değersiz pisliği boğduğumu kimse görmesin diye onu şelale akıntısının arkasına sürüklüyorum.

Sid adımı söylüyor, arkamdan su sıçratıyor ama umurumda değil.

Pisliğin elleri kafasındaki benimkileri kaşıyor ve nehrin dibini tekmeleyerek kalkmaya çalışıyor.

-"Jeremiah," diye uyarıyor Sid, "bırak onu.

Burada kimse yok ve ona gülümsüyorum, yüzü solgun görünüyor, gözleri kocaman açılmış.

-Benimle oynamak ister misin bebeğim? -Dişlerimi sıkarak soruyorum, vücudum başını daha fazla bastırarak onu bastırıyor. *Oynamak mı istedin?*

- "Bırak gitsin," diyor. "O sadece..." Ellerini suya vurarak reddediyor. "Lanet olsun, *bırak gitsin.*

Ria ve Nicolas'ı duyuyorum, şeleden aşağı kaydıklarını görüyorum, Nicolas'ın gözleri Sid'den bana, sonra da o piçin öleceği suya kayıyor.

-Aman Tanrım," diye fısıldıyor Ria, bana doğru sıçrayarak. Aman Tanrım, Jeremiah, yapamazsın....

- "Bana bulaşmamalıydın bebeğim," diyorum Sid'e, gözlerim yine onunkilerde, "ölümü *senin suçun* olacak. -Ria kolumu tutup beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor. Sen de mi kendine zarar vermek istiyorsun? - Hırlıyorum, gözlerim onun gözlerinin içine bakıyor.

Bana bakıyor, tırnaklarını pazularıma geçiriyor.

-Sen lanet olası bir ikiyüzlüsün. -Sözleri zehir dolu ve Sid ona sesleniyor, Nicolas diğer tarafımda, diğer kolumu tutmaya çalışıyor, ama bakışlarım Ria'nınkine sabitlenmiş, Ama Sid'e *saldırdın!* -Ona saldırdın ve bana ilaç verdin! Aklından ne geçiyordu? -Şimdi çılgılık atıyor ve sanırım buradaki herkes onu duyabiliyor. O gece aklından ne geçiyordu? Senin *derdin* ne?

O bana bağırırken ve ellerimin altındaki çocuk çırpınmayı bırakırken, ben oraya geri döndüm.

O lanet tımarhaneye geri döndüm.

Her zaman olmam gereken yerde.

Kızı al. Çık dışarı. Lanet kızı al. Ve dışarı çık.

Şu anda kız altımda. Kız gülümsüyor ve adam bir direğe bağlanmış, ip derisine batıyor. Kalçasında kan var, gövdesinde kan var ama artık savaşıyor.

Başı kirişe yaslanmış, gözleri zar zor açık. Bir isim söylüyor, tekrar tekrar, ama kızgın, çünkü bunun bu kızın lanet olası ismi olduğundan şüpheliyim.

Lilith. Lilith. Lilith.

Kızın soluk bir makyajı var, tımarhanenin zemininde boynuzlar var ve sanırım bu onun kılık değiştirmesiydi. Kalçalarını ayırdığımda, bir eli boynunda, sarhoş gibi kıkırdıyor, dudağını ısırtıyor, uygun görünüyor.

Bir iblis.

O lanet olası bir iblis ve o mükemmel, çıplak kasıklarıyla, onu Lazar'a teslim etmeden önce cehennem gibi hissettireceğim.

O zaman özgürüm.

Ben özgürüm.

Bunu düşünmek, onlarla, alaylarıyla, fısıltılarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağımı, hayatımı cehenneme çeviren insanlara bu kadar yakın olmak çok iyi hissettiriyor.

Neredeyse onu almak bile

istemiyorum. Ama o çok itaatkâr.

Eğilip boynunu emiyorum, o da sırtını dikleştiriyor. Parmaklarım onun seksini buluyor ve benim için sırılsıklam oluyor.

Ne hoş bir kız.

Dişlerimle boğazını kazıyorum ve inliyor, Lucifer Malikov aynı ismi tekrar tekrar söyleyip duruyor.

Piç kurusu.

Ben de onu öldürmeliyim. Ama bunu yaparsam, Lazar gitmeme asla izin vermez. Ve beni tekrar bir kafese koyarlarsa... Orada geçirdiğim iki haftayı düşününce kalbim küt küt atıyor. İki haftanın nasıl on yıl gibi geldiğini.

Daha fazla ağlayamayana kadar nasıl ağladım.

Kendi pisliğimi nasıl topladım, çünkü açtım, sayıklıyordum ve çok yalnızdım.

Kendi pisliğimde nasıl uyuduğumu. Nasıl yalvardığımı.

Bir daha asla.

Parmaklarım kızın boğazını sıkıyor. Kameron'u düşünüyorum ve bir pişmanlık dalgası hissediyorum.

Belki bunu hak etmiyordu ama bir kez olsun güce sahip olmak iyi hissettiriyordu. Güçsüz geçen neredeyse on yıldan sonra... Kahretsin, iyi hissettirdi.

Pantolonumun kemerine uzanarak kızıdan uzaklaşıyorum.

Ama sonra gözleri a ç ı l ı y o r , o sarhoş g ü l ü m s e m e s i hâlâ dudaklarında.

Ve gözlerinin rengini görüyorum.

Hayır.

Bu o olamaz.

Göğsümde bir sızı var ve o altımda kıvrılırken her yerimin üşüdüğünü hissediyorum, dolgun dudakları hâlâ kalkık, gözleri dalgalanarak kapalı.

Çenesini tutuyorum.

-Gözlerini aç Lilith," diye fısıldıyorum, üzerine eğilip pantolonumu çıkarıyorum, elimi aşağıda bunun için yapılmış yatağa koyuyorum. Yüzüne hafifçe vurarak onu sarsıyorum. Gözlerini aç, gözlerini aç. -Tekrar tekrar söylüyorum, hâlâ nefes alabiliyor olmasına şaşırarak.

Hayır, hayır, hayır. O değil... O değil...

Ellerim onun üzerindeydi. Parmaklarım onun içindeydi. Canını yaktım.

O bilmiyor ama ben onu incittim.

-Gözlerini aç," diye fısıldıyorum tekrar, içimden dua ederek. Bu doğru değil. Doğru değil.

Yavaşça göz kırpıyor, bulutlu bakışlarını bana diyor.

Gümüş gibi. Beş sent gibi.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Kısa, çene hizasındaki kahverengi saçlarına bakıyorum. Minyon vücuduna. Kalkık burnu.

Hayır.

Lanet olsun.

Yüksek sesle bağıyorum, topuklarımın üzerinde geriye doğru oturuyorum, vücudu altımda. Aletim sertleşti, kanım deli gibi akıyor, şehvet ve öfke içimde savaşıyor ve hepsini yapabildiğim tek yolla dışarı çıkaracaktım. Bildiğim tek yolla.

Ama onunla değil.

Bunu ona asla yapmam.

Kendime vurdum, elimi yüzüme götürdüm, tekrar, tekrar ve tekrar, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı, boğazım düğümlendi.

Yüzüm yanana kadar, avuçlarım ağrıyana kadar, o gözlerini kapatıp uyuyana kadar, onu uyuşturduğum içkinin etkisinde kalana kadar durmuyorum.

Başımı eğiyorum, başımı ellerimin arasına gömerken boğazımdan bir hıçkırık geliyor, göğsüm zonkluyor.

Buradan çıkmam lazım.

Onun hayatını kurtarmalı ve onu almalıyım. Bizi. Bizi buradan çıkar.

Ve uyandığında, onu yeniden yapacağım.

O da benim gibi yeniden doğacak. Daha güçlü birine, bir daha zarar veremeyecekleri birine.

Bir daha asla incitemeyeceğim biri.

Suyun şırıltısını duyuyorum, biri adımı haykırıyor. Biri bağılıyor, kızgın sesler.

Gözlerimi açtığımda Sid'in sırtı bana dönük, bana doğru bastırıyor ve elinde bir bıçak var. *Bıçağı var.*

Altında tuttuğum çocuk nefes nefese kalmış, arkadaşı kız kardeşime bağılıyor, Nicolas ve Ria da onun iki yanında.

Diğer çocuğun parmağı yüzünde ama karanlık, öfkeli gözleri hızla benimkilere kayıyor.

-Sid bıçağı kaldırarak, "Geri çekil, lanet olsun," diyor, bıçak güneşte parlıyor. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan....

Bir kolumu göğsüne dolayarak onu kendime çekiyorum ve sözlerini kesiyorum. Bıçağı parmaklarının arasından alıp

Bıçağı taktım ve kaldırdım.

-Eğer ona bir daha bağırırsan," diye sözünü kesiyorum ikinci pisliğin, çenesi sıkılmış, parmakları hâlâ bizi işaret ediyor, "Başladığım işi bitiririm.
-Gözleri kızarmış ve göğsü kabarmış arkadaşına bakıyorum. *İkimizle birlikte.*

Bölüm 18

Sid

Kızın kardeşimin penisine yapıştığını görüyorum, parmakları Kırmızı sütyeninden taşan göğüslerine götürürken parmakları onunkilere dolanıyor. Kız inerken ona gülümsüyor, parmaklarını sütyeninin kaplarının içinde gezdiriyor, uzun siyah saçları omuzlarına dökülürken başını geriye atıyor.

Ama gözleri benim üzerimde.

Soluk yeşil, kalın kirpiklerle çerçevelenmiş, Şeytan'a benzemiyor.

Tanrı gibi görünüyor.

Dansçı ellerini arkasına götürüyor ve sütyenini çıkarmak için onun yardımına ihtiyaç duymuyor. Ellerini kalçalarına götürüyor ve istemesem de aşağıya bakıyorum ve tangasının ince malzemesinin bir tarafa kaydığını görüyorum, vücudunu pantolonundaki kalın şişkinliğe karşı aşağı yukarı ovuştururken seksini açığa çıkarıyor...

Sertçe yutkunuyorum, dikkatimi ellerine veriyorum, parmakları sütyeninin kırmızı askılarından aşağı kayıyor. Bileklerine, serbest göğüslerine ulaştığında, ellerini kalçalarından çekip çenesini indiriyor ve alnını onunkine bastırıyor, siyah saçları ikisinin de etrafına dökülüyor, böylece yüzünü göremiyor.

Jeremiah sütyenini arkasına, Virginia'da sahibi olduğu Remorse adlı kulüpte bulunduğumuz özel odanın zeminine fırlatıyor.

Bu Cindy, Nicolas'ın partisinde ona kucak dansı yapan kız. Aslında burada çalışıyor, partiye sadece Jeremiah için geldi.

En sevdiği dansçı. Elleri şimdi onun yuvarlak kışını sıkarken bunu anlıyorum. Nefesi kesik kesik geliyor, elleri adamın omuzlarında, manikürlü tırnakları siyah gömleğine batıyor. Adam, kıza rehberlik ediyor, kız da ellerini adamın kışına öyle sert sokuyor ki, morluklar oluşacağını biliyorum.

Boğazından bir inilti geldiğini duyuyorum ve bu sesle birlikte tüylerim diken diken oluyor.

Ayağa kalkmam lazım. Buradan
siktir olup gitmem lazım.

Ria, Nicolas, Roman ve ağabeyim için çalışan diğer bazı insanlar kapının hemen dışında, kulübün ana dans pistindeler.

Kalkmam lazım.

Seks, parfüm ve marihuana kokuyor, kardeşimin her zamanki temiz kokusuna hiç benzemiyor. Ve ne yaptığını biliyorum.

Kahretsin, beni test ediyorsun.

Neredeyse boğacağı çocukla flört ettiğim için kızgın.

Yemeğe gittik, benimle neredeyse hiç konuşmadı, birkaç telefon görüşmesi yaparak çalışanlarına kendisiyle burada buluşmalarını söyledi.

Hep birlikte bir kabinde otururken kulağıma iyi vakit geçirmemi istediğini söyledi. Dansçıyla özel olarak konuşup kabinden uzaklaştıktan sonra bana el salladığında, halletmesi gereken bir işi olduğunu ve beni gözünün önünden ayırmak istemediğini düşündüm. Belki takas edilecek para. Belki de suikast düzenleyecek biri.

Ama sonra Cindy sessizce içeri girdi, kapıyı kapattı ve bu küçük, loş odanın duvarına yerleştirilmiş koltukta hemen yanımda kucağına oturdu ve yapacak bir şey olmadığını fark ettim.

İşim yoktu ama sinirlenmek istiyordum. Lucifer'in buradan çok uzakta olmadığını bilerek yarama tuz basmak. Bunu muhtemelen başka biriyle yaptığını bilmek.

Jeremiah her zaman lanet bir aptaldı. Hiçbir şey değişmedi.

Kıçının bronzlaşmış derisine batan parmağına bakıyorum. Kol kasları esniyor. Sol kolunun iç tarafında yara izleri olduğunu biliyorum. Dikey çizgiler.

Benim için.

Ama işte benim lanet olası kocamdan farksız bir şekilde *bu boku* yapıyor ve ben nasıl olup da lanet olası dünyadaki en kötü erkekleri tanımakla lanetlendiğimi merak ediyorum.

Ama sol eline, *baskın* eline baktıkça inlemeler daha da artıyor, Jeremiah'nın inlemeleri daha sıklaşıyor, elinin yeniden titrediğini görüyorum.

Müziği, dansçının zor nefes alışını ya da Jeremiah'nın zevk homurtularını duymuyorum. Hiçbirini duymuyorum. Ağzının kızın göğüs ucuna gidip, onu inletecek kadar sert bir şekilde ısırmasına hiç dikkat etmiyorum.

Her şeyi bir kenara bıraktım.

Eline konsantre oluyorum.

Titriyor.

Onu iz bırakacak kadar sert tuttuğunu biliyorum. Elinin üstündeki görünür damarlar, derisindeki kırmızı izlerle birlikte bunun kanıtı.

Ama bu başka bir şey. Geçen ay onunla tekrar bir araya geldiğimden beri fark ettiğim bir şey ve *ona ne olduğunu* düşünmeden edemiyorum.

Ben daha fazla düşünemeden dansçı kucağında geriye yaslanıyor, kalçalarının arasına uzanıyor, tangasının kırmızı satenini çekiştiriyor ve ben Jeremiah'nın gözlerinin tekrar üzerimde olduğunu fark ederek başımı kaldırıyorum.

"Bana dokunabilirsin, bunu biliyorsun," diye nefes veriyor Cindy ve başımı kaldırıp baktığımda çikolata kahvesi gözlerinin sanki ben burada yokmuşum gibi kardeşime sabitlendiğini görüyorum. Burada bulunduğumuz süre boyunca ben yokmuşum gibi davranıyordu, bu yüzden şaşırmadım.

Yine de, parmakları onun iç çamaşırını tutarken, pembe, kaygan seksi onun için sergilenirken, elleri hala kıcını kavrarken, gözleri üzerimdeyken, midemin etrafında sıcak bir şey kıvrılıyor.

Öfke.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kalçalarını hareket ettirip onu uyluğuna bastırırken orta parmağının kıvrımı boyunca kaymasını izliyorum.

"Pekâlâ J," diye inliyor neredeyse, dolgun dudaklarını ısırıyor, kirpiklerini kırıştırıyor, "lütfen dokun bana.

Ağzım kuruyor ve ellerim yanlarımda yumruk oluyor. Ama öfkelenmek bana düşmez. Ben evliyim ve onunla değil. Ne yaparsa yapsın, beni ilgilendirmesin, ne kadar ilgilendirmesini *istese* de.

İçgüdüsel olarak, elim karnımın alt kısmına uzanıyor.

Kocamın bebeği, ne bok yerse yesin.

Bu düşünceyle ayağa kalkıyorum, ama Jeremiah striptizcinin kıcında olan elini çıkarıyor ve parmaklarını kalçamın etrafında dolaştırarak beni aşağıya inmeye zorluyor.

Dün giydiğim deri mini eteğin aynısını giyiyorum, *ondan* satın almıştım ve nasırlı parmakları tenimde elektrik çarpıyor.

Nefret ediyorum.

Onun dokunuşunda şehvetli bir şeyler hissetmekten nefret ediyorum. Ama elini kalçamdan aşağı, eteğimin kenarına doğru uzatıyor ve ben yavaşça

Ona bakıyorum, ellerim bankın üzerinde, çenem sıkılı.

Dansçı hâlâ seksini ovuşturuyor, ağzından yumuşak iniltiler geliyor, dengede durmak için bir elini kardeşimin kalçasına koyuyor.

- "İyi eğlenceler," diye homurdanıyorum, dolgun dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşürken gözlerimi kısıyorum. Gidip Roman'la bekleyeceğim.

Tekrar ayağa kalkmaya başladım ama eli sıkılaştı. Ve ben bunu hissediyorum.

Sarsıntı.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum, dudaklarım tekrar sormak için aralanıyor ama o bana doğru eğiliyor, bir eli dansçının kalçasını kavıyor, böylece sıra ikimize geliyor.

Nefesi kulağıma değiyor ve ben geriliyorum, titreyen eliyle ilgili soru dilimin ucunda can çekişiyor.

-Ne o, kıskandın mı güzelim? -diye fısıldar.

Bana o kadar yakın değilmiş gibi davranarak dosdoğru önüme bakarken yüzümün ısındığını hissediyorum. Eli kalçamda, eteğimin *altında* gezinmiyor. Titremiyormuşum gibi davranıyorum.

-Hayır," demeyi başarıyorum ama bu kelimedeki yalanı duyabiliyorum. Ama bu.... özel bir şey gibi görünüyor.

-Dokunmamı ister misin? -diye sözümü kesiyor, yaklaşıyor, omzu omzuma çarpıyor. Tuğla duvara bakıyorum, kulübün mor, siyah, mavi ışıklarının yanıp söndüğünü görüyorum.

Müziği dinlemeye çalışıyorum.

Framing Hanley'den *Lollipop*. Orijinal versiyondan çok daha iyi, ancak kalçalarım sıkışıyor ve şu anda konsantre olmam için en iyi şey olduğundan emin değilim.

-Ne yaptığın umurumda değil.

Dansçı onun adını inliyor ve ben onun bunu yaptığını biliyorum.

Orada oynuyor.

Tekrar ayağa kalkmaya başladım. Lanet olası Roman Torres'i bulacağım, dikilmiş kıkırdakları ve her şeyiyle, ve lanet olası sikini yalayacağım ve birisinin bunu filme almasını sağlayacağım, böylece kardeşim için çalabileceğim.

Ama yine beni tutuyor, kısa tırnaklarını çıplak uyluğuma batırıyor, parmağı kıvrımına değene kadar yukarı kayıyor.

-Sakıncası yok mu bebeğim? -diye fısıldıyor. Dilini çenemde gezdiriyor, tam ağzımda duruyor.

Vücudunun yanımda hareket ettiğini hissediyorum, bankın gıcırtısını duyuyorum, onun hareket ettiğini hissediyorum. Dansçı onun adını tekrar tekrar inliyor ve ben kardeşimin parmaklarının ne kadar iyi olduğunu merak ediyorum.

-"Tadın bir yalancı gibi," diyor usulca ağzıma karşı. Ona bakmak için dönme hatasını yapıyorum, gözlerim onunkilerle birleşirken dudaklarımız birbirine değiyor. Yalancılara ne yaparım biliyor musun bebeğim?

-Elini yukarı doğru sallayarak fısıldar.

Zihnim alarm çığlıkları atsa bile bedenim buna tepki veriyor. Bana bu kadar aptal olmamamı söylüyor. Kocama ihanet etmememi.

Bu şekilde değil.

Hayır. *Bunun gibi.*

Ama kafamın içinde başka bir ses daha var. Bana hatırlamam gereken şeyi söylüyor. *O zaten sana ihanet etti.*

-Jeremiah," diye mırıldanıyorum, parmaklarının iç çamaşıma girmesini engellemek için bileğini tutuyorum. Elini oynatmıyor ama yaklaştırmaya çalışmaktan da vazgeçiyor. Lütfen, izin ver...

-Onlardan gerçeği öğreniyorum. -Arkasına yaslanıyor ve yokluğuna göz kırpiyorum, temiz kokusu ona eşlik ediyor.

Duvara yaslanıyor, elleri yanlarında, bankın karşısında, gözleri hala bana bakıyor.

Bu kadar itaatkâr görünmesinde garip bir şey var. Kendini dansçıya teslim ediyor.

Ama görüyorum.

Kemerini çözdüğünü gördüm. Düğmesini. Fermuarını. Kalçalarını kaldırıyor, kadın pantolonunu, boxer şortunu indiriyor.

Parmaklarını sikinin etrafına sarmasını izliyorum ve ne kadar büyük olduğunu görünce neredeyse ağzım açık kalıyor.

Daha önce birçok kez ereksiyonunu bana karşı hissettim. Elimde, arabada. Ve kısa bir süre önce, kocam beni durdurmadan önce, ona bir kulüpte kendim vermeye çok yaklaştım.

Ama kimse bu kızı durduramaz ve ben de başka tarafa bakamam.

-"Bu senin," diyor Jeremiah sessizce, ben yerimde sabitlenmiş, hareket edemez haldeyken. Ayağa kalkamıyorum. Buradan kaçmak için.

Onu

tokatlamak

için. Onu.

Dansçı kalçalarını kaldırıyor, bacaklarını daha geniş açarken tangası hala kalçasının kıvrımına kadar itiliyor, parmakları hala tabanın etrafında sıkı bir şekilde adamın penisinin üzerine eğiliyor.

Jeremiah'nın gözlerinin içine bakıyorum, bana bakarken alt dudağını ısırıldığını görüyorum. Çenesindeki bir kasın patladığını, bronz tenine karşı boynundaki damarları görüyorum. Gömleğinin altından pazılarının esnemesini izliyorum ve onu spor salonunda hayal ediyorum.

Benimle antrenman yap.

Kendimi korumayı yeniden öğrenmeme yardım ediyor.

Vücudunu yalayan teri görüyorum, kaburgalarındaki o korkunç yaranın üzerinde.

Lanet bir yangında ölmesine izin vermeden önce kocamın ona verdiği.

Jeremiah'nın elinin Lucifer'ın elinin üzerinde olduğunu görüyorum, parmaklarının altında kan birikmiş, Jeremiah'nın gömleğine yapışmış ve ıslanmış.

Ayrıca başka bir şey daha görüyorum.

Kardeşim bir kafeste. Tek başına. Korkmuş. Açlıktan ölüyor. Acaba kocamın haberi var mıydı? Onu orada hiç gördü mü? Ona yardım etmeye çalıştı mı?

-"Seninim," diyor Jeremiah, beni düşüncelerimden çekip çıkararak, dudakları aralanırken ağzından bal damlayan o zalim kelimeler, göğsü hızla inip kalkıyor, dansçının yumuşak iniltileri odayı dolduruyor, müziği bastırıyor. Ben seninim Sid Rain, tek yapman gereken..." Dansçıya bakıyorum, onun göğsünü kavradığını görüyorum, kaygan seksi adamın sikine çok yakın. Çok yakın. Tek yapman gereken beni almak.

Midem düğümlendi. Sanırım

kusacağım.

Çünkü onunla yatmasını istemiyorum.

Ellerini onun üzerinden çekmesini istiyorum.

Ondan ve yaptıklarından nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum, ama bunun tek nedeni... Onu *seviyorum*.

Ayağa kalkıyorum, kardeşimi okşarken dansçının gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor ve kendini sabitlemek için elini onun omzuna bırakıyor.

Bana bakıyor, yüzü bir ciddiyet maskesi. Ve orta

parmağımı kaldırarak dışarı çıkıyorum.

Doğruca bulunduğumuz kabine yöneliyorum ve Roman'ı dış kenarda elinde bir içkiyle görüyorum. Bu gece benimle neredeyse iki kelime bile konuşmadı, burnundaki dikişlerin muhtemelen bununla bir ilgisi var, ama şu anda konuşmasına gerçekten ihtiyacım yok.

Bunun yerine, müzik o kadar yüksek ki düşünemiyorum bile, kulübün loş ışıkları bana sahte bir güvenlik, güven duygusu veriyor, kabine sıkışıyorum, Roman'ın kucağına oturuyorum, ona sarılıyorum, kollarım boynuna dolanıyor.

Nicolas'ın sırtımda boğulduğunu, Ria'nın adımı söylediğini ve tanımadığım bir adamın hırladığını duyuyorum.

Roman hâlâ içkisini elinde tutuyor ve bana göz kırpmıyor ama dudaklarında bir gülümseme var ve gözleri biraz buğulu.

Mükemmel. Biraz sarhoş.

Kalçalarımı oynatıyorum, eteğim hayal gücüne çok az şey bırakıyor ve onu sıkarken altımda sertleştiğini hissedebiliyorum.

-Sid. -Bence yapmamalısın..." Ama ona yaklaşıyorum, pelvisimi sikinin üzerinde kaydırıyorum ve o da inliyor, eli eteğimin altından kıcıma kayıyor.

- "Düşünme," diyorum, "sadece seni bir saniyeliğine kullanmam gerekiyor.

Camın kırıldığını duyuyorum, sonra birinin parmaklarının koluma dolandığını, beni Roman'dan çekip çıkardığını, kabinden dışarı çıkardığını hissediyorum.

-Ölmemi mi istiyorsun Sid? -Roman kabinin içine doğru kayarken Jeremiah kulağıma homurdanıyor, ellerini kaldırmış, bir elinde hâlâ içkisini tutuyor. Jeremiah'nın yere attığı bardağın kime ait olduğunu bilmiyorum ama botlarımın altındaki camın çıtırtısını duyuyorum. Arkamı dönüp ona bakıyorum, gömleğini avucumun içinde tutuyorum.

Üzerinde Cindy'nin kokusunu alabiliyorum, güçlü parfümü, şeker gibi tatlı.

- "Bu lanet oyunu sen başlattın..." Beni kendine çekiyor,
neredeyse yerden kaldırıyor.

- Bunun *benim için* bir *oyun* olduğunu mu sanıyorsun?

İki yumruğumu da gömleğine sokarken gözlerim açılıyor.

- Gözümün önünde *alacaktın!* -Kelimleri haykırıyorum ve insanların bizi duyabildiğini biliyorum, FLETCHER'dan *Bitter*'ın müziğinden bile, ama umurumda değil.

Lucifer'in ne yaptığını bilmek, Jeremiah'ın ne yaptığını görmek, bu savaşın ortasında kalmak ve kardeşim olması gereken adama aşık olurken kocamı korumaya çalışmak beni *deli* ediyor.

- Kızgın mısın? -Jeremiah çenesini sıkarak sorar. Bir nefes alıyor, tavana bakıyor. Sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor, gömleğimi tutuşunu bırakıyor. Kahretsin, bu konuda bir şeyler yap bebeğim. *Senin olanı al.*

Sonra kolumdan tuttu ve başka bir şey söylemeden beni kulübün kapısına doğru sürükledi, yol boyunca onunla mücadele ettim.

Bölüm 19

Jeremiah

-Sen delisin. Kapı arkamızdan kapanırken bu sözleri mırıldanıyor ve ben kilidi yerine kilitliyorum, gözlerimi parlak ışıklı, açık planlı oturma odasında gezdiriyorum. Bir alışkanlık.

Nicolas ve Ria hâlâ kulüpteler ve onlara bu gece geri gelmemelerini söyledim. Sid'i yalnız istiyorum.

Eğer Nicolas o özel odada ne yaptığımı bilseydi, şu anda onunla yalnız kalmama izin vermezdi. Ama beni gerçekten önemseydiğine dair bir işaret almalıydım.

Beni sadece *kardeşi* olarak *görmediğini*.

-"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et bebeğim," diyorum usulca, Mercedes'in anahtarlarını kapının yanındaki dekoratif masanın üzerinde duran kil kaseye atarken.

Oturma odasına dalıyor, mutfığa giriyor ve bana bakmadan parmaklarını lanet olası saçlarında gezdiriyor. O mini eteğin içinde kıcının kıpırdanışını izliyorum, ne kadar büyüdüğüne hayret ediyorum. Kıçı ve göğüsleri.

Lanet olsun.

Çelik buzdolabını çevirerek açıyor, bir şişe su alıyor ve kapağını çarparak kapatıyor, kapağını kaldırıyor ve dönüp bana bakıyor.

-Siktir git, Jeremiah. -Sesi boğuk geliyor. Sudan bir yudum alıyor ve plastik parmaklarının altında kırışıyor. Kapağını tekrar kapatıyor ve ben ona doğru birkaç adım atarken, aniden yüksek bir çığlıkla lanet olası su şişesini bana fırlatıyor.

Kafama çarpmadan hemen önce tek elimle havada yakalıyorum.

Bir an için sessizlik geniş kamarayı kaplıyor. Merdiven sağında ve onu sürükleyerek yukarı çıkarmayı, lanet yatağıma sabitlemeyi düşünüyorum.

Ama elime almak için o kadar bekleyebileceğimden emin değilim.

Şişeyi elimde o kadar sıkı tutuyorum ki, kalbim göğsümden dışarı fırlamaya çalışırken patlayacağından endişeleniyorum. Onu Roman'la görmek... Bu onu öldürebilirdi.

Cindy'nin beni kuru seks yaparken görmesinin ona ne yaptığını merak ediyorum.

-"Sen sadece..." Ellerini tekrar saçlarında gezdiriyor ve çekiyor. Sen delisin," diye homurdanıyor ve ellerini bırakıp mutfağı girişten ve oturma odasından ayıran adaya dayıyor. Yaklaşıp yüzünün kızarmasını izlediğimde gümüş gözleri dar yarıklara dönüşüyor. Lanet olsun... Dün gece beni Lucifer'a götürdün, ne için? Bana onun..." Parmaklarını ağzının üzerinde sıkıyor ve bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor. Beni aldattığını göstermek için mi? -diye sorar sonunda, gözleri yaşlarla dolarken sesi daha da kısılır. Avucunu adaya vuruyor. Sen de aynı boku yapıyorsun...

-"Ama seni aldatmıyordum," diye düzeltiyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, su şişesini hala elimde taşıırken diğerini aramızdaki adada onunkinin üzerine yerleştiriyorum.

Elini çekiyor, dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. Kalbime bir bıçak sapladı. *Benim için gerçekten üzülüyor mu?*

Adanın ucundaki bıçak bloğunu görüyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum.

-"Hayır." Bu kelime onun güzel ağzında zehirle dolu. Haklısın. Haklısın. Değildin. Neden oraya geri dönmüyorsun? -Neden gidip onunla seks yapmıyorsun ve beni yalnız bırakmıyorsun? -Dönüyor ve tezgahın etrafında yürüyor.

Sanki gerçekten gitmesine izin vereceğimi düşünüyör.

Atletinin eteğini sıyırdığını görüyörüm. Yuvarlak göbeğini görüyörüm, çok belli belirsiz, ama onu çok iyi tanıyorum.

Onun ne olduğunu

kanıtını görüyörüm. Neye

sahip olduğunu.

Benim olmasını istediğim bir şey.

Başparmağımla göğüs kafesini ovuyörüm, bunu düşünüyörüm. Bebeğini kucağına *almasını*. Vücudunun nasıl değişeceğini, dönüşeceğini ve her lanet gün daha da güzelleşeceğini ama benim yüzümden değil.

Onun yüzünden.

Kardeşim için.

Onunla ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü hem canımı acıtıyor hem de önümdeki tezgahda başka bir şey var.

Dolu bir silah.

Aldığı nefesi bile hak etmeyen biri yüzünden bu gecenin kontrolden çıkmasını istemem.

Ama elimden kaçmasına izin veremem.

Belki de daha iyi bir insan olmalıyım. Belki de lanet bir kalbim olmalı, ona ne oluyorsa onunla başa çıkmasına izin vermeliyim.

Ama Forgues'ların evinde içimde bir şeyler

değişti. Zihnimi paramparça etti.

O kafesten zar zor canlı çıkabildim. Benden de çok şey istemişlerdi. insan olarak ortaya çıkmak için. Kendi lanet kalbini söküp atmak istemeden başka birinin acısını nasıl hissedeceğini anlayacaktı.

Yapmak istediğim şey de bu.

Onu iyileştirmek istiyörüm.

Ona geri dönmeyecek.

Bunu ikimiz de biliyoruz.

İstese bile *yapmaz*.

Onu bağlamayı düşünerek pantolonumu sıkıyorum. Onu burada kalmaya zorlamayı.

Ama önce gitmesini engellemeliyim.

Onu kendime doğru çekerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Nefes alıp vermesi onu telaşlandırıyor ve elimde kanlı başıma fırlattığı soğuk su şişesini göğsüne yaslıyorum.

Titriyor, iri gri gözleri önce suya sonra bana bakıyor.

-Jeremiah," diyor, sesini öfkeli, tonunu sert tutmaya çalışarak.

Ama altında sütyen olmayan şeffaf siyah tişörtünün altında çakıl taşları gibi meme uçlarını görüyorum. Ve dahası, benden uzaklaşmıyor.

-Evet, bebeğim? -Şişeyi aşağı kaydırıyorum, gömleğini de aşağı çekerek büyüyen göğüslerini ortaya çıkarıyorum.

-Bırak gideyim. -Sözleri lanet bir hırıltı ve lanet olsun, bu şey beni tahrik ediyor.

Gece yarısına yakın, karanlık bu kulübeyi çevreliyor, kalın, ağır perdeler pencereleri örtüyor, böylece istediğimiz kadar geç kalabiliyoruz, sonsuza kadar geceymiş gibi davranabiliyoruz.

İkimiz de *gerçekten* istediğimiz şeye teslim olmanın karanlıkta çok daha kolay olduğunu biliyoruz.

Ona ilk kez böyle dokunduğumda mı? Cadılar Bayramı'nda onu bulduğum gece değildi.

Acaba hatırlıyor mu?

-Gerçekten istediğin bu mu? -Bileğini bıraktım, tezgahta silahın yanında duran bıçak bloğuna uzandım ve şefin bıçağını aldım.

Geriliyor, ağzı aralık, kaşları kalkık ama hareket etmiyor.

Hareket etmiyor, çünkü o da benim kadar hasta.

Şişeyi yavaşça yanımıza bıraktım, bir yumruğumla gömleğinin ince kumaşını kavradım, sonra kasap bıçağını ortadan geçirdim, kumaşı kolayca kestim, bıçağın keskin ucu karnına değdi.

Nefes nefese kalıyor, sonra dudağını ısıyor ve karnına çok yakın olan bıçağa bakıyor.

Gömlek parçalara ayrıldığında, omuzlarından çekip çıkarıyorum ve kanlı zemine bırakıyorum.

Bıçağın ucunu eteğinin kemerinin hemen üzerinde, alçak, yuvarlak karnına doğru tuttuğumda elleri iki yanında yumruk olmuş, pembe meme uçları keskin küçük noktalar haline gelmiş.

-Durmamı istiyor musun? Benden nefret ediyormuş gibi davranmaya devam etmek istiyor musun? - Bıçağı karnına bastırıyorum, onu kesmiyorum ama çok hızlı hareket ederse kesecek kadar.

Elim yüzüne gidiyor, başparmağım alt dudağında, bana bakıyor, nefes nefese, siyah saçları omuzlarına dökülüyor.

-Yıllardır beni içinde istemiyormuşsun gibi mi davranmak istiyorsun bebeğim? *Senin için çıldırmamı sevmiyormuşsun gibi mi?*

Zar zor nefes alıyor, ona zarar vermesinden

korkuyor. Ona yaptığı şeyi bitirmesinden

korkuyor.

Belki de olur.

- "Beni deli ediyorsun," diyorum, sesim bu gerçeğe çatlıyor, başparmağım ağzına değiyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, itirafım karşısında gözleri irileşiyor. *Sanki bilmiyormuş gibi*. Beni delirtiyorsun bebeğim ve artık buna dayanamıyorum.

-Jeremiah. -Nefes al. Acıtma....

Bıçağı biraz daha yaklaşıtıyorum. Tısladığını duyuyorum. Aşağı bakıyorum ve bıçağın ucundaki kan izinin soluk tenine değdiğini görüyorum. Titreyen ellerini kaldırıyor, benimkileri bıçağın üzerine kapatıyor.

Sanki kendisi itiyormuş gibi. Sanki onu bıçaklamama *izin vermiş* gibi.

-Sana zarar vermemi istemiyor musun? -diye soruyorum usulca, küçük ellerime bakarak... Gerçekten *gitmene izin* vermemi istiyor musun? -Bana bakarken dudakları titriyor, gözleri akmamış yaşlarla parlıyor, parmakları benimkileri bıçağa bastırıyor. Yoksa seni işaretlememi mi istiyorsun? -Bıçağa bakıyorum, yüzü kızarmış, dişleri başparmağımın hemen yanındaki alt dudağına batıyor. Seni kullanmamı mı? *Seni işaretlememi mi Sid? Herkesin gerçekte kime ait olduğunu bilmesini mi?*

Parmakları benimkilerin üzerinde titriyor ve sol elim bıçağın etrafında olmasına rağmen... *benimki* titremiyor.

Çünkü benim bedenim bile ona zarar veremez. Bu şekilde değil.

İkimiz de istemedikçe olmaz.

Vücudum en iyisini bilir. Lanet olası elim.

Ben daha iyi biliyorum.

-Bana ne istediğini söyle. Hayatında bir kez olsun bana gerçeği söyle bebeğim, çünkü beni itip kakmandan bıktım. Çok, çok yoruldu. Ya bu gece? *Geri itmek istiyorum*. -Bıçağı yaklaşıtıyorum, yukarı kaydırıyorum, derisini kesiyorum.

Nefes nefese kalıyor, gözlerini kırıştıırarak kapatıyor, uzun kirpikleri neredeyse elmacık kemiklerine değiyor.

Çenesini tutuyorum, parmaklarım yanağına batıyor.

-*Aç şu lanet gözlerini ve bana ne istediğini söyle.* -Bu kadar yakın olduğum için uzuvlarım acıyor. Ve sanırım o uzaklaşırsa, bu bıçağı kendimde kullanmak zorunda kalabilirim, bu yüzden yine de almam.

Onu bırakmak için bileklerimi kesmem gerekirdi.

Bana bunu yapma, tatlım.

Bir an geçiyor. Nefes alamıyorum. Ona zarar vermek istiyorum. Bıçağı karnında gezdiriyorum. Daha da aşağıya.

Elimi boğazına dolamak istiyorum. Küçük boynu elime tam oturacaktı.

Benim için çığlık atmasını
istiyorum. Onu ağlatmak
istiyorum.

Ve sonunda gözlerini açıp benimkilerle buluştuğunda ve konuşmaya başladığında, *onun da aynı şeyi istediğini biliyorum.*

-Canımı yakmanı istiyorum," diyor usulca. Bir adım daha yaklaşıyor ve bıçağın ucu neredeyse karnında kaybolurken kalbim hızla çarpıyor, ama o irkilmiyor bile. Et yarasının etrafından daha fazla kan damlıyor, ama parmakları sadece benimkileri bıçağın etrafına sıkıştırıyor. Bana sahip olmanı istiyorum, böylece *seni lanet kafamdan çıkarabilirim.*

Nefes alamıyorum.

-Bunca yıldır neyi kaçırdığımı göster bana, J.

J. Jeremiah. Jamie. Ben onun için hep öyle oldum ve bunu sadece o benden alacak.

Onun sözleriyle kanım ısınıyor. Onun teslimiyetiyle. Bu lanet günün sonunda gelmesiyle.

Aramızdan aşağıya, bıçağın gümüşüne bakıyorum. Ellerimizle kapladığımız siyah sapa.

-Şimdi ne kadar ıslaksın, bebeğim? -Nefes veriyorum, bıçağa bakıyorum.

-. Şu anda, şu anda, seninle ne istersem yapabileceğimi ve hiç kimsenin olmadığını bilmek..." Bakışlarıyla buluşuyorum, çenesinin ellerimde titrediğini hissediyorum. Yardım çılgınlıklarını kimse duymaz mı? Kimse beni durdurmaz mı?

Elimi yüzünden yumuşak karnına doğru indirirken dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirliyor. Parmağımı kanında gezdiriyorum, ağzıma götürüyorum ve emiyorum, o izlerken küçük iniltisini dinliyorum.

Kanının demir tadı uzuvlarımı daha da acıtıyor ve lanet olsun, onu sadece üzerimde istiyorum. Lanet olsun, aramızda hiçbir şey istemiyorum. Duvarlar yok. Yalan yok. Sırlar yok. *Ten* yok.

-Ne yapmak istiyorsun? -diye sorar, sözleri sakindir ama sorusunda korkudan eser yoktur.

Sanki bana güveniyor.

Sanki sadece kendi iyiliği içinse onu inciteceğini biliyormuş gibi.

Onun gibi değil. *Onu birçok farklı şekilde istismar etti ve bir kez bile onu iyileştirmek için uğraşmadı.*

Uzun bir süre onun güzel gözlerine bakıyorum, sadece ona bakıyorum.

Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum.

Başım karnıyla aynı hizaya geldiğinde ağzı açılıyor, bıçak hâlâ teninde duruyor.

-Kolu bırak bebeğim," diye fısıldıyorum, boştaki elimi karnına koyuyorum, onu kucaklarken neredeyse cüceleşiyorum.

Ancak beni bırakmıyor ve başımı kaldırdığımda dudağını ısırarak bana baktığını görüyorum.

- "Bana teslim ol Sid," diye fısıldıyorum, sesim boğuk çıkıyor. Başparmağımı karnının alt kısmında, eteğinin kenarına yakın bir yerde gezdiriyorum. Bırak kardeşin seninle ilgilensin.

İnliyor, parmakları bıçağı kavrayışıma karşı kasılıyor, bıçak hala güzel tenine baskı yapıyor.

Ama sonra gitmeme

izin veriyor. Boyun

eğiyor.

Bu, ondan asla kabul edemeyeceğim bir şey.

Kanım o anla birlikte ısınıyor. Kontrol için. Onu kovalayarak geçirdiğim onca yıldan sonra *ona sahip olmak* için. Onu kontrolüm altında tutmaya çalıştım. Onun kardeşi olmadığımı bilmesini istemiyordum, çünkü beni terk etmesinden korkuyordum.

Ama burada.

Bana geri

geldi.

Ona yaptığım şeye rağmen geri döndü. Ve o gecedен pişmanlık duymadığım bir gün bile geçmedi.

Avuç içimi karnında gezdiriyorum, bunu yaparken eteğini aşağı çekiyorum.

Ayağına düşüyor, savaş botlarının arasında bir yığın. İçinden çıkmaya başlıyor, ama parmaklarımı tekrar karnına sokuyorum, gözlerim siyah dantel iç çamaşırına, ince kalçalarına takılıyor, sonra ona bakıyorum.

- "Hayır," diyorum sessizce. Bırak her şeyi ben yapayım.

Dudağını ısıyor, elleri iki yanında yumruk olmuş, ama yavaşça başını sallıyor.

Karnına ağzımı açarak bir öpücük konduruyorum, gözlerimi ve dudaklarımı kapatıp tenini dişlerimin arasına alıyorum.

O inerken parmakları saçlarıma uzanıyor ve gözlerimi açtığımda bıçağın açısını değiştirip kanayan derisinden çekiyorum. Fazla kan yok ama

küçük izi yalamam için yeterli,

Onu tekrar emiyorum, kanamayı durdurmaya çalışıyorum. Yapabildiğim her parçayı emmeye çalışıyorum.

Parmakları saçlarımın tellerini çekiştiriyor ve göbeğinin yanından iç çamaşırının kenarına kadar uzanan bir çizgiyi yaladığımda *benim için inliyor*.

Kulağa çok güzel geliyor.

Geri çekiliyorum, bıçağın açısını değiştiriyorum ve ellerinin saçlarımda gerildiğini hissediyorum, bıçağı leğen kemiğine saplamaya hazırmış gibi bir açıyla tutarken nefes alış verişini onu telaşlandırıyor.

Ben değilim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, bileklerinin arasından ona bakıyorum, parmakları hâlâ saçlarımda. Dizleri titriyor, ıslak seksinin tatlı, topraksı kokusu dikkatimi yüzüne odaklamaktan alıkoyuyor ama deniyorum.

Çok yaklaştım.

Çok yaklaştım.

-Sana neyi kaçırdığını göstermemi mi istiyorsun? Seni ondan daha kötü bir şekilde işaretlememi mi istiyorsun? -Bıçağın düz tarafını karnının üzerinde kaydırıyorum ve dudağını ısırarak titriyor. O zaman *bana teslim ol, bebeğim*.

-"J," diye fısıldıyor, "ne yapacaksın? -Kelimeleri boğuk, sanki sormaya korkuyormuş gibi. Sanki gerçekten bir cevap istemiyor gibi. Ve siktir et.

Ona bir tane vermek istemiyorum.

Ona ne yapacağımı göstermeyi tercih ederim. Ona hissettirmeyi.

-"Gözlerini kapat," diyorum, bir elim hâlâ karnında geziniyor, diğeri bıçağı iç çamaşırının dantelinin kenarına doğru kaydırmaya devam ediyor.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, bana bakarken yanağını ısırıyor. Zihnindeki mücadeleyi neredeyse görebiliyorum. Bana gerçekten güvenmiyor. Rahatlamak, korunmak, *sığınmak* için bana bakabilirdi. Ama bu bebek artık benim ellerimde, tıpkı onun olduğu gibi. Ve dünya ona kimseye güvenmesi için bir sebep vermedi.

Ama ona dünyayı verirdim. Bence en azından bana borçlu olduğu şey *Bu*.

- "Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum," diyorum sessizce, bıçağı sallayarak, İç çamaşırının yan tarafını sıkıştırıyorum. Titriyor, parmakları saçlarımı sıkıyor, şişmiş dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. Ve seni asla gerçekten incitmeyeceğimi biliyorsun.

Yutkunurken boğazının çalkalandığını görebiliyorum.

Sonra sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi başını sallıyor ve göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. "Sana güveniyorum J. Beni pişman etme" dediğinde bu his daha da artıyor.

Ve gözlerini kapat.

Derin bir nefes alıyorum, sanki bakmamakta zorlanıyormuş gibi kirpiklerinin bir an için elmacık kemiklerinin üst kısımlarına çarpmasını izlerken göğsüm kabarıyor. Sanki bana güvenmek hayatında yaptığı en zor şeymiş gibi.

Belki de öyledir.

Yine de bunu hak
ediyorum. Kahretsin, hak
ediyorum.

Bakışlarımı göğsünden aşağıya, şiş göğüslerinin üzerinden, pembe, gergin meme uçlarından, göğüs kafesinden aşağıya, ellerimin altındaki küçük yuvarlak çıkıntıya kaydırıyorum.

Dilimi üst dudağımın üzerinde gezdiriyorum, soluk, kusursuz tenine, göbeğinin hemen altına bakıyorum. Burası yumrusunun olduğu yer. Bebek.

Benim olmayan.

Onu öldürmek dışında, aklımdan bir ya da iki kez geçti, bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ama bunu başka şekillerde de talep edebilirim.

Avucundaki o lanet yaradan çok daha iyi.

Kasap bıçağı yapmak istediğim şey için çok büyük, ama şimdi kalkarsam hareket edecek. Bir daha o kadar yaklaşmama izin vermez.

Yaslandığı mutfak adasına bakıyorum, sanki ayakları üzerinde duramıyormuş gibi, sık nefesler alırken göğüsleri kabarıyor, saçlarımı öyle sıkı tutuyor ki gözlerim doluyor.

Bıçak bloğunu görüyorum. Siyah saplar.

Ama bu yeterli olacak.

Dahası, bıçağın etrafından kavrayarak, neredeyse hantal bir kalem gibi tutarak kavrayışımı hareket ettirdiğimde, cildime de batıyor. Başparmağımın iç kısmındaki keskin iğneyi hissediyorum. Kendi kanımın sıcaklığını.

Küçük bir acı. Onun için olacağı gibi bir rahatsızlık. Aradaki farkı bilirdi.

Bıçaklanan ve ölüme terk edilen benim.

Dişlerimi sıkıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, bıçağın ucunu başparmağımın hemen altından karnına, tam rahmine doğru uzatıyorum.

Bir nefes alıyor, ama hızlıca yukarı baktığında gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görüyor.

İyi kız, kardeşim.

Bıçağı tenine bastırıyorum ve tekrar titriyor ama gözlerini açmıyor. Hareket etmiyor.

Ne yaptığımı bildiğini biliyorum.

Ama o da istiyor.

O da beni seviyor.

Etinin üzerinde küçük bir çizgi çiziyorum, yaranın arkasındaki kan iziyle birlikte açılmasını izliyorum. Sonra bıçağı yukarı doğru kıvrıyorum, küçük bir nefesle adımı söylediğinde dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor.

-J.

Etine kazıdığım el yazısı gibi.

J.

Kanıyor ama çok derin değil. İz kalmasın diye bir kez daha üstünden geçiyorum, daha derinden ve bu sefer dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçıyor, saçlarımı tutuşu acı veriyor.

Ama henüz bitirmedim.

Bıçağı bir gümbürtüyle yere bırakıyorum, kanayan elime bakıyorum, sonra karnının alt kısmına oyulmuş yedi santimetre uzunluğundaki J harfinin üzerinde gezdiriyorum.

Kaybetmek imkansız.

Eğer onu bir daha çıplak görürse, ki böyle bir şey olursa muhtemelen onu öldürürüm, *burada* olduğumu görecektir.

Kanımızın tenine bulaştığını ve sikimin yeniden zonkladığını görüyorum. Yaklaşıyorum, kanlı elimle kalçalarını kavıyorum, dilimi yaranın üzerinde gezdiriyorum. Adımla. Onun için kim olduğumu.

Sadece o.

Ben her zaman *onun yalnızıydım.*

Kollarımda titriyor, tekrar adımı haykırıyor.

Dilimi mektubun üzerinde üç kez daha gezdiriyorum, kanımızın demir tadının tadını çıkarıyorum.

Sonra parmaklarım botlarına giderken dişlerimi iç çamaşırında gezdiriyorum. Denge için ellerini başıma koyuyor ve dantel kumaşı çıplak ayaklarının arasına düşene kadar dişlerimle sürüklerken ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyorum. Botlarını bizden uzağa fırlatıyorum.

Geri çekiliyorum, kalçalarını tutuyorum, yüzüne bakıyorum, ağzım çıplak seksinden birkaç santim uzakta.

Kokusunu içime çekiyorum, gözlerinin açıldığını, üzerinde bıraktığım ize indiğini görüyorum. Nefes alıyor, yüzü solgunlaşıyor ama tek kelime etmiyor.

Daha da yaklaşıyorum, dilimi kıvrımları boyunca gezdiriyorum, temiz tadı karşısında inliyorum. Dudağını ısırarak inliyor. Ağzımı klitorisinin üzerine kapatıyorum ve başını arkaya eğip boğazını kavislendiriyor. Geri çekiliyorum, seksine bakıyorum, o kadar mükemmel ki.

Tıpkı onun gibi.

-Dizlerinin üzerine çök," diyorum, parmaklarım tenini sıkarken.

Yutkunuyor ama dediğimi yapıyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Şimdi beni görebilmek için başını arkaya eğmek zorunda ve bunu gözlerinden anlayabiliyorum.

Güven.

Ona yaptığım şeyden sonra bile hala orada. Beni tekrar tahrik ediyor.

Ve daha fazla bekleyemem.

Elimi vücudunda gezdiriyorum, ince eğim ve kıvrımları, avucumun altındaki sert meme ucunu hissediyorum, kanımızla lekelenmiş tenini görüyorum.

Parmaklarımı çenesine doğru açıyorum, kanlı başparmağımı boğulana kadar ağzına sokabildiğim kadar sokuyorum.

Elini uzatıyor, parmaklarını gömleğimin altından geçiriyor, tırnakları gövde mi kazıyor ve gümüş gözlerini kocaman açarak bana yapıyor.

-Bu gece kendimi sana bağlıyorum. Bıçağın hareketini boş ver. - Şaşkınlığını görüyorum, ağzı başparmağımın etrafında açılıyor. Onun yerine işaret ve orta parmağımı boğazından aşağı itiyorum, tekrar öğürmesini izliyorum, gözleri sulanıyor, ama geri çekilmiyor. Kan ve kemik, et ve kalp yoluyla ölüm gelebilir. -Ona gülümsüyorum, bir elim göğsüne gidiyor, göğüs ucunu çimdikliyorum ve parmaklarımın arasında nefesi kesiliyor. *Ama ayrılmıyoruz.*

Evet. Aşğın Ölümü'nü birlikte yapabileceği tek orospu çocuğunun o olduğunu düşünüyordu.

A. La. Kahretsin.

Daha sonra onu mutfağın zeminine ittim, parmaklarım hala ağzındaydı ve üzerine eğilip boğazının derinliklerine doğru bastırdım. Paniklemeye başlıyor, parmaklarımın arasından adımı söylemeye çalışırken tırnakları kaburgalarımı tırmalıyor.

-"Bunu duymama gerek yok bebeğim," diyorum tenine kazınmış J harfine bakarak. Artık benim olduğunu anlamak için sana bakmam yeterli.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum, parmaklarımı yavaşça ağzından çekiyorum, bizi birleştiren tükürük tellerini, dudaklarındaki kanı görüyorum.

-J." diye nefes alıyor, dizleri altımda iki yanına düşüyor. Elleri pantolonumun düğmesine uzanırken kalçalarını yukarı kaldırıyor, parmakları titriyor. Arkama uzanıp gömleğimi çıkaracak kadar doğruluyorum, sonra yere bırakıyorum. Ona doğru eğiliyor, ellerimi başının iki yanına koyuyor, pantolonumu ve boxer külotumu daha fazla uzanamayacağım kadar aşağı çekmesine izin veriyor ve elimle pantolonumu tamamen aşağı iterek bizden uzaklaştırıyorum.

Gözleri penisime gidiyor ve aramızda geriliyor, beni okşarken parmakları penisimin etrafında sıkıca kıvrılıyor, geriye yaslanıyor, dudaklarını ısırtıyor, penisimden yüzüme bakıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, minik parmaklarının etrafımdaki hissinin tadını çıkarıyorum.

Hiç düşünmemiştim... bunca yıl... burada olacağımızı hiç düşünmemiştim.

-J," diyor tekrar, beni daha hızlı pompalayarak, "Sana ihtiyacım var.

Gözlerimi açıyorum, açılmış bacaklarına bakıyorum, kalçalarının kasları ne kadar geniş olduklarından tenine doğru geriliyor.

Diğer elini seksine götürüyor ama ben onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve boğazını tutuyorum. Sikime vuruşları durdu ve altımda dondu kaldı.

-"Sana sadece ben dokunabilirim bebeğim," diyorum.

Anlıyor musun? Yavaşça başını sallıyor, bunu yaparken inliyor.

Sonra, beni daha yakına çekmesiyle, penisim onun girişiyle aynı hizaya geliyor.

Göğsüm sıkışıyor, kanım ısınıyor.

Tenindeki ismime tekrar bakıyorum. *O gerçekten benim mi? Bu sadece seks mi?* Bunu nasıl kullanmayı sevdiğini biliyorum.

Benden önce birçok erkeğin buraya geldiğini biliyorum. Bunun onun için bir şey ifade etmeyeceğini biliyorum.

Bunun hiçbir anlamı olmayabilir. Kahretsin, hiçbir şey. Beni unutabilir, kaçabilir, *onu* yaptığı kadar hızlı.

Ve onu düşünüyorum.

Siktir et onu.

Sıkı, ıslak seksine doğru itiyorum, elleri sırtımın arkasına gidiyor, nefesi kesilirken tırnaklarını bana geçiriyor, sırtı yukarı kalkıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor.

Parmaklarımı daha sert bir şekilde boğazında gezdiriyorum, diğer elim koluna gidiyor ve onu benden uzağa, başının üzerine doğru itiyor. Boğazını kısa süreliğine serbest bırakıyorum, diğer kolunu tutuyorum, sonra her iki bileğini de soğuk mutfak zeminine sabitliyorum, vücudu altımda uzanıyor, omurgası her itişimde taş karolara çarpıyor.

Adımı inliyor, elim tekrar boğazındayken gözleri tekrar bana bakıyor. *Çok iyi* hissettiriyor.

Hayal edebileceğimden daha iyiydi. Sıkı,

ıslak ve *tamamen kendime ait*.

Kalçalarım onunkilere çarpıyor, midesinden akan kan buluştuğumuz yerde benim tenime de yapışıyor.

Bileklerini başının üzerinde o kadar sert kavriyorum ki canının yanması gerektiğini biliyorum ama seksinin hissinde boğuluyorum ve umurumda değil.

Yüzü parmaklarımın altında kızardığında, ona yaklaştığımda, nefes nefese kaldığında ağzım onunkine değdiğinde bile *umurumda değil*.

Nefes almasına gerek yoktur.

Sadece bana ihtiyacı var.

Bana her zaman ihtiyacı vardı.

Ağzım onunkine yaklaşıyor ve ben içine doğru itmeye devam ederken dudakları benim için açılıyor, bacakları etrafımı sıkıca sarıyor. Boğazındaki tutuşumu gevşetiyorum, böylece ağzımın içinde inlediğini hissedebiliyorum, bunu ne kadar sevdiğini hissedebiliyorum.

O beni seviyor.

Sırtını daha da dikleştiriyor, dili benimkine değerken göğüsleri göğsüme sürtünüyor.

-Beni seviyor musun? -Alt dudağını ısırmadan önce ağzına karşı konuşarak soruyorum. Demirin tadını alıyorum ve dudağını ısırđığım için mi yoksa Ölüm Yeminimiz yüzünden kanımız birbirine karıştığı için mi bilmiyorum.

Önemli olan tek şey. Önemli olan tek şey.

Gelenekler umurumda değil. Ritüeller. Lanet olası gizli topluluklar.

Tek umursadığım şu anda içine girdiğim kız.

-Beni seviyor musun bebeğim? -Tekrar soruyorum, o şişmiş dudaklarını benimkilere dayamaya çalışırken bile geri çekiliyorum. İçine doğru itiyorum, şimdi daha yumuşak, ama göğüslerini hareket ettirmeye yetecek kadar, vücudu altımda geriliyor. *Tanrım, çok iyi hissettiriyor.* Kardeşini seviyor musun?

Dudakları ayrılmış ve gözleri neredeyse şehvetle parlıyor.
Zevk mi?

Aşk mı?

-"Evet," diyor sonunda, kalçalarımızı bir arada tutarak sikimi olabildiğince ileri götürdüğümde. Gözleri ağzıma kayıyor ve gülümsememi gizleyemiyorum, dudaklarını yalayışını, kana bulanmış dudaklarını, sanki ağzımı tekrar onunkinde istiyor gibi.

-Evet? -Göğsümün dolduğunu hissederek soruyorum. Onun sıkı seksinden çekilirken neredeyse patlayacaktım, yavaşça içeri itiyorum ve etrafımda sıkıldığını hissediyorum, o güzel gri bakışıyla beni sabitlemeden önce gözleri bir saniyeliğine kapanıyor.

-"Evet," diyor tekrar, gözlerini benden ayırmadan. Seni seviyorum, J," diye fısıldıyor.

Tekrar dalıyorum, dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum. Onları benim için açtı, içeri girmeme izin verdi.

-Öyle mi? -Diye soruyorum, ağzının içine konuşuyorum, bileklerini o kadar sıkı kavıyorum ki parmaklarım ağrıyor ama bırakamıyorum.

Gitmesine izin veremem.

Ama boğazındaki tutuşumu gevşetiyorum, başparmağımı nefes borusunun üzerinde gezdiriyorum ve o, "Evet, seni seviyorum. Seni seviyorum.

Dizlerimin üzerinde geriye yaslanıyorum, bacaklarından birini omzuma alıyorum, bir elim iç kalçasında, diğeri başparmağım güzel pembe klitorisinin etrafında dönene kadar kanayan ismimi karnında gezdiriyor.

Onu bırakmama rağmen kolları hâlâ başının üzerinde, sanki bana boyun eğmekten başka bir şey istemiyormuş gibi.

Bana her şeyi ver.

- "Sakın beni terk etmeye kalkma, lanet olası!" diyorum, nefesi kesilirken benimkini tutmaya çalışan ağır gözlerini izliyorum ve şişmiş klitorisinin etrafında dönmeye devam ediyorum. "Sakın gitme bebeğim, çünkü kimse seni benim kadar sevemez. Kimse seni benim gibi kurtaramaz. - Bize bakıyorum, sikim onun içine giriyor. Etrafımda gerildiğini görüyorum, çok sıkı. Bunu görüyor musun? -Çenemle işaret ederek soruyorum, onunla işim bittiğinde morluklar bırakacak kadar sert kavıyorum kalçasını.

Aramıza bak, onun uzun vücuduna, dolgun göğüslerine.

- "Evet," diye fısıldar, "evet.

- Tek istediğim buydu. Eğer bunu kaybedersem, eğer seni kaybedersem..." Çok yakınım ve sanırım o da öyle, etrafımda kendini sıkıca sarması, sırtının yerden kesilmesi, başının arkaya eğilmesi, gözlerinin kapalı olması. Takip ediyorum

Kalçalarımı ona doğru itmeye devam ediyorum ve neredeyse oradayım...

"Seni kaybedersem," diyorum, tüm vücudum ateşle kızarıyor. Ona bakıyorum, kendi zevkinde kaybolmuş, benimkinde kaybolmuş. Bıçağı görüyorum, hemen yanımızda ve kalçasını bırakıyorum, elim onunla her şeyi ne kadar zorlaştırdığım için titremeye başlıyor.

Bıçağı kapıyorum, dizleri göğsüne doğru gelip onu gererken eğiliyorum. Çenesini indirdiğinde bıçağı boğazına doğru tutuyorum, gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Ama korku

değil. Hayır.

Onsuz yaşayamayacağını biliyor.

İçine girip kendimi ona boşaltırken söylediğim şey tam olarak buydu.

"Seni kaybedersem..." Sesim kısık, zar zor söyleyebiliyorum ama bunu bilmesine ihtiyacım var. Alnımı onunkine bastırıyorum, bıçak hâlâ boğazındayken adını haykırıyorum. Kahretsin Sid," diyorum bitirirken, onun da adımı haykırdığını biliyorum, kolları şimdi sırtıma dolanmış, ikisi de kan içinde, adımı fısıldamaya devam ediyor, tekrar tekrar, lanet bir dua gibi. Sanki Tanrı'ymış gibi.

"Seni kaybedersem," diye yeniden başlıyorum, alnım hâlâ onunkine değiyor, bıçak hâlâ boğazındayken bana kocaman gözlerle bakıyor, "Seni yeniden bulurum. Ve seni öldürürdüm bebeğim, çünkü yapamam..." Alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, bırakana kadar açıyorum. Sensiz yaşayamam. Sensiz *asla* yaşayamam.

Aramızda, sapın üzerinden uzanıyor, parmakları benimkilerin etrafında. Ama bıçağı hareket ettirmeye çalışmıyor. Sadece bana bakıyor, bir eli hala sırtımda.

-Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldar, sesi boğuk ama güçlüdür.
Yapmak zorunda değilsin, J.

Bölüm 20

Jeremiah

Ondan sonra hiç uyumadık.

Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim. Yemekten, itiraftan, kanamadan sonra... yatak odasına gitti. Bir atlet ve pamuklu şortla geri döndüm. Yüzüme su sıçrattım, şortumu giydim ve kendime bir içecek hazırladım.

Şimdi mutfakta duruyor, seksten önce kafama fırlattığı su şişesinden içiyor.

Düşündükçe yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. O altımda. Bana boyun eğiyor.

Sonunda, lanet olsun.

Öforik hissediyorum, endorfinler beynimde çıldırıyor. Bana bakıyor, hâlâ içiyor ve çenesinden aşağı su damladığını görüyorum.

Daha geniş gülümsüyorum, dilimi ısırıyorum ve bakışlarımı onun vücudunda gezdiriyorum. Ama yine de, bu mükemmel tatmin balonunun içinde bile, onu silemeyeceği bir şekilde sahiplendiğimi bilmenin... Bu garip önsezi duygusunu hissediyorum. Sanki güneş doğduğunda, gerçeklik de onunla birlikte çökecekmiş gibi.

Ben yine o kafeste olacağım ve o çok çok uzakta olacak.

Ulaşamayacağım bir yerde.

Bu duygularla mücadele ediyorum. Mutluluğun tadını çıkarmak benim için her zaman neredeyse imkânsız olmuştur. Ama onunla bunu istiyorum. O yanımdayken iyi ve yeni olan her şeyi denemek istiyorum.

Evin sessizliğinde plastik parmaklarının altında kırışıyor. Cebimden telefonumu çıkarıyorum, bir elimle içmeye devam ederken çalacak bir müzik buluyorum. Lil Wayne'in *How to Love* şarkısı sevdiğim herkese haykırdığım bir şarkı olmayabilir ama... kahretsin, bayılıyorum.

Telefonumu önümdeki sehpanın üzerine fırlattığımda Sid küçük bir kahkaha atıyor. Ben daha bir şey söyleyemeden aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyor, krem rengi kanepeye birkaç adım kala durup küçük parmaklarını kulübenin ahşap zeminine sürtüyor.

Bir yudum daha alıyorum, votkayı yutuyorum ve mideme doğru bir iz bırakarak yandığını hissediyorum.

Ellerini kalçalarına koyar ve başını bir yana eğer.

-Burayı seviyorum," diye itiraf ediyor, sözleri yumuşak. Sesi her zaman çoğu kızınkinden daha derindi, gırtlaksı bir şekilde. Boğuk. Şehvetli.

Çok seksi, ismimi inlettiğim zamanki gibi.

Onun küçük bedenine bakarken boğazım düğümleniyor, onu tekrar karşımda nasıl istediğimi düşünüyorum. Altımda. Üstümde. Ondan bıkacağımı hiç sanmıyorum.

Umarım söylediklerinde ciddidir. Onsuz yaşamak zorunda kalmam. Yine mi?

-Evet mi? -Sordum.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek odaya bakıyor. Görecek pek bir şey yok. Üzerinde bulunduğum kanepede, karşımda Sid'in gözleriyle uyumlu açık gri renkte iki kişilik bir sandalye. Onun dışında oldukça boş.

Sadece temel şeyler.

Elbette ekstralar hariç, çünkü Jeremiah Rain'deki "temel" çoğu insan için farklı bir anlama geliyor.

Şu anda havalandırma deliklerinden klima pompalanıyor ve Sid'in tişörtünün altında göğüs uçlarını görüyorum.

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor, parmaklarım elimdeki bardağı deforme ediyor. Plastik bardaklardan nefret ederim, ama kabin için... standart görünüyorlardı. Ayrıca, Ria ve Nicolas bizim için dükkâna gittiklerinde Sid sipariş etmişti.

İçkimi bitiriyorum, başım dönüyor, biraz kayboluyorum. Azgın bir denizdeki siyah yağ gibi beynime dökülmekle tehdit eden sürekli anılar artık zahmetsizce gizleniyor ve asla çok fazla içmemekle ilgili tüm bu politikamı yeniden gözden geçiriyorum. Sid'le birlikte... Her şeyi yeniden gözden geçiriyorum.

Ama aynı zamanda odamdan sırt çantamı alıp bir esrar sarmayı da düşünüyorum.

Çünkü boştaki elim uyluğumun üzerinde duruyor ama alkol titrememi daha da kötüleştirmiş gibi görünüyor. Titremesini engellemek için avucumu bilinçli olarak uyluğuma bastırmak zorunda kalıyorum. Neyse ki Sid'in gözleri benimkilerden ayrılmadı.

Hâlâ bana bakıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Onu altımda düşünüyorum. Onu işaretlememe nasıl izin verdiğini.

Ona sahip olmama nasıl izin verdiğini.

Bu tek seferlik bir şey miydi ve yakında tekrar yapabilir miyiz?

Beni gerçekten seviyor mu ve ona geri dönecek mi?

Eğilip bardağımı arkasındaki sehpanın üzerine koyuyorum. Gözleri vücudumda geziniyor, yanaklarında yine o soluk pembe allık belirliyor. Ben arkama yaslanıp iki elimi kalçalarımın üzerine koyarken dudağını ısıırıyorum.

-Gel buraya," diyorum kucağıma doğru başımı sallayarak. "Gel kardeşinle otur.

O pembe allık daha derin bir kırmızıya dönüşüyor ve ellerini kalçalarından indiriyor, parmakları bükülüyor ve yanlarında kıvrılıyor. Ayak parmaklarının ucunda zıplıyor ve mücadele ettiğini biliyorum.

Ama ikimiz de biliyoruz ki, artık ona sahip olduğuma göre, kaçabileceği tek kişi benim. Bunu alışkanlık haline getirebilirim.

Elini kaldırıyor, gözleri avucunun içinde geziniyor. Ne gördüğünü bildiğim için gerildim.

Gözleri nihayet tekrar benimkilere kaydığında boğazım kurudu, oturma odasının loş ışığı bakışlarının gümüş havuzlarında savaştaki kargaşayı görmeye yetiyor.

Öfkemi bastırıyorum. Mutfaktaki silaha bakmayı reddediyorum. Adadaki kanlı bıçağa.

-Onu mu düşünüyorsun? -diye sordum.

Boğazı hareket ediyor ama gözlerinde ateş parlıyor.

-Jeremiah, başlama.

-Yüzüğün nerede, bebeğim? -Kısık bir sesle soruyorum.

Avucu hâlâ yukarıda ama şimdi parmaklarını yumruk yapmış, çenesini sıkıyor. Ne düşündüğünü biliyorum.

Kızgın.

Hoşuma
gidiyor.

Daha dik oturuyorum, dirseklerim dizlerimde ve gözlerim onunkilere kilitlenmiş durumda.

-Lanet yüzüğün nerede? Onun kanının tadına baktın..." Bu sözlerle benim karıncalanıyor, göğüs kafesim çok daralıyor, ama yine de konuşmaya devam ediyorum, hala acının üstesinden geliyorum. Seninki ondaydı. -Tıpkı şimdi yaptığım gibi, orospu çocuğu. *Lanet yüzüğün nerede?*

Yutkunur, elini bırakır ve gözlerini kısar.

- "Yüzük istemedim," diye fısıldıyor, sözleri zehir dolu bir tıslama, ama sanırım yalan söylüyor.

Ben de aynen şöyle diyorum: Sen lanet bir yalancısın, tatlım. Her zaman yalancıydın. Koşucu da. -Omzumun üzerinden kapıya bakıyorum. Ama şimdi koşmuyorsun. Seni canlı canlı yedikten sonra. Neden? -Dişlerini etli alt dudağına gömüyor, bunu yaparken bakışlarımı tutuyor, kollarını kendine sararak göğüslerini görmemi engelliyor. Bana ne yaptığını bilmek ister misin bebeğim? -diye soruyorum, sesim onunki kadar alçak. Zehir dolu. Az önce sana yaptığım şeyden pişmanlık duymaya başlamadan önce..." Gömleğinin örttüğü karnına bakıyorum. Ne yaptığını bilmek ister misin?

Kaskatı kesiliyor, çenesindeki bir kas yerinden fırlıyor, bana bakarken gözleri açılıyor.

Evet. Bu boku düşünmek istemedi.

Ben de öyle, ama damarlarımdaki alkolle, elimin uyluğuma doğru belirgin bir şekilde titremesiyle, o fark edemeyecek kadar sadece yüzüme bakmakla meşgul olsa da, sanırım bu gece o lanet karanlık ve kirli yola girdiğimiz gece. Öylece bırakamayız.

Bunun gerçek olmasını istiyorsam, ki bunu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum, karanlıkla da başa çıkmak zorundayız.

-Bana ne olduğunu

biliyorsun. İnkâr ediyor.

-Jeremiah...

-Ben konuşurken sözümü kesme, lanet olsun. -Bunu söylemek iyi hissettiriyor. Ona haddini bildir. Birkaç haftadır ona güç yanılısamı verdim ve onu ölümüne seviyorum, ama bana öylece davranamaz ve

benimle istediği gibi konuşabilir. Onunla yatmama izin verip sonra da onun için yanıp tutuşmaya devam edemez.

Burada işler bu şekilde yürümeyecek.

Parmaklarımı sıkıp iç içe geçirerek lanet olası titremeyi durdurmaya çalışıyorum. Bunun alkolün bir yan etkisi olduğunu unutmuşum. İçkiden nefret etmemin bir başka nedeni. Zihnimin keskin olmasını istiyorum, her an beni kimin öldürmek istediğini bilmem gerekiyor ama şu anda hikâyeyi kendim anlatmadan önce elimin titremesinin durmasını istiyorum.

Bana bakıyor, yaklaşıyor. Acaba beni tokatlamak istiyor mu? Umarım ister. Şu anda onunla dövüşmek isterdim.

Ona bakmak zorundayım, bu kadar yakinken. Kokusunu da alabiliyorum. Lavanta ve seks yaptığımız zamandan kalma ter kokusu. Kolları hala çapraz ve onu yere yatırıp adım haykırana kadar tekrar almak istiyorum.

Ama direniyorum.

Her yönden beni seçmesini ve bunu neden yaptığını bilmesini istiyorum. Çünkü beni seviyor ve çünkü Lucifer Malikov bir *bok değil*.

-O kafesteyken sadece üç kişi gördüm. Üç *gerçek* insan - tabii ki, çünkü sadece zihnimde var olan düzinelerce insan gördüm. Orada ne kadar kaldığıma bağlı olarak, bir günde on iki kişi görebiliyordum.

Tekrar yutkundüğünü gördüm.

İstese bana dokunabilecek olsa da benim için yeterli değil.

Acaba bunu duyduktan sonra benden nefret edecek mi? Benim çok berbat olduğumu düşünecek. Çok berbat. Gerçekte nasıl bir sosyopat olduğumu anlayacak.

Benim için fark etmez.

Eğer beni seviyorsa, benim onu sevdiğimin bir kısmını bile, bu parçamı kabul edecektir. Ne de olsa, ben onu beklerken orospuluk yaptığı her şeyi kabul ediyorum.

-Üç kişi, biri üvey babamdı. -Bu son iki kelimeyi söylemek bile kulaklarımı çınlatıyor, onu düşündüğümde içim öfkeyle doluyor. Lanet ofisinde uyandığım ilk günden itibaren Sid'in anısını zihnimden nasıl silmeye çalıştığını. Bana artık o kız kardeşe sahip olmadığımı söyledi. Biri başka bir *kız kardeşimdi*.

-Sid'in gözlerinin kısıldığını, gözlerindeki kıskançlığı ve çenesinin sıkıldığını görüyorum. Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Merak etme tatlım. Onunla seninle yattığım gibi yatmadım," diye ekliyorum ve önümde duruyor, belli ki rahatsız. Bu bir tür yalan. Yattım. Ama kesinlikle Sid'le yaptığım gibi değil, gerçi kan da vardı. Ama beni görmeye gelen üçüncü kişiyi biliyor musun?

Bu kez bir kolumu uzatıyorum, ona dokunmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Onu daha yakına çekiyorum, ön kolum sırtına dayanıyor, parmaklarım beline giriyor, gömleğinin altından kayıyor.

Kollarını indirdiğinde nefesi kesiliyor, başım göbeğinin hizasında. Benim adımla, gömleğinin hemen altında. Ona bakıyorum ve ellerinden biri saçlarımın üzerine düşüyor. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. O kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse ona söylemek istemiyorum.

Ama sonra bunu onunla yaptığı tüm yolları hayal ediyorum ve parmaklarım teninde biraz daha derine iniyor.

-Çocuğunun babası," diyorum karnına bakarak. Kasılıyor, parmakları hâlâ saçlarımda. "Keşke benim olsaydı," diyorum içtenlikle, tüm bedenim kaskatı kesiliyor. Gerçek bu. Gerçek bu. Ve bir gün bizim de olacak. Ama başka bir gerçek? Olmasa da umurumda değil. İstedğim sensin. *Her zaman sendin*.

Ona gülümsüyorum, başımı eğiyorum, burnumla gömleğini kaldırıyorum, ağzımı karnına bastırıyorum, göbeğinin hemen üstüne, gözlerim tenindeki ismime gidiyor, kan kuru ve lekeli, sanki silmek istemiyormuş gibi.

Kollarımda titriyor, parmakları saçlarımda sıkılaşıyor, bir eli hala yanında.

-Ama ne yaptığını bilmen gerek. -Onu tekrar öpüyorum, sertleştiğini hissediyorum. Evet," diye fısıldıyorum tenine karşı, başımı kaldırıp ona bakıyorum. Lucifer bunu aldığımda geldi. -Serbest elimi kaldırıyorum, gözlerinin ön kolumun iç kısmındaki izleri, şimdi beyaz yara izleri olan dikey çizgileri takip edişini izliyorum. İnkâr ediyorum, "Hayır, bebeğim. *Bunu o yapmadı.*

Elim titremeye başlıyor, neredeyse belli belirsiz, ama o elime bakıyor ve ben onun bunu gördüğünü biliyorum.

Uzanıp ince parmaklarını bileğime doluyor ve dokunuşuyla nasıl titrediğimi hissediyor.

Kaşınıyor, beni rahatsız ediyor ve bir an için onu uzaklaştırmak istiyorum. Üzerimden çıkarmak ve unutmak. Taktığım maskeyi çıkarmayı unutmak. Kendime nasıl baktığımı.

Şimdiye kadar tanıştığım herkesi dışarıda tuttuğum gibi onu da dışarıda tutmak istiyorum.

Nicolas bile benim hakkımda o kadar çok şey bilmiyor. Brooklin de bilmiyor.

Hiç kimse.

Ama Sid bilmeyi hak ediyor. Beni en kötü halimle idare etti ve en iyi halim de bundan daha iyi değil ama tüm gerçeklerimi hak ediyor.

Başparmağı bileğimin iç kısmında gezinirken ve parmakları kafa derime tekrar masaj yapmaya başlarken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Çok iyi hissettiriyor, inlemek istiyorum. Daha önce kimsenin bana böyle dokunmasına izin vermemiştim.

Asla.

Çenemin altından karnına bir öpücük daha konduruyorum. Sonra dilimi teninde gezdiriyorum, isminin üzerinde.

Nefes alıyor ve eminim acıyor. Bileğime ve saçlarıma masaj yapmayı bırakıyor ve vücudu geriliyor.

Ama dudaklarımı açıyorum, ağzımı tekrar ona doğru bastırıyorum, kapatıyorum ve tenini nazikçe emiyorum.

Titriyor ama beni ovmaya devam ediyor.

Titreyerek nefes alıyorum, konuşurken alnımı karnına yaslıyorum, kelimeleri söylerken ona bakamıyorum.

-Ellerim bağlıyken geldi," diye açıklıyorum, söylerken bile kendimi kelimelerden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ona açıldığımda, tekrar kaçmaya çalışabileceğini biliyordum. Beni reddedebileceğini bilerek. İnce bir ipti. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım koparamayacağım kadar güçlü ama tenimi acıtacak kadar da küçüktü.

Başımı Sid'in karnına yasladığımda, başparmağı iç bileğimi hafifçe okşarken bunu hâlâ hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum.

Ağzım kuruyor ama konuşmaya devam etmek için kendimi zorluyorum. Gerçeklerimi anlatmaya devam ediyorum, çünkü o bunları hak ediyor. Bir keresinde kafasına silah dayamıştım. Lanet tetiği çektim. Neredeyse ona tecavüz ediyordum.

Onu incittim.

Ona yalan
söyledim.

O bu gerçeği hak ediyor.

-Kaçmaya çalıştım," diye itiraf ediyorum, sesim çatlayarak. *Kız kardeşlerimden* biri beni beslemeye geldiğinde kaçmaya çalıştım. Onu yakaladım, tellere doğru fırlattım. -Büyük mavi gözlerini hatırlıyorum. Boğazını tutarken parmaklarımin altındaki nabzını, bana getirdiği ekmeği kanlı bir köşeye attığımı çünkü onun kanlı ekmeğini istemediğimi.

Onun kanını

istedim. Özgür

olmak istedim.

Işığı istedim.

-Neredeyse onu öldürüyordum. -Öldürecekdim de. Onu neredeyse orada öldürüyordum ama babası gittiğini fark etmiş olmalı. Aşağı indi ve onu benden uzaklaştırdı. Beni savunmaya çalışmıştı. Bahaneler hakkında yalan söylemeye çalıştı, ama babası ona elinin tersiyle vurdu ve beton zemine düştü.

Nedenini bilmediğim bir öfke kapladı içimi.

Nedenini bilmiyordum, çünkü ben de onu incitmek

istiyordum. Ama nedenini bulmam uzun sürmedi.

Beni o kafesten çekip çıkardığında, yüzümü beton zemine bastırđında, ayağını omurgama dayadığında, ipi ellerime o kadar sıkı sardığında kollarım arkamda sarsıldı ki, beni lanet kafese geri atmadan önce kan dolaşımımı kesti, ona zarar verdiğini görmekten neden hoşlanmadığımı anladım.

Çünkü o da bir kaltak olabilirdi. Tıpkı kız kardeşi ve annesi gibi değersiz bir orospuydu ama babası daha beterdı.

O... *O Lucifer gibiydi.*

Sid'e tüm bunları anlatırken ellerimin uyuştuğu, artık parmaklarım varmış gibi hissetmediğim ve sonunda beni çözdüklerinde gerçekten parmaklarımın *olacağını* düşünmediğim kısımlarda tökezledim. Zihnimde parmaklarımın vücudumdan ayrılmış, siyah ve mavi görüntüleri canlanmıştı.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, iki kolumu ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum. Bileğimi bırakıyor, iki elini saçlarıma götürüyor, sanki beni sakinleştirmek istercesine kafa derime masaj yapmaya devam ediyor. Devam etmem için beni teşvik ediyor.

Kardeşimin beni nasıl mahvettiğini ona anlatmak için.

-"Ben bağlıyken aşağı indi," diyorum sesim titreyerek. Aşağı indi, bana dik dik bakıyor, kanlı bir yırtıcı gibi kafesimin etrafında dönüyordu. - Titreyerek nefes alıyorum ve Sid'in nabzını boğazımda hissedebiliyorum.

karnından. Oradaki bebeği düşünüyorum. *Babasına* hiç benzememesini nasıl umduğumu düşünüyorum. Ona yalvardım. Ona yalvardım.

Çığlık attım. Boğazım acıyordu ve kendi kulaklarıma bile vahşi bir hayvan gibi geliyordum. O bana bakarken omuzlarımı parmaklıklara doğru ittim. O bana duygusuzca bakarken inlemelerim boğuklaşmıştı.

-Bana yardım et. -Tekrar tekrar söyledim. Dizlerimin üzerinde yalvardım.

Onunla ilk tanıştırıldığım zamanı hatırladım. *D i ğ e r l e r i n i* de. Sessizdi, içine kapanıktı. Onlar kibirli ve kendini beğenmişlerdi.

Zalim.

Ondan sonra hepsini bir arada görmedim. Ta ki *yeniden doğana* kadar. Ezra bana özgür kalmam, kilidi açmam için gereken şeyi verene kadar.

O zamana kadar olmaz.

Lucifer orada durmuş, başını iki yana eğmiş bana bakıyordu. Karanlıkta bile masmavi gözleri parlıyor gibiydi.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, kendime bakarken iki büklüm oluyordum çünkü bunun bir faydası olmayacağını biliyordum.

Yalvarmayı bıraktım ama ağzımdan çıkan yumuşak iniltileri durduramadım.

Sonra beni terk etti. Tek kelime etmeden beni terk etti.

Oradan çıktığımda, üzerime işediği o gece dışında bu konu hakkında hiç konuşmadı.

Noctem.

Sonra da benimle dalga geçti.

-Elin titriyor. -O zaman bana ne yaptığını biliyordu. Ne olmasına izin verdiğimi.

O biliyordu.

Ve o gün, ona ihtiya ım olduğunda, gitti. Yüzünde bir gülümsemeyle arkasına bakmadan merdivenlerden  ıktı.

Ve o zamandan beri nefret ediyorum.

Bölüm 21

Sid

Kelimeleri duymak acı veriyor.

Daha fazlası olduğunu hep biliyordum. Birbirlerinden nefret ettiklerini çok önceden biliyordum.

Yeremya'nın öfke ve nefretinin, tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı dikkatlice kocama yöneltildiğini biliyordum. Yeremya'nın öfke ve nefretinin tam olarak anlayamadığım nedenlerle kocama dikkatlice yöneltildiğini biliyordum.

Şimdi onları dinlerken, Lucifer'in *onu* nasıl *terk ettiğini* bilirken, içimde bir şeylerin kırıldığını hissediyorum. Bir çatlak beni kırıyor, basıncı serbest bırakıyor.

Bana izin veriyorsun.

Lucifer o gece beni öldürmeyi planlamıştı. Ve Jeremiah'ın yanıldığını biliyorum. Onun iyi biri olmadığını biliyorum. Şiddete meyilli ve bunu bana birçok kez yöneltti. Dünya onu sertleştirdi ve sanırım o da biraz kötü doğdu, beni korkutarak büyüttü. Beni yanında tutarak.

Kendimi onun odasına kilitledim.

Ama her zaman beni korumaya çalıştı. Ve Lucifer'ın benim tam olarak deneyimlemediğim bir yönünü biliyordu.

Ama kocamın da bir sosyopat olduğunu biliyorum ve Jeremiah'nın bana söylediği her şeye inanmakta bir sorun görmüyorum.

Kafama fırlattığı bardağı hatırlıyorum. Masadaki kolayı. Elleri boğazıma sarılmıştı.

-*"Kapa çeneni,"* demişti bana birden fazla kez.

Bu beni incitirdi.

Bu kardeşimi daha çok incitir.

Jeremiah'ın elinin titremesinden bahsetmiyorum bile. Sinir hasarı.

Kalıcı.

Lucifer onu durdurabilirdi ama y a p m a d ı . *Lanet olsun, yapmadı.*

yapı Jeremiah'ya yaklaşıyorum ve gözleriyle yavaşça başını kaldırıyor.
lmış.

Sanki bir sonraki adımda ne yapacağımın korkuyormuşum gibi temkinli. Onu hayal kırıklığına uğrattığım o kadar çok yol var ki. Onu reddettiğim o kadar çok yol var ki, beni hala seviyor olması bir mucize. Yaptıklarımızdan sonra bile, mutfakta beni nasıl işaretlediğinden sonra bile... Ona bensiz yaşamak zorunda kalmayacağını söylediğimde gözlerindeki korkuyu gördüm.

Ciddi miydin?

Bilmiyorum.

Ama dizlerim kalçalarının iki yanında, kasıkları kalçalarımın arasına sıkışmış bir şekilde üzerine oturduğumda, *şimdilik* ciddi olduğumu biliyorum. Birinin onu iyileştirmesi gerekiyor. Çok şey başardı. Çok şey yapabilir.

Ama kalpleri önemsenmelidir.

Lucifer ve ben bittik. Bence çok uzun zamandır bitmiş durumdayız.

Ailemi mahvetti.

Kendi ailesi.

Kokain, kadınlar ve *diğer her şeyi* benim önüme koydu. Onun da yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorum. İyileşmek için. Ama o bunu reddediyor, sonra da Julie'ye koşuyor. Ophelia ile yattı.

Cehenneme kadar yolu var!

Jeremiah kanepede arkasına yaslanırken elleri belimde, yakışıklı yüzünü kavrarken bana bakıyor, başımı aşağı eğiyorum, dudaklarım onunkinden birkaç santim uzakta.

-Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Yutkunuyor, bakışlarını bir saniyeliğine kaçırıyor, parmakları tenimin daha derinlerine giriyor. Ona sürtünerek üzerinde hareket ediyorum ve bana bakarken sanki bir iniltiyi zapt ediyormuş gibi dudağını ısıtıyor.

-“Üzülme,” diyor ve bunu içtenlikle söylüyor gibi görünüyor. Her zaman sana geri dönmeye çalıştım, *abla*. -*Bana* gülümsüyor, gözleri oturma odasının loş ışığında parlıyor. Muhtemelen yapmamalıydım, ama beni geri çağırdığını duymak onu daha çok istememe neden oluyor. Her zaman. Yolda yaşadığımız diğer şeyler? *Siktir et*. -Başka bir şey söylemeden kalçalarımın tutup beni kaldırıyor ve kanepede üstüme gelecek şekilde bizi döndürüyor. Tanrım, seni çok uzun zamandır istiyordum. -Bir tutam saçımı yüzümden çekip alıyor ve hafif dokunuşuyla ürperiyorum. “Şimdi sana sahip olmak...” Dudağını ısıtıyor. “Sana zarar vermeyeceğim bebeğim,” diyor usulca ve bu sözlerde kötü niyetli hiçbir şey yok. Hiçbir şey... zalimce. Ama sonra dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, gözleri parlıyor. “Tabii bunu tekrar yapmamı istemiyorsan.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum.

-İstiyorum," diye fısıldıyorum, kısık sesle.

Ayağa kalkıyor ve beni tekrar kucağına oturtmak için kucağına çekiyor. Şimdi birbirimize daha yakınız ve gözlerim sonunda onunkilerle teması kesiyor, yontulmuş, bronzlaşmış kaslarını fark ediyorum. Vücudu mükemmel, gergin kaslar ve dalgalanan karın kasları ve...

Sol tarafındaki yara izi.

Deri kabarık, beyaz ve pütürlüdür.

Lucifer'in onu bıçakladığı yere bakarak soluğumu tutarken ellerimi bırakıyor. Bunu biliyordum. Daha önce görmüştüm. Ama şimdi, şu anda, farklı hissediyorum. *Lanet kocam Jeremiah'ı kaybetmenin bana ne yapacağını bildiği için onu bıçakladı.*

Parmaklarını tekrar benimkilerle birleştiriyor. Bakışlarıyla buluştuğumda, orada acı var. Tekrar aşağı bakıyorum, ön kolundaki dikey çizgileri görüyorum.

Benim için.

Yaptığı her şey benim içindi.

- "Sid," diye fısıldıyor, "beni sevdiğine emin misin?"

- *Sen dünyayı hak ediyorsun. Daha azına sahip olmana izin vermektense onu yakarım.*

- Nicolas'ın dairesinde söylediği o sözleri kendi kendime düşünüyorum.

Ellerini bırakıyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve gömleğimi başımın üzerinden çekerek yere düşmesine izin veriyorum. Gözlerinin göğüslerime, kendisinden olmayan bir bebekle şişmiş karnıma kaydığını görüyorum. Tenime kazındığı ismin üzerinde. *Onun ismi.*

Göğsü kabarıyor, neredeyse benimkine degecek, ama dizlerimin üzerine oturuyorum, şortumu indiriyorum ve ikimiz de siyah boxer'ı dışında tamamen çıplak olduğumuzda, onu nazıkçe kanepenin koluna doğru itiyorum.

Ellerimi kalçalarının iki yanına koyup vücudunu aşağı doğru takip ediyorum, gözlerim onunkilerde. Yavaşça boxer'ını çıkarıp diğer kıyafetlerimizin yanına atıyorum, sonra parmaklarımı sert aletin etrafına doluyorum.

Aşağı bakıyorum, ne kadar büyük olduğunu görünce gözlerim açılıyor ve tekrar içime girmesini istiyorum.

Ama önce onu iyi hissettirmek istiyorum.

Parmakları saçlarıma uzanırken dudaklarımı ayırıyorum ve ağzım aletin ucuna dokunup onu tahrik ederken inliyor. Erkeksi ve arzu dolu bu ses midemi bulandırıyor ve onunla alay etmeye devam etmek için çaba sarf etmem gerekiyor.

Ama bunu uzun süre yapmama izin vermiyor.

-Seni tekrar incitmemi mi istiyorsun? -diye sorar sessizce.

Bakışlarına karşılık veriyorum, üzerine eğilirken ağzımı sikinin ucuna götürüyorum. Başımı sallıyorum ve parmakları aşağı doğru itmeden önce saçlarımı sıkıyor.

Öğürüyorum, ağzım boğazımın arkasına kadar dolduğu için gözlerim sulanıyor. Midem kasılıyor ama durmasını istemiyorum.

Yavaşça saçlarımdan tutarak beni sürüklüyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor.

-Bunun için ne kadar beklediğimi biliyor musun? -Fısıldıyor, sesi gergin. Seni ne kadar bekledim?

Beni tekrar aşağı indiriyor ve ağzımdan tükürük damlıyor, gözlerim tekrar sulanıyor.

Tadı ilahi. Ellerimi kalçalarına götürüp kendimi sabitliyorum.

-*Yıllardır* ağzını üzerimde istiyorum *Sid*. -Bu sözlerde zehir var ve beni daha aşağıya itiyor, parmaklarım ona batıyor. Herkes sana sahipti. *Hepsinde*.

Karanlıkta onun bakışlarıyla karşılaştığımda göğsüm sıkışıyor.

Beni kendisinden uzaklaştırıyor, sonra hiç uyarmadan eğilip beni kucağına alıyor. Beni idare etmesi kolay görünüyor. O bana bakarken, elleri kalçalarımda, parmaklarımı sikinin etrafında dolaştırıp okşuyorum.

Onun sıcaklığını kıvrımlarımda hissediyorum, o kadar yakınız ki dokunuyoruz, ama onu içime almak için eğilmem gerekecek.

Tam da bunu yapmaya çalışıyorum ama başını sallayarak beni engelliyor, bakışları sert.

-Hayır," diyor, bu kelimedede öfke var. Henüz değil. Şimdi *beklemek zorundasın, lanet olsun.*

Onu daha hızlı, daha sert okşuyorum.

-İstemiyorum," diyorum, ona bakarken dudağımı ısıırıyorum. Dilimi alt dudağımda gezdiriyorum, kanın tadını alıyorum, çenesinin kendini kontrol etmek için sıkılmasını izliyorum. Çok yakınız ve ben çok ıslağım ve ben... onu tekrar istiyorum.

Ama elleri kalçalarımın hafif kıvrımı üzerinden uyluklarıma doğru ilerliyor, sonra avuç içleri karnıma doğru yayılıyor ve adını örtüyor.

-Bunu birlikte yapmalıyız. -Onu okşamayı bırakıyorum, parmaklarım hâlâ ona sarılı ama gözlerim hâlâ onda. -Bu *benim* olmalı. -Kalbim göğsümde çarpıyor. Parmakları hafifçe kıvrılıyor, karnımın alt kısmına hafif bir baskı yapıyor. Başını eğiyor. Bana bildiğini söyle bebeğim. Onunla bir hata yaptığını söyle. Onu mahvettin. -Bana bakarken çenesi geriliyor, parmakları hâlâ tenimde. Sen hep benimdin. Bana bunu söyle.

Lucifer'i düşünüyorum.

Koyu mavi gözleri gözlerimde. Ben onu tekrar sevmeyi düşünmeden önce onun beni sevme şekli.

Depo yanarken beni sıkıştırdığını düşünüyorum. Jeremiah içeride. *Benim kardeşim.* Öyle olsun ya da olmasın, ilk günden beri hep yanımdaydı, bir kardeş gibi. *Ama daha fazlası.*

-Söyle bana Sid. -Jeremiah'ın karnımı kavraması neredeyse acı verici.

Gözlerinin içine bakıyorum, kendi gözlerim açılıyor.

Lucifer'in adını inleyen Ophelia'yı düşünüyorum. Julie'yi de.

Tanıştığımız ilk gece beni nasıl öldürebileceğini düşünüyorum, ama... güzel olduğumu düşünmüştü.

Ne lanet bir şaka!

Birlikte zehirliyiz. Kaostan başka bir şey değil. Lilith ve Lucifer sadece cehennem için yaratılmışlar. Orada mutlu son yok. İyilik ihtimali yok.

Ama Jeremiah?

Her zaman benimdi. Peki ya ben?

"Sanırım ben hep senin oldum." derken bakışlarını tutuyorum.

Bu sözlerle birlikte o kadar hızlı hareket ediyor ki, otururken nefes alacak zamanım kalmıyor, üzerimde hareket ederken beni kanepeye doğru itiyor.

Eli aramıza, sikiinin üzerine geliyor ve ellerim geniş sırtına, omuzlarına giderken uyluklarımı ayırıyorum.

Bana doğru iterken yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, nefesi nane ve votka gibi, "Seni seviyorum bebeğim" diyor. -Sonra sanki daha önce hiç yapmamışım gibi ona alışmama izin vermeden sonuna kadar itiyor.

Kalın, beni geriyor ve bir an için yakıyor. Elleri koltukta başımın iki yanına uzanırken tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum.

Nefesim kesiliyor ve gülümsüyor, sonra dolgun dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

-"Beni delirtiyorsun," diye fısıldıyor, ağzı her kelimedede dudaklarıma değiyor, biraz geri çekiliyor, sonra içime doğru itiyor.

Ağzımdan çıkan iniltiyi durduramıyorum ve bana gülümseyerek saçlarımı geriye itiyor.

- "Adımı söyle," diyor sessizce. Emir yok, öfke yok, zehir yok.
Bu bir istek.

Bir savunma.

-Jer...

Duruyor, tamamen içimde.

-Hayır, bebeğim. -Eli yüzümden aşağı inip çenemi kavırıyor.
Benim adım.

Parmaklarımı trisepsleri boyunca gezdiriyorum, dokunduğumda
esniyor ve sertleşiyor.

-Jamie," diye fısıldıyorum, sanki inanmıyormuşum gibi, "sanki bu o
değilmiş gibi. Sanki bu... o değilmiş gibi. Onu hâlâ kardeşim, birlikte
büyüdüğüm çocuk olarak görmem yanlış mı? Beni geri götürmesine ve ağzı
benimkinden bir santim bile *uzakta* olmamasına rağmen, *her zaman*
yanımda olan kişi o.

İçime daha sert giriyor, ben çenesinin belirgin çizgisini izlerken
başını geriye yatırıyor. Dudağını ısırarak inliyor.

Tekrar söylediğimde çenesini indiriyor ve sanki.... bana bakıyormuş
gibi bakıyor.

-Seni seviyorum Sid," diyor, kelimeleri boğuk boğuk.

Kalçalarını eğerek daha derine kayarken nefes nefese kalıyorum.

-BEN... BEN... BEN...

Ağzı benimkini buluyor, kelimelerimi boğuyor, dili benimkini
buluyor. İçime daha derin girebilmek için biraz geri çekiliyor.

-Ne dedin, bebeğim? -Kelimeleri söylemek için ağzımı tekrar
açıyorum, ama sanki konuşmamı istemiyormuş gibi daha sert iterken
seksim ona karşı sıkılıyor. -Benimle alay ediyor, arkasına yaslanıyor, iki
bacağımı tutuyor, daha derine, daha sert itmek için omzunun üzerinden
çekiyor.

Elini boğazıma koyup başparmağının ucunu kullanırken gözlerim
neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi onun adını haykırıyorum.

klitorisimi çevrelemek için.

Kalçalarını kavıyorum, beni alırken içimi bir sıcaklık kaplıyor, sanki dünyada önemseydiği tek şey benmişim gibi bana bakıyor.

- "Söyle Sid," diye kükrüyor ve çok yaklaştığını anlıyorum.

Öyle olduğunu biliyorum, ama ben de öyleyim ve bir araya gelmemizi istiyorum.

İçime girerken çıkardığı kaygan sesler beni daha da yakınlaştırıyor ve parmakları boğazımı daha da sıkı sarıyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, kalçalarını tekrar savurup derine doğru iterken nefes nefese kalıyorum, dizlerim neredeyse omuzlarıma değiyor.

- "Söyle," diye homurdanıyor, bana bakarken kelimeleri kısırlaşıyor ve ben nefesimi tutmaya çalışıyorum, ama elinin altında nefes almak gittikçe zorlaşıyor.

- "Seni seviyorum J," diye nefes nefese kalıyorum ve hayatımda ikinci kez adını kısaltıyorum. Çünkü benim için her zaman ikisi de oldu. Kardeşim Jamie, beni çocukluğumuzun dehşetinden korudu. Ve içimdeki bu adam, adımı soluk soluğa söylerken içime akıyor ve ben onun elinin altında ikinci kez orgazm oluyorum.

Jeremiah.

Jeremiah Rain.

Bayıldım.

Onu seviyorum ve bunu inkâr etmek için çok fazla zaman harcadım.

Ama üzerime çöktüğünde, bana sıkıca sarıldığında, ikimiz de bitkin düştüğümüzde, gözlerimi kapatıyorum ve kulağıma fısıldıyor. Hatırlamamı sağlayan sözler.

Bunu sevebilirim.

Beni sevebilirdi.

Ama eğer çuvallarsam, tekrar koşmama izin
vermezdi. Beni öldürürdü.

Bunu gerçekten ilk seferden sonra söyledi.

Eli karnıma uzanıyor, ağız kulağımlı bulurken sahiplenici ve
neredeysede acı verici.

-Sakın bunun seni boşaltmasına izin verme. -Lobumun etrafını
yalıyor. Onu *birlikte* büyüteceğiz.

Kısa bir süre sonra uykuya dalıyorum ama kapalı gözlerimin ardında
görebildiğim tek şey, Jeremiah Rain *oğlunu* büyötmeye cüret ederse
Lucifer'in ne yapacağı.

Bölüm 22

Lucifer

Ağzım kurudu, burnum akıyor, ne kadar ironik, telefonu kulağıma tutarken, sırtüstü dönerken gözlerim hala sımsıkı kapalı.

-Bu da ne? -Telefona doğru mırıldandım. Mav'in zil sesiydi. Lanet karımınki dışında son ses çalan tek zil sesi, ama kardeşinin sikini yalamaya gitmek için beni terk ettiğinde, tabii ki bir telefon getirmemişti.

-Ayağa kalk. -Mav'in sözleri soğuk ama altında gizlenen başka bir şey var ve nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Yine de gözlerim yapışmış gibi hissediyorum. Dün gece.

Lanet olsun.

Dün gece ne yaptığımı düşünmek istemiyorum. Ön kolumu alnımda gezdiriyorum ve yutkunmaya çalışırken gözlerimi kapalı tutuyorum.

-Saat kaç? -Beni neden aradığını merak ederek Mav'a bağıryorum.

-Saat dört. -Sözleri hırıltılı. Şimdi, *kalkmanı* istiyorum.

Esniyorum, bastırma zahmetine girmiyorum. Akşamdan kalma kıcıımı uyandırdığını biliyor olmalı ve dün gece aynı anda iki kızla birkaç kez seks yapmış olmama rağmen, kalkmaya hazır hissetmiyorum.

Sabahın dördünde olmaz.

Tabii...

-Size yakın.

Gözlerimi açıyorum ve misafir odasının karanlık tavanına bakıyorum. Dün gece yatağa yalnız girecek kadar aklım vardı. Finn uykuya daldıktan sonra, ben Julie'yi parmaklarken O benim aletime bindi ve uzun zamandır kullanmadığım prezervatifin içine boşaldı.

İkisini de uykularında öldürmekten nefret ederim. Aslında, umursayacağımdan pek emin değilim, ama o zaman çocuğum olur ve... hayır teşekkürler.

-Sen neden bahsediyorsun?

-Jeremiah'ın kulübesinde kalıyor. Senden çok uzakta değil.

-M a v e r i c k açıklıyor. Onun adını duyunca doğruluyorum ve oda dönmeye başlıyor.

-Neden?

-Bir şey bulabildin mi? -Maverick sertçe söylüyor.

Buklelerimden birini sertçe çekiştiriyorum.

-Hayır, ama sen ne...

-Neden biliyor musun?

İçimi çektim, bu lanet akıl oyunları yüzünden öfkem artıyordu. Karım neden burada? Neden onunla birlikte ve neden kardeşim sabahın dördünde beni arıyor?

-Çünkü bizimle uğraşan her kimse dün gece Jeremiah Rain'in kulüplerinden birindeydi. Virginia'da.

Nefesim daralıyor.

-Ama Sid...

-Orada değildi. Ama dikkat etseydin, *yakın* olduğunu söylediğimi bilirdin. *Senden*. -Çenesi sıkılmış gibi görünüyor. Uykuyu gözlerimden uzak tutmak için gözlerimi kırıştıtarak kendiminkini esnetiyorum. Ağırılığı. Yorgunluk. Dikkatimi vermeye çalışıyorum ama yetişemiyorum.

Mav'in söylediği her kelimedede başım dönüyor. Ama kulübünde en uzun süre hizmet eden dansılardan biri l bulundu. Cindy. Kulübün arka tarafındaki soyunma odasında boğazı kesilerek öldürülmüş.

Ağzım açık kaldı.

-Polis raporlarına göre Rain'le ara sıra seks yapıyorlarmış.

Tabii ki bunlar zaten elimizde var.

-Kameralar ne olacak? -diye mırıldandım. Eğer birileri bizim peşimizdeyse, *onun da* peşindeyse, sonra da karımın peşine düşebilirler.

Elijah'ın koruması bir şey değildi. Sid'in resimleri bile bizi korkutmak için olabiliridi. Ama başka bir lm? Acid City'deki yavru kedi olayından sonra, kardeşlerimi ve beni Alexandria'ya odaklanmaktan alıkoymanın bir yolu olarak... Her kimse, uzun vadeli bir oyun oynuyorlar.

-Devre dışı bırakıldı. -Maverick'in sesi kesiliyor. Hepsi. Kim olursa olsun, bu intikam değil. Peşimizdeler ve Elijah'ın koruması ve Sid'in gözleri... hepimizin peşindeler. -Başım dönüyor, korku midemi dğmlyor. Ona ulaşma lı s ın .

Boğazımdaki dğmlenmeyi yutuyorum, parmaklarım titriyor, çarşafları tutuyorum, gözlerimi kapatıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve alnımı onların üzerine koyuyorum, telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki avuçlarım terlemeye başlıyor.

"-Mav," diyorum boğulurcasına ve elimde bıçakla uyandığım zamanı düşünüyorum. Karım kollarımdaydı. Ne kadar korkmuştu. Benden hiç korkmamıştı, uzun süre korkmamıştı. Gizlice olmasını istediğim gibi değil. Ama o geceden sonra... korktu. Ben daha iyi değilim. -Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum. Gözlerimin arkasında oluşan baskıdan nefret ediyorum. Ben daha iyi değilim ve o onu seçti ve...

-Ve lanet olası ailemiz onu evinden aldı. Benim kızımı da," diye hırılıyor Mav. Onları götürdüler ve sen zaten ona zarar verdin..." Durur, onun

sesi bir fısıltıdan biraz daha fazla. Bunu yüzüme vurmaya çalışmadığını biliyorum. Anlamamı sağlamaya çalıştığını biliyorum. Neden gittiğini anlamam için.

Ama önemli
değil.

Aynı şekilde
acıtıyor.

Beni terk etti.

Beni terk etti.

Ve eğer onu koruyabileceğini düşünüyorsa, o zaman bırak korusun.

-Sana adresi vereceğim. Onu bulup buraya getireceksin ve bu işi birlikte çözeceğiz. Ama hepimiz tek bir yerde buluşmalıyız. Ve Ignis ile.

-Dur," diye fısıldıyorum. *Ignis*. Latince ateş demek. Kardeşlik oluştuğunda. Ama Sid ve ben evlenip Coagula da aramıza katılınca, kardeşliğe girme sırası ona gelmişti. Bu, Unsaints arasında bir kadının bizden biri olarak katıldığı ilk tören olacaktı.

O an, *gerçekten bizim* olacağı andı. Mayıs'ın beşinci günü çok
uzakta değil.

Ama o bunu hak etmiyor. Bizden biri olmayı hak etmiyor, çünkü tek yaptığı *kaçmak*.

Çarşafı atıyorum, yataktan kalkarken ayaklarım soğuk zemine çarpıyor ve karanlık odada adım atmaya başlıyorum, başım dönerken gözlerimin önünde lekeler beliriyor.

-Bırak onunla ilgilen, lanet olsun. Birbirlerini çok seviyorlardı, bırak onlar halletsin. Sonunda ölürlerse, öyle olsun.

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oluyor. Duvara yaslanıyorum, hala bağlı olup olmadığımı görmek için telefonu kulağımdan çekerken soğuğu sırtımda hissediyorum. Bağlıydık. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve

Telefonu yüzüme tutup bir şeyler homurdanmaya başlıyorum ama Mav çoktan konuşmaya başlamış bile.

- "Tamam," diyor soğuk bir sesle. Eğer Jeremiah'ın ya da her kimse onun parçalanmasına, bebeğinin ondan alınmasına izin vermek istiyorsan, devam et. Ama o lanet bir cesetten başka bir şey değilken gelip bana ağlamaya cüret etme. -Nefes alamıyorum, onun soğuk mavi dudaklarını, bebeğimizin kıymetli rahminden sökülüp alındığını düşündükçe... Nefes alamıyorum. Ama öte yandan, erkek olmak istiyorsan, sana adresi gönderirim. Bulmana yardım ederim. Ne yapmak istediğine sen karar ver. Neyle yaşayabileceğine sen karar ver.

Ben bir şey söyleyemeden arama sona erdi.

Telefonu kulağımdan çekip dişlerimi sıkarak odanın öbür ucuna fırlatıyorum, karşı duvara çarpıp yere düşüyor.

Finn yerde bir yerde ağlamaya başlar.

Ve dizlerimin üzerine çöküyorum, alnım tahtaya dayanıyor... Ben *de yapıyorum*.

Bölüm 23

Jeremiah

Arka verandadaki tatlı dumanı içime çekiyorum, korkuluklara yaslanıp ormana bakıyorum. Güneş yükseliyor, ağaç çizgisinin ötesinde kırmızı, turuncu ve pembe parlıyor. Kuş cıvıltıları dışında ortalık sessiz, nefesimi verip esrarı ağzımdan çıkarırken sadece kendi öksürüğüm duyuluyor.

Sid uyuyor.

Onu düşününce gülümsüyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum.

-Seni *seviyorum, J.*" Birbirimizin kollarında uykuya dalmadan önce tekrar söylediğinde, kolları hala boynumda, doğrudan *bana* bakıyordu.

J.

Başka hiç kimse kalbimin bir parçasına onun gibi sahip olamayacak. Lanet olsun. Sanırım onda birden fazla parça var. Muhtemelen hepsi ondadır.

Tekrar içime çekiyorum, dumanı ciğerlerimde tutabildiğim kadar uzun süre tutuyorum, titremenin bugün duracağını umuyorum. Haftanın geri kalanını burada geçireceğiz ama Ria ve Nicolas bugün dönüyorlar. Neredeyse onu aramak istiyorum. Bizi yalnız bırakmasını söyleyeceğim.

Tek istediğim onunla daha fazla yalnız kalmaktı. Çocukken onu yatağıma yatırdığım, bana yakın tuttuğum o anlar... kendi tarzlarında, lanet olası *cennetlerdi*.

Kapının arkamdan gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve dudaklarımda bir gülümsemeyle arkamı dönüyorum. Kapıdan içeri adım atıyor, kollarını göğsünde kavuştururken kapıyı arkasından kapatıyor, gözleri hâlâ kocaman.

uykudan bulanık. Kahverengi saçlarını topuz yapmış ve benim gömleğimi giymiş.

Gömleğim.

Kalçalarına kadar inmiş ve üzerinde iç çamaşırı var mı bilmiyorum ama umarım yoktur. Onunla bu verandada sevişmek istiyorum, tam burada, ormanın içinde.

Her yere götürmek istiyorum.

-Erken kalkmışsın," diyor, sesi uykudan kalınlaşmış.

Esrarı çekiyorum ve gözleri ormanın içinden bakmayı bırakıp ağızma yerleşiyor, dudaklarımı "O" şekline getirip nefes veriyorum, duman halkaları üflemeğe çalışıyor ama başaramıyorum.

İnkâr ederken bir kaşını kaldırarak gülüyor ve ellerini kollarında aşağı yukarı gezdiriyor.

-"Vay *canına*," diyor, "senin yapamayacağın bir şey.

Kelimelerin savaşı. Eklemi verandanın korkuluğuna bastırıyorum, sonra işaret parmağımla başparmağım arasında sıkıştırıp bakmadan ormana fırlatıyorum, yüzüm hâlâ ona dönük.

-Belki de yapabileceğim her şeyi sana hatırlatmam gerekiyordur. - Ona doğru ilerliyorum ve o da kapıya doğru geri çekiliyor, yüzündeki hafif gülümseme kayboluyor.

Sanki kendini sabitlemeye çalışıyormuş gibi elleri iki yanında kapıya doğru gidiyor.

Vücudum saniyeler içinde onunkine yapıştı, ellerimi başının iki yanına yerleştirdim, göğüsleri göğsüme bastırdı.

-Hmm? -Güzel gözlerine bakarken başımı eğerek soruyorum. İhtiyacın olan bu mu bebeğim?

Dudağını ısıırıyor ve sikimin pantolonumun içinde şiştiğini hissediyorum.

- "Evet," diye fısıldıyor, onun rızasıyla kanım ısınıyor. Evet, ona ihtiyacım var.

Eğildim, ağzım onunkini kapladı. Dudaklarını ayırıyor, ben ona doğru hareket ederken bana karşı inliyor, kalçamı bacaklarının arasına bastırıyor.

Kalçalarını aşağı yukarı hareket ettirerek beni itmeye başladı.

- Doğru tatlım, beni de kullan.

Gülümsüyor ve bunu ağzımda hissedebiliyorum, gözlerim onun güzel gri gözlerine çekiliyor.

- "Bana iyi davranma" diye yalvarıyor. Sanırım beni kıramayacağını biliyorsun, J.

Bir an nefesimi tutarak ona bakıyorum. Ellerim onun üzerinde olmak, ona hissettirmek için can atıyor. Onu *incitmek* için.

Ama o hamile ve ben çoktan adımı onun derisine kazıdım. Boğazına bir bıçak dayadı.

Eğer onu incitmemi istiyorsa... Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim.

- Ne kadar kötü? Seni ne kadar kötü incitmemi istiyorsun? -diye soruyorum, gözlerim onunkilere dikilmiş, ellerim hâlâ başının iki yanında duruyor. Kalçamı ona daha sert bastırıyorum ve gözleri bir saniyeliğine hızla kapanıyor.

Sonra dudağını ısıırıyor ve bakışlarımla buluşuyor.

- Ne yapmak istiyorsun? -Dün gece adımı derisine kazımadan önce yaptığı gibi cevap veriyor.

Ağzımı kulağına götürüyorum.

- Dürüstçe söylüyorum, ona tekrar hükmetmenin ne kadar iyi hissettireceğini düşünüyorum. Bana her zaman meydan okudu, her seferinde.

Onun bana tekrar boyun eğmesini sağlamak bu cehennemde kanlı bir cennet olurdu.

Nefesi boğazında düğümlenir. Bir an için konuşmaz.

Sonra da şöyle der: "*Yap.*"

Midem bulanıyor, kalbim küt küt atıyor.

Sonra geri çekiliyorum ve kaşlarını çatıyor, şüphesiz bana ne halt ettiğimi sormak için ağzını açıyor, ama onu boğazından tutup kendime doğru çekiliyorum.

-Dizlerinin üzerine çök, kardeşim.

Dediğimi yapacak, gözleri kısılıyor ama ağzında bir gülümseme var. Yine de bırakmıyorum ve dizlerinin üzerine çökemiyor çünkü çökerse elimde boğulacak.

-J," diye fısıldıyor ama o gülümseme hâlâ orada ve şu anda benden korkmadığını biliyorum. Eskiden olduğu gibi değil.

Bu hoşuma gitti.

Ama aynı zamanda... Bundan hoşlanmıyorum.

Elimi boğazından çekiliyorum, onu döndürüyorum ve kabinin cam kapısına doğru itiyorum. Avuçlarının arasında kendini sıkıyor, nefesi hızla kesiliyor. Bir elimi ensesinde tutarak onu sabit tutuyorum, diğer elimi sırtından aşağıya, kalçasına, sonra da yukarıya, kıcının yumuşak etini hissederek gezdiriyorum.

-İç çamaşırı giymiyorsun," diye fısıldıyorum, kendimi ona yaklaştıırıp kapıya yaslarırken etini yoğuruyorum.

-"Hayır," diye kabul etti. Çünkü bu sabah ağabeyimin beni götürmesini istedim. -Sesi somurtkan, sanki şımarık bir veletmiş gibi, ki öyle.

Gölüyorum, kalçalarının arasına uzanıyorum, tüm elimle cinsel organını kavıyorum.

-Peki sen istiyor musun? -Ona bakmak için geri adım atarak soruyorum. Gömleğini yukarı doğru itiyorum, yerinde tutarken boynunun arkasına doğru tutuyorum.

Omurgasının yumuşak kıvrımını görüyorum. Onu parçalara ayırmak istediğim onca zamanı düşünüyorum, ama şimdi? Şu anda, ona tam olarak istediği şeyi vermek istiyorum.

"-Mmhmmm," diye mırıldanıyor, yanağını bardağın kenarına dayamış.

-Göster bana," diye alay ediyorum onunla, "Eğil ve kardeşini nerede istediğini göster bana, kız kardeşim.

Sertleşir gibi oluyor, sırtındaki kaslar seğiriyor ama sonra dediğimi yapıyor. Eğildi, elime doğru hafifçe geri çekildi, başı hala cama dayalı, ama şimdi daha iyi erişimim var.

Şimdi görebiliyorum.

Ve, kahretsin, mükemmel.

Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki duyamadığıma şaşıyorum, ama parmağımı onun sıkı seksine soktuğumda, etrafımda sıkıldığını hissettiğimde, onunkinin de aynı hızla attığını hayal ediyorum.

Adımı haykırarak inliyor.

-J," diye soluyor, ben tekrar geri çekilirken, elim omurgasından aşağı kayıyor, yumuşak pembe dudaklarını görebilmek için çenemi eğiyorum, parmağımı dar deliğine kaydırıyorum.

"-Kız kardeşimin mükemmel bir amı var," diyorum ve bana doğru geri adım atarken bir parmak daha ekliyorum. Ne yazık ki o da küçük bir sürtük.

Tekrar sıkıyor ve bu sefer parmaklarımın etrafında lanet bir mengene gibi hissedebiliyorum. O bir fahişе olabilir, ama hala çok sıkı.

- "Ben senin fahişenim," diye fısıldıyor, elleri hâlâ camın üzerinde, aşağı kayıyor ve iz bırakıyor. Ben senin fahişenim.

Diz çöküyorum, parmaklarımı içinden çekiyorum ve kıcını tutuyorum. "Evet?" diye sorarken nefesim onun seksini yakalıyor. -Dilim çok yakın ve çok güzel kokuyor.

Çok iyi.

Ama tekrar duymak istiyorum. Onu ödüllendirmeden önce, bunu duymak istiyorum.

- "Evet, J," diyor sesinde yalvarır gibi bir iniltiyle.

- Benim misin yoksa onun mu? - Hırlıyorum, sonra dişlerimi sırtının yumuşak etine geçiriyorum.

Geriliyor, inliyor. Geri çektiğimde dişlerimin izlerini görüyorum, etinde kırmızı ve kızgın.

Elini kalçalarının arasına kaydırıp kendi klitorisini ovuşturuyor ama ben bileğini tutup elini çekiyorum.

- "Bunun için cezalandırılacaksın," diyorum ve o cevap olarak akıllıca bir şey söyleyemeden, tüm vücudunu yalıyorum, topraksı tadın ve adımı tekrar inleyişinin tadını çıkarıyorum.

Ama söylediklerimde ciddi dim.

Bunun için cezalandırılacak.

- Benim için dizlerinin üzerine çok Sid. - Ayağa kalkıyorum ve o da aynısını yapıyor, dönüp bana doğru tereddütlü bir adım atıyor, yüzü kızarıyor, gömleğim vücudundan aşağı düşmüş. Dizlerinin üzerine çöküyor ve tahta kalasların kemiklerinin altında sert olduğunu biliyorum ama umurunda değil. Onun da umurunda olduğunu sanmıyorum. Gömleğini çıkar.

Bana belli belirsiz bir gülümseme sunuyor, sonra kollarını vücuduna doğru uzatıyor ve gömleğini çıkararak küçük, yuvarlak göğüslerini serbest bırakıyor. Teninde damgalanmış ismim ortaya çıktı.

Gömleğini çıkarıyor, dizlerinin üzerinde bir sonraki talimatı

bekliyor. Ona gülümsüyorum, başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum.

-"Ne kadar iyi bir kız," diyorum, "Kardeşine hizmet etmeye çok hazır.

-

Yüzü kıpkırmızı, meme uçları sivri uçlara dönüşüyor, başparmağımı güzel pembe ağzının üzerinde ileri geri gezdirirken ağzı açık. Ama kardeşinden çok uzun zamandır uzaktasın, abla. -Sesim daha sert, sikim daha sert ve onun şortumdan çıkmaya çalıştığını görebildiğini biliyorum. Ve senin için olmayan çok fazla yatakta yattın.

O tepki veremedi elimi yüzünden çekip başını döndürecek kadar sert bir tokat atıyorum.

Yumuşak bir inilti çıkarıyor, çenesini esnetirken kendi eli yüzünün yanına geliyor.

Tatmin duygusu içimde dalgalanıyor ve böylesine şımarık bir velet üzerinde bu kadar güçlü olmanın tadını çıkarıyorum. *Sevdiğim kız.*

-Bana bak," diye emrediyorum ve yavaşça başını çeviriyor, gözleri kızgın bakıyor, elini yumruk yapıp yanına bırakırken yüzünde benim izim var. Tek istediğim seni sevmekti bebeğim. *Seni sevmeme izin verecek misin?* -Başımı *eğip* ona gülümsedim. Sanki bana cevap vermek istiyormuş gibi bir kaşını kaldırdı, ama iyi bir kız olarak söyleyeceğim aptalca şeyi yuttu. Onun yerine başını salladı. İyi kız, tatlım. Ben senin kardeşinim ve bilirsin kardeşler birbirini *çok* sever. -*Ve* hiçbir uyarıda bulunmadan ona bir tokat daha atıyorum, başı bir kez daha yana dönüyor.

Gözlerini sıkıca kapatıyor, yüzüne tekrar dokunuyor ve sanırım yanağından süzülen bir damla gözyaşı görüyorum.

Güzel.

Onunla oynamıyorum.

Bu sefer iyileşmesini beklemedim. Onun yerine uzanıp elini yanağından çekiyorum. Meydan okuyan gözlerle bana bakıyor, gözyaşları yüzünden akıyor ve alt dudağı titriyor.

Daha da yaklaşırken avucumu ters çeviriyorum.

-Bunu görüyor musun? -Başparmağımı kanlı yara izinin üzerinde gezdirirken ona kendi elinin içini gösteriyorum. Yutkunuyor, gözleri eline sabitleniyor, sonra tekrar bana bakıyor. Yavaşça başını sallıyor ve gözlerindeki endişeyi görüyorum. Bu hoşuma gidiyor. Bu benim için bir bok ifade etmiyor," diyorum, tırnağımı avucuna batırıyorum ve nefes alışını dinliyorum, elimi görünce yüzü kızarıyor. Bu benim için bir bok ifade etmiyor ve senin için de bir bok ifade etmiyor, anladın mı?

Bana cevap vermiyor.

Yaklaşıyorum, dizimi göğsüne degecek şekilde kaldırıyorum, sert meme ucu tenime değiyor. Sanırım tehdidimi anladı.

Ağzını kapatıyor ama gözlerini kocaman açıp yükselen güneşin altında parlatarak başını sallıyor.

Başparmağımı yara izine bastırıyorum, ne olduğunu hatırlayınca midem bulanıyor.

Koagula. Bağlamak için. Ama kana ve yara izine ihtiyacımız yoktu. Daha konuşmadan benim olmuştu.

-Lilith ve Lucifer," diye alaycı bir şekilde fısıldıyorum. Boştaki elimi boğazına dolayarak başımı ona bakmak için eğdiğimde çenesinin sıkışmasını izliyorum. Lanet olası *saçmalık*.

Kadının elini bıraktı, boğazından yakaladı, ayağa kaldırdı ve bir gümbürtüyle arkasındaki cam kapıya doğru itti.

Elleri ön koluma uzanıyor, nefes alış verişini onu telaşlı bırakıyor. Hâlâ korkmuş görünüyor ve bu hoşuma gidiyor.

Başparmağımla dudaklarında iz bırakarak ona gülümsüyorum.

-Tüm bunların saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Önemli olan tek şeyin *vücuduna* kazınmış olan benim *adım* olduğunu biliyorsun, değil mi?

Tükürüğünü yutuyor, yüksek sesli, ağır nefesler ağzını dolu ve güzel bırakıyor. Ona yaklaşıyorum, yüzüne.

-Ağabeyinden başka kimseyle birlikte olmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi tatlım? -Parmaklarım teninde daha derinlere iniyor, ama o benimkileri bırakıyor.

Sanki onu bilinçsizce boğmamı ister gibiydi.
Sanki onu öldürmemi istiyormuş gibi.

Bunu istemiyorum.

Beni mahvettiği tüm yolları görmesini istiyorum. Bana karşı işlediği tüm günahları. Beni kırdığı tüm yolları, ama onu *gerçekten* incitmek istemiyorum.

Tutuşumu gevşetiyorum ve nefes alıyor, ellerini kollarımdan aşağı, omuzlarımdan üzerinden kaydırıyor, bana masaj yapıyor. Bana asılıyor.

-"Evet." Nefes alıyor, başını sallıyor, "Evet."

Kalbim kabarıyor, bacağımla onunkinin arasına bastırırken kanım ısınıyor. Tekrar nefes nefese kalıyor, yanakları kızarıyor, bir tanesi hala elimin kızarıklığını yüzüne taşıyor.

-Bana cevap verdiğin onca zaman? Benden nefret ettiğin onca zaman? Elim boğazındayken seni böyle almamı istediğini biliyorum. -Yakınına eğilip bir elimle yüzünü kavıyorum. Çenesi titriyor ve içimden öfke akıyor. Öfke şehvetle birleşiyor, özellikle de gözleri elime kaydığında ve bakışlarındaki acıma titreşimini gördüğümde. Bana öyle bakma bebeğim," diyorum, ağzım onunkinin üzerinde gezinirken, yumuşak nefesini dudaklarımda hissederken sesim aldatici bir şekilde yumuşak. Bu bende seni öldürme isteği uyandırıyor.

- "J," diye fısıldıyor tekrar gözlerimin içine bakarak, "beni incitmek istemezsin. -Ama *bunu yapmamı istediğini biliyorum.*

Onu kapıdan uzaklaştırıyorum ama tekrar geri itiyorum, kafası cama çarpıyor.

-Hayır mı? -Kontrol ediyorum, çünkü benim de istediğimden oldukça eminim. Parmağımı çenesinde gezdiriyorum, dokunuşumla irkilmesini izliyorum. Karnına bakıyorum, bana bakarken gözlerinin kısıldığını görmekten memnun oluyorum. Ne düşünüyorsun, ha? Sence bu boku bitirmeli miyiz, baştan mı başlamalıyız? Seni hamile *bırakayım.* - Yaklaşıyorum. Hareket edemiyor. Parmaklarım boğazını sıkıyor, nefes alamıyor.

Gömleğinin altına uzanıyorum, elimi kalçasında gezdiriyorum, iki parmağımı ıslak seksine bastırıyorum ve gözlerinin kapanışını izliyorum.

Gülüyorum, dilimi dudaklarında gezdiriyorum.

-Evet, canını yakmamı istiyorsun. Seni kanatmasını istiyorsun. *Onunla bağlarını sonsuza dek koparmak istiyorsun.*

Gözlerini açtığı anda elim hala boğazındayken içinden çıkıyorum.

Şortumun altında, penisim onun için ağrıyor.

Cevap beklemeden onu kaldırıyorum ve bacakları etrafımı sarıyor, içine doğru itiyorum, bunu yaparken inliyorum, her itişimde onu cam kapıya doğru itiyorum.

Kolları omuzlarıma dolanmış, ben onu sikimin üzerinde aşağı yukarı zıplatırken kaşları benimkilere yapışmış.

-Beni hep istedin, değil mi bebeğim? -Elleri yüzümü kavrarken soruyorum, dudaklarından küçük iniltieler kaçıyor.

- "Evet," diye fısıldıyor, inlemeleri ve sikime doğru kayan sıkı seksi gözlerimin neredeyse sikimin içinde yuvarlanmasına neden oluyor.

Her zaman, J." Nefes nefese kalıyor, ben onu içime çekerken nefesi ağzımı havalandırıyor.

Sırtını tekrar tekrar cama çarpıyor, başını da çarpıyor ve ben bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. O da umursamıyor.

Çürüklerle kaplı olacak, ama bunun yeterli olduğundan emin değilim.

Boğazına da dolanmasını istiyorum.

Ona nasıl sahip olduğumu görsel olarak hatırlatacak bir şey daha istiyorum.

Elimi boğazına doluyorum, başını cama vuruyorum. Çenesini yukarı kaldırıp gökyüzüne bakıyor, ben içine girerken gözleri kapalı.

Çok yaklaştım.

Çok yakın.

İçine girerken parmaklarımı kıkına sokuyorum, göğüsleri gömleğinin altında zıplıyor, ağzı sonuna kadar açık ama hiçbir şey çıkmıyor çünkü nefes alamıyor.

İnliyorum, dişlerimi alt dudağına batırırken başını aşağı çekiyorum, boğazını kavrayışımı gevşetiyorum, böylece ağzımdaki kanın tadını alırken soluğunu duyabiliyorum ve acı içinde etrafımda kenetleniyor.

İçine boşalıyorum, döllerim boşa gittiği için yine kızgınım. Çünkü onu hamile bırakamam, vücudunu mahvedemem, *onun zaten yaptığı* gibi değil.

Zor nefes alıyor, gözleri benimkilere bakıyor, onu cama doğru tutarken elleri yine yüzümü kavıyor.

Sorun yok.

Sana katlanamayan iki kişi tarafından büyütülmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bunu çocuğuna yapmayacağım.

O bizim oğlumuz olacak.

Bölüm 24

Sid

Kulübenin banyo aynasındaki yansımama bakıyorum. Çürükler Boğazıma diziliyorlar ve onları gizlemek için çok az şey yapsa da atkımı etraflarına bağlamayı bitiriyorum. İstememe de gerek yok.

Kardeşimin beni incittiği diğer tüm zamanların aksine, bu sefer ben istedim. Onu her reddettiğimde hissettiği acı için beni cezalandırmasını istedim. Bunu hak etmişim. Tüm o lanet acıyı. Bunu hak ettim, onun için ve Lucifer için.

Kocamı düşünürken gözlerimi kapatıyorum, ellerim tezgâha uzanıyor, başımı eğerken fayansın etrafında kıvrılıyor.

Acaba hala Julie ile birlikte mi?

Beni düşünüyor mu? İkimizle de yattı mı? *Benden nefret ediyor mu?*

Neden kaçtığımı biliyor *mu*? Mayhem'i düşünüyorum ve umarım ona gerçeği söylemiştir. Sevdiğimi, Lucifer çok fazla. Çok fazla ve bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım.

Benim yanımda deliriyordu.

Ve çalınan mutluluk anlarımızda bile... Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Kalmak için her türlü sebebim varken neden kaçmak istiyorum. *Mutlu* olmak, hoşnut olmak benim için neden bu kadar zor bilmiyorum.

Belki de asla sürmeyeceğini düşündüğüm içindir.

Ve bunun yanı sıra... Lucifer beni bazen ne kadar mutlu etse de... diğer zamanlar cehennem gibiydi.

Elim karnıma gidiyor ve içimi yine korku kaplıyor.

Sadece Altı yüzünden değil. Burada değiller. Eninde sonunda bizi bulabilirler ama Jeremiah'ın bana dokunmalarına izin vermeyeceğini biliyorum. Onlara izin vermeyecek ve benim için savaşacak. Hepsini yok edecek.

Ama korkmamın nedenlerinden biri de o.

Bu çocuğu kendi çocuğu gibi yetiştireceğini söyledi. Bence, eğer kardeşine biraz benzerse, onu öldürebilir.

Seks hayal ettiğim her şeydi.

Ama acaba şimdi... bunu sistemimden çıkarabilir miyim?

İçimden bir ses bunu yapmama izin vermeyeceğini *söylüyor*. *Neden hep her şeyi mahvetmek istiyorum?*

Dişlerimi dudağıma gömüyorum, Jeremiah'nın bu sabah beni ısırıldığı yerdeki kanın tadına bakıyorum.

Karnımdaki adının pürüzlü derisi işaret parmağımın altına sürtünüyor.

Bir anlığına kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Eğer Lucifer onu görseydi....

Ama gitmeme izin verdi. İyileşmesine fırsat vermek için kaçtığımda, Ophelia'yla birlikteyken gitmeme izin verdi. Julie.

Ve Yeremya'nın acı çekmesine izin verdi.

Düşüncelerimden sıyrıldım, kapının kapandığını duydum.

Göz kapaklarımın ardında her şey kararmış gibi görünüyor ve gözlerim açılıyor, aynada gözden kaybolan hiçbir şey göremiyorum. Bu misafir banyosunda pencere yok, üstelik gece. Ria, Nicolas ve Jeremiah ateş yakmak için bir şeyler almak üzere az ötedeki küçük bir dükkâna gidiyorlar.

Nicolas J'yi gitmeye ikna etti, çünkü beni bırakmak istemiyordu. Ama biraz kafası iyiydi, gözleri donuktu, güzel yüzünde sabit ve kalıcı bir gülümseme vardı.

Ona sorun olmayacağını söyledim.

Şimdi, içimde huzursuz bir his var.

-Jeremiah? -Fısıldayarak kapıya doğru dönmeye başladım.

Bany

O. Ama tam bunu yaparken, bir el elime dayanıyor. parmaklarımın arasına giriyor, çıplak tenime dokunuyor.

Ürperdim, şok oldum, nefesim kesildi.

Başka bir el boğazıma uzanıyor, parmakları etrafımda sıkıca kıvrılıyor, ancak hava kaynağımı tam olarak kesmiyor.

Jeremiah'nın dokunuşuna yaslanıyorum, ama bunu yaparken içime çekiyorum.

Jeremiah'ninkine kıyasla sırtımdaki vücut farkını hissediyorum.

Arkamda yağsız kaslar var, J'nin hacminden farklı... Ve o aroma... çam.

Ve nikotin.

Nabzım hızlanıyor ve ellerimin arasındaki el karnımın alt kısmına daha sert bastırıyorum. Boğazımın etrafındaki sıkılaşıyor.

Kulağıma yumuşak, ılık bir nefes üflüyor.

Sonra kocam fısıldıyor, "Beni özledin mi bebeğim? -Ve kanım donuyor.

O geri döndü.

Bölüm 25

Lucifer

Hareket etmiyor.

Bana karşı tamamen donmuş durumda ama elimin altında nabzının boğazında attığını hissediyorum.

Karnının hafifçe şiştiğini, ince parmaklarının altımda olduğunu hissediyorum. Lavanta kokusunu içime çekiyorum, bunu yaparken neredeyse inliyorum. Kalbim ağrıyor, kendi nabzım göğsümde dengesiz atıyor. Ağzım kurudu ve nefesim kesildi.

Buradasınız.

Kollarımda.

Bir aydan fazla bir süredir onsuz yaşamaya

çalışıyorum. Bir aydır onu unutmaya çalışıyorum.

Aklımdan hiç çıkmadı. Dün gece bile, başka birinin dudakları sikimin etrafındayken. Sikimin üzerinde başka bir kızın seksi varken.

Onu düşünmeyi hiç bırakmadım.

Bu karanlık banyoda, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki ikimiz de uzaklara gitmişiz, yalnız zaman geçirmişiz ve şimdi yeniden bir araya gelmişiz, yeniden mutluyuz.

Ama biz değiliz.

O. O. Öyleydi.

-“Çok sessiz,” diyorum kulağının kabuğuna doğru fısıldayarak. Küçük bedeninden bir ürperti geçiyor ve gülümseyerek onu öne doğru çekiyorum, böylece kalçaları karanlık banyodaki tezgâha dayanıyor.

Koridordan gelen seslerin gürültüsünü duyuyorum ama neyse ki kelimeleri çıkaramıyorum, muhtemelen o da çıkaramıyor.

Şu anda *ellerinde* olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama umurumda da değil.

-Sana dokundu mu bebeğim? -Göğsünün zonkladığını, karnının ellerimizin altında yükselip alçaldığını hissederek soruyorum.

Bebeğimiz hakkında.

-Kötü bir kız mı oldun Lilith?

Bana cevap vermiyor. *Tabii ki vermez, çünkü karım hakkında bildiğim bir şey varsa, o da her zaman kaba olduğudur.*

-Mmm? -Israr ediyorum, ağzımı çenesinde gezdiriyorum ve kollarımda nasıl titrediğini tadıyorum. Seni almama izin verdin mi aşkım?

Kulağını ısıriyorum ve parmaklarım boğazını sıkarak onu uyarırken inliyor. *İlginç.* Gitmeden önce bu kadar kırılgan değildi.

Tabii... Onu ormanda bulduğum zamanı düşününce midem bulanıyor. Boğazındaki çürükler.

Ama hayır.

Sadece onunla gerçekten yatmış olsaydı onlara sahip olurdu ve bundan daha iyisini bildiğini biliyorum.

Ben öyle yapmazdım.

Ama ben yaptım.

Bana hala cevap vermiyor ve ona sormaya başladığımdan beri ilk kez, sadece bunun doğru olmadığını söylediğini duymak istediğim için, bir

cevabın ne olabileceğine dair bir endişe.

Ben öyle olmayabilirim ama o sadık. O beni
seviyor.

Beni seviyor, değil mi? Kalbimi böyle kırmazdı. O
Nefes almasını istedim. İyileşmesini. Yardım almasını.

Yapmadım, ama o bunu bilmiyor.

Nerede olduğumu bilmiyor. Ne yaptığımı.

-Bebeğim," diye uyarıyorum, ellerinin onun üzerinde olduğunu
düşündükçe midemin ters döndüğünü hissediyorum. Onun içindeki üyesini.
Benim lanet bebeğime hamileyken parmakları boğazında.

-Sana ne yapmasına izin verdin?

Artık nefes almıyor. Göğsü eskisi gibi inip kalkmıyor ve bunun
nedeni boğazını tutması değil.

Çocuğuma hamile.

Tüm kavgalarımıza, aşk olduğuna inanmak istediğim kırık bir pakete
sarılmış tüm nefret ve küçümsemelerimize rağmen, onu *gerçekten*
incitmezdim. Şimdi olmaz. Bu şekilde değil.

Ama eğer onunla yattıysa... eğer *bunu yaptıysa*...

Nefes alıyor, bunu yaparken neredeyse nefes nefese kalıyor, boğazı
parmaklarımın altında hareket ediyor.

Koridorda ağabeyimin sesini duyuyorum. Sanırım adımı söylüyor.

Kasılıyor, eli artık altımda değil, beni sıkıca kavrarken ön koluma
gidiyor. Korkmuş.

Onun için korkuyor.

-Ona ne yaptılar?

Onu serbest bırakıyorum, sonra parmaklarımı saçlarına batırıp etrafında döndürüyorum, kapıya doğru itiyorum, gerçekten canını yakmamak için elimle başını kucaklıyorum. Kapı duvara çarpıyor ve usulca tıslıyor, ellerimden biri göğsüne dayanmış, diğeri hala saçlarına dolanmış.

-"Sana daha önce de hoşgörölü davrandım bebeğim," diyorum, onu kapıya doğru bastırırken bedenim onunkini cüceleştiriyor. Öz kardeşinle yatmana izin verdim. Sana alan verdim. Lütuf. *Bağıslama*.

Saçlarını geriye doğru çekiyorum, böylece karanlıkta onu göremesem de boğazı sıkılıyor. Umurumda değil. Umurumda bile değil.

Görmeme gerek yok. Aslında, şu anda görmesem daha iyi.

Koridorun sonundan biri yine adımı çağırıyor.

Sid beni onun üzerinden itmeye çalışıyor, elleri pazularıma dolanıyor ya da dolanmaya çalışıyor.

Ama beni hareket

ettiremez. Ona

ulaşmayacak.

Şimdi
olmaz.

Hiçbir
zaman
da.

-Soruma cevap ver yoksa onu öldürtürüm. Bu sözler ağzımdan hırıltıyla çıkıyor ve tırnakları siyah tişörtümün altındaki pazularıma batıyor.

-Bırak beni Lucifer," diye hırılıyor ama öfkesinin içine panik sızıyor. Bunun benim için olmadığını biliyorum.

Onun yüzünden.

Sırtını tekrar kapıya dayadı.

-Cevap ver, lanet olası! -diye bağıriyorum, saçlarını o kadar sert geri çekiyorum ki gözlerinin yaşardığını biliyorum. İnliyor,

Hâlâ beni itmeye çalışıyor ve oturma odasından bir gümbürtü daha geliyor, gözlerimi deviriyorum, gözleri karanlıkta beni görmüyor. Ön kolumu boğazına bastırıyorum, vücudum neredeyse onunkiyle aynı hizadayken onu hareketsiz tutuyorum. Eğer bana cevap vermezsen, *o ölecek*.

- "Hayır," diye fısıldıyor karanlıkta sessizce, "onunla yatmadım."

Boğazındaki baskıyı bırakıyorum, parmaklarımı kafa derisinde gezdirirken saçlarını serbest bırakıyorum. Boynuna doğru. Ona masaj yapıyorum.

Rahatlama, sıcak bir karşılama gibi üzerime çöküyor.

Eğer onunla yatmadıysa, eğer o parçasını benim en kötü düşmanıma vermediyse, o zaman bununla yaşayabilirim. Bununla başa çıkabilirim.

Tamir edebilirim.

- Hayır mı? - diye soruyorum, eğilip ağzımı onunkine değdiriyorum. Nefesi sıcak, serin ve canlı, dudaklarımı okşuyor ve bu rahatlama damarlarımda patlıyor gibi görünüyor. Değil mi bebeğim? Bunca zamandır hep benim miydin? - Son soruda sesim neredeyse kesiliyor ama umurumda değil.

Benim en kötü halimi

gördü. En iyimi de.

O her şeyi gördü. Onun için ne kadar zayıf olduğumu duyması umurumda değil.

Onun yüzünden ne kadar zayıf olduğumu.

- "Evet," diyor yumuşak, pelüş dudakları dudaklarımı okşarken. Evet, Lucifer.

Adımı söylediğini duymak beni aynı anda hem sertleştiriyor hem de yumuşatıyor. Onun için sertleşiyorum, sikim ellerimi onun üzerinde tutmak için ağrıyor. Ağzına. *Onun* için. Ve yumuşak, çünkü bu kelimelerle eriyorum.

Aynı anda hem eriyorum hem de boğuluyorum, ateş ve buz gibi, çünkü o benim.

O hala benim kızım.

Lanet karım.

Ophelia'ya yaptığım her şey için özür dilerim. Ondan. Julie. *Maverick*. Şimdi düşününce bile midem bulanıyor. Umarım Şeytan anlar. Ona her şeyi anlattığımda, çünkü anlatmak zorundayım, bilmeyi hak ediyor, umarım beni affeder ve...

- "Bir bakayım," diyerek düşüncelerimi böldü. Bana neden burada olduğumu hatırlatıyor. Bunun bir toplantı olmadığını. Onu incitmeye cüret etme. -Sesi bir fısıltı ve sözleri bir yalvarış.

Öfkem geri dönüyor ve buraya gelirken, benzin istasyonunda işemek için durduğumuzda çektiğim satırlardan pişmanlık duyuyorum. Mav ayık olduğumu sanıyordu.

Buraya gelirken bir bok almadığımı sanıyordu. O bir salak.

Nabzım *çenemde* atıyor ve Sid'i kapıdan uzaklaştırıyorum. elini çekip arkamdan sürükledim.

- "Bana ne yapacağımı söyleme," diye mırıldanıyorum, omzumun üzerinden karanlığa bakarak. Gözlerindeki parıltıyı görüyorum ama başka bir şey görmüyorum. Karar vermeyi bıraktın.

Bölüm 26

Sid

Oturma odasında enkazdan başka bir şey yok. Kanepe Sandalye devrildi, sandalye devrildi. Yerde bir şişe votka kırılmış, alkolün keskin kokusu odayı kaplıyor, tıpkı korkunun ağzımı kaplaması gibi.

Yapabildikleri için mi yaptılar? *Size zarar verdiler mi?*

Lucifer elimi sıkıca kavıyor ve kemiklerimin ağrmasına neden oluyor. Zar zor fark ediyorum. Paniğimin derinliklerinde donuk bir sızı sadece.

Şimdi sessiz ve kapalı perdelerin ötesinde karanlık parçalar görüyorum.

Lucifer beni kapıya doğru itiyor ve siyah terliklerime takılıp düşüyorum ama sonra arkasını dönüyor.

Bunu görebiliyorum.

Bir aydır ilk kez görüyorum.

Korkunç görünüyor.

Güzel mavi gözlerinin altında koyu gölgeler var. Yanakları En hafif tabiriyle zayıf, normalde olduğundan daha belirgin. Siyah bukleleri biraz daha uzamış, kulaklarını geçmiş, dağınık ve karışık, bir tanesi bir gözünün hemen üzerine düşüyor. Her zaman çok solgundu, ama damarları derisinde o kadar belirgin ki, kasları bırakmadan önce olduğundan daha zayıf.

Ona baktığımda nefes alamıyorum.

Burnundan sümük akıyor ve elinin tersiyle siliyor.

Midem çalkalanıyor. Hâlâ tüketiyor. Yaklaşıp neredeyse büyümüş gözbebeklerine iyice baktığımda midem bulanıyor.

Durmayacak.

Geri dönememem için bir sebep daha. Jeremiah'ı kurtarmam için bir neden daha.

Bunu yapamam.

İnkâr ediyorum, korkum üzerime baskı yapıyor ve boğazımı kapatıyor. Ona her şeyi, her şeyi anlatmak için ağzımı açıyorum ama sonra gözlerinin alnımdaki küçük yara izine kaydığını, kaşlarının çatıldığını görüyorum.

Ama bakışlarını indirmeye devam ediyor.

Boğazıma.

Yüz hatlarında ölümcül bir öfke dolaşıyor gibi. Çenesi gergin, dolgun dudakları bir çizgi halinde bastırılmış, kaşları çatılmış.

Atkı takmadığını, sadece siyah gömlek, siyah pantolon ve siyah Converse giydiğini fark ettim.

Ama mendil yok ve benimkini çekip beni kendisine doğru sürüklerken, tam olarak anlayamadığım bir batma hissine kapılıyorum.

Bağlanmamak üzerine. Şu

anda değil.

Ve beni ayağa kaldırırken boğazımda ne gördüğünü nihayet anladığım gerçeği, ayak parmaklarım yere zar zor değiyor. Gözlerinde tiksintiyle bana bakıyor, sanki üzerime tükürmek istiyormuş gibi. Sanki benden nefret ediyormuş gibi.

Omuzlarına yapışıyorum ama o çenesini sıkarak reddediyor.

-Sakın bana dokunma.

- "Siktir git," diye homurdanıyorum, gitmesine izin vermiyorum, tırnaklarımı ona geçiriyorum. Siktir *git*.

Nerede o? Kardeşim nerede? Ria? Nicolas? Lucifer gülümser.

-Gerek yok, bebeğim. Biri öne çıktı. -Gözleri
Bunu o mu yaptı? Sana elini mi sürdü?

Ona zaten yalan söyledim. Eğer *kardeşimi* alabilirsem, bunu tekrar tekrar yapacağım.

-Hayır," diye fısıldıyorum, bunu yaparken midemin çalkalandığını hissediyorum.
Ben yine yalan söylerken. Ve sonra biraz daha. O değildi. O...

Beni daha da yaklaştırıyor ve yutkunuyorum, atkı boynuma dolanıyor, düğüm daha da sıkılaştıkça boğazımı sarıyor, ucunu tutuş şekli boğulmamı sağlıyor.

-Bana yalan mı söylüyorsun? -diye sorar, sesi alçaktır. Her zamankinden daha boğuk. Lezzetli, hırıltılı ve çok kızgın.

Ellerimi omuzlarından çekiyorum, nefes alabilmek için mendili uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyor, burun delikleri açılıyor, burnundan daha fazla mukus damlıyor, güzel dudaklarının cupid'in yayının üzerine.

-Hayır," diyorum pişmanlığımı yutkunarak. Öfkemi, böylece onu bulabilirim. Hayır, istemiyorum Lucifer. O...

-Sana kim dokundu? -K a v r a y ı ş ı n ı gevşetmeden hırlıyor. Kim?
Sikeyim.
Sen. Sana dokundu mu?

Zihnim çıldırıyor, bir an içinde birini düşünmeye çalışıyorum. Birini. Kardeşim ya da Nicolas dışında biri.

-Adamlarından biri... bir tartışmaydı ve o...

Lucifer beni bırakıyor. Bir adım geri çekilip yere bakıyor.

-Bana yalan mı söylüyorsun?

Dişlerimi sıktım, öfkemi tekrar yutmaya çalıştım. Ama az önce beni aldattığını itiraf etti. Artık neden yalan söylediğini bilmiyorum.

-Seni bok parçası. -Bu sözleri hırıldayarak söylüyorum, ona yaklaşıyorum.

Beni *aldattın, bana yalan söyledin* ve birlikte olduğumuz süre boyunca *bana bok gibi davrandın!* -Bu ne *cüret, tabii ki o yaptı!* -Başını kaldırdığını görüyorum, acı bir gölge gibi yüzünü kaplıyor. Beklemedin ki! Julie'nin evindeydin! -Sanki bildiğime şaşırmış gibi göz kırpmıyor. Sözlerimi inkar etmeyince midem bulanıyor. Siktir git. Onunla üç kez yattım ve sen bunu hak ettin!

-Avucumu göğsüne vuruyorum ve irkiliyor, hala bana bakıyor. Ona tekrar vuruyorum, "*Senden nefret ediyorum, lanet olsun. Neden buradasın?*" -Çılgılık atıyorum, elim bu sefer boğazına gidiyor, yüzüne yaklaşıırken tırnaklarımı batırıyorum ve o geriye doğru yürüyor, duvara yaklaşıyor.

-Neden buradasın? Neden beni terk etmedin? -Ona sert bir tokat atıyorum ama o kıpırdamıyor bile, sadece burun deliklerini açarak bana bakıyor. Neden buradasın ve *Jeremiah nerede?*

Dakikalar geçiyor. Elimi

bırakıyorum.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz.

Sonra bana tokat attı.

Ses oturma odasında yankılanıyor. Arkasından hiçbir şey gelmiyor. Donup kaldım.

Felçli.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Seks yapmadığımız zamanlarda.

Ağzım açık ve ellerim iki yanımda ona bakarken nefes bile almıyorum. Dengesiz hissediyorum çünkü bunu yapmış olmasına imkân yok.

Daralmış gözlerle bana bakarken dudakları bükülüyor.

-Bana yalan söyledin. Bana *yalan* söyledin.

Göğsü hızla inip kalkıyor, elleri yumruk oluyor. Bana tokat attığı yeri hâlâ hissedebiliyorum.

Ve Jeremiah da, bugün erken saatlerde. Ama bunu ben istedim. Buna izin verdim.

Bu... bu farklı.

Bu, asla geçmemesi gereken kanlı bir çizgi, ancak son aylarda bu onun işi gibi görünüyor.

Geri dönüş yok.

Olsa bile bunun bir önemi yok. Elimi yüzüme götürdüm.

-Bakayım. Hemen şimdi Lucifer, yoksa sana *asla* geri dönmem.

Tehdidime güleceğini düşündüğüm gibi gülmedi. Onun yerine gözleri kısıldı ve kaşları çatıldı. Ve onun için üzüldüm.

Şu anda onun için üzülüyorum. Beni özlediği tüm yollar için. Ama Jeremiah'ın bana ne söylediğini hatırlıyorum.

Lucifer o kafeste olduğunu biliyordu.

Elinin titremesi. Delirmiş gibi. *O tam olarak*
Ora
da.

Lucifer buna yardım etti.

-"Öyle deme," diye fısıldıyor düşüncelerimi bölerek. I yatacaksın. Ve sen gerçekten... sen onunla yatmadın.

İçimde tutmaya çalıştığım öfkeye rağmen kalbim acıyor. Yine de gözlerim kapıya kayıyor, kardeşimin nerede olduğunu merak ediyorum. Ona ne yaptılar? Ona ulaşmalıyım.

Bunu görmem gerek.

-Seni terk ettiğim için kendimden nefret ediyorum. -Kelimeler aceleyle dökülüyor ve Lucifer gözlerini açıp dudaklarını ayırırken şaşırdığını biliyorum. Çok şaşırdım.

Ben elimi indirirken o uzanıyor ve elini nazikçe yüzüme götürüyor. Başparmağını bana tokat attığı yerde gezdiriyor.

Derin bir nefes alıyorum, her şeyi dışarı çıkarmak istiyorum. Kardeşimi bulmak istiyorum.

-Ama benim için güvenli olmadığını biliyordun?

-Dur. -Başını sallıyor ve beni tamamen içine alacak kadar geri çekiliyor. Gitmek için bahanelerini istemiyorum. Bunu neden yaptığını biliyorum.

Ona bakarken dişlerimi sıkıyorum, düşündüğü şeyin çok yanlış olduğundan eminim.

-Kanlı kâbuslar mı? Benim acım mı? Dayanamadın," diyor, sözleri bir hırıltıdan biraz daha fazlası. Benim de senin kadar acı çekmeme dayanamıyorsun, lanet olsun. -Bu sözler karşısında göğsüm sıkışıyor. Her zaman onun dağılmakta olduğunu biliyordum ama elimde değildi çünkü *ben de öyleydim*. Peki ya daha fazlası? *Ondan* uzak kalmaya dayanamıyorsun. Sana tasma takmış. -Eli yüzümden boynuma doğru kayıyor ve ben nefesimi tutarak kaskatı kesiliyorum ama o fazla baskı uygulamıyor. Eline, boynuma bakıyor ve gözlerindeki tiksintiyi görüyorum. Ona bağımlısın ve o sana doyamıyor.

-Bu değil.

-Kapa çeneni, Sid. Daha konuşmam bitmedi. -Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama eli yüzümden ayrılıp koluma gidiyor ve kolumu sarıyor.

Biceps-. Burada işimiz bitmedi.

-Lucifer, çek ellerini.

-Yakın. *La. Lanet olsun. Mouth.* Hayatında bir kez olsun beni dinleyeceksin, anladın mı?

Tırnaklarım gömleğinin içinden göğsüne batarken ona bakıyorum. Dişlerimi sıkıyorum, hiçbir şey söylemiyorum. Eğer bana bağırarak istiyorsa, bu sadece neden gittiğimi hatırlamama yardımcı olacak. Bunun neden devam edemeyeceğini.

-Canını yakacak Sid. Canını *fena yakacak*. Canını yaktığında, koşarak bana dönmek isteyeceksin. Ama şöyle bir şey var bebeğim. -Gülümsüyor ve başım dönüyor, elleri olmadan bayılacakmışım gibi hissediyorum. Boğazımdaki bile. Tanıdık bir şey var.

Bir tür hastalıklı teselli.

-Artık seni

istemiyorum. Ağzım

kurudu.

-Senin lanet oyunlarından bıktım.

Düşünemiyorum.

-*Senden* bıktım.

Ağzımı açıyorum ama bana bakıyor ve hiçbir şey söylemeden beni susturuyor. Sözünü kesmeyeceğimi anladığında, bıçağı kalbime saplayarak konuşmaya devam ediyor.

-Onunla yatmaya devam edebilirsin. Sadece sana sahip olmak istediğini bilerek onun için diz çökmeye devam et....

-Peki sen ne istiyorsun? -Ağzımı daha fazla kapalı tutamayarak bağırıyorum. Onu itiyorum ama o lanet bir duvar gibi kıpırdamıyor. Kolumdaki, boğazımdaki tutuşu daha da sıkılaşıyor. Bana karşı ne hissettiğini sanıyorsun, Lucifer? -Beni öldürmek ister gibi bakıyor, boynundaki damar öfkeyle zonkluyor. Nasıl olduğumu sormadın. Lanet olası oğlunu sormadın....

-Sahip olmak istemediğin mi? -Gözlerini devirerek homurdanıyor.
-. Bu işi bitireceksin Lilith, bitirecekmişsin gibi davranma. Aslında, bence onu sadece bunun için sakladın. Sırf sana geri dönsün diye. Ama buraya seni geri almaya gelmedim. Hayır, seni özgür bırakıyorum. - Beni bırakıyor, geri çekiliyor ve ellerim yanlarıma düşüyor, artık onun sert göğsüne dayanmıyor. Omuz silkerek kollarını kaldırıyor. Yap şunu, bebeğim. -Bana soğuk bir şekilde gülümsüyor. İşim bitti. Sana yardım etmeye geldim. Ama buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.

Bir adım daha geri atıyor ve ben ona doğru koşmak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Böylesi daha iyi. Neye inanmak istersem isteyeyim, biz asla birbirimiz için yaratılmadık. Bir zamanlar inanmak istediğim şeye. Bunun için çok kötüyüz. Bu işi yürütebilseydik tüm dünyayı ateşe verirdik.

Ama onunla birlikte yanacaktık.

-Yeremya nerede? Peki ya Altı? -Bundan sonra ne olacağını merak ederek soruyorum. Beni öylece bırakamaz, bunu ikimiz de biliyoruz, tabii bir şeyleri düzeltmediyse ve gerçekten bu yüzden buradaysa. Ama beni kendi evimden çıkarma şekilleri, *hiçbir şeyi* düzeltecek bir tipe benzemiyor.

Lucifer avuçlarını birbirine sürterek beyaz bir gülümseme takınır.

-Koşmaya başlasan iyi olur. -Sweatshirt'ünün cebinden bir çakmak ve bir sigara çıkarır ve sigarayı ağzına götürür. Bu konuda her zaman iyiydin.

Nefes alıyor, sigarasının ucu karanlık odada parlıyor.

-Ama arkanı kolla bebeğim. Artık bunu yapmak için yanında olmayacağım. Ve artık sadece bizi kollamak zorunda değilsin. -Burnundan duman çıkarıyor, gözleri hala benimkilere kilitlenmiş, omuriliğimden aşağı bir ürperti akıyor. Seni bekleyen daha kötü bir şey var.

Acı acı ve sessizce gülüyorum.

-Senden daha kötü bir şey olduğunu sanmıyorum Lucifer.

Gölümsüyor.

-Belki de değil. Ama ben senin yanındayken seni her şeyden koruyabilirdim, sırf bu yüzden. Şimdi..." Omuz silkiyor, sigarası parmaklarının arasından sarkıyor. Tek başınasın.

Kapıya gider ve çekerek açar. İçeri ılık gece havası, çam kokusu girer.

Onun gibi.

Onun gibi.

Omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde duman çıkarıyor.

-Sid hangi cehennemde? -Tanıdık bir sesin bağırdığını duyuyorum. Ve sesin ötesinde bir şey.

Bir motor çalışıyor. Bir minibüs mü?

Ama başka bir şey. Midemi düğüm düğüm eden bir şey.

-Onunla işim bitti ve sakın onu yanımıza almayı aklından bile geçirme. -Lucifer gözlerini kısarak konuşurken bana bakıyor. Onun vücudunun her yerinde olmasına izin verdi. -Bu sözler sadece benim için ama ayak sesleri duyuyorum. Bir aracın farlarını görüyorum ama onu göremiyorum.

Sadece ışık, kulübenin hemen önündeki ormanın içinden kör edici bir şekilde geliyordu.

Ayak sesleri yaklaşıyor.

Maverick sahneye giriyor.

Kardeşim.

Gözleri Lucifer'a takıldığında midem bulanıyor ama sonra tekrar bana kayıyor.

Bir eli küçük verandanın korkuluğunda, diğer elini yumruk yapmış halde hareketsiz duruyor. Başının etrafına bir iskelet atkısı takmış.

Boğazında yırtık siyah bir kot vardı. Siyah bir tişört dövmeli, Lucifer inceliğindeki kollarını ortaya çıkarıyor. Ama Mav'in altın sarısı bir teni ve altın sarısı saçları var.

Ve yüzündeki ters haç dövmesi başka bir gün olsa uğursuz olurdu ama şu anda ev gibi hissettiriyor.

Bir rahatlama olarak.

İşte böyle hissettiriyor.

Çünkü duyduğum o sese izin vermezdi... bunun olmasına izin vermezdi.

Ama yine duydum. Clank. Metal

metale çarpıyor gibi.

-Melek," diye fısıldıyor Mav ve kardeşinin yüzüne yaklaşırken Lucifer'in ağzından bir hırıltı çıkıyor. Sırtı bana dönük, uzun, ince parmaklarından sigara sarkıyor.

-Sana bizimle dönmeyeceğini söylemişim, Tanrı aşkına. -Mav'ı iter, eli göğsünde. Bu işi halletmek için ona ihtiyacımız yok zaten.

Maverick'in mavi gözleri Lucifer'a bakarken kısıılır. Onu bileğinden yakalar ve kenara iter.

Lucifer geriye doğru tökezliyor ve Mayhem merdivenlerden bana

doğru yürüyor. Neden bilmiyorum ama bir adım geri çekildim.

Evin dış kaplamasına dayanmışım ve tekrar duydum ki
Ses.

Metal üzerine metal.

-"Başına buyruk," diye fısıldıyorum karanlığa, o bana bakarken, deri ve marihuana beni sarıyor. Eli yüzüme, Lucifer'ın bana tokat attığı tarafa geliyor. Çenesi geriliyor ve konuşurken gözlerini kaçırmıyor ama bana sormadığını biliyorum.

-Ona zarar verdin

mi? Lucifer alay

ediyor.

-Hadi gidelim.

Maverick'in yutkunmasını, mürekkebin boğazından aşağı inmesini izliyorum. Başparmağını alt dudağında gezdiriyor. İrkildim ve nedenini unuttum.

Sonra hatırladım. O

Jeremiah'tı.

Ama Maverick'in burun delikleri açılıyor.

-Seni öldürmemi mi istiyorsun, Luce? -diye sorar ve sözlerinde hiç mizah yoktur.

-O benim lanet olası karım, neden onunla ilgilenmeme izin vermiyorsun ve lanet olası ellerini onun üzerinden çekmiyorsun....

Bir bağırış.

Kanlı bir çığlık havayı deliyor.

Sadece bir çığlık değil.

Benim adım.

Benim. İsmim.

Ağabeyimin etrafından dolaşmak için el hareketi yapıyorum, ama bileğimden tutup beni eve geri çekiyor, bana doğru geliyor ve beni taşa doğru zorluyor, başını sallıyor, gözleri... acı dolu?

-Hayır, Angel. Ona yardım edemezsin.

Avuçlarımı Mav'ın göğsüne bastırıyorum, parmaklarımın altındaki sert kasları hissediyorum.

- "İzin verin ona ulaşayım," diyorum, yana doğru ilerleyerek etrafına bakmaya çalışıyorum. Lanet farların kaynağını görmeye çalışıyorum.

Bu sesin kaynağı.

Metal. Metale karşı.

Zincir gibi.

Bir kafes.

-Ona ulaşmama izin verin," diyorum yine paniklemiş bir sesle.

Mav benden uzaklaşmıyor. Üst kollarımdan tutarak beni tekrar geriye itiyor ve omurgam evin taşına çarparak sarsılırken nefesim aniden kesiliyor.

-Ona ulaşmama izin ver! -Çılgılık atıyorum, panik beni parçalıyor. Şingirtılar daha da artıyor, sanki biri bir şeye çarpıyor... bir şeye. Hayır," diyorum Mav'a, bakışlarını tutuyorum, gözleri bana dikilmiş... Hayır, lütfen, hayır...

-Nasıl yalvardığını görüyor musun? -Lucifer homurdanır ve Maverick bakışlarını onun üzerinde tutarken Lucifer ekler, "Neden *onu* da o lanet kafese koymuyoruz?

Kalbim sıkışıyor ama o kadar hızlı atıyor ki neredeyse göğsümden fırlayacak.

-Mav, hayır, lütfen onu orada bırakma. -Tekrar dış cephe kaplamasından uzaklaşmaya çalışıyorum, ondan kaçmaya çalışıyorum, ama o daha hızlı, kolumu tutuyor ve beni geriye doğru sürüklüyor, beni geriye savuruyor, kafam evin taşına çarpıyor.

İçgüdüsel olarak elimi enseme götürerek inliyorum.

-"Lucifer iniltimi duyunca homurdanıyor ama Mav onu duymazdan geliyor.

-Hayır, Angel. Bu şekilde yürümeyecek. Çünkü bence o kötü şeyler yaptı ve kiminle çalıştığını bilmemiz gerek.

Başka bir gıcırtı. Başka bir

inilti. Lucifer gülüyor ve ben

bundan nefret ediyorum.

Ama o sesle birlikte bir şey de hatırlıyorum. Zihnim yarım saniyeliğine sessizleşiyor. Sadece bu, ama Maverick kollarımın üst kısmındaki tutuşunu gevşettiğinde, gözleri benimkileri arıyor, sanki makul olmaya çalışıyormuş gibi, *J'yi incitmesine izin vereceğim*, sahip olduğum şeyi hatırlıyorum.

O ilk güvensizlik gecesinden beri yapmayı bırakmadığım şey. Cehennemden gelen çocukla tanıştığımndan beri.

-Tamam," diyorum Mav'a, dudağımı ısırıp emin görünmemeye çalışarak. Korkmuş. Gerçekte ne hissettiğimi saklamaya çalışıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, belli ki yine kaçmaya çalışacağımdan endişeleniyor. Ama endişelenmemeliyim. Çünkü kaçmayacağım.

Çünkü beni bırakıp küçük bir adım geri çekilerek başını Lucifer'a doğru çevirdiğinde elimi pantolonumun cebindeki bıçağa götürüyorum.

Ve bana döndüğünde, bıçağı serbest bırakmış ve göğsüne doğrultmuşum.

Bir adım daha geri çekilirken gözleri açılıyor ama dudaklarında bir gülümseme var çünkü benden korkmuyor.

Henüz değil.

-"Ah, bu çok iyi," diyor Lucifer, sözlerinde bir parça mizah var. Lucifer kardeşiyle omuz omuza durmuş, sigarasını dudaklarına götürürken ikisinin arasına bakıyorum. Nefes alıyor ve ucu kırmızıya dönüyor.

Jeremiah'ın bana öğrettiklerini hatırlamaya çalışıyorum. Kafaya saldırmanın farklı yollarını. Sadece kaçmak için yeterli.

Sadece uzaklaşmak ve sonra *kaçmak* için.

Bu konuda iyiyim ama bu sefer

kaçamayacağım. Yarıшта hala yıldırım.

Ve zincirlerin şingırdadığını duyduğumda ne yapacağımı biliyorum.

Lucifer burnundan nefes veriyor, sanki cehennemden yeni gelmiş gibi görünüyor, sonra sigarasını kaldırıyor, duruşumu düzelterek saldırmaya hazırlanırken zihnimin duraklamasına neden oluyor, bıçak hala elimde aşağı doğru açılı, kanlı etine daha kolay saplanıyor.

-Lucifer başını sallayarak, "Gel buraya bebeğim," diyor, mavi gözleri eğlenceyle dolu, verandanın ışığı iri siyah gözbebeklerinden yansıyor. Bakalım ne kadar sert seviyorsun.

Sigarasının ucu hâlâ karanlıkta parlıyor ve öne doğru bir adım attığında ağzım kuruyor.

-Seni hep kimsenin göremeyeceği bir yere işaretlemek istemişimdir. - Gözleri boğazımda, elimde, yüzümden geziniyor. *Ama karnıma değil, asıl işaretin olduğu yere.* İşimizin bitmiş olması çok yazık ama yine de başkalarının seninle seks yapması için yeterince güzel olmadığından emin olabilirim.

Mav'in gözleri Lucifer'e dönüyor, dövme eli yumruk şeklinde sıkılmış.

Lucifer'in sözleri üzerine kanımdaki adrenalinin bir kısmı kaçarken, bir tanesinin tepesine bir anlığına gözüm ilişiyor.

Mav'ın elinin üst kısmında taze siyah mürekkeple yapılmış yeni bir dövme var.

Ne olduğunu anladığımda midem bulanıyor.

Benim adım.

Benim lanet adım.

Ağzım açık kalıyor ve tam ona ne zaman ve *neden* diye sormak için başımı kaldırdığımda Lucifer hareket ediyor.

Eli boğazımda, sigarası yanağımdan bir santimetre ötede, yüzüme bakıyor.

Ama ben de hareket ettim ve dikkatim dağıldığı için avantaj ondaydı, ama bıçağın ucunu boynunun yumuşak etine, hemen yan tarafına, omzunun hemen üstüne bastırdım.

Çok keskin bir bıçak, siyah gömleğinin kumaşına saplanıyor, ama kaşlarını çatıldığını görüyorum ve üzgün olduğunu biliyorum.

Parmakları boğazımı sıkıyor. Sigaranın sıcaklığını yüzümde hissediyorum.

Gözleri benimkilere sabitlendi.

Zincirlerin tekrar şingırdadıldığını duyuyorum.

Benim adım.

Bu sefer susturulmuş.

Daha yumuşak.

Uyuşturulmuştu.

-"Bırak beni Lucifer," diye bağıyorum. Maverick kımıldamadı ama bizi izlediğini biliyorum. Biliyorum ve umurumda değıl.

Benimkine yaptığı şey için kardeşinin ölümünü izlemesine izin vereceğim.

-Bunu sana yapacağım, küçüğüm. -Bu kelimeler yumuşak. Çarpık. Unutulmaz. İri mavi gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve beyazlarının ne kadar kan çanağı olduğunu görüyorum. Ayrıca uzun kirpiklerini, gözlerinin altındaki derin halkaları, yorgunluğunun işaretlerini de görüyorum.

Belki kaçırmışımdır.

Belki de ben yokken uyuşturucu kullanıyordu, tıpkı ben *oradayken* olduğu gibi.

-"Deneyebilirsin," dedi, "ama onu bırakmazsan seni *öldüreceğim*, Lucifer.

Homurdanıyor, sigarasından bir nefes çekerken soluk teninde bir gamze parlıyor.

-Hadi bir oyun oynayalım. Bakalım ilk kim ateş edecek.

-Lucifer. -Maverick'in sesi bir uyarı. Kafesin tıkırtısını tekrar duyuyorum.

Midem çalkalanıyor. Bu sefer çok zayıf bir ses, sanki kayboluyordu. *Orada kayboluyor.*

Çok korkmuş.

Öyle olduğunu biliyorum ve onu oraya koyduğu için kocamdan nefret ediyorum.

-Neden sende? Lucifer'in parmakları boğazımı sıkarken boğuk sesimle soruyorum: -Bunu ne yapacaksın?

Lucifer'in dudakları yüzünü buruşturarak gerilir.

-Ona işkence edeceğim," diye fısıldıyor usulca, sigarayı o kadar yaklaştırıyor ki irkiliyorum. Ona işkence edeceğim ve *istesen de istemesen de* seni nasıl aldığımı görmesini sağlayacağım.

Gülümsemesi daha da çarpıklaşıyor ve ucunu yüzümde hissediyorum. Beni yakmaya çok yakın.

Beni yakacak.

Bıçağı boynuna dayadım. Gözünü bile kırpıyor.

-"Ve işim bittiğinde," diye homurdanıyor, beni geri çekiyor, sigarayı hala yüzüme yakın tutuyor, sıcaklık yanağımı ısıtıyor, "işim bittiğinde, o çocuğunu deşeceğim çünkü biliyor musun *bebeğim?* Onun *benim* olduğundan pek emin değilim.

Bıçağı gömleğine, derisine saplıyorum ve tıslıyor, ama bıçağı boynuna tamamen saplayamadan benden uzaklaşıyor.

Sigara verandadaki ahşap deliklerden düşer.

Maverick'in kocama ne yapacağını görmek için beklemeyeceğim. Ne kadar zarar verdiğimi. Kaçıyorum.

Çıplak ayaklarım verandaya, orman zeminindeki yumuşak çimlere sürtünüyor ve onu görüyorum. Bir kamyonet. Aklımda sadece siyah boyası, koyu renkli camları var ve sonra ona, kamyonetin bagajına doğru koşuyorum.

Büyük ve kare bir şeyin üzerinde bir tür branda var.

Maverick'in Lucifer'a bağırdığını ve Lucifer'ın da bana hırlayarak karşılık verdiğini duyduğumda içim çalkalanıyor. Bıçak hâlâ elimde, ama kamyonetin bagajını açıp avuçlarımı içine yerleştirirken onu yere bırakmak zorunda kalıyorum ve kalbim göğsümde çok hızlı atarken ayağa kalkıyorum.

Tekrar duyuyorum.

Benim adımı.

Yumuşak, kırık bir mırıltı.

Brandayı kapıp *kafesten* sökerken korku sıcak bir dalga halinde vücuduma yayılıyor.

Tel kafes. Köpek

kafesi gibi.

Jeremiah içeride dizlerini göğsüne çekmiş, elleri önünde metal kelepçelerle bağlı, sırtı kamburlaşmış bir şekilde top gibi kıvrılmış.

Ağzında siyah bir iskelet atkısı var, bana konsantre olmaya çalışırken gözleri yarı kapalı. Yüzü şişmiş ve gözünün altında kan var. Beni gördüğünde bileklerini kafesin tellerine vuruyor.

Yine o metalik ses.

Bilinci neredeyse yerinde değil, hareketleri uyuşuk ve yavaş.

Ama tutunmaya çalış. Midem bulanıyor, orman etrafımda dönüyor ama hareket etmeliyim. Hareket etmek zorundayım ama bıçağım yok ve artık Lucifer ile Mayhem'in tartıştığını duymuyorum ve geldiklerini biliyorum. Minibüs evden sadece birkaç metre uzakta. Yine de dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarım kafesin metal parmaklıklarına sürtünerek karanlıkta mandalı arıyor.

- "Sorun yok," diyorum kardeşime, sesim titreyerek. Sorun yok, seni çıkaracağım J, sorun yok.

Kendimi zar zor duyabiliyorum ve o uyuşuk haliyle beni duyabiliyor ya da anlayabiliyor mu bilmiyorum ama onu dışarı çıkarmalıyım.

Onu çıkarmalıyım.

Onu çıkarmalıyım, lanet olsun. Çıkar şunu.

Ria nerede? Nicolas hangi cehennemde?

Parmaklarım titriyor, parmaklarım sonunda mandalı yakaladığında adrenalin hala içimde dolaşıyor.

Nabzım hızla atıyor ve ayağa kalkıyorum, gözlerim Jeremiah'nın açık tutmaya çalıştığı karanlıkta parlayan soluk yeşil gözlerinde.

Ama faydasız olduğunu biliyorum.

Minibüsün bagajının kaydığını, birinin üzerine atladığını hissediyorum.

Kafesin kapısını kaldırmaya çalışırken ayak sesleri duyuyorum.

Onun için yeterince büyük değil. Bir topun içinde çömelmiş durumda ve bunu daha önce de yaşadı. Bunu zaten yaptı ve tekrar yapamaz.

Bunu bir daha yapamayız.

Bir tarikatın yemi olamayız, dokunulmaz görünen, bizi tüm hayatımız boyunca kendi çıkarları için kullanan güçlü adamlar tarafından öldürülemeyiz.

Peki bu konuda kim ne yaptı?

Göğsüm kabarıyor ve mandalı kaldıramadığımı fark ediyorum, sanki sıkışmış, bir şeye takılmış ya da kilitlenmiş gibi, ama ormanın karanlığında ne olduğunu göremiyorum ve kollarım göğsümün etrafında toplanırken, boğazımdan bir hıçkırık kopuyor, kaybolduğumu biliyorum.

Onu asla serbest bırakmayacaktım.

Bu her zaman ikisinin de ölümüyle sonuçlanacaktı.

Yine de bırakmıyorum, parmaklarım mandalı zorluyor, metal derimi ısıtıyor.

- "Bırak onu Angel," diye fısıldıyor Maverick kulağıma, kokusu beni sarıyor. Arkamda çömeliyor, kolları beni sarıyor, sıcak nefesi tenimi havalandırıyor. Onu kurtaramazsın.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Jeremiah'nın gözlerinin kapanışını izliyorum.

İşin iyi kısmına geldik. İşimizi hallettik ve ben de yeni yeni anlamaya başlıyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum.

Öyle değil.

- "Başına buyruk," diye fısıldıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp avuçlarımı kafese vuruyorum. Ses ormanda yankılanıyor ama Jeremiah'nın kafası parmaklıklara dayanmış durumda ve burada değil. Ölmediğini biliyorum, yoksa onu bağlama zahmetine girmezlerdi, ama yine de... her zaman mahvoluyor. Her zaman kötü bitiyor. Bıktım artık. Maverick, ne yapacaksın?

Mav'ın eli ağzıma geliyor, şişmiş dudağımda geziniyor, nazik bir dokunuşla beni susturuyor.

- Ona sadece birkaç soru sormamız gerekiyor," diye fısıldar.

Tüylerim diken diken oluyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

-Ne hakkında? -diye soruyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum, parmaklarım metal parmaklıkların etrafında kenetlenmiş.

-"Biri Altı'yı avlıyordu," diye itiraf ediyor Maverick ve gözlerim hızla açılarak Jeremiah'nın hareketsiz bedenine bakıyorum. Mav beni sert göğsüne doğru daha sıkı çekiyor. Seni de.

Başımı sallıyorum.

-Bana zarar verecek biriyle çalışmam....

-Jeremiah Rain'in dünyada yapamayacağı bir şey olduğunu sanmıyorum.

Sonunda sana bir şey olmayacaksa, Angel.

Bölüm 27

Lucifer

Minibüsteki sessizlik kulakları sağır ediyor ama aslında o kadar da sessiz değil. Nabzım kafamın içinde atıyor, camlar kırık ve Mav bir eli direksiyonda diğer eli vites kolunda araba kullanırken Chevelle'in *Send The Pain Below* şarkısı bangır bangır çalıyor. Minibüslerden nefret ediyorum ve şu anda bagajda bulunan boktan şeyler yüzünden bunu Six filosundan ödünç almak zorunda kaldık.

Sid de burada.

Karım arkamda sessizce duruyor ve bu durumu hiç de öyle değilmiş gibi gösteriyor. *Sessiz*.

Parmaklarımın arasında yakılmamış bir sigara var ve diğer elimle çakmağı çakıyorum, gözlerim ıssız yola sabitlenmiş, karanlık iki yanıma çökmüş gibi görünüyor.

Alexandria'ya dönmeden önce bir saatimiz var ve ben bu lanet minibüsten çıkmak için sabırsızlanıyorum. Cain arabamı geri götürüyor ve ben de onunla gitmeliydim.

Koklamak
istemiyorum.

Onu görmek
istemiyorum.

Onun ne yaptığını düşünmek istemiyorum.

Ama istese de istemese de kalacağı evimde bir sürpriz olacak ve bu düşünce beni gülümsetiyor.

-Kes şu saçmalığı," diye homurdanıyor Mav, elimdeki çakmağı bakarak.

Bana vurduğu yer çenemi acıtıyor ve sanırım kanlı dudağı da yarıldı, Sid'in beni bıçakladığı yerdeki kesikten bahsetmiyorum bile.

Mav'in koruyucu ağabey saçmalıkları yüzünden omurgasını kırmak istiyorum.

-Pardon, alev dikkatini mi dağıtıyor Mav?

akmağın ezik tepesine vurmaya devam ediyorum ve o elini direksiyona vuruyor, minibüs düzeltmeden önce yarım saniye sağa savruluyor.

-"Evet," diyor zorla, "Şimdi bitir.

Gülüyorum, inkar ediyorum ama çakmağı pantolonumun cebine sokuyorum ve elimi kalçamda gezdirip parmaklarımı derime batırıyorum. Bu minibüsten çıkmam gerek.

Lanet karımdan uzaklaşmalıyım yoksa ona zarar vereceğim. oktan verdim bile. Ama bana söylediğı şey... *Yalan* söylüyor. Yalan söylüyor olmalı.

-Nereye gidiyoruz?

Sesi beni geriyor, tüm vücudum koltuğumda kaskatı kesiliyor ve başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Lanet olası aklımı kaybetmemeye çalışıyorum.

Çok yakın. Ve

Çok uzakta.

Buna dayanamıyorum.

Ona söylediğim gibi onu terk ederdim. Onu terk ederdim, bırakırdım Altı onu bulsun. Ona ihtiyacım yok. Etrafımızdaki herkese neler olduğunu, kimi kızdırdığını anlatması için boktan üvey kardeşine ihtiyacımız var ama ona ihtiyacımız yok.

Altı'nın en büyük korkusu babamın ona yaptıklarının ortaya çıkması. Maddox'un yaptıklarının. Ama kimse ona inanmaz. O bu dünyada bir hiç.

Jeremiah Rain'den başka kimse için bir hiç ve o da şu anda ait olduğu yerde, lanet bir köpek kafesinde, yani o hiçbir şey değil.

Sikeyim. Yok bir şey.

Benim her şeyim olmasına rağmen ve bundan nefret ediyorum.

Mav direksiyon kumandasıyla müziğin sesini kısıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum, onu şımarttığı için sinirleniyorum.

-Evime.

Gözlerim şak diye açıldı.

-"Sanki oraya gidiyoruz," diyorum başımı çevirip ona bakarak. Bana bakmıyor bile, ama çenesinin gerildiğini görebiliyorum. Hadi benim lanet olası...

-Hayır. Bu sert bir kelime. Soğuk.

Ama benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Koltuğumda doğruldum ve ona bakmak için döndüm.

-Evet, yapacağız. O benim lanet karım.

-"Onunla yalnız kalmana izin vermeyeceğim," diyor Maverick bana bakarak. "Ve evde ne yiyeceğini biliyorum.

Lilith'in arkamda bu sözleri dinlediğini düşününce ağzım kuruyor. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum. Acıtmasını istiyorum. Onun lanet kalbini kırmak *istiyorum*.

Ama biliyorum ki bu olduğunda benimkini de kıracak.

Parmaklarım sigaranın etrafında sıkışıyor ve sigara ikiye ayrılıyor. Yumruğumu kapıya çarpıyorum ve kırık sigarayı camdan dışarı atıyorum.

-Ne bildiğın umurumda değıl," diye Mav'la devam ediyorum, çünkü evde kalmasına imkân yok. Ne yaptığımızı düşünüyorum. Ella ile. Mav'in zaten karımla yatmış olduğı gerçeğini de düşünüyorum ve bu bir daha olmayacak. Eve...

-Kapa çeneni Lucifer. Şu anda senin saçmalıklarını dinlemek istemiyorum.

Sonra müziğın sesini o kadar açıyor ki kendimi bile duyamıyorum ve direksiyona kenetlenmiş eline bakarken, gösterge panelinin ışıklarında karımın adını görüyorum, kanlı elinin üzerinde çaprazlamasına dövmesi var, hepimizi öldürmeyi düşünüyorum.

Direksiyonu çekip hepimizi yoldan çıkarabilirdi. Sadece dördünden kurtul. *Bu kadar.*

Birçok kez kendi ölümümü düşündüm. Artık bu işin Sid ve benim için asla yürümeyeceğini bildiğimden, ayrılmak için iyi bir zaman gibi görünüyor.

Ama tam bunu gerçekten yapmayı, direksiyona geçmeyi düşünürken Sid tekrar konuşuyor ve Mav onu duyabilmek için aceleyle müziğın sesini kısıyor.

-Ne oldu? -diye sorar ve sesi hiç titremez. Kızgın.

Mav'in dikiz aynasına baktığını görüyorum, şüphesiz bakışlarını karşılıyor ve bu beni daha da kızdırıyor. Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, nabzım hızla atıyor, bu lanet minibüsten çıkma arzum gittikçe güçleniyor.

Mav'ın gözleri ona cevap verirken yola döner.

-Birileri Altı'yı hedef alıyor. Elijah'ın koruması öldü. Jeremiah'ın kulübünden bir dansçı öldü. Ve fotoğraflar var..." Bir iç çeker. Senin fotoğrafların.

Uzun bir sessizlik oluyor ve Sid'in bunu anladığını hayal ettiğimde dudaklarım gülümsüyor, çünkü sonunda cevap verdiğimde alaycı bir şey söyleyeceğini biliyorum.

Ve hayal kırıklığına uğramadım.

-Birisi Jeremiah'ın kulübünde bir dansçıyı öldürdüyse, *neden bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?* -Ama bitmediğini biliyorum. Bir nefes alıyor ve sonra mırıldanıyor, "Ve tüm Altılılar ölmeyi hak ediyor.

Sözleri minibüsün kabininde yankılanıyor ve ben lanet gülümsememi tutamıyorum. İşte benim kızım. Kızgın, acılı ve kan istiyor.

Ama her ne kadar hastalıklı ve çarpık bir şekilde kendimle gurur duysam da, o bu saçmalığı anlamıyor.

Bunu yaşamış, *bunun* bir ürünü olmuş ve ben de onu bu *sayede* bulmuş olmama rağmen, dünyanın işleyişinin ne ölçüde Altı'ya ve bu Altı'da faaliyet gösteren karanlık örgütlere bağlı olduğunu anlamıyor. Dünya seçimler üzerine inşa edilmemiştir. Hayır. Tarikatlar, kara büyü ve ortalama bir insanın kavrayamayacağı şeylerden oluşuyor, işte tam da bu yüzden çoğu insan bizim varlığımızdan asla haberdar olmuyor. Ama biz olmasaydık, bildiğimiz hayat yok olurdu.

Türbölans. Kaos. Anarşi çok hafif bir kelime.

Kurumlar yerle bir olur ve insanlar bunu istediklerini, bir devrime ihtiyaç duyduklarını, dünyayı birleştiren her şeyi alaşağı etmeleri gerektiğini düşünseler de, gerçekte böyle bir şey olursa çok kaybolmuş, aç ve geri dönmemiz için yalvarıyor olurlar.

Mav bana bakıyor ve ne diyeceğini bilemediğini biliyorum. Ama o koca ağzıyla başa çıkabilir. Onunla işim bitti.

Yeşil bir çıkış tabelasını geçerken iç geçiriyor ve boş otoyola bakıyor, önündeki mavi tabelada Sid'in sebzeli burgerlerine takıntılı olduğu için sevdiği bir fast food restoranını gösteren bir zincir var.

Gözlerimi tekrar kapatıp suçluluk duygusunu uzaklaştırıyorum. En son ne zaman yemek yediğine dair düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Nasıl olduğunu

Doktora gitti mi? Ultrasona girdi mi? Hamile gibi görünmüyor ama o karanlık banyoda elimin altında karnı yuvarlaktı.

İsteddiği gibi düşük yapmadı.

-Melek, ne dediğimi anlamadığını biliyorum.

-Hayır Mav, anladığını sanmıyorum. -Sözleri arkamdan gelen alçak bir hırıltıya dönüşüyor ve aynı anda tekrar gülümsüyorum. Bir. Lanet olsun. Mücadele ediyorum. Onunla ne yapmayı planlıyorsun? Bizimle? -Son soruyu fısıldıyor ve söylediklerimi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Evet, ciddiye dim.

Ben yaptım.

Hayatımı bu şekilde yaşamayacağım. Reddediyorum. Vahşi bir hayvandan evcil hayvan yapmaya çalıştım ama bu imkansız. Ve evcilleştirilmemiş bir kız zarar vermeye başladığında, onu temelli atarsın.

Bunu tek başıma yapacak yüreğe sahip olduğumu sanmıyorum. Bunu kabul edebilirim.

Ama Altı'nın böyle bir sorunu olmayacak. Maddox'un kendisi de muhtemelen onun kanına açtır, başına açtığı onca bela ve Altı'daki konumunu değiştirdiği için.

Ve onu vurduğu için.

Tekrar gülümsüyorum ve bundan nefret ediyorum ama duramıyorum.

-Seninle ilgileneceğim," diyor Mav kaşlarını çatarak ve soluk bir gülümsemeyle.

-Peki ya o? -diye soruyor Sid, sözleri acımasız, sanki kimsenin onunla uğraşmasını istemiyormuş gibi, en azından bizden birinin. Ama sorusu damarlarımdaki öfkenin yeniden kabarmasına yol açıyor.

Elimin tersini burnuma götürüyorum ve ona bakmak için dönüyorum.

-Eğer bu konuyu tekrar açarsan, Sid.

Bana doğru eğiliyor, emniyet kemeri göğsüne sıkıca dayanmış, güzel gözleri benimkilere kilitleniyor.

-Ne yapacaksın? -diye homurdanıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, bir elim kucağımda, diğeri orta konsolda.

Maverick hiçbir şey söylemiyor ama ondan sıcak, öfkeli dalgalar halinde yayılan gerilimi neredeyse hissedebiliyorum.

-Kendine gel, bebeğim. Beni zorlama.

Minibüsün içinden gelen ışıktaki, küçük güzel ağzının köşelerinin bir gülümsemeyle yukarı kalktığını görüyorum.

Kaltak.

Elleri iki yanında ve alnındaki soluk beyaz yara izini görebiliyorum.

Ben yaptım.

Ağzım kurudu ve kalbim sıkıştı. Onu incittim ve o benden korktu. Onun korkusunu sevdiğimi sanıyordum. Ama bu şekilde? *Hayır.* Benimle kalmamasına şaşmamalı.

Ben asla onların sığınağı olmadım.

Her zaman oydu.

-Seni ne kadar özlediğimi bilmek ister misin? -diye sorarak beni şaşırtıyor ve o tehlikeli düşüncelerden uzaklaştırıyor.

Sertleşiyorum, burnumdan nefes alırken tırnaklarım avucumun içine batıyor. Nefes veriyorum. Geri dönmeyi düşünüyorum, çünkü ona dokunabilecek kadar yakıным. Onu incitecek kadar. Eğer kalbimi tekrar kırarsa onu kalıcı olarak incitecek kadar yakıным.

-Melek," diyor Mav u s u l c a , ama sesinde bir uyarı var.
ton.

Onu görmezden geliyor ve onun yerine sesini duyunca bana beyaz
gülümsemesini gösteriyor.
Çünkü bana zarar verebileceğini biliyor.

Bunu biliyor ve geri adım atmayacaktır.

-Onunla yattığımda..." Görüşüm bulanıklaştıkça ve hâlâ yumruk
şeklinde sıkılı olan parmaklarım gerginleşirken bana doğru eğiliyor. Seni
bir kez bile düşünmedim," diye devam ediyor, sesi aldatıcı. Balla ıslatılmış.
Hiç sen olmayı dilemedim. İçime döküldüğünde," diye devam ediyor, daha
da yaklaşarak. O kadar yakın ki lavanta kokusu beni neredeyse boğuyor,
çünkü onun da kokladığını biliyorum. O kızın tadına baktı, kız da onun
tadına baktı. Keşke bunu daha önce de yapsaydım diyorum.

Sözlerini takip eden sessizlikte bunun beni etkilemesine izin
vermemeye çalışıyorum. Onları oldukları gibi kabul etmeye çalışıyorum:
karım bencil bir piç. O böyle biri ve muhtemelen hep böyle biri oldu. Zor
bir hayatı olmuş olabilir, herkesin hak ettiğinden daha fazla istismara
uğramış olabilir ama ben onun için elimden geleni yaptım.

Onun için öldürdüm. Onun için kan döktüm. Onu dünyadaki her kötü
şeyden korurdum. Ama şimdi?

Şimdi, sadece onu öldürmek istiyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar emniyet kemerimi çözdüm, o tepki
vermeye vakit bulamadan minibüsün arkasıdaydım, parmaklarım onun
saçlarını sertçe çekiştirirken iki büklüm olmuş ve yarı yarıya koltuğumdan
kalkmışım.

-Az önce bana ne dedin sen? -Homurdanıyorum. Yolculuğumuzdan
önce aldığım kokainin etkisi geçeli çok oldu ve yeniden can atıyorum, ama
bunun en kötü yanı lanet olası *öfkem*. Ve bu, karımın az önce
söyledikleriyle birleşince? Onu tekrar incitmeye hazırım. Onu parçalara
ayırmaya. Ne yaptın sen?

-Lucifer. -Maverick'in sesi alçak. Minibüsü yavaşlattığını söyleyebilirim ama umurumda değil. Beni koltuğuma geri sürüklemeyecek. Bundan sonra olmaz. Ne dediğini duydun.

Bana ne yaptığını biliyor, çünkü bunun benim için ne anlama geldiğini çok iyi biliyor.

Ben.

Bana bakarken göğsü kabarıyor ve dişlerini gösteriyor, Bu lanet ay boyunca onsuz nasıl hissettiğimi göstermek için onu parçalara ayırmak istiyorum.

Ancak minibüs yavaşlayıp Mav şerit değiştirdiğinde öfkemi yutmaya çalışıyorum. Başka bir şey söylemedi ama arabayı durduracak ve bu ikimiz için de iyi olmayacak çünkü o zaman gerçekten kavga edebiliriz.

Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Maverick hâlâ sürüyor ama yanlış bir hareket yaparsam duracağını biliyorum.

Gözlerim Sid'inkileri arıyor ve onu nefesini kesecek kadar sıkı tutmuyorum ama bunu yapmak isterdim.

-Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun? -Sonunda ağzım onunkinden birkaç santim uzaktayken fısıldıyorum. Kaşları birbirine yaklaşıyor. Mav sürmeye devam ediyor. İkisi de bu gerçeği beklemiyordu. Seni çok özledim bebeğim. - Saçlarını düzelterek çenesini kaldırıyorum. Ama ne var biliyor musun Sid? -Daha yakına eğilip yumuşak bir öpücük konduruyorum ağzına, ağzı benimkinin altında kaskatı kesiliyor. Artık bildiğimi sanmıyorum. -Ellerimin arasında kıpırdamadan duruyor. Sen sandığım kişi değilsin," diyorum ve kelimelerin kızgın olmasını istiyorum. Sert. *Acı verici*. Ama bunun yerine, kırık dökük çıkıyorlar. Burnumdan ağzıma sümük akıyor ve dilimi dudağımın üzerinde gezdirerek geri çekiliyorum.

Fark etti, gözleri ağzıma kaydı.

Beni terk ettiğinden beri ne kadar değişmediğimi gördükçe yüzümün ısındığını hissediyorum.

-"Sen de sandığım kişi değilsin Lucifer," diyor sonunda, sesi daha az öfkeli. Daha çok... üzgün.

Bu sözler kalbimi kırdı.

Yutkunurken boğazının elimin altında hareket ettiğini hissediyorum.

-Kim olduğunu sandın bebeğim? -Soruyorum, gerçek bir cevap istiyorum. Nerede yanlış yaptığımı bilmek istiyorum. Neden beni benim onu sevdiğim gibi sevemediğini. Neden kaçmayı asla bırakmıyor ve neden benimle olmaktansa onunla olmayı tercih ediyor.

Biri boğazında, diğeri yüzünü kavrayan elime bakıyor. Tanıştığımızdan beri ilk kez üzgün görünüyor. Gerçekten sıkıntılı.

Kalbim kırıldı.

Sanki benim fark ettiğim şeyi ilk kez fark ediyormuşum gibi.

Bunun aramızda asla yürümeyeceğini.

Çok dengesiziz. Çok kırıldık. Ve sevdiğimiz kadar nefret de ediyoruz.

Öyle olmak zorunda değiliz. Sonsuza kadar değil.

Ama birlikte geçirdiğimiz zamanı? Şimdi biliyorum ki, bir yüz yıl daha yaşasam bile, bunu asla unutmayacağım.

Ya da onu.

Uzun bir süre sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben yanağını okşarken nefesi kesiliyor, gözünün üzerine yerleştirdiğim soluk beyaz yara izini görmezden gelmeye çalışıyor.

-Emin değilim," diye cevap veriyor sessizce, sesi kısık. Kırık. Kalbim ağrıyor ve başparmağımı göğüs kafesimde gezdirme dürtüsüne karşı koyarak sakın kalmaya çalışıyorum. Tam burada, şu anda yıkılmamaya çalışıyorum, lanet olsun. Sadece düşündüm ki..." Duraklıyor, omuzları geriliyor ve biraz daha içine kapanıyor gibi görünüyor ama gözlerini benden kaçırmıyor. Düşündüm ki sen ve ben

Her zaman. -Sanki bu fikir çılgıncaymış gibi gülüyor. Ama sanırım bir yıl geçmeden birbirimizi öldürürdük.

Gözlerimin arkasında oluşan baskıyı hissederek yanağımın içini ısıırıyorum.

Çünkü o haklı.

Bir yıl boyunca onu aradım. Bu son ay boyunca ben de aynısını yaptım.

Ama Lilith ve benim hakkımda ne fark ettim?

Aramızda avlanmak mı? Bu en iyi kısmı. Ama sonra gelen her şey... Tuzak mı? Sadece ölüme götürür.

Bölüm 28

Sid

Çıkarıldığım sokağa girdiğimde bacaklarım titriyordu. Ellerimi. İçimde bir düğüm oluşuyor ve tişörtümün altında ne olduğunu düşünmemeye çalışarak avucumu karnımın üzerine koyuyorum. Tenime kazınmış el yazısını.

Başka bir şey getirmek istiyorum. Bir kapüşonlu. Bir battaniye. Lanet olası bir kurşun geçirmez yelek, çünkü Lucifer artık aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini bildiğine göre, lanet olası bıçağı düşürdüğüme göre, sanırım sahip olduğum tek koruma Mayhem.

Ve bu bile uzun sürmeyecektir.

Her seferinde Lucifer'ı bana tercih edecek ve onu suçlamıyorum. Ben de J ile aynı şeyi yapardım.

Mav Lucifer'in girişine, benim girişime yaklaşıyor ve ben Nefesimi tutuyorum, başımı çevirip pencereden dışarı, üzerinde branda olan kafese bakıyorum. Onu oradan çıkarmalıyım ve tek umudum hâlâ baygın olması. Benim gibi o da yaşadığı travmayı hatırlamıyordur.

Hangi dansçı öldürüldü? Cindy miydi? Ben oradayken mi oldu? Sormalıyım ama bir yanım bilmek istemiyor. Ve bu konuda daha kötü hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Yine de, birinin J için çalışan birini öldürmesi, benim fotoğraflarımı çekmesi... ve Elijah'ın ölü koruması....

Aklımdan çıkardım. Önce J'i o lanet olası Kafes.

Garaj kapısı kapandı, Lucifer'in M5'i muhtemelen arkasında duruyor ve ben kendi arabamın olmasının nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. İstedğim yere, istediğim zaman, bir hedefim olmadan gidebilmek. Bir mülk olmadan. Beni hizada tutmak için sürekli bir ölüm tehdidi olması gereken kirli küçük bir sır olmadan. İşe yarayacağından değil elbette. Ama yine de.

Sahip olmak güzel olmalı. *Özgürlük.*

Lucifer minibüsün kapısını açıyor, içerideki ışıklar kabine doluyor. Kapı aralığında duruyor, başını eğip koltuğunun arkasından bana bakıyor. Koltuğu öne yatırmak için kumandaya uzanıyor ama ben hareket etmiyorum.

Ve benim bir şey söylememe gerek yok çünkü önce Maverick konuşuyor.

-Bana geri dönüyor. Kapıyı kapat.

Lucifer gülümsüyor, solgun yüzünde bir gamze parlıyor.

-Hayır." Bakışları benimkileri tutuyor. Burası onun evi.

Bir eli minibüsün tepesinde, diğeri ön koltuk öne doğru katlanırken düğmeye basıyor ve bana ılık bahar gecesinde inip çıkmam için yer bırakıyor.

Ama hala hareket etmiyorum.

Ellerim dizlerimin üzerinde ve hareket etmek istemeyerek başımı sallıyorum.

-Ben gidiyorum.

-Çık şu lanet minibüsten Lilith.

-Lanet kapıyı kapatmazsan, Luce, başın belaya girecek. - Maverick'in sözleri sinirli. Sabırsız.

Lucifer'ın mavi gözleri kısılıyor, ince çenesi geriliyor. İçini çekiyor ama bundan vazgeçmeyeceğini biliyorum. Ancak o daha bir şey söyleyemedi bağırışlar duyuluyor.

Sokağın sonundan.

Kızgın. Yüksek sesle. Biri isimlerini söylüyor. Lucifer

başını kaldırır ve sesin kaynağına doğru bakar.

-Ne oluyor lan? diye tıslar Maverick, dikiz aynasına bakarak.

-"Ezra'nın evinden," diyor Lucifer boğuk sesiyle, sesi endişeli geliyor.

-Lanet olsun. -Bu lanet bir hırıltıdır ve Maverick acil durum frenine basar, minibüsü kapatır ve kapıyı arkasından çarparak dışarı atlar.

Beni Lucifer ile bırakıyor.

Lucifer'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, sanki tam da bunu düşünüyormuş gibi ve dudaklarının kenarları hınzır bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

-Tuttum seni, bebeğim.

Sonra minibüsün arkasına uzanıyor, emniyet kemerimi çözüyor ve bileğimden tutarak beni dışarı çekiyor, çıplak ayaklarım yolun betonunda tökezlerken beni minibüsün kenarına itiyor.

Kapıyı kapatır, bağırışlar gittikçe artar. Bağırışlara daha fazla insan katılır.

Minibüsün bagajından sessizlik geliyor.

Jeremiah'dan.

Lucifer'ın eli göğsüme dayanmış, ama aşağıya doğru çekiyor, parmakları karnımı okşuyor ve sonra gömleğimin üzerinden alt karnıma yerleşiyor, diğer eli kamyonun yan tarafına, başımın yanına dayanmış, bana bakıyor.

Parmaklarının, Jeremiah'nın baş harfini içime kazıdığı yeri kazıması karşısında irkilmemeye çalışıyorum. Bu saçmalıkla uğraşmak istemiyorum.

-Neler oluyor? -Kardeşimin özgür olmasını istesem de bilmek istiyorum. Eğer kimse onunla ilgilenmezse, onu rahat bırakırlar.

Uyumasına izin verecekler.

Ve uyandığında, özgür uyanacağına dair kendime söz veriyorum.
Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

Lucifer başını iki yana eğerek mırıldanıyor: -Bilmiyorum, içeri giriyoruz.

Gece esen ılık bir meltem, Lucifer'le yalnız kalmayı düşünürken saçlarımı ensemden kaldırıyor. Bizim evimizde.

Orada bulunduğum son birkaç hafta kabuslarla dolu bir evdi. Ve kanepemizde Maddox.

-Lucifer, kaldır kışını da buraya gel! -Maverick'in sözleri serttir ve Lucifer başını kaldırıp Atlas'ın evine doğru bakar.

Lucifer gözlerini devirerek inliyor.

-Şimdi! -Bu kelime bir çığlık ve acil bir çığlık.

Lucifer elini bırakıp benden uzaklaşırken kalbim hızla çarpıyor. Minibüsün bagajına baktı.

-Çıkarmaya çalışmayın. Mandalda kilit var. Geri geleceğim, bebeğim. Burada işimiz bitmedi. -Sonra garaj yolundan koşarak uzaklaşıyor ve ben birlikte koştuğumuz tüm sabahları düşünüyorum.

Biri olmadan diğeri

asla. Her zaman

birlikte.

Kamyona yaslanıyorum ve başımı gece gökyüzüne doğru eğerken gözlerimi kapatıyorum. Nefes almaya çalışıyorum, Ezra'nın evinde neler olup bittiğini düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine, J'yi bu durumdan nasıl kurtaracağımı düşünüyorum.

O kafesi çıplak ellerimle parçalamayı düşünüyorum ama bunu yapamayacağımı biliyorum.

Sonra evime girebildiğimi fark ediyorum, parmak izim kilidi açıyor, ya da en azından ben ayrılmadan önce açıyordu ve bir şey bulabiliyorum. Bir levye, bir silah. İkisinden de çok var.

Onu çıkaracağım.

Gözlerimi açıyorum, minibüsten uzaklaşıyorum ve arkama bakmıyorum, o muşambayı bir daha görürsem kalbimin kırılacağını biliyorum. Sokakta boğuk sesler duyuyorum ve Lucifer'ın evinin üç alt sokağındaki Ezra'nın evinin verandasının ışığının yandığını görüyorum. Muhtemelen bu nedenle özel bir sokakta birlikte yaşıyorlar. Yani birbirlerinden bile sır saklayamıyorlar. Ama neler olduğunu öğrenmek için beklemeye zahmet etmiyorum.

Onun yerine ön kapıya koşup taş basamakları atlayarak çıkıyorum.

Işık yanıyor, camın arkasını görebiliyorum ama her şey çarpıtılmış, camın deseni tarafından dönüştürülmüş. Kapının dışında nöbetçi yok ama bu sokağı dünyanın geri kalanından koruyan demir kapıdan girerken nöbetçi kulübesini geçiyoruz.

Ezra'nın evinde her ne oluyorsa o kadar ciddi olamaz; muhafızlar tuhaf ya da olağandışı bir şey görürlerdi.

Başparmağımı kola bastırıyorum ve bir bip sesi duyuyorum. Kapıyı itip açıyorum ve soğuk eve giriyorum.

Benim evimde.

Kapıyı arkamdan kapatıp ona yaslanarak derin bir nefes aldığımda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Maddox'u düşünüyorum. Maskesini. Üzerimdeki elleri. Fısıldadığı tehditler.

Beni nasıl uyuşturduğunu. Onu.

Başımı iki yana sallıyorum, kendimi toparlıyorum ve kapıdan uzaklaşıp merdivenlere yöneliyorum. Işık mutfaktan geliyor ve sanırım Lucifer onu geride bırakmış.

Çünkü parayı önemsemediğinizde böyle aptalca şeyler yaparsınız.

Julie'nin evine gitmeden önce açık mı bıraktı?

Ophelia hangi cehennemde? Onu nerede bıraktın?

Dansçının ölümü gibi her şeyi bir kenara bıraktım. Benim resimlerimi. Elijah'ın muhafızının öldürülmesi.

Oturma odasındaki gölgeli sehpayı görüyorum, ama o kadar uzaktan ve odada ışık olmadığından, kaçmadan önce hep olduğu gibi üzerinde kokain olup olmadığını anlayamıyorum.

Merdivenlerin bir basamağını çıkıyorum, bir elim tırabzanda kıvrılmış, diğeri duvardaki elektrik düğmesine gidiyor.

Ama sonra bir şey duydum.

Döşeme tahtasının gıcirtısı.

Donup kalıyorum, nefesimi tutuyorum, elim ışık düğmesinden uzaklaşıyor. Ben onları görene kadar o her kimse beni görmesini istemiyorum.

Bir gıcirtı daha duyduğumda aklım başımdan gidiyor. Kesinlikle üst kattan geliyor.

Geldiğimde kapı kilitliydi, yani burada her kim varsa Lucifer'ın içeri aldığı biri olmalı.

Ama... Kapı kilitli miydi?

Kontrol etmedim.

Baş parmağımı kola koydum. Bu lanet dünyaya girene kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir tür zengin boku.

Evimin içinde kim var?

Kıpırdamıyorum, merdivenin dibinde donup kalmışım, bir ayağım en üst basamakta. Avuç içim korkuluklara karşı terliyor.

Bir gıcırtı ve ardından koridordan gelen sert ayak sesleri duyuyorum. Gözlerimi kaldırıyorum ve midemde bir batma hissi oluşuyor.

Çünkü o ayak sesleri benim yatak odamdan geliyor.

Bizim odamız.

O da kim lan?

Ağzımın içi ekşi bir tatla doluyor ve tam bu lanet merdivenleri tırmanıp her kimse onunla yüzleşmeyi düşünürken bir ses duyuyorum.

Kocamın adını söylüyor.

-Lucifer? -Bir kadın sesi, kararsız ve temkinli. Ayak sesleri yaklaşıyor ve başımı arkaya eğip yukarı baktığımda onu görüyorum.

Adını tekrar söylediğinde midem bulanıyor, çünkü beni görmemiş. Bir elini uzun sarı saçlarında gezdiriyor, üzerinde sadece bir şort ve göğüslerini zar zor kapatan koyu pembe bir sütyen var.

Kendimi kötü hissediyorum.

-Lucifer? Ben de bekliyordum... -Merdivenlerin tepesindeki ışığı yakarken olduğu yerde durdu ve gözleri benimkilerle buluştu.

Parmaklarımı merdiven korkuluğunda sıkıyorum.

Mavi gözleri açılıyor, dudakları aralanıyor ve ben onun vücudunun kıvrımlarına bakıyorum, şehvetli ve yuvarlak, *benimkinden daha iyi*.

Çıplak ayaklarını, altın sarısı tenini, sütyeninin ince kumaşının altındaki sert meme uçlarını görüyorum.

Şortu daha çok iç çamaşırı gibi. Ve yatak odamın

olduğu yönden geldi.

Korkulukları bırakıp geri çekiliyorum.

Julie'yi kontrol etmesi bir şeydi. Onunla bir arabada seyahat etmesi. *Ama burada? Benim lanet evimde?*

Hâlâ çıplak ayaklıyım ve kapıya doğru bir adım daha atarken hissettiğim tek şey zeminin soğuğu. Gitmek zorundayım.

Koşmam lazım.

Kusacağım.

Minibüse binebilirim. Belki Maverick anahtarları bırakmıştır. Kendimi ve J'i buradan götürebilirim ama bu evde bir saniye daha kalmak istemiyorum. Artık istemiyordum. Neden gittiğimi düşünmek istemiyordum. Lucifer kardeşleriyle birlikte Noctem'e gittikten sonra olanları.

Şu anda bile bebeğimize gelebilecek tehlikeyi düşünmek istemiyordum.

Ama şu anda düşünmek istemediğim daha içgüdüsel şeyler var. Ophelia'nın kocamla seks yapması gibi. Benim evimde. *Yatağımızda.*

Bana bakarken eli yukarıdaki korkulukta, ifadesi şaşkınlıktan öfkeye dönüşüyor, sanki öfkelenmeye hakkı varmış gibi. Sanki burada olmaya hakkı varmış gibi.

Onu öldürmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum. Kanlı boğazını kesip kanını bu merdivenlerden aşağı dökmek.

Benim *evimde* kocamla yatıyor.

Gözlerini boğazıma dikeyor ve ilk başta nedenini anlamıyorum, ta ki ağzını açıp tıslayana kadar, "Görüyorum ki hiç vakit kaybetmemişsin.

Öfke ve utanç rahatsız edici bir dalga halinde üzerime çöküyor ve bu merdivenleri ikişer ikişer çıkıp kafasını evimin duvarına vurmaktan başka bir şey istemiyorum ama bir santim bile kıpırdayamadan kapı arkamdan açılıyor ve güvenlik alarmı birinin girdiğini anons ediyor.

Ophelia'nın gözleri önümden geçiyor ama arkamda birkaç kişinin toplandığını duymama rağmen arkamı dönmeye cesaret edemiyorum.

Kapı usulca kapanıyor.

Biri "Bu saçmalık olmaz" diye mırıldandı ve ben gerildim. Bu Ezra'nın derin kükremesi.

Hala arkamı dönmüyorum. Arkamdaki insanlara bakan Ophelia'ya bakmaya devam ediyorum. Unsaints, bundan eminim.

Gergin bir sessizlik anından sonra, kocam sonunda susuyor.

-Eve hoş geldin ufaklık," diyor ve sözlerindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Bölüm 29

Lucifer

Koşmak için döndü, çünkü yaptığı şey bu. Şimşek gibi hareket ediyor ve doğruca kapıya yöneliyor ama biz beş kişiyiz ve karım küçük.

Hiçbir yere gitmiyor.

Maverick önce ona ulaşır.

Ağa yakalanmış vahşi bir hayvanın kıvranışını, tekmeleyişini ve size vurmaya çalışmasını izlemek gibi. Küçük olabilir ama öfke doludur.

Ophelia'ya bakıyorum ve bana kaşlarını çattığını görüyorum. Her neyse. Belli ki Cain bizden önce davranmış.

Koşarak aşağı indiğimde Ezra'nın evindeydim.

Mav'a dönüyorum ve onun Lilith'i arkadan yakalayıp kollarını iki yanına sıkıştırdığını görüyorum. Kollarının altında göğsü kabarıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Giydiği şey de hoşuma gitmiyor; dar bir bluz ve şort; ona karşı kızarıyor ama ben kıpırdamıyorum.

Gözleri faltaşı gibi açık ama sanki göremiyor. Adamın pençesinde kıvranmaya devam ediyor, ayağını geri atmaya, kasığına tekme atmaya çalışıyor. Ama bir bacağını onunkine doluyor, öyle sert sıkıyor ki gözlerinin açıldığını görüyorum ve kollarında hareketsiz kalıyor.

-Sakin ol, Angel," diye fısıldar.

Onlara doğru ilerliyorum ve ikisinin de önünde duruyorum. Ezra'nın acı ve derin kahkahasını duyuyorum ve onu kırma dürtüsüne direniyorum.

Lanet olası burun. Endişelenmesi gereken daha büyük sorunları var, o yüzden çenesini kapamalı.

Cain arkasına bakmadan koridorda ilerliyor ve diğerlerini hayatımın karmaşasıyla baş başa bırakıyor. Atlas elini yüzünde gezdiriyor, gözleri yorgunlukla dolu.

Natalie ile aralarında işler iyi gitmiyor ve şu anda onun için biraz üzülsem de, ben ve karım için işler çok kötü gidiyor, bu yüzden ben de çok fazla umursamıyorum.

-Hadi bir şeyler içmeye gidelim," diyor Ezra, elini Atlas'ın omzuna koyarak, sözleri sakın, sanki annesinin kayıp olduğunu az önce bir video görüşmesinden öğrenmemişiz gibi.

Atlas bana bakıyor, başındaki şapkayı düzeltiyor. Sanki bizden ayrılmak için izin istiyor.

Karımla başa çıkmak için sizin yardımınıza ihtiyacım yok, çünkü kimsenin benim lanet karımla başa çıkması mümkün değil.

Başımı sallıyorum ve Ezra'yla birlikte Cain'in peşinden mutfağa doğru gidiyorlar. Ezra'nın artık bu konuda üzgün olmaması Altı'nın lanet dünyasının bir kanıtı.

Ama ben öyleyim.

Çünkü bu, hedef her kimse Jeremiah ile bağlantılı *olmadığı* anlamına geliyor, tabii bu onun oynamaya çalıştığı lanet bir akıl oyunu değilse. Bizden intikam almak için. Benden.

Sid'in gözleri kapalı ve ben de ellerimi ceplerime sokup ona bakıyorum.

Mav'in gözleri üzerimde, kolları hâlâ Sid'in küçük bedenini sarıyor ama ona bakmıyorum. Merdivenlerden inmeyen Ophelia'ya da.

-Bu evden çıkmak istiyorum," diyor Sid dişlerini sıkarak. Kızın kaşları çatılmış, küçük göğüsleri adamın kolunun altında bir yükselip bir alçalıyor.

Bir eli kalçasında, şortunun üzerinde, yüzüstü yatan Mav'in.

Ellerini hemen onun üzerinden çekmeni istiyorum.

-Gitmiyorsun," diye bağırarak önüne geçiyorum.

Gözleri açılıyor ve benimkilerle birleşiyor.

-"Beni buradan çıkar ve Jeremiah'ya götür." diye fısıldıyor bana bakarak.

Dişlerimi sıkıyorum, sanki canını y a k a c a k m ı ş ı m gibi elimi kaldırıyorum; istiyorum, lanet olsun, ama yapmayacağım ve Mav onu benden uzaklaştırıyor.

Daha sonra elleri üst kollarında olacak şekilde onu döndürür.

Siyah şortunun içindeki küçük ama yuvarlak kıkına bakıyorum ve nefretle içine girmenin ne kadar iyi hissettireceğini düşünüyorum, ama ona bu zevki tattırmak istemiyorum. Ayrıca, onun içine girdikten sonra?

Bunu istemiyorum.

-Hadi," diyor Mav ve dövmeli kolunu omzuna atıp kapıya doğru ilerlerken bana bakıyor.

-Sanmıyorum. -Söylemeye başladım.

-"Evet, bu senin sorunun," diye homurdanıyor, kapıyı açarken ve evin içinde bir zil çalarken hala bakışlarımı tutuyor.

O lanet alarmı ve o alarmı çalanların kemiklerini kırmak istiyorum. Burada.

Ellerimi yumruk yapıp karşılık vermek için ağzımı açtım ama Mav'ın gözleri yanımdan geçip hâlâ sessizce arkamda duran Ophelia'ya dönüyor.

-Onu bu evden çıkar yoksa onu paramparça ederim," diye hırlıyor.

-Biliyorsun onun için de gelebilirler," diyorum aceleyle, O'dan bahsetmeden. Gideceğini biliyorum, onu durduramayacağımı biliyorum ve biraz da istemiyorum.

Ama yine de. Onu tekrar başkasının kollarında düşünmek... acıtıyor.

Mav uyarıma karşılık olarak hiçbir şey söylemedi. Onun yerine Sid'i kapıya doğru itti ve kapıyı çarparak kapattı.

-Lucifer...

Arkamı döndüm ve Ophelia'ya bakarken söyleyeceği şeyi kestim.

Onu eve göndermeliyim. Karım belli ki Jeremiah ile yatmış ve bu düşünce mideme bir yumruk gibi iniyor. Kusasım geliyor.

Oda dönüyor gibi hissediyorum.

Ama ben de ona aynısını yaptım.

Yine de benim ona dokunduğum gibi onun da ona dokunmasına izin verdiğini bilmek.... Başka biri olsaydı, korumasını becerseydi ya da London Hamilton'ı becerseydi ya da *kim olursa* olsun....

Lanet olsun.

-"Odama git," diyorum O'ya, bir elimi saçlarımda gezdirirken şifonyerimin üzerindeki kolayı düşünüyorum. Birazdan orada olacağım.

Kollarını göğsüne sarıyor ve basamakta dengede duruyor. Kaydığını ve düştüğünü hayal ediyorum. Lanet boynunu kırdığını ve bunun gerçekleşmesi halinde hissedeceği memnuniyeti hayal ediyorum.

O iyi bir arkadaştı, benim ilklerimden biriydi. Ama ben onu istemiyorum. Hayatımda hiç kimseyi karımdan daha çok sevdiğimi sanmıyorum, ama o sadece erkek kardeşini sevdi ve şu anda o da yattığı gerçek erkek kardeşiyle birlikte.

-Neden olmasın?

O'nun sorusunu bitirmesine izin vermedim. Ondan uzaklaşırken ağzımdan gırtlaktan bir kükreme çıkıyor, yumruğumu kanlı bir çukur bırakacak ve kanlı parmak eklemlerimi çatlatacak kadar sert bir şekilde duvara çarpıyorum.

İyi hissettiriyor.

Darbe olmadan da acıyı hissedebiliyorum. Elimi sallıyorum, parmaklarımı esnetiyorum.

Sonra onları yumruk yapıp duvarı tekrar yumrukluyorum ve taş duvarları parçalıyorum.

Tüm bunlar bitmeden önce içimden bir ses bunu çok yapacağımı söylüyor.

Bölüm 30

Sid

Birinin adımı söyleme sesi beni uyandırıyor. Ağzımı açtım. Boğazımın arkasında kuruluk ve demir tadı var. Gözlerim ağırlaştı ve onları açmakta zorlanıyorum. Açtığımda ise neye baktığımdan emin olamıyorum.

Derideki
mürekkep.

Bir isim.

Ella.

Aşağı indiğimde bir çift mavi şortun bel bandını görüyorum.

-Melek, kalk.

Kollarım yastığın altına kayıyor, başım ağırlaşıyor. Yutkunuyorum ve kan tadı dilimde parlıyor.

Gözlerimi tekrar kırpıyorum, gözlerim mürekkebin üzerinde geziniyor, karın kasları, geniş bir göğüs ve.... Mayhem'in bebek mavisi gözleri benimkilerde, kaşları birbirine yaklaşmış, yüz ifadesi *endişeli*. Gözlerinin yanındaki ters haç aşağı çekiliyor, ince çenesi geriliyor.

-Ne...?

-İki saniye içinde kalkmanı istiyorum, yoksa kocan gelip evimi yakacak. -Dövmeli elini yüzüne sürerek iç geçiriyor. Adımı görüyorum ve midem bulanıyor.

Ben kendimi ileri itmek için yeterli gücü toplamaya çalışırken o elini indiriyor ve başını yana eğiyor.

Neden buradayım? Ne oldu?

Bir nefesle, her şey bana geri döndü,

Jeremiah.

Jeremiah nerede?

Ayağa kalkarken yüksek sesle sormak zorundayım, oda dönüyor, çünkü Mayhem bulunduğum yatağa yaklaşıyor ve bana bir el uzatıyor, ama dokunuşundan kurtuluyorum ve tekrar yatağa yapışıyorum, çarşaf lar yumruklarımda sıkılıyor.

-Nerede o? -Tekrar soruyorum, odaya bakıyorum. Karanlık zeminler, karanlık duvarlar, azıcık güneş ışığı alan, zar zor açılan karanlık perdeler... Mayhem beni Lucifer'in evinden çıkaralı ne kadar oldu? Lanet Ophelia'yı yatak odamızdan çıkarken gördüğüm den beri? Jeremiah o odaya gireli ne kadar oldu?

Mayhem'in eli koluma dolanıyor ve beni yatağın kenarına çekiyor. Başımı kaldırıyorum, bacaklarım şilteden sarkıyor ve o aralarına giriyor, diğer elini çeneme götürüyor ve bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı eğiyor.

Ellerim hâlâ çarşafaların arasında, çenem acıyacak kadar gergin, zihnim dönüyor, göğsüm ağrıyor.

Hâlâ o lanet kafeste mi?

Hâlâ orada mı?

-Mav başını kapıya doğru sallayarak, "Ödünç alabileceğin bazı eşyaları var. Bu arada, kahvaltı hazırladı ve yemezsen çok kızacak, tamam mı?

-Jeremiah nerede? -Ellerimi Mav'ın sert gövdesine götürüp çekirdeğini iterek soruyorum.

Kasları parmaklarımın altında esniyor ama bir adım bile geri atmıyor. Kolumu sıkıca kavıyor ve yüzünde sinsî bir sırıtışla, "Dikkatli ol Angel, sana neler yaptığını gördüm," diyene kadar ne giydiğimi fark etmiyorum.

Aşağı bakıyorum, Mayhem yüzümü çenemi indiremeyeceğim kadar sıkı tutuyor ama çıplak bacaklarımı görüyorum. Üzerimdeki büyük boy siyah tişört onun olmalı.

Kalçamdaki yarayı görüyorum, kocamın

yarasını. Ama mesele bu değil.

Şundan bahsediyor. Jeremiah'ın baş harfi derime kazındı.

Beni çıplak gördü. Kıyafetlerimi değiştirdi.

-"Evet," diyor ve ben ona dönüp baktığımda gülümsemesi kayboluyor. Kanlı 3. Dünya Savaşı'nı başlatmak mı istiyorsun? -Mavi gözleri tekrar bana bakmadan önce dudaklarıma doğru iniyor.

Midem tekrar çalkalanıyor ve kalçalarımı bacaklarının etrafında sıkıyorum.

Hâlâ gülümsemiyor. Bunun yerine beni daha da yakına çekiyor, öyle ki başım neredeyse onun karın kaslarıyla aynı hizaya geliyor.

- "Lütfen bana bu boku sana neyin yaptırdığını söyle" diyor.

- Nerede? O. *Nerede o?* - Nabzım hızlanıyor, onun orada olduğunu, tekrar acı çektiğini düşünüyorum.

Bir türlü rahat edemiyoruz.

Bir türlü rahat edemiyoruz.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve Mayhem'in yüzünün yumuşadığını görüyorum ama çenemi ve kolumu kavrayışı öyle değil.

Ama o daha bir şey söyleyemeden, aşağıdaki kattan gürültüler geliyor ve sanki biri kapıyı kıracakmış gibi sesler çıkıyor.

Sonra Ella'nın sesi bize doğru süzüldü.

- Mavy, sanırım o..

Maverick inler, omzunun üzerinden döner ve onun sözlerini keserek bağırır: "Onu rahat bırakın. Ben onun icabına bakarım.

Bana doğru dönüyor.

Beni bıraktı ve geri

çekildi.

Tekrar nefes alabiliyorum.

- "Kaçtı," diyor sonunda, ellerini şortunun ceplerine sokuyor, bir an yere bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor.

- Ne? - Nefes nefese yataktan kayarak çıkıyorum, ayaklarım soğuk tahtaya çarpıyor. Gömleğimi indiriyorum ama zaten kalçamın ortasına kadar inmiş, üstelik Mav'ın gözleri yüzümde... Nedir bu...?

Ön kapı olduğunu tahmin ettiğim kapıya vurma sesi gittikçe yükseliyor ve sanırım birinin bağırıldığını duyuyorum. Kanım donuyor ve ellerim yumruk oluyor. Mav gözlerini deviriyor ve başını sallıyor.

-Yapmak zorundaydım. -Bakışlarımla tekrar buluşarak usulca gülümsüyor.

-. Seni uyuşturdum, çünkü dün gece ona ulaşmaya çalışırken neredeyse gözümü çıkarıyordun. - Bana bakarken çenesi yine sıkıştı. Seni eve götürüp geri getirdiğimde, Cain Lucifer'ı *sana* ulaşmasını engellemek için kendi evinde tutuyordu, Jeremiah gitmişti. Çocuk gibiler.

-Kafesten kendi başına mı çıktı? -Mav'in konuşmasını duyunca içimdeki öfke yeniden alevlendi. Lucifer hakkında. Ve yine yaptılar. Bizi yine siktiler. Mayhem'e doğru bir adım atıyorum, kapının vurulması tüm evi sarsıyor.

Mav'ı geriye doğru itiyorum, bu sefer tökezliyor, elleri cebinde bana bakıyor.

-Onu bir köpek kafesine koydun Mav! -Yumruklarımı göğsüme götürerek bağıryorum. Ama bu yeterli olmuyor. Onu tekrar itiyorum, tekrar itiyorum ve her seferinde geri çekiliyor, ta ki açık kapının yanındaki duvara yaslanana kadar, elleri hala ceplerinde.

İfadesi okunamıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş.

-Bunu neden yaptın? Neden lanet olsun...? -Yumruğumu omzunun yanındaki duvara vuruyorum, ona yaklaşıyorum, yüzüne giriyorum. Bunun lanet olası gardiyanla bir ilgisi olmadığını ve dün gece Elijah'ın lanet olası karısıyla birlikte senin lanet olası minibüsünün arkasında olduğunu biliyorsun!

Parmağım yüzünde, yumruğum hâlâ duvarda. Bu darbeyle zonkluyor ve duvarı tekrar yumrukluyorum, kalbim hızla atıyor, kanım kaynıyor.

-Nereye gitti? Nerede o? Beni bırakmazdı! Beni siz deli heriflerle bırakmazdı. -O kadar yüksek sesle bağıryorum ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum. Nabzımın vücudumun her yerinde attığını duyamıyorum. Ona zarar verdin mi? -Tekrar bağıryorum, yumruğumu duvardan indirip Mav'ın göğsüne vuruyorum.

Ne yaptın sen? Bize ne yaptın?

Son kelimedede sesim çatlıyor, ellerim saçlarıma uzanıyor, gözlerim yaşarana ve omuzlarım titreyene kadar saç tellerimi çekştiriyor, içimden bir hıçkırık kopuyor.

Göğsüm çok daraldı, midemde bıçak gibi bir ağrı var ve tek hayal edebildiğim sekiz yaşındaki Jeremiah'ın lanet bir kafese hapsolmuş olduğu. *Beni düşünüyor. Hep beni düşünüyor.*

Ve bu boku biz istemedik.

Yanlış zamanda yanlış yerde doğmaktan başka bir şey yapmadık.

Ve şu anda kocamdan o kadar nefret ediyorum ki. O benim rahatım değildi. O benim lanet olası kabusumdu, bu laneti aptal hayatıma yaymak için gönderilmişti.

Gürültülü ayak sesleri duyuyorum. İnsanlar bağılıyor.

Biri kollarıyla beni sarıp kendine doğru çekene kadar çığlık attığımı fark etmiyorum, gözlerim sımsıkı kapalı.

Ama onları açtığımda, hala saçlarımı çekiyorum, hala çığlık atıyorum, Maverick'i görüyorum. Duvara dayanmış, yenilmiş görünüyor, gözleri hüznölü ve Ella odaya giriyor, uzun kıvıl saçları sırtından aşağı dökölüyor, benden Mav'a bakıyor, sonra kollarını ona doluyor, o da bir tanesini arkasına atıyor, onu kendine çekiyor ve başının üstünden öpüyor.

Kocamın sesi kulağıma fısıldıyor.

-Her şey yolunda ufaklık. Sen iyisin Lilith. -Beni kendine çekerken güçlü kolları esniyor ve ikimizi de yatağı sürüklüyor. Oturuyor ve beni kucağına oturmaya zorluyor, sırtım göğsüne dayalı, ağzımı kulağına bastırıyor.

Artık çığlık atmıyorum ama ciğerlerim yanıyor ve görüşüm bulanık, omuzlarım hala titriyor.

Lucifer'ın elleri karnımda, gömleğimin üzerinde, beni daha sıkı tutuyor ve ağlamak için gözlerimi kapatıyorum, ellerim yüzümde. Ona ne düşündüğümü söyledim. Ona hiçbir zaman benim tesellim olmadığını söylüyorum. *Her zaman kabusumdu.*

Beni görmezden geliyor. Bana daha sıkı sarılıyor, sanki bu kelimeleri sıkarak çıkarabilecekmiş gibi.

- "Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldar kulağına. Seni çok seviyorum.

Ve gözyaşlarımın düşmesine izin verdiğimde, kendimi onun kollarında zayıflamaya bıraktığımda, bu kadar güzel, güzel bir yalan duyduğumu sanmadığımı fark ettim.

Bölüm 31

Lucifer

-Yine kaçacak.

Sigaramdan bir nefes çekip gece gökyüzüne bakıyorum. Ay yok, yıldız yok. Lanet olası karanlıkta.

Bu rahatsız
edici.

Çok güzel.

Sigarayı ikiye bölüp kaldırıma bırakıyorum ve ayakkabımla eziyorum.

-Hayır, gelmeyecek. Ön kapıda bir koruma var. Lanet olası arka kapı. O orada.

Bakışlarımı Mav'a çevirirken soğuk ve alçak sesle gülüyorum.

-Sanki onu hiç tanıımıyormuşsun gibi.

Arabama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuştururken Ezra'ya bakmak için dönüyorum. Ezra önümde, Atlas Range arkasında, Atlas ve Cain çoktan Konsey için Sanctum'a girmişler.

Hepsini öldürmeden oraya girecek kadar sakinleşmem biraz zaman alıyor.

Maddox Astor toplantı odasında.

Bağırsaklarını o şamdanlara geçirme ve yanan etinin kokusunu içime çekme düşüncesine şu anda karşı koymak biraz zor.

-Sence anneni gerçekten biri mi kaçırdı? -Ezra'ya çenemle onu işaret ederek soruyorum.

Ela gözleri benimkilere kilitlenmiş, kaşları çatılmış. Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, yanımdan geçip Sanctum'un geniş çimenlerine bakıyor. Ayaklarının üzerinde kayıyor ve ellerini gri pantolonunun ceplerine sokuyor. Ayık ve sanırım Brooklin Astor'un onu bu şekilde tutan altın bir amcığı var.

Öte yandan, Jeremiah'ın uzvu o bokun içindeydi. Muhtemelen o kadar da altın değildir.

Jeremiah'ın aletini başka kime soktuğunu düşündükçe midem ağrıyor.

-"O senin karın değil," diyor Ezra, bakışları benimkilere dönüyor, sesi alçak ve soğuk. O kaçmadı.

Bir kaşımı kaldırıyorum, nabzım hızlanıyor, burnum akıyor ama hiçbir şey yapmaya zahmet etmiyorum. Kola hâlâ boğazımda acı bir tat bırakıyor ve Mav arabadan indiğimde bu bok için beni çoktan pataklamıştı ve görünüşe göre birkaç satır soluduğumu biliyordum.

Ne dün gece ne de önceki gece uyuyamadım.

Lilith'in kollarıma yığılıp Jeremiah'ın Rain'i becerdiği için ağlamasının üzerinden iki gün geçti ve o zamandan beri onu görmedim. Birbirimize bağırmaya başladığımızda Mav beni kovdu.

Lilith'in geldiği gece Ophelia eve gitti. Karımın boğazındaki morlukların görüntüsünü aklımdan çıkarmak için onunla seks yapmak istemiştım ama yapamadım. Tahrik olmadığım için değil. Tahrik olmadığım için değil. *İstemediğim* için değil.

Çünkü halüsinasyonlar o gece daha kötüydü.

Sekiz topu ve votka muhtemelen yardımcı olmadı. Muhtemelen bu yüzden perdelerim çubuklarından sökülmiş halde uyandım.

Her neyse.

Hayatım tam bir bok çukuru.

Neden şimdi düzeltiyorsun?

Ayrıca, çok yakında Lilith Ignis için ormandaki eve gelecek. Dağları çok sevdiği için *bu çok eğlenceli olacak.*

-Kim onu ister ki? Kim babanın *muhafızını* öldürüp Jeremiah Rain'in dansçılarından birini katleder ki? -Ezra'ya meydan okuyorum, ona yaklaşıyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta.

-Ve yavru kediye de unutma," diye ekliyor Mav. Bakışlarımı ona çeviriyorum. Omuz silkiyor. Bu çok önemli.

Avazım çıktığı kadar bağırmak ve bir kez olsun suratına yumruk atmak istiyorum ama bunun yerine düşünmeye çalışıyorum.

Görünüşe göre Jeremiah yapmamış, tabii hepimizle oynamıyorsa.

Ama *bir şeyden* kaçmadığınız sürece neden kaçarsınız ve neden onsuz kaçarsınız?

Aklıma tek bir şey geliyor.

Ezra ve Jeremiah arasında bir bağlantı var. Yıllar boyunca inkâr etmeye çalıştığı bir şey, ama şimdi düşünüyorum da, Lilith'in ona gerçekten kimin zarar verdiğini öğrendiği gece ilk Jeremiah'ya saldırması... Bunun neden mantıklı olabileceğini düşünebiliyorum.

-Mav sessizce ikisine yaklaşıp, "Uzak dur Luce," diyor.

Onu görmezden gelip Ezra'ya dönüyorum. Burun delikleri açılıyor, gözlerindeki yeşil benekler Sanctum otoparkının etrafındaki sokak lambalarının ışığında görülebiliyor.

-Bu senin bokun mu? -Onu suçluyorum. O Forgues denen kızı beceriyordun, değil mi? Ve onun cesedini hiç bulamadık.

-Kapa çeneni. Karının kardeşinin sikini yalamasını engelleyebilseydin.... belki bunların hiçbirisi olmazdı.

Nefes alamadan yumruğum yüzüne çarptı. Gömleğini sertçe avucumun içine alıp kışını lanet aralığa çarpıyorum.

Eli burnunun üzerinde, parmaklarından kan akıyor ve ona tekrar vurmak için yumruğumu kaldırıyorum, ama biri omzuma sert bir tokat atıyor ve ondan sendeleyerek uzaklaşıyorum, gömleği parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Mav'ın etrafından dolanırken beni arabama yaslıyor, ellerini iki yanımda tavana dikmiş. Aynı boydayız ve burun burunayız, ellerim kollarına gidiyor, onları etrafımdan çekmeye çalışırken Ezra Mav'ın arkasından nefesinin altında küfrediyor.

-"Dikkatli ol," diyor Mav usulca, ağzı benimkine yakın.
-. Onların gözünde kendine hiç iyilik yapmıyorsun....

Ona yaklaşıyorum, ellerim hâlâ kollarında. Kaslarının esnediğini, gerildiğini hissediyorum.

-Kendime iyilik yapmak istemiyorum! -Bağırıyorum. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Umurumda bile değil. Onunla işim bitti. O...

Gözlerimi kapatıyorum, Mav'ın kollarındaki tutuşum gevşiyor.

Tökezleyerek arabaya geri dönüyorum, başımı eğiyorum, gözlerim hâlâ kapalı.

-Ona koştu Mav, o... o beni terk etti. -Sesim çatlıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Beni terk etti ve..." Başımı kaldırıyorum, kollarımı indiriyorum, kardeşime bakarken bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Ona dokunmasına, onu kullanmasına izin verdi ve...

-Peki sen ne yaptın? -Mav'ın sesi alçak, yumuşak, ama sözleri? Ne yaptın Luce? Kendini toparlamaya çalıştın mı kardeşim? -Başını eğiyor, elleri omuzlarıma uzanıyor, dokunuşu nazik değil. Sen de kadınlardan uzak durdun mu? Jeremiah Rain'in bizi izlediğini düşünmüyor musun, bizim onu izlediğimiz gibi?

Ona göz kırpıyorum, reddediyorum, kafam karışıyor, ama bir şey söyleyemeden konuşmaya devam ediyor. Ve o konuşurken Sid'in sözlerini hatırlıyorum. Julie hakkında. O zaman onu duymamıştım. Dikkatimi vermiyordum.

O kadar incinmişti ki, öfkesinin altında yatan acıyı görme zahmetine katlanmadım.

-Julie'nin evinde olduğunu bilmediğini mi sanıyorsun? Belki O'nun senin peşinde olduğunu bile biliyordu.

Gözleri kısılıyor. Ezra'nın nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ama onu göremiyorum ve Mav'ın sözlerine kilitleniyorum, kalbim sıkışıyor.

-Onu öldürebilirdin, Luce. -Maverick yutkunuyor, kollarını arabadan indiriyor ve geri çekiliyor, alt dudağını ısırırken bir elini sarı saçlarında gezdiriyor. Onu öldürebilirdin," diyor tekrar, sonra dönüp bana bakıyor. Baban ölmüş olabilir.

-Ağzım kururken inkar ediyor, "ama hala seni rahatsız ediyor. Sen hayattayken olduğu gibi.

Dilini ısırıyor, gözlerini kaldırıma dikeyiyor.

-"İçeri girmeliyiz," diyor Ezra ve başka bir şey söylemeden, eli hâlâ burnunda, bizden uzaklaşıyor ve Sanctum'un ağır siyah kapısına yaklaşıyor.

Derimin altındaki o tanıdık öfkeyle gidişini izliyor, kafamın içinde lanet karımla ilgili sözlerini duyuyorum.

Ama yanılmadı.

Arkamızda, Jeremiah'ın arkasında her kim varsa, belki Sid bir katalizördü. Belki de bizden ayrılarak bu lanet savaşı o başlattı.

Onun canı cehenneme!

Ezra'yı içeri kadar takip etmeye başlıyorum, bu işi bitirmeye hazırım ama Mav elini enseme koyuyor ve beni geri çekiyor.

Ellerimi iki yana açarak ona doğru dönüyorum. Gözümün önünden çekilmezse onu da eşek sudan gelinceye kadar döveceğim.

Babamı düşünmek istemiyorum.

Jeremiah'ın kanlı babası *olduğu* gerçeğini de düşünmek istemiyorum.

Forgues'u düşünmek istemiyorum.

O lanet kafesin içinde.

Ona yaptığım şeyler.

Sonunda.... onları hak etti. değil mi?

-Ona söylediklerinde ciddi miydin? -diye sorar Mav.

Neden bahsettiğini bilmiyorum ve ona tam olarak bunu söylemeye başlıyorum, eli hala enseme, ama sözümü kesiyor.

-Onu sevdiğini mi söylüyorsun? *Onu seviyor musun?*

Soğuk kalbime doluyor, tenim karıncalanıyor. Tekrar kavga etmeye başlamadan önce, kucağında ağlarken ona söylediğim sözleri düşünüyorum.

-Seni seviyorum bebeğim.

Boğazım düğümleniyor, göğsümdeki o acı geri geliyor. Artık onunla birlikte değil. Benim sokağında. Onunla birlikte. İzleniyor.

Bana geri döndü, ama neden her zamankinden daha uzaktaymışız gibi geliyor?

Mav'ın parmakları derime batıyor.

-Ciddi miydin? -Hırlıyor.

Elimi açıp avucumdaki X işaretine bakıyorum.

Onun için olmasa bile benim için bir anlamı var. Bu bok benim için bir şey ifade ediyor.

-Evet," diyorum ona bakmadan, "seviyorum. Onu seviyorum. Onu çok seviyorum. Ve ondan nefret ediyorum, Anlıyor musun? -Başımı kaldırıyorum ve kardeşimin bakışlarıyla karşılaştığımda elimi yanıma bırakıyorum. Düşünmesinden nefret ediyorum.... Sanırım ben bile..." Akıl sağlığını korumaya çalışarak boğazımdaki o kanlı yumruyu yutuyorum. Akıl sağlığını korumaya. Bazen Mav, onu mutlu edecekse onunla gitmesine *bile izin verebileceğimi* düşünüyorum.

Bunu söylediğim için kendimden

nefret ediyorum. Kendimi dövmek

istiyorum.

Canımı yak.

Daha güçlü olmak istiyorum. Onu hep yanımda tutmak için.

Ve şimdilik yapacağım. Birileri hepimizin peşindeyken o tehlikede. Elijah'ın karısının nerede olduğunu, gardiyanı kimin öldürdüğünü, Sid'in fotoğraflarını kimin çektiğini, hepimizi ele geçirmek isteyen kişinin kim olduğunu öğrenene kadar gitmesine izin veremem.

Ama ondan sonra? Keşke onunla kalmasına *izin vermenin* ve güvende olduğundan emin olmanın bir yolu olsaydı.

Muhtemelen kendi canıma kıyardım, çünkü zaten uğruna yaşayacak pek bir şeyim yoktu.

Ama ben olsam gitmesine izin verirdim. Mutlu ol.

-Evet? -diye soruyor Mav, beni acılarımdan kurtararak. Oğlunu da onun büyümesine izin verir misin?

Bu soru karşısında dudaklarım yüzümü buruşturuyor. Omuz silkiyorum ve beni serbest bırakıyor. Katedrale doğru geri adım atıyorum, omuz silkiyorum.

-Bilmiyorum Mav. Benim olduğundan emin değilim. Karımın nasıl biri olduğunu biliyorsun.

Böylece kardeşime sırtımı döndüm ve nefret etmeyi sevdiğim kiliseye girdim.

Bölüm 32

Jeremiah

Omuzlarım ağrırken ve kaslarım zonklarken nefes almaya çalışarak barı kavrayışımı ayarlıyorum. Aynada kendime bakıyorum, vücudum gergin, boktan üvey kardeşimin yara izi ondan ne kadar nefret ettiğimin görsel bir hatırlatıcısı ve bir kez daha ayağa kalkıyorum. Çenem bardan ayrılıyor, sırtımdan ter damlıyor, kendimi yavaşça aşağı bırakırken tüm vücudum titriyor.

Ona kadar sayıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve çenemi sıkmamak için kendimi zorluyorum. Dişlerimi gıcırdatmamaya. Vücudumdaki acıdan, güçlendiğim hissinden başka bir şey düşünmemek için.

Saat onda kendimi bıraktım ve bodrumdaki spor salonunun zeminine düştüm.

Nefes alırken ellerim dizlerimin üzerinde, gözlerim açık ve göğsüm kabarıyor.

Ama spor salonunun bir duvarından diğerine uzanan aynanın yansımasındaki bir şey gözüme çarpıyor.

Yavaşça doğruluyorum ve arkamı dönüyorum, bunu yaparken kanımın yandığını hissediyorum.

Ağırlık banklarından birinin üzerinde üçgen şeklinde katlanmış siyah bir bez parçası var.

Yanağımın içini ısıırıyorum, burnumdan nefes alıp veriyorum.

Uçları bank koltuğunun üzerine sarkan kanlı siyah bir eşarp var.

Sid'in burada bırakmış olması gerektiğini biliyorum. Nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum. Ona bakmak bile tüylerimi diken diken ediyor.

Mide. Parmaklarımı saç tokasının etrafında kıvrırmak için şortumun cebine uzanmak istiyorum.

Hayatımı tekrar kurtaran kişi.

Ama buna cesaret edemiyorum ve bu zayıflığımla savaşmaya çalışıyorum. Tüm bu tetikleyicileri sanki hiç yoklarmış gibi zihnimin gerisine itmeye çalışıyorum. Sanki ben bundan daha güçlüymüşüm gibi. *Onlardan* daha güçlüyüm.

-Roman burada. -Nicolas'ın sesi düşüncelerimi bölüyor ve mahzen merdivenlerinin dibine doğru bakıyorum, ikişer ikişer koşarak aşağı iniyor, köşeyi dönüyor, gözleri benimkilerde.

Ama yüz ifademde bir şey görmüş olmalı ki duraksıyor, kaşları çatılıyor.

yük
sek.

-İyi misin? -Elleri iki yanında, yavaşça soruyor. Tekrar mendile bakıyorum.

Gözleri bakışlarımı takip ediyor.

-"Ah," diyor nefes verirken, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak.

Boğazını temizliyor. Ondan kurtulabilirim, evet....

-"Korkmuyorum amına koyayım," diyorum dişlerimi sıkarak ve gözlerimi onunkilere yaklaştırıyorum. Elimin tersini alnımda gezdirerek terin gözlerime damlamasını engelliyorum. Ve korkmuyorum.

Bende değil.

Ben artık o adam değilim.

Ben hiç erkek değilim.

Ama vücudumun o kafesin içinde büküldüğünü, mücadelenin beni terk ettiğini hissediyorum. Zincirlerin kutuya vuruşunu duyuyorum, bileklerime yapılan baskıyı hissediyorum.

Sid'in bana doğru koştuğunu duyuyorum.

Kamyonun kasasına atlayıp bana her şeyin yoluna gireceğini
Güz söylemesini izlemek.
el.

Maverick'i de ona dokunurken görebiliyorum. Ona sarıldığını.

Raftan bir serbest ağırlık almamak için çaba sarf etmem gerekiyor.
Arkamdaki aynaya fırlatıyorum. Bir şeyleri kırmamak için çaba sarf
ediyorum. Her şeyi parçalara ayırmamak için.

Onun kaybını kopmuş bir uzuv gibi hissedebiliyorum. O benim
yanımdaydı. Benimle birlikteydi. O benimdi. Tabii ki, bunu benden almak
zorundaydılar.

Ama sorun
değil.

Ben onlara
gidiyorum.

-Ignis'i neden beklediğini tekrar hatırlıyor musun? -sorar
Nicolas, boğazını temizliyor.

Y u t k u n u y o r u m , elimi karın kaslarımda gezdiriyorum ve yara
izimi kaşıyorum.

-Hepsi aynı yerde olacak," diye basitçe cevap veriyorum. Ama
aslında ne sorduğunu biliyorum. Ignis'i nasıl bekleyebilirim? Ona sahip
olmalarına nasıl izin verebilirim? Elim gövdemin üzerinde kaydırıyorum,
avucumu uyluğuma, şortumun üzerine sürüyorum. Elijah'ın muhafızları
öldüğüne göre daha temkinli olacaklardır. Muhtemelen çocukları bağ
kurarken saklanacaklardır. -Nicolas'a gülümsüyorum. Aslında onları bu
şekilde bölmek ve fethetmek yakalamayı çok daha kolaylaştırıyor.

Nicolas bir kaşını kaldırarak bir kez başını sallar.

-Ve Lazarus iyidir. İhtiyacımız olanı aldı.

Bu lakap karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor
tutuyorum.

-Evet, ama tüm bu anonimlik saçmalığı sinirlerimi bozuyor. - Dönüp
bana bakan Nicolas'ın yanından geçip odanın içinde yürüyorum. Su
soğutucusunun yanındaki dolapta katlanmış ve istiflenmiş havlu yığının

beyaz bir havlu alıyorum. Havluyu yüzümde gezdiriyorum ve

ense. Eğer istiyorum devam et iş için
Bizimle birlikte, biz varız Birbirimizi şahsen tanımak
için.

Nicolas parmak uçlarında zıplıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

-Onları kontrol ettim. Ünleri mükemmel.

Havluyu omzuma asıyorum.

-Belki." Kabul ediyorum. Ama aldığı ücret biraz fazla. - Sırf *bilgi* almak için banka hesabımı yavaş yavaş boşaltıyor. Modernite olabilir ama yine de bütün işi ben yapmak zorundayım.

-"Yaptığın her şey aşırıya kaçıyor, J," diyor Nicolas usulca ve ben çenemi eğip bir kaşımı kaldırıyorum, elim omzumdaki havluyu sıkıca kavırıyor. Ama Roman'ın sana haberleri var," diye ekliyor hızla, neredeyse endişeyle. Haber derken, demek istediğim...

Nicolas'a gülümsüyorum, rahatlamış bir şekilde.

-Osuruyor muyum, Phil? -Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve serbest ağırlıklara tekrar bakıyorum. Biliyor musun, hep valinin kafasına bir dambılla vurmak istemişimdir.

Bölüm 33

Sid

-Aç mısın? -Yüzüncü kez soruyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu sundurma kapısının yanında gezinirken görüyorum. Yüz ifadesi temkinli, sanki benden ne anlam çıkaracağını bilmiyor gibi.

Hislerimiz çok ama çok karşılıklı.

Jeremiah'nın sorusunu düşünmemeye çalışarak parmaklarımı kucagımda oynatıyorum.

-Lanet yüzüğün nerede?

Lucifer gibi adamlar için yüzüklerin önemi yoktur. Benim gibi kızlar için de *evliliğin* bir önemi yok. Ama tek duyabildiğim Jeremiah'nın kafamda yankılanan sözleri ve Mav'ın evini çevreleyen muhafızlar olmasaydı, J'yi koruduğuna dair ısrarı olmasaydı, şimdiye kadar geri kaçmış olurum.

Üç yıl önce kollarına yığıldığımdan beri Lucifer'ı görmedim. günler.

Görmek istemiyorum ama görünüşe göre Mav bizi bu hafta Liber'e götürecekt.

kim geliyor. Bence aklını kaçırmış ama bir molaya ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Ezra'nın bir kaçışa ihtiyacı var ve uyuşturucu ve alkole yönelmek Unsaint'in yöntemi gibi görünüyor.

Bütün gece odamda saklanacağım. Lucifer'i engelle. Hepsinin canı cehenneme.

Beni neden terk ettin, J? Ama son birkaç gündür bu soruyu kafamda tekrarlayıp dursam da cevabı biliyorum. I

olurdu yapılmış ve aynı lanet olsun şey. Ayrıca . Bu, Eğer Eğer karşılık verseydi... daha çok yaralanacaktı.

Beni asla terk etme. Ne planlıyor olabileceğini düşündükçe midem düğümleniyor. Nerede olduğunu düşünüyorum. Korumalara rağmen bu caddeden kaçmanın ne kadar kolay olabileceğini biliyorum.

Arka bahçeden geçtikten sonra. Nicolas beni aldı. Kocam ne kadar kontrolcü ve zengin olsa da, *o gerçek bir Tanrı değil.*

Ella'ya sahte bir gülümseme sunuyorum.

-İyiyim," diyorum, dişlerimin arasından yalan söyleyerek. Uzun, çok uzun zamandır iyi olduğumu sanmıyorum. Belki de hiç.

Evin ötesindeki karanlık ormana bakmak için dönüyorum. Bekçi arka bahçeye, ağaçlarla dolu vahaya ve Ella'nın ilgilendiğinden emin olduğum bahçeye açılan kapının önünde duruyor.

Mav'ın karısı bile değil, ama yine de mükemmel bir ev kadını.

O çalışırken bütün gün ne yaptığını merak ediyorum. Ne yapmak istediğini merak ediyorum. Hiç kaçmayı düşünüyor mu, yoksa sadece ben miyim?

Oturduğum sallanan sandalyede kayıyorum, başımı arkaya yatırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Paravan kapının kapandığını duyuyorum ve Ella'nın içeri girdiğini düşünüyorum, ama sonra yanımdaki tahtanın gıcirtısı ile gözlerim açılıyor ve yeşil gözlerle birleşiyor. Ella yanımdaki sandalyede oturuyor. Sağında, küçük bir taş çeşme, kaplıca gecesinde aramızdaki ağır sessizlikte tek soluklanmayı sağlıyor.

-Neler olduğunu biliyor musun? -Sessizce sorar.

Bir an için ona bakıyorum, bakış açısını ölçmeye çalışıyorum. Şimdiye kadar benim tarafımda olan tek kişi Jeremiah oldu ve o bile bana en önemli konularda yalan söyledi. Acaba Ella burnunu sokmaya mı çalışıyor? Mav'i bilgilendirmek için. Lucifer.

Ama gözleri kocaman açık ve masum, kızıl saçları dağınık bir topuz, birkaç tel çilli yüzünü çerçeveleyiyor. O giyer

kırmızı bir etek, çıplak ayaklar ve kırmızıya boyanmış ayak tırnakları. Parmakları sandalyenin kollarına vuruyor ve göğüslerinin, kalçalarının hemen üzerinde bağlanmış beyaz tişörtüne baskı yaptığını görüyorum. Karnı yumuşak, eteğinin üstünden taşıyor, teni kusursuz.

Lucifer'ın O. De Julie'nin kıvrımları hakkında benimle alay ettiğini düşünüyorum. Midem bulanıyor ve tırnaklarımı ellerimin üst kısmına geçiriyorum.

- "Hayır," diye cevap veriyorum sonunda, çünkü ne halt ettiğini bilmiyorum. geçiyor.

Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallıyor ve sonra dönüp muhafıza, onun arka bahçesine bakıyor. Bu açıdan çok genç görünüyor, dolgun dudakları, yüzü de öyle. Mav bize on dokuz yaşında olduğunu söylemişti. On dokuz ve şimdiden Altı gibi uğursuz bir şeye bulaşarak hayatını boşa harcamış. Lanet olası Unsaints.

Cehennem kardeşliği.

- "Biri senin fotoğraflarını çekmiş," diyor sessizce, hâlâ önüne bakıyor ve bana zaten bildiğim bir şeyi söylüyor. Sen... -Başını sallıyor, kaşlarını çatıyor ama hâlâ bana bakmıyor. Koşuyordun.

Görüntüler bir mesaj olarak geldi. Elijah'ın kucağında, vurulduğu arabada.

Bana doğru dönüyor, gözleri benimkileri arıyor.

Başımı sallanan sandalyeye yaslayıp dinliyorum. Fotoğrafları biliyordum. Ama bütün bu saçmalıkları bilmiyordum. Görünüşe göre deli değilmişim. Biri beni izliyordu.

-Sonra, döndüğünüz gece Elijah'ın karısı özel pilates dersinden eve gelmedi. -Omuz silkiyor. Ve önceki gece, Jeremiah'ın kulübünde bir dansçı öldürüldü.

Sanki bir lanetmiş gibi, ismini tökezleyerek söylüyor. Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Herkesin ondan nefret etmesinden nefret ediyorum.

Cindy'nin Jeremiah'la dövüştüğünü düşünüyorum, acaba o muydu diye tekrar merak ediyorum. O olaydan sonra ne kadar süre hayatta kaldı?

-Lucifer sonunda bu yüzden mi benim için geldi? -diye haykırdım. Biri onları kovalıyor ve korkuyor diye mi?

Doğrudum ve koltuğumda döndüm.

-Bu kadar mı? Dur tahmin edeyim, ben yokken hiç yardım almadın mı? Rehabilitasyona gitmedin mi? Temizlenmek için kimse gitti mi?

Ünsüzlerden herhangi birini rehabilitasyonda hayal etmek komik ama imkânları olduğunu biliyorum. Birileri yardım edebilirdi.

Bunun Peder Thomas olmadığını görebilecek bir akıl sağlığı uzmanı olmalı.

-Bunca zamandır Ophelia ile mi yatıyordu? -Bastırıyorum, tansiyonum yükseliyor. Julie de mi?

-Julie'lere gitti çünkü biri bir..." Boğazını temizliyor, ellerini kalın kalçalarında gezdirirken kucağına bakıyor. Biri bir kedi kafası bırakmış," diye bitiriyor sonunda.

Gözlerimi kırpıyorum, ağzım kuruyor.

-Kapısında. Bu olayla bağlantısı olan biri var mı ve burada neler oluyor görmek istedim. -Bakışlarımla tekrar buluştu. O sana aşık, Sid.

Gözlerimi deviriyorum.

-Onu tanımıyorsun, lanet olsun. Ama kedinin kafasını düşünüyorum. Lucifer'ın Julie'nin evine neden gittiği hakkında.

Ama yine de.

-Neden Ophelia'yı oraya götürdü? -Ella'yı bastırıyorum, umurumda olmamasını dileyerek. Neden bunun için gitmek zorunda?

Tekrar kucağına bakıyor ve bana bakmadan cevap veriyor. Düşük.

-Yalnız kalmayı sevmez.

Bu cevapta midemi bulandıran bir şey var.
Bu tepki ve yanaklarının kızarması.

Tırnaklarımı ellerimin üst kısmına daha derine batırıyorum, kan akıtacak kadar derine. Artık umurumda değil. *Hiç umurumda değil.*

Ama yine de homurdanmadan duramıyorum: "Her şeyi biliyormuşsun gibi görünüyor,
Kocam yalnız kalmak istemiyor mu?

Blöf yapıyorum, çünkü ona dokunmazdı. Mav buna izin vermezdi.

Ama sonra Maverick'in beni Raven Park'taki o eve götürdüğünü düşündüm. Tereddüt etmedi. Hemen sonra koşup Lucifer'a söylemekte tereddüt etmedi. Kız arkadaşının biriyle yatmasını sorun etmeyecek biri varsa o da Lucifer'dır.

Kendimi hasta hissediyorum.

Ella'nın kızarması derinleşiyor ve bana bakmıyor.

-Yatmadın. -Ayağa kalktım, bir adım geri çekildim, ondan uzaklaştım ve sonunda başını kaldırdı. Aslında kocamla da yatmadın, değil mi?

Sözlerimde daha fazla zehir istiyorum, ama bunun yerine sadece sert bir fısıltı var. Kırık bir ses.

Gözleri hızla karnıma kayıyor, sonra tekrar bana bakıyor ve nedense bu beni daha çok rahatsız ediyor.

-"Evet," diye homurdanıyorum, öfke kanımı ısıtıyor, "*onunla yatarken lanet olası hamile karısını düşündüğünü sanmıyorum?* -Son kelimeleri haykırıyorum ve tek düşünebildiğim Ophelia'nın evimde olduğu. *İçimde orgazm olması. Sikmek. Dördüncü.*

Tek düşünebildiğim Julie.

Ella.

Kusacağım.

Midem bulanıyor ve bir elimle ağzımı kapatıyorum.

Titrek bacakları üzerinde duruyor, bana doğru bir adım atıyor.

Boştaki elimi önüme atıyorum.

- "Hayır," diye mırıldanıyorum elimle ağzımı kapatırken midem yine çalkalanıyor, "Dokunma bana... Değil mi...?"

-O mu?

Paravan kapı açılıyor ve Maverick içeri giriyor, yüzünde bir gülümseme, ama ikimize baktığında, loş sundurma ışıklarında parlayan hafif gözleri, gülümsemesi kayboluyor.

Ve hemen arkasından da kocam geliyor.

Burnu kırmızı, gözleri de şeytan mavisi ve bana odaklanmış. Ondan ağzımın üstündeki, önümdeki ele bakıyor.

Maverick nefesinin altından küfrediyor ve ben onun bildiğini biliyorum. Ne hakkında konuştuğumuzu biliyor.

O bunu biliyor.

-Onu *terk mi ettin?* -İki elimi yanlarıma bırakarak soruyorum. Kocamın yüzündeki ifadeyi görmezden geliyorum. Parmak eklemlerinde kan olduğu gerçeğini görmezden geliyorum. Sert ve zayıf vücuduna yapışan siyah tişörtünü görmezden geliyorum. Siyah pantolonu kalçalarını sarıyor. *Onu terk mi ettin?* -Maverick'e bir adım daha geri çekilerek tekrar soruyorum, ta ki kendimi verandayı çevreleyen paravan kapının önünde bulana kadar.

Kapının arkasında duran, tamamen siyah giyinmiş ve belinde silahı olan muhafızı görüyorum ama bana bakmaya cesaret edemiyor.

-Bak Angel.... sen gittin.

-Kocamla yatmasına izin mi verdin?

Sonunda Lucifer'a döndüğümde ağzım açık kalıyor. Nabzımın kulaklarımda attığını hissedebiliyorum. Tenim kaşınıyor, kendimi rahatsız hissediyorum.

Hasta olmak istiyorum. Kusmak istiyorum ama ilk kez midem kurşundan yapılmış gibi hissediyorum. Kırılmaz.

Bunun yerine, mahvolan sadece benim zihnim.

-*Kiminle yatmadın?* -diye soruyorum kocama, masmavi gözlerini benimkilere dikerek. Gülümsemiyor. Kaşlarını çatmıyor. Bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor. Gözlerinin altındaki halkalara bakıyorum. Kırpikleri uzun ve kalın. Bu ışıklar altında yüzü solgun, kül rengi. Sikini kime sokmadın, seni aptal herif? -Ellerimi yüzümde gezdirerek son kelimeleri haykırıyorum. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Bununla uğraşmaktansa ölmeyi tercih edermişim gibi hissediyorum. Neden onu tutmama izin vermedin? -Sonunda soruyorum. Julie'yi aramaya kanlı *Ophelia* ile mi gittin? -Onun adını bir lanet gibi tükürdüm. Neden peşimden geldin?

Hâlâ hiçbir şey söylemiyor. Maverick Ella'nın yanına gidiyor, kolunu omzuna doluyor ve onu kapıya doğru çeviriyor.

-*"Lanet olası korkak,"* diye mırıldandım Mav'a.

Kıpırdamadan duruyor, sırtındaki kaslar beyaz tişörtünün altında esniyor. Sonra omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor.

-Sürekli kaçan kız diyor. *Sen de yaptığın şeyler konusunda sürtüklük yapma, Angel.*

Sonra kapıyı çekip açıyor ve Ella'yı içeri itiyor, kapıyı çarparak kapatıyor, paravan kapı da onu takip ediyor.

Burada Lucifer'la olmak istemiyorum. Ve gardiyanın dinlediğini biliyorum.

Burada olmak istemiyorum.

-*"Lanet olsun,"* diye mırıldanıyorum, peşinden koşmak, o eve girmek, kaldığım misafir odasında kaybolmak istiyorum. Kendi kafamın içinde kaybolmak. Huzur içinde kafamı kaybetmek için.

Ona doğru bir adım attım ama o kapıyı kapatmak için hamle yaptı. Bunu kolaylaştırmayacağını biliyordum. Hiç kolaylaştırmaz.

- "Lucifer," diye fısıldadım, "seninle konuşmak istemiyorum.

Bir kolunuzu vücudunun üzerinde çaprazlayın, eliniz dirseğinde, parmaklarınız çenesinin altında olsun.

-En son ne zaman yemek yedin bebeğim? -diye soruyor sessizce, sanki *üçüncü* bir kızla yattığını yeni öğrenmişim gibi.

Ona bakakalıyorum, aptallığı karşısında kelimeler ağızımdan kaçıyor.

Güzel ağızını yavaş bir gülümseme kaplıyor.

-Yemek yapmakta berbat olduğunu biliyorum ama sanırım Ella küçük bir orduyu doyuracak kadar kazanıyor....

-Onunla gerçekten yattın.

Bu bir soru değil. Üçü de temelde bunu doğruladı. Beni en çok şaşırtan şey, sanırım, bunu yapmış olmaları bile değil. Onlar hasta herifler.

Beni şaşırtan şey... acıtıyor olması.

Onun. Julie. Ophelia. Kahretsın...

acıyor.

Hâlâ bir şey söylemiyor. Bu onun bana doğru hareket etmesini sağlamıyor. Beni rahatlatmak için. Onun kirli ellerini üzerimde görmek istemediğimden değil.

-Umurunda olmayan daha fazla çocuk sahibi olmaktan endişelenmiyor musun? Homurdanıyorum, bir elimi karnımın alt kısmına koyuyorum ve Jeremiah'nın derimde açtığı ve hala iyileşmekte olan yarayı düşünmemek için kendimi zorluyorum.

Lucifer'ın gözleri karnıma takılıyor ve yüzü yumuşayıp sertliğini biraz kaybederken göğsüm sıkışıyor.

Ellerini bıraktı ve bana doğru bir adım attı. Yere

yapıştım. Hareket edemiyorum. Nefes bile

alamıyorum. nefes bile alamıyorum.

-Ben... -Sesi kesiliyor, nefesinin altında küfrediyor ve elini burnunun üzerinde gezdiriyor. Elini bırakıyor, bakışlarımla buluşuyor

Tekrar. İster inan ister inanma, prezervatif kullanmayı biliyorum. Ve kullandım da.

Beni biraz daha iyi hissettirmesinden nefret ediyorum.

- "Ama oraya ilk ben gittiğime göre," gözleri yine karnıma takıldı, "sanırım *o yapmadı*?

Buna yüksek sesle güldüm ve başımı salladım.

- Hayır. Bunu yapamazsın.

Gözleri parlak mavi yarıklar halinde daralırken dişlerimi sıkıyorum. Boynundaki o mavi damarın zonkladığını görüyorum ve ona hala çok kızgın olduğum için, yine de beynini sikmeyi düşünmeme neden oluyor.

- Sizden sonra bunu yapamazsınız....

Onu Julie ile düşününce boğazım düğümleniyor. Ophelia ile.

Gözlerimi kapatıyorum.

- Yapmadın, değil mi? - Soruyorum, kelimeler boğuk çıkıyor.

Yapmadığımı biliyorum.

ama tıpkı koşmadan önce olduğu gibi, unutmak istiyorum. İstiyorum...

Bazen tüm bunları unutmak istiyorum.

Yanlış doğduğumu unutmak istiyorum.

Küçük kızlara dokunmak isteyen yetişkin erkekler için bir hediye oldum.

Kardeşimin bir tutsak haline getirildiğini, ruhsuz erkeklere sahip olmayı, onları bu hale getirmek için ne gerekiyorsa yapmaktan daha fazla önemseyen bir tarikat için kimsenin gerçekten istemediği mükemmel ve kutsal bir oğul olarak yeniden doğduğunu unutmak istiyorum.

Sorumu sessizlik karşılıyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum.

- Onunla yattın mı Lucifer? Ophelia ile kaç kez?

- Üç," diye cevap veriyor, ciğerlerimdeki nefesi çalıyor, gözyaşlarımı tutmak için gözlerim sıkıca kapanıyor. Arkamdan iki kez,

Böylece kışına bakarken seni düşünebildim. Ya bir kez? Bir keresinde onu duvara yaslamıştım, elim boğazındaydı. Bilirsin, senin olayın, bebeğim.

Midem bulanıyor, kalbim ikiye bölünüyor, sözleri çok zehirli olsa bile Jeremiah için beni incitmeye çalıştığını biliyorum.

Biliyorum, ama yine de başka bir hatırlatma gibi. Asla olamayacağımızı hatırlatan başka bir şey. O lanet köpek kafesinden kaçan çocuk... *benim için o çocuk.*

Kocama sırtımı dönüyorum ve sonunda gözlerimi açıyorum.

-Nerede o? -Sessizce soruyorum.

Tabii ki bana cevap vermiyor çünkü o bir aptal, ama yaklaştığını duyuyorum.

Arkamda hissediyorum.

İçime çekiyorum ve kokusunu alıyorum. Nikotin ve çam. Bu kokunun bağımlısı olmuştum. Her zaman dışarıda sigara içerdi, ben arabadayken asla içmezdi ama bazen onunla oturdum, kolum kolunun arasında, başım omzunda, sadece kokuyu içime çekmek için.

-Bu gerçekten bitti mi Lilith? -Arkamdan sessizce soruyor, bana dokunmuyor ama varlığı hissediliyor. Giydiğim büyük boy beyaz tişörtün içinden vücut ısını hissedebiliyorum. Siyah tayt gibi Ella'dan ödünç aldığım bir gömlek.

Sorusu üzerine, sıcak gecede bile üşüdüğümü hissettim.

Kapıya doğru bakıyorum ve gardiyanın gittiğini fark ediyorum. Sanki o bile bunun bir son olduğunu biliyor ve acımızı hissetmemiz için bize alan tanımak istiyor.

Hayattaki kötü kartlarımı

düşünüyorum. Lucifer.

Üvey annesi.

Çılgınlıklarını hayal edebiliyorum. Onun kanını. Şu anda arkamdaki adam için onu öldürmenin ne kadar iyi hissettirdiğini.

Ondan sonra onu her şeyden korumayı ne kadar çok istedim. Her acıdan, her kabustan. Yanında olmak istedim. Ama o bunu imkansız hale getirdi.

Sonra Altı...

-Bizi götürdüklerini biliyorsun. -Karanlıkta bu sözleri fısıldıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup ormana bakıyorum.

Arkamda sessiz, ama beklediğini biliyorum. Ona bu hikâyeyi anlatamayacağımı biliyorum. Evet, Maverick ve Jeremiah mektuplaşmış olabilirler çünkü Mav kocamın bir tür psikotik kriz geçirdiğini biliyordu ama ben o güne kadar kaçmaya karar vermemiştim.

Noctem.

-Ella ve beni aldılar. Maske takıyorlardı.

Lucifer yaklaşıyor, bir eli boynuma uzanıyor, parmaklarıyla saçlarımı kenara itiyor, sonra beni tutuyor, kaslarımı yoğuruyor, beni kendi yolunda ilerlemeye teşvik ediyor.

-Bizi bağladılar. Ağzımızı bağladılar. Hepsine bir ders vereceğimizi söyledi.

O geceyi düşünerek gözlerimi kapatıyorum.

Gitmeden önce kocamı son görüşümden beri.

Oturma odasında bir şeye gülüyor, monte edilmiş hoparlörlerden yüksek sesle çalan aptal bir romantik komedi.

Maverick kız arkadaşına veda öpücüğü verdikten sonra dışarı çıkarken kollarımı kendime doluyorum. Ne olduğunu bilmiyorum.

O ve Ella arasında bir şeyler oluyor ama hoşuma gidiyor. Bence onun için bile fazla iyi. Aslında o değil... ama... bu hayat.

Çok yorucu. Kısıtlayıcı.

Korkutucu.

Kocam geceleri kanlar içinde geliyor. Anlatmak isterdim. Bazen ofisinden Latince kelimeler fısıldadığını duyuyorum. Anlamını bilmediğim ama yine de tüylerimi diken diken eden kelimeler.

O ofisi kullanıyorum. İki masası, büyük pencereleri var. Ölüler hakkında kitaplar, Satanizm... Büyü.

İlgi çekici, ama bu kitapların bazıları da kanla kaplı. Sayfaları çevirirken gördüm. Hiç sormadım. Altı'nın gizli işleyişine kendimi o kadar kaptırmışım ki daha fazlasını bilmek istediğimi sanmıyorum. Eğer bilseydim, bu beni yıkabilirdi.

Ne yaptıklarını, ne yaptıklarını.

Rahip Wilson'ı düşünüyorum ve bedenim donuyor.

Lucifer'in elleri yüzüme uzanıyor.

-Çok gergin görünüyorsun bebeğim," diyor usulca ve ben bunu gözlerinde görebiliyorum.

Gözleri. Bugün ayık.

Çok uzun zamandır ilk kez ayık. Hala kabuslar görüyor. Dün gece kafama bıçak dayadı.

Beni babası sandı.

Ayıkken bile halüsinasyonlar geçmedi. Gece terörleri de.

Yardıma ihtiyacı var. Ne yapacağımı bilmiyorum.

-İyi olacağım, söz veriyorum. Sadece üç gün. Kimse sana zarar vermeyecek. Muhafızlar kapının hemen dışında. Seni asla korumasız bırakmayacağımı biliyorsun, değil mi Lilith?

Ona hafif bir gülümseme sunuyorum. Sevdiğini biliyorum. Beni sevdiğini ve başka birinin beni incitmesini asla istemeyeceğini biliyorum. Öyle olsa bile. Kavgalarımız daha da kötüleşmiş olsa bile.

Deniyor.

Denediğini biliyorum.

Ama istemediğimi düşünüyor. Bu hayatı istemediğimi. Ve nefret ettiğim bazı kısımları da var. Birinin beni tekrar yakalayacağı paranoyası yüzünden üzerimde uyguladığı kontrol gibi. Onsuz hiçbir şey yapamadığım gerçeği; yapamıyorum, çünkü bana izin vermiyor. Bunun yanlış olduğunu, zehirli olduğunu ve beni delirttiğini biliyorum ama onu seviyorum.

Kahretsin, onu seviyorum.

O bunu göremiyor. Peki ya aşkı? Boğucu, nefesimi, seçimlerimi çalıyor, acımı bastırmaya çalışıyor. Sadece duymak istediği şeyleri konuşmama izin veriyor.

Jeremiah? O yaralar? Beni parçalıyor olsa da bunu duymak istemiyor. Kardeşimin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım olduğunu nasıl açıklayabilirim, çünkü o her zaman benim iyi olmamı sağlayan kişiydi? Lucifer'dan önce sevmem gereken kişi oydu. Ve onu seçmiş olmam, kocamdan asla ayrılmak istememem, her zaman kardeşim olduğunu düşündüğüm adamı hâlâ sevmediğim anlamına gelmiyor.

Ama Lucifer bunu tartışmak istemiyor. Ben de yutuyorum. Tıpkı eli boğazımda uyandığım zamanki gibi, kendi kocanızın hayaletlerle savaştığı için sizi öldüreceğini düşünmenin verdiği dehşet.

Onun aptalca ve saçma olan ve beni kızdıran berbat yanlarını kabul etsem de, beni tamamen sevmiyor.

Saçımı yüzümden çek.

-Seni seviyorum bebeğim. -Başını eğip dudaklarını dudaklarıma yaslıyor. Çok fazla.

Ama gerçekten seviyor musun, sormak istiyorum, beni seviyor musun yoksa sadece fikrimi mi seviyorsun? Seninki kadar harap bir ruh,

Sevdiğiniz sadece ailenizden gelen ortak acılarımız mı?

O iyi bir adam. Bunu

biliyorum.

Bir pislik, kontrolcü ve aptal olmasına rağmen çok iyidir. Julie ve bebekle ve kalbindeki duygularla, o iyi. İyi bir baba olacak. Beni de bu kötü şekilde sevecek ve kimsenin bizi incitmesine izin vermeyecek.

Ama bunu düşünürken bile içimde bir endişe var. Bu tören, Noctem, bizi ayıracak.

Kurtulmaya çalışıyorum. Belki de hormonlar yüzündendir. Alnımdaki bıçak yarası.

-"Ben de seni seviyorum" diyorum. Ve bununla birlikte beni öpüyor, tutkulu, çiğ ve itiraf ettiği şeyle dolu. Sevgiyle.

Elleri saçlarımda dolaşıyor, sonra biri kıcıma kayıyor ve sıkıyor. Ağzına karşı gülüyorum, aramızda sertleştiğini hissediyorum.

Ben de ne kadar çok istediğimi hissediyorum, ama Ella buradayken, Maverick ve diğer kardeşleri dışarıda beklerken, tekrar seks yapamayacağımızı biliyorum. Ayrıca, bugün yarım düzine kez yaptık.

Yemin ederim, ilişkimizdeki tek iyi şey seks.

-Yakında döneceğim bebeğim, söz veriyorum. -Beni tekrar öpüyor, kıcımlı tutuyor ve inleyerek beni kendine çekiyor.

Sonunda ayrılıyor ve boynundaki iskelet atkısını ayarlayıp ağzının üzerine yerleştirirken nefes almaya çalışıyor.

Bana göz kırpmıyor, koyu mavi gözleri koridorun ışıkları altında parlıyor.

Sonra da gitti.

Ella izledikleri filmdeki seksi adamdan övgüyle bahsederken onu dinlemiyorum. Mav'le birlikte olduğundan beri daha çok konuşmaya başladı ama övgüyle bahsettiği adam bana yavan geliyor; sarışın ve sıkıcı. Kahverengi gözlerinde hiç kötülük yok. Kusursuz yüzünün altında öfke yok. Beni cezbedecek bir şey yok. Beni korkutacak bir şey yok. Beni büyüleyecek bir şey yok.

Benim kocama hiç benzemiyor.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, gözlerimi kapatırken siyah kadife battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum. Geç oldu ve canım mısır gevreği istiyor. Lucifer dolabımızda sonsuz miktarda mısır gevreği bulunduruyor ama oraya gidip alamayacak kadar yorgunum.

Keşke bu kadar geç gitmeseler.

Keşke bu lanet ritüelleri yapmasaydım.

Ama önemli olduğunu biliyorum. Çoğu akli başında insanın dünyayı bir arada tuttuğunu düşündüğü şeyin yanlış olduğunu biliyorum.

Başkanlar ya da başbakanlar değildir. Hatta hükümetler bile değildir. Hükümetler yasalara uymak zorundadır.

The Six ve onlar gibi kuruluşlar mı? Pek sayılmaz.

Bana kendi dünyasında olup biten ve benden saklamaya çalıştığı bazı karanlık şeylerden bahsetti çünkü ikimiz de ondan ne kadar nefret ettiğimi biliyoruz. Onun da hoşlanmadığı şeyler olduğunu biliyorum, ama onları şekerle zehir gibi yutuyor, iyiyi kötüyle birlikte alıyor.

Tek önemsediği benim.

Diğer kızlar Altı'nın yaptığı pisliğe mi bulaştı? O kadar umursadığını sanmıyorum. Bir yanımdan nefret ediyor.

Bir parçam bunu tekrar düşünmek istemiyor, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Hiçbir şey yapmıyorum. Zaten burada ne kadar gücüm var ki?

Esniyorum ve gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Bu battaniyelerin altında güvende ve sıcakım ve o haklı. Sadece üç gün.

Üç gün sonra geri dönecek. Bu işi başaracağız.

Uykuya daldım.

Ve uzun zamandır ilk kez rüya görmüyorum.

Ama uyandığımda, yemin ederim lanet bir kâbusun içindeyim. Yemin ederim, güzel gözlerini kapattığında gördüğü şey bu olmalı.

Elleri ve ağzı bağlı, adamların hepsi siyah giyinmiş ama yüzlerinde maskeler var, iskelet maskeleri, ama gözleri dışında her şeyi gizleyen eşarplar değil, benim evimdeler.

Benim lanet evimdeler.

İki adam Ella'yı koridorda sürüklerken içimdeki öfke kabarak hareket etmeye başladım.

Hareket etmiyor. Bilincinin yerinde olduğunu sanmıyorum. Bana en yakın olan adamın gözleri tanıdık geliyor.

Bana yetişiyor ama ben sürünerek kanepeye doğru ilerliyorum ve onun yolundan çekiliyorum.

-Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme Sid Rain," diye homurdanıyor ve ben bu sesi tanıyorum.

Sesi ve gözleri tanıyorum ve bu tanıma beni dondururken benim karıncalanıyor.

Hala.

Bana dokunmasına izin verdim.

Ve sadece kollarım değil.

Elleri, vücudu, o... her yerimde. Her yerimde, ve o...

-M...Maddox.

Üzerime tırmanırken kelimeler boğuk boğuk çıkıyor. Kolonyasının sıcak kokusunu alıyorum ve onun Maverick'in babası olduğu gerçeğine hayret ediyorum.

Kim... babam.

Eğiliyor ve eldivenli eliyle ağzımı kapatıyor.

-Sana zarar vermeyeceğim bebeğim. -Tenime karşı gülüyor ve sözlerine rağmen boştaki eli boğazıma gidiyor, etrafımı sarıyor ve ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. Ama ikimiz de senin yaşayamayacağını biliyoruz. Lucifer sensiz daha iyi olur ve ben bu sırrı açıklayamam. -Tekrar gülüyor, eli boğazımdan aşağıya, göğsümün üzerinden karnıma doğru inerken korku gergin kaslarımı kıvrıyor. Ne yazık. Maskenin plastiği yanığımdayken bile sözleri farklı. Sanırım büyükbaba olmaya gerçekten hazırdım. Ama bu bebeğin iyi geleceği başka şeyler de var. Bir fedakarlık.

Eli ağzımdan cebine doğru hareket ediyor, sonra burnuma bir bez bastırıyor, kaba ve çürümüş.

Karşı koymaya başlıyorum, elinin altında nefes alabildiğim kadar nefes alıyorum.

Ama ayağa kalkıp bana bakarken gülmeye başladı.

Yapılamayan şey buydu: nefes almak. Çünkü her şey bulanık görünüyor, dilim ağzımda kalınlaşıyor. Uzuvlarım ağırlaştı ve düşünemiyorum....

Hiçbir şey.

Kafamın içinde, gözlerimi açar açmaz bunu yapmam gerektiğini söyleyen bir sestten başka bir şey yok. Kocamın en çok korktuğu şeyi yapmak zorundayım.

Kaçmak zorundayım.

-Sana söylemedi mi? Lucifer'a soruyorum, sessizliği sinir bozucu. Beni dinlediğini anlamamın tek yolu parmaklarının tenimin derinliklerine girmesi ve vücudunun benimkine sürtünmesiydi. O söylemedi.

- "Hiçbir şey hatırlamadı," diyor sonunda dişlerini sıkarak.
-. Kanepede uyuyakaldığını ve yeraltında uyandığını söyledi. *Maddox'la birlikte.*

-Onu vurdum," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum, uzun, çok uzun zamandır ilk kez kocamın dokunuşu altında rahatlıyorum. Onu vurdum ama o....

-Yaşıyor. O yaşıyor. -Lucifer'ın sözleri hırıltılı. Ağzı kulağıma geliyor ve ben gergin bir şekilde bekliyorum. Ama biliyor musun bebeğim? Ağzını kulağımanın hemen altına, boynuma bastırıyor. Uzun sürmeyecek.

Kolları beni sarıp kendine çekerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

-Bilmiyor muydun? -Sordum. Hakkında...

-Seni oraya getirdiklerini biliyordum. Mav'a ceza olarak Ria'yı da aldılar, ben onu Noctem'in bir parçası sanıyordum. Tehditlerden haberim yoktu," diye mırıldandı. Ben de...

Yanağımanın içini ısııyorum, o gecenin korkusu bir anlığına Lucifer'e olan öfkemi bastırıyor. Acımı.

-Kafama bıçak dayadığın için mi gittiğimi sanıyorsun?
-Gölüyorum, o öfke geri geliyor.

Kollarından kurtuluyorum ve yüzümü ona dönerken bırakıyorum.

Gözleri alnımdaki yara izine gidiyor.

-Dürüstçe söylüyorum. Yaptım. Senin lanet olası... uyuşturucuların. - Tekrar geri çekiliyorum, düşünebilmek için aramızda daha fazla boşluk olmasını istiyorum. Bunu yapmak benim için her zaman çok zor oldu. Bu bokla başa çıkamayacağın gerçeği. Senin...

-Peki bunu nasıl yapacağım bebeğim? -Bununla nasıl başa çıkacağım, ha? Lanet olası bir terapistle gideceğim ve onun ofisine giderken kafamdan mı vurulacağım? -Şakağındaki bir damar soluk tenine karşı nabız gibi atıyor, mavi gözleri his dolu. Öfke. Hayal kırıklığı. Peşimizde başka biri var, *senin* peşinde.

- "Her zaman arkamda biri var," diye mırıldanıyorum ama eli hâlâ göğsünde, gözümü ondan ayırmıyorum.

-Senden başka bir şey düşünemiyorum. Ne yaptığının bir önemi yok. -Daha da yaklaşıyor. Kiminle yattığının önemi yok.

Çenemi acıtacak kadar sert sıkıyorum ama bir şey söylemiyorum.

-Gittiğinde beni incittin Lilith. Bu itirafla

tenim karıncalanıyor.

Eliyle göğsüne vuruyor.

-*Benimle kalan sen* olmalıydın. Başka tarafa bakma, hatırladın mı? Bunu bana yapmaman gerekiyordu. Bana söylemeliydin.

-Sana şimdi söyledim, ne olmuş yani? -diye soruyorum, elini bırakışını izliyorum, dolgun dudakları bir çizgi halinde bastırılmış. Onu da mı öldüreceksin? Neden tüm lanet şeyi eritmiyorsun? Tüm bu olanları nasıl kabulleniyorsun? Benimle durduklarını mı sanıyorsun? Yaralanan, tecavüze uğrayan tek küçük kızın ben olduğumu mu sanıyorsun? Senin lanet *ailen* yüzünden yaşlı bir adamın elini sürdüğü tek kişinin ben olduğumu mu sanıyorsun?

Başını sallayıp dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken acı acı gülüyor.

-Bunu senden duymak çok komik Lilith. -O yaklaşıyor ve ben geri çekiliyorum, tanıştığımız gecedan beri yaptığımız bir dans. Ona saldıran adamın kollarına koşan ve *bana izlettiren* kızıdan.

Gözlerini kısarak bakıyor. Sonra orta parmağını kaldırıp benden uzaklaşıyor.

-Siktir git, Lilith. *Siktir git, Lilith.*

Başka bir şey söylemeden dönüp içeri giriyor ve kapıyı öyle bir çarpıyor ki bütün ev sallanıyor.

Verandanın dışında bir ses duyuyorum, bekçinin kapıya geri geldiğini görüyorum. Onu geri çevirdim, tıpkı kocamın beni geri çevirdiği gibi.

-Siktir git," diye bağıryorum muhafıza, sonra eve doğru yöneliyorum, Lucifer ve Maverick'in de bağırdığını duyuyorum.

Umurumda değil.

Odama gidiyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve kilitliyorum, gözyaşlarım dökülürken başımı lanet yastığın altına gömüyorum.

Bölüm 34

Jeremiah

-O fotoğrafları kimin çektiğini bilmemiz gerek.

-Konuşmayı kes, Nicolas.

Masamın üzerindeki kâğıtlardan başımı kaldırmıyorum. Ellerim her zamankinden daha fazla titriyor, kucağımda yumruk olmuş. Kabuslar daha da kötüleşti. Bize gelmelerinin üzerinden bir hafta geçti. Vali Phil Cooper'ı hastaneye gönderdiğimden beri birkaç gün geçti.

Hayatta olduğu için şanslı ama buna ihtiyacı vardı. Görev yerine dönebildiğinde daha az kaos olacak.

Ayrıca, penisi olmadan bir daha asla başka bir çocuğa dokunamayacak ve Lazarus sayesinde bilgisayarında bulduğum tüm çocuk pornolarıyla konuşmayacak.

Yine de yollarımızı ayıralı bir hafta oldu. Nicolas ve Ria benzin istasyonuna gittiğinden beri, ben de kulübeye odun götürdüm. Ateş yakmak için çakmak, kibrit ya da başka bir şeye ihtiyacımız vardı.

Bunca yıl cebimde bir toka taşıdım. Lanet kibritleri de eklemeliydim.

Lucifer Malikov ve Maverick Astor bana iki korkak gibi saldıralı bir hafta oldu.

O lanet kafesten çıkmak için çatalı kullanalı bir hafta oldu.

Evinin içindeydi.

Maverick'in evine sürüklendiğini duydum.

Muhafızları da gördüm.

Ne kadar beklersem, zaman kafamda o kadar geçiyor. Onun burada olmaması daha çok acıtıyor.

Ama o zaman silahsız olarak onun peşinden gitseydim?

Nicolas konuşmak için o lanet ağzını tekrar açtığında yumruğumu masaya vuruyorum. Ona ihtiyacı olduğunda orada değildi. Ona ihtiyacı olduğunda orada değildi.

-Beni duydun mu? -Kalemimi düşürerek soruyorum. Masamdaki el yazım berbat, ama sol elim *çalışmadığı* için lanet olası sağ elimi kullanmak zorundayım.

Nicolas'ın koyu renk gözleri kısılmış, çenesi gergin, avuç içleri masamın üzerinde. Üç saniye içinde geri çekilmezse parmaklarını kıracağım.

-O fotoğrafları Lazarus çekmedi. Elijah'ın korumasını o öldürmedi. Cindy

-Yavru kediye ve saldırıya yardım edebilirdi ama bunları yapmadı. Hâlâ tehlikede olabilirdi çünkü o sadece senin paralı askerin değil. Ve şu anda yine onunla birlikte. Derin bir nefes al.

-. Beklemek istemiyorum, J. Bundan hoşlanmıyorum. Ona ne yaptığını biliyorsun.

Bir kaşımı kaldırıyorum, kollarımı kavuşturup sandalyemde arkama yaslanırken başımı eğiyorum. Benim onun için çılglık attığım gibi onun da benim için çılglık attığını duyabiliyorum. Kavga ettiklerini duyabiliyorum.

Onu minibüse doğru koşarken, ayağa kalkarken görebiliyorum. Zihnimde tekrar tekrar.

-Ona ne yaptığını bilmiyorum. Hiç şansı yoktu....

-Alnındaki yara izi mi? -diye soruyor Nicolas, sesi ölümcül.

Kanım donuyor ve boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum.

-Kendi kendine yaptı. Halüsinasyonlar görüyor.

Çenemi esnetiyorum, hissetmemeye çalışıyorum. Acıyı. Halüsinasyon gördüğünü biliyorum. Maverick bana dengesiz davrandığını söylemeden önce bile biliyordum. Lazarus bu şekilde benim için çalışmaya başladı, bana değerli bilgiler verdi. Ama Sid'in bana yalan söylediğini düşünmeme rağmen yara izini bilmiyordum.

-Bunu nereden biliyorsun?

Adımı tenine damgalamama izin verdi, çünkü o bana ait, lanet olsun, ama bana söyleyecek kadar rahat hissetmedi mi?

-Nicolas, benim de aynısını yapmam gerektiğini düşündüren bir ses tonuyla, "Ona sordum," diye yanıtlıyor.

Ayağa kalkıyorum, sandalyem geri çekilirken parmaklarım masamın üstünü okşuyor.

-Yani... Yaptım. *Yaptım.*

Nicolas kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ellerini masamdan çekerek doğruluyor.

-Başından beri size söylediği saçmalıkları mı dinlediniz?

Bir şey bulduğunu söyledi. Muhtemelen doğru olmadığını biliyordum ama boşverdim.

-Nicolas gülüyor, ama masamdan bir adım geri çekilirken içinde mizah yok. Sahip olmak istiyorsun, ha?

Parmaklarımı yumruk yapıp sıkıyorum, sol elimdeki titremeyi görmezden geliyorum. Kulaklarıma gelen çığlık seslerini duymazdan geliyorum.

Şu anda ona ne yaptıklarına dair düşünceleri görmezden geliyorum.

-Ama *onu sevmek* için uğraşmak istiyor musun?

-Evet, onu seviyorum.

Şimdiye kadar belli olmuştur diye düşünmüştüm.

-Peki planın nedir? -diye tekrar sorar, omuzlarını silkerek, ellerini ceplerine sokarak. Neyi bekliyorsun? Onlara tek bir yerde ihtiyacın yok. Onları teker teker toplayabilirsin, ama bu arada kazandığın milyonları mı harcayacaksın? -Bırakacağın cesetleri mi? *Sevdiğin* kızını geri almak için neyi bekliyorsun?

Ona sadece bakabiliyorum. Gerçekten bu kadar aptal mı? Gerçekten bir planım *olmadığını* mı düşünüyor?

Nefes verin, boynunuzu çevirin.

-Daha önce Ignis'le iyiydim ama artık değilim. Açıklayamadığımız onca şey varken olmaz.

-Muhtemelen kendilerinden biridir, yaptıkları diğer korkunç şeylerden dikkati dağıtmak için içeriden bir yangın başlatmaya çalışıyordur, Nicolas.

-Biri Sid'i ormanda takip etti ve senin umurunda değil mi? Biri cesedin kucağında fotoğraflarının olduğu bir mesaj gönderdi, o da karşılık verdi.

Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Elijah'ın araması, onu öldürmekle tehdit etmesi. Ama tam da bu yüzden *o* olabileceğini düşünüyorum. Sadece bir savaş başlatmak istiyor. Aşırı tepki vermemi, şansımı mahvetmemi istiyor. Bu yüzden cevap vermek yerine Nicolas'a bakıyorum, lanet olası zamanımı boşa harcamayacak bir şey söylemesini bekliyorum.

-İnanılmazsın. -Başını iki yana sallıyor, keşke bu sözler beni etkilemeseydi ama Nicolas'ın hayatımda Sid'den başka dostum sayılabilecek tek kişi olduğunu düşünürsek, bir şekilde etkiliyor. Biri Cindy'nin boğazını kesmiş. Bu seni rahatsız etmiyor mu?

Hayır, çalışmıyorum. Benim için çalışan pek çok insan öldü. Bu işler böyledir.

-Ne yapmamı istiyorsun Nicolas? Kulüpteki herkesi sorgulamamı mı? Elijah'ın güvenliğini aş, sırtından vurulma riskini al, böylece ona fotoğraf çekmek için ormana girip girmediğini sorabilirsin. O burada bile değil. Ormanda kimin olduğunu ne önemi var? -Yanağımın içini ısırıp başımı sallıyorum. Her neyse, kulüp işlerinin başında olduğunu söylemiştin.

-Bir şey görmediklerini söylüyorlar ama biri kameralarımızı devre dışı bırakmış. Birisi onun ne halt ettiğini biliyordu. Birinde *Sid*'in resimleri vardı.

Sanki hatırlamıyorum.

-Ve birisi Elijah Van Damme'in karısını kaçırdı.

Kaşlarımı kaldırıyorum, bu benim için yeni bir haber, ama tamamen şaşırmadım.

-Bunu ne zaman duydun?

Oldukça cesurca. Doğrudan lanet olası Dominus'a gidiyor. Onun saçmalıklarından nefret ediyorum. Latincesinden. Hepsinden nefret ediyorum. Hepsinden. Onlarla ilişkili olan her şeyden ve herkesten. Ama bu... bu yeni bir haber.

-Dün," diye itiraf ediyor Nicolas. -Polis raporları. Mühürlü tabii, çünkü artık istediklerini elde ettikleri için bizi engelliyorlar.

-. 6'yı ve lanet olası Unsainted'ı kastettiğini biliyorum. Polisi değil. Polisin bizi işlerinden uzak tutma gibi bir şansı yok. Eğer deneselerdi tüm istasyonu ateşe verip alevlerin içinde dans ederdim.

-Herhangi bir ipucu?

Nicolas'ın kaşları havaya kalkıyor.

-Hayır, ama hepimize müdahale edenin muhtemelen aynı kişi olduğunu anlamak için aptal olmaya gerek yok.

- "Biz diye bir şey yok Nicolas," diyorum sertçe, aklıma gelenler tüylerimi diken diken ediyor. Ve inan bana, endişeliyim. Ama her şey sırayla. Büyük şeyler, bir balyoz gibi gelip kimse geldiğini görmeden önüne çıkan her şeyi yok edenlerin başına gelir.

Nicolas bana bakıyor, şaşkınlığı yüzüne kazınmış.

- Az önce ne dediğini açıklayabilir misin?

Gözlerimi deviriyorum ve gömleğimin kollarını sıvamaya başlıyorum.

- Hayır. Şimdi, gözlerini Elizabeth ve Maddox Astor'dan ayırmamanı ve onları *orada tutmanı* istiyorum. Bizim haberimiz olmadan evden çıkıp bakkala gitmelerini istemiyorum.

- Sid'i çıkarmak için çalışmamız gerektiğini düşünmüyor musun?

Kollarımı bitiriyorum, ellerimi serbest bırakıyorum, ceplerime koyuyorum.

-Evet.

O gece, o koridorda uyumadan, ben dönüp dururken ve doğru şeyi yaptığımı umarken, tamamen başka birini hayal ediyorum.

Karanlığı sevmeye başladım. Benim için burada olmadıkları anlamına geliyor.

Yalnızım, üşüyorum ve açım, ama... karanlıkta bana zarar veremezler.

Işık bodrum kapısından merdivenlerden aşağı sızdığında nefes alamıyorum. Korku içinde donup kalıyorum, top gibi kıvrılıyorum, ağrıyan sırtım kafesin çelik parmaklıklarına dayanıyor. Ayakta durmak için çok küçük. Tamamen uzanmak için çok küçük.

Yıllardır buraya geliyorum, günlerce. Bazen sadece birkaç saat. Eğer çok şanslıysam, tüm doğru şeyleri söylersem, Latince kelimeleri ve diz çökme pozisyonlarını anlarsam ve Şeytan'a daha iyi olacağıma dair sözler verirsem, her şeyi doğru yaparsam, sadece birkaç dakika.

Eğer yanılıyorsam...

Daha uzun süre buradayım.

Sanırım bu en uzun olanı. Sonsuzluk gibi geliyor.

Ve son zamanlarda, on yedinci yaş günüm yaklaşırken, buraya daha sık atılıyorum.

Ben azizim.

Seçilmiş

kişi.

Artık doğduğum isim olan Jamie değilim. Forgue'lar ailem olduğundan beri, bu kelime kuru ve çatlak ağızımda kötü bir tat bırakıyor, yeniden doğdum.

Jeremiah.

Soyadımı söylemiyorlar. Benim adımla onlarınki arasında bağlantı kurmuyorlar. Ve ben nedenini biliyorum. Çünkü ben buraya ait değilim.

Herkes bunu bildiğimden emin oluyor.

Küçük kız kardeş hariç hepsi.

Bazen bu yüzden ondan daha çok nefret ettiğimi düşünüyorum.

O daha sessiz. Bana sık sık bakmıyor. O tek kelime dışında benimle pek konuşmuyor. O yalan.

-Sicher.

Buna inanmaya çalıştığım da bile, karanlıkta parmak uçlarına basarak aşağı indiğinde ve titreyen ellerimle ondan kaptığım yiyecek parçalarını bana sunduğunda bile, bu kelime için ondan nefret ediyorum. Onun yüzünden Almanca öğrenmeye başladığım için. Onun yüzünden. Derin mavi gözleri kederli, özgür olduğumda bunu gördüm, ama hiç gerçekten özgür oldum mu?

Ama gözleri kendi şeytanlarıyla dolu ve ablası gibi ona tapmıyorlar. Acımın tadını çıkarabileceği düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Bazen ziyaretleri için ona zarar vermek istiyorum. İyiliği için.

Bana acıdığını bilmek beni daha da üzüyor. Üvey annem sanki ben yokmuşum gibi davranıyor.

Onun şefkatini hiç bilmedim ama ablasını öptüğünü gördüm. Üvey babamın kolunu şefkatle ona doladığını, onun piyano çalmasını ya da topa vurmasını izlerken gözlerinde sevinçle gördüm.

Hiç başaramadım. Bir

top. Bir piyano.

Sevgi.

Hoşlandığım tek şey diller.

Şimdi titriyorum, altımdaki idrar uzun zamandır soğuk. Bu sefer ne kadar zamandır buradayım bilmiyorum. Günlerdir bir şey yememiş gibiyim. Kaburgalarımı hissedebiliyorum. Karnımdaki sürekli ağrıyı hissediyorum.

Bırakın artıkları, kimse bana bir şey teklif etmedi.

Yakında biteceğine dair söz aldım.

Yakında on sekiz yaşına gireceğim ve onlarla bir olacağım.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, elimdeki acı parmaklarımın çıplak bedenimin geri kalanından daha şiddetli titremesine neden oluyor.

Uyumaya çalışıyorum.

Yapabileceğim tek şey bu.

Çatalı elime aldım ama kilidi açamadım. Ne yaptığımı bilmiyorum. Bir dahaki sefere dışarı çıktığımda bilgisayar kullanmam ve bir video izlemem gerekecek. Ya da görebildiğim zaman, zamanın o çalınmış anlarında ışık kapıdan içeri girdiğinde tekrar deneyeceğim.

İlk başta, bu şekilde kilitliken, saymaya çalışırsınız. Kaç gün geçtiğini bilmek istiyorsun.

Ama bir süre sonra, kafanızdaki sesler çığlık atıp ağladığında ve bazen güldüğünde, insanların gerçek sevgilileri haline gelirler. Arkadaşlar. Sizi korumak isteyen ebeveynler, bu olduğunda, siz... çıldırırsınız.

Her şeyi itiyorum, hissizliği bulmaya çalışıyorum. Kafamın içindeki karanlığı. Kafesin demirleri omurgama batıyor, sert zemin sırtımda çürükler bırakıyor ve bacaklarımı uzatmak ferahlatmak yerine acı veriyor.

Bu yüzden topun içinde kalıyorum.

Ve kendi içimde kaybolmaya

çalışıyorum. Bir an için işe yarıyor.

Ben gidiyorum.

*Ben burada
değilim.*

Burada değil.

İşte. Hayır.

Ama sonra duydum.

Merdivenlerin tepesindeki kapı gıcırdayarak açıldı. Sıçırıyorum, gözlerim açılıyor, çenem titriyor. Merdivenlerden aşağı ışık dökülüyor. Ağır ayak sesleri duyuyorum, açık kapıdan tatlı bir şeyin kokusu geliyor.

Hornean?

Yemek yapıyorlar mı?

Açlıktan ölmek üzere olduğumu bile bile bensiz mi yiyorsun?

Siyah ayakkabılar görüyorum. Cilalı. Özel dikim pantolonlar. Ama daha fazla bakmadım.

Bakmıyorum ve sesini duyduğumda, "Çok iyi yaptın Jeremiah. Sanırım bir gün sonra kızıma yaptıklarının cezasını çekmiş olacaksın, değil mi? Tek yapabileceğim yalvarmak.

Yapmayacağıma söz verdim.

Kendime bundan daha güçlü olduğumu söyledim.

Güzel kardeşim Sid'in bunu yapmasını asla istemezdim. Yalvarmak. Diz çökmek. Teslim olmak. Girmek.

Ama kuru boğazımdan çıkan kelimeyi durduramıyorum.

-Hayır. Hayır. Hayır.

Kızına dokunmadım, en büyüğüne. Yalan

söyledi. Yalan söyledi, çünkü o deli.

Bir inilti daha. Burnumdan sümükler fışkırıyor, gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor, son kelimeyi haykırırken vücudumda ağlayacak kadar sıvı olmasına şaşırıyorum.

-HAYIR!

Ama beni dinlemiyor. Hiç dinlemiyor. Arkasını dönüyor ve sanırım merdivenlerden çıkarken gülüyor.

Ama ayağa kalkıyorum, kilidin anahtar deliğini bulmak için ısığı kullanırken çatal titriyor.

Biraz daha ölüyorum, göğsüm çöküyor, çatlamış dudaklarımdan hala o yakarış akıyor. Kalbim kırılıyor, yabayı saplarken bile.

Buraya nasıl

geldim ve neden

ben?

Çatalı çeviriyorum, ellerim titriyor. Tam kapıyı kapatırken kilit yere düşüyor ve bir an nefes bile alamıyorum.

Kahretsin, özgürüm.

Bölüm 35

Sid

-Nerede?

Maverick elektronik sigarasından bir nefes çekiyor, sanki Beni öldürmek isteseydi, kaşları çatık, gözleri öfke dolu olurdu. Umurumda değil.

Bu evi terk edemedim.

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Bu gece, birkaç saat içinde gidiyoruz. Ama Mav konuşmak istedi. *Piç kurusu.*

Oturma odasında otururken Maverick'in kucağında. Onun burada olduğu, *burada yaşadığı* gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum ama şu anki kanlı pozisyonu düşünüldüğünde bu biraz zor.

Mav, büyük deri sandalyede arkasına yaslanmış, başını omzuna yaslamış olan kızın kışına elini koymuş. Tıpkı onun gibi eşofman giymiş. Ama onun aksine, üzerinde bir tişört var.

Yeşil gözleri benimkilere sabitlenmiş, Mav e-sigarayı masaya fırlatırken sessizce odadakilere şöyle diyor: "Ben bisküvi yapacağım, senin için sorun olur mu Lilith?"

Keşke herkes bana öyle demeyi bıraksa. Bu onun bana verdiği isimdi. Ama artık onun için değilim.

Yapmak istediğim son şey olmasına rağmen kendimi gülümsemeye zorluyorum. Verandadaki kavgamızın üzerinden neredeyse bir hafta geçti, o yastığa ağladığımdan beri. O zamandan beri Lucifer'ı görmedim. Maverick'le kart oynadım, tek başıma film izledim. O da

çok yemek yaptı ve Mav "beni kontrol etmesi" için bir doktor getirdi. Bebek iyi. İyi gelişiyorum. Doktor bir ay içinde döneceğini söyledi.

Bir ay içinde burada olmayı planlamıyorum, ama elbette, yapacağımı düşünerek beni bayıltabilir.

Unsaints ve Yağmur Tarikatı'nı kimin takip ettiği hakkında başka bir şey duymadım. Elijah'ın karısı hala kayıp ve görünüşe göre onu bulmak için dünyayı parçalamaya çalışıyor. Geçen gece Mav'in telefonda sessizce konuştuğunu duydum. Elijah karısını aramak için Moskova, Berlin, Meksika ve Washington'a gitmiş.

En azından birileri bu tür şeyleri önemsiyor.

Bana gülümsüyor ve Maverick'i başından öpmek için dönüyor.

Ayağa kalktığında poposuna bir tokat atıyor ve çilli yüzü kızarıyor ama oturma odasından mutfığa atlıyor.

Maverick'in karşısındaki kanepeye otururken bacaklarım sehpanın üzerinde uzanıyor. Tepedeki ışık kısılmış ve karartma perdeleri kapatılmış. Mav'ın yanında bir televizyon var ve arkamda arka verandaya açılan kapı var. Dışarı çıkmayı düşünüyorum. Belki merdivenlerden yukarı.

Yorgunum. Ya da belki sadece depresyondayım. Bugünlerde her şey aynı görünüyor.

Kardeşim benimle bir şey konuşmak istediğini söylemeseydi şu anda odamda olacaktım ve birazdan çıkacağız, o yüzden buradayım.

Ella'nın ocağın altından bir tava çıkardığını duyuyorum, ses muhtemelen olması gerekenden daha yüksek. Mayhem ona bakıp gülümsüyor, o da gülümsüyor.

Mutluluklarına bu kadar yakın olduğum için kendimi hasta hissediyorum.

Neden ilişkilerim bu kadar kolay olamıyor? Neden *hiçbir şey* bu kadar kolay olamıyor?

-Lucifer söyledi. Babam ne dedi? -Ben koltukta kaskatı kesilmiş, ellerim Ella'dan ödünç aldığım eşofmanımın üzerinde yumruk olmuşken Mav boğazını temizliyor. Babamız," diye düzeltiyor.

Bakışlarını tutuyorum, yüzüm kızarıyor ama hiçbir şey söylemiyorum.

Gözleri sol elime gidiyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Kanlı X. Pıhtılaşıyor.

Katılmak için.

-Bu benim için bir bok ifade etmiyor. Ve senin için de bir bok ifade etmiyor.

Jeremiah'nın sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Onları kardeşime tekrarlamayı düşünüyorum ama ağzımı kapalı tutmaya karar veriyorum.

Elini yüzünde gezdiriyor ve bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor. Kaşlarını çatarken yüzündeki ters haç aşağı iniyor, parmaklarını eşofmanına vuruyor, göğüs kasları esniyor, karın kasları esniyor. Her tarafı dövmelerle kaplı.

Lucifer'i düşünmeden edemiyorum. Sadece bir tane, kalçasında. Bir gözünden duman, diğerinden "U" çıkan kafatası.

Lucifer benden de bir tane yapmamı istedi. Ignis'ten sonra bunu yapabileceğimi söyledi.

Sanki daha önce yapamıyormuşum gibi. Sanki bu kuralların gerçekten bir anlamı varmış gibi.

Mayhem elini bırakıyor ve bakışlarımla buluşuyor.

-Bilmiyordum. O da bilmiyordu.

Konuşmadan ona bakıyorum. Mutfakta bir tava sesi daha duyuyorum ve dinlemiyormuş gibi yapmak için tüm dolabı parçalamayı mı planladığını merak ediyorum.

Ayrıca bir yara izi var. Onu
gördüm.

Ve kardeşimin, her ne kadar eli şu anda yumruk şeklinde sıkılı olsa da
ve üzerinde sadece benim adım görünse de.

Onunla evlenmedi bile. Ama Lucifer evlendi.

Benimle evlendi.

Her yönden onun olduğumdan emin oldu. Kendimi bebeği
düşünmemeye zorluyorum. O geldiğinde dünyanın nasıl biraz daha berbat
olacağını.

-O geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor Sid. -Sesi boğuk çıkıyor.

Bu umurumda değil, ama bir şey söylememi engelleyerek, lanet olası
bir tava daha düşürdü. Yemin ederim eğer yapmazsa...

-Güzel kız," diyor Mayhem yumuşak bir sesle, ama sözleri nazik
değil. İçlerinde bir düzen var. Bunu çok iyi tanıyorum. Lucifer bana karşı
bu tonu pek çok kez kullandı.

-İçki içiyor mu? -O cevap verir.

Evet. İkimiz de çıplak olmadığımız sürece onun hiçbir komutuna
böyle karşılık vermemiştım. Gözlerimi deviriyorum, kanepeden aşağı
kayıyorum ve bacaklarımı yan dönecek şekilde çeviriyorum, ellerim
minderin altına sıkışıyor.

-Biraz daha sessiz olabilir misin? -diye sorar Mayhem aynı sahte tatlı
tonda.

Bir anlık sessizlik ve bu açıdan Ella'yı göremiyorum ama gözlerim
kardeşimde. Dudaklarında bir gülümseme görüyorum ve Ella karşılık olarak
homurdandığında, "Kendi lanet bisküvilerini pişirmek mi istiyorsun?

Neredeyse gülecektim.

Ben de tam olarak bunu söyledim.

Lucifer bisküvisi pişirmeyi hiç denememem dışında. Gerçi pişirmeyi denedim. Ve başarısız oldum. Birçok, birçok kez.

Hiç umursamıyor gibiydi. Göğsümde rahatsız edici bir şeyin kıvrıldığını hissediyorum. Acıya benzer bir şey.

Mayhem dudağını ısıyor, gözleri parlıyor.

-Benimle böyle konuşmaya devam edersen seni yerim....

Yüksek sesle öksürüyorum ve ağabeyimin gözleri önce bana, sonra da kız arkadaşına kayıyor.

-"Hadi güzel kız," diyor, dikkati bana dönmeden önce elini sallıyor. Ben babamla ilgileneceğim.

Bana söyledikleri bir söz gibi geliyor.

Bir saniye gözümü kırpmadan ona bakıyorum. Ne düşündüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Benim hakkımda ne hissediyor. Koruma mı? Suçluluk mu? Bir sarsıntıyla doğruluyorum. Ona bakarken öfke çenemi sıkıyor, gözlerimi kısıyorum, iki elimi yumruk yapıyorum.

-Onunla ilgilenmek mi? -Sözlerimi sessizce tekrarlıyorum.

Oturduğu deri sandalyenin kenarını kavıyor, ön kollarındaki damarlar altın rengi teninde göze çarpıyor.

-Sana bunu yapmasına izin vereceğimi ve yanına kâr kalacağını mı sanıyorsun? - Ella'ya karşı kullandığı aynı ölümcül ses tonuyla sorar.

Gözlerimin arkasında basınç oluştuğunu hissediyorum ve ağlamaktan çok sıkıldım.

-Uzun, çok uzun bir süre bunu yanına bıraktınız. -Kelimelerim titriyor ama yine de konuşmadan duramıyorum. Sacrificium'dan.

-O zaman ne bildiğini bilmiyordum, Angel. Ama sana inanıyorum. Noctem hakkında.

Aramızdaki sehpaye bakıyorum. Ters çevirmeyi düşünüyorum.

- "Bu iyi," diyorum ona bakmadan. Onu daha önce öldürmeliydim ama şimdi bana *inandığı* için bu konuda bir şeyler yapmak istiyor. Maddox'un bana yaptıkları yetmiyormuş gibi Lazar'ın J'ye yaptıkları?

- Bana sürtük gibi davranma, sorun değil, sadece

..

Kafamdan üçe kadar sayıyorum.

Bir.

İki.

Üç.

Ama artık sakın değilim. Ayağa kalktım,
lanet masayı ters çevirdim.

O beni durduramadan ona doğru atılıyorum, kendimi bana doğru fırlatıyorum.

Kardeşim, onu arkamızda dönen sandalyenin kenarından itiyor.

Başı sert tahtaya çarpıyor, elleri omuzlarıma saplanırken ellerim boğazına dolanıyor.

- "Bitiremeyeceğin bir işe başlamak istemezsin Angel," diye homurdandıktan sonra beni sırtüstü yatırıyor.

Başka tava şakırtısı duymuyorum ama Ella da gelmiyor. İyi oldu, yoksa onu da parçalardım. İkisini de sikeyim. Bana ne yaptığını öğrenir öğrenmez babamızın bir pislik olduğuna inanmadıkları için onları sikeyim. Ella'yı kocamla yattığı için sikeyim.

- "O gece onu öldürmeliydin," diye homurdanıyorum, kollarımı iki yanımda tutuyor, parmakları bileklerime dolanmış, onunla savaşımaya çalışırken kaslarım titriyor. Bu senin hatan. Hepsi senin suçun.

Bir an için çırpınmayı bırakıyor ve ben üstünlüğü ele geçiriyorum, o bana kaşlarını çatarken ellerim boğazına gidiyor. Kollarımı tekrar kavıyor, dizlerini kalçalarımın iki yanına koyarak bana sarılıyor.

-Angel, ben...

-Neden yaşamasına izin verdin?

Ellerimi yanlarıma, yere bırakıyorum, gözlerimi kapatıyorum. Çenemin titrediğini hissediyorum.

Mayhem üzerime eğiliyor, çıplak göğsü kabarak bana yaklaşırken parmakları hâlâ kollarımın etrafında sarılı.

-Neden yaşamasına izin verdin? -Tekrar soruyorum, sesim kısık.

-Bilmiyordum. İnanmak istedim. -Yutkunduğunu duydum. Daha iyi olabileceğine inanmak istedim.

Bu sözleri duyunca midem sıkışıyor.

-Ve üzgünüm, Angel. Üzgünüm, neden kaçtığını ve Lucifer'in ne yaptığını biliyorum.

Göğsümdeki ağrı daha sıkı bir düğüme dönüşüyor. Hâlâ gözlerimi açmıyorum. Sanki onları kapalı tutarsam bunların hiçbirisi gerçek olmayacakmış gibi.

Hayatımın en kötü deneyimlerini gömmek için uzun, çok uzun bir zaman harcadım.

Hayat.

Belki ben de kocamla aynı şeyi yapabilirim. Belki unutabilirim var olan. Belki bu sefer arkama bakmadan kaçabilirim. Her şeyden uzaklaşabilirim. Hepsinden.

-Ama Angel, o seni seviyor. *Seni seviyor.*

Hala gözlerimi kapalı tutuyorum.

Sessizlik evin içinde yankılanıyor. Maverick üzerimde dururken sessizlik, parmakları kollarımı sarmış.

Daha yakına eğiliyor, ağzı benimkinden birkaç santim uzakta. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

Ayak sesleri duyuyorum.

Onu düşünüyorum. Onu. *Kocamı.*

Onları nasıl parçaladığımı. Nasıl tekrar bir araya geldiklerini. Sadece bir an için.

Gözlerimi açtım.

Maverick arkasına yaslanırken o da yanıma çömeliyor ama kalkmıyor ya da beni bırakmıyor.

Ella'nın bir eli Maverick'in sırtındayken, diğer eli alnımda, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. İkisine de bakarken yeşil gözleri benimkileri delip geçiyor, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Beni de düzeltmeye çalışacaklar mı?

Dizlerinin üzerine çöküyor, eğiliyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor.

Ağzını üzerimde hissettiğimde irkiliyorum ama geri çekilmiyorum. Onun yerine anlamaya çalışıyorum. Seksin iyileştirebileceğini biliyorum.

Lucifer'ın iyileşmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Ve ilk defa yaptığım şeyden pişmanlık duyuyorum. Kafamda bıçak varken bile kaçtığım için pişmanım. Maddox'un karanlıkta fısıldadığı kelimelerden. Beni Noctem'e sürüklemesinden bile.

Kaçmamalıydım.

Belki de kalarak Lucifer'ın iyileşmesine yardımcı olabilirdim. Belki de ikimiz de kendi acılarımızda boğulmakla o kadar meşguldük ki su üstünde kalamadık.

Ama deneyebilirdim.

Deneyebilirdim.

Ama sonra Lucifer'in Jeremiah'yı o kafeste bıraktığını düşünüyorum ve ne hissedeceğimi bilemiyorum. Ne düşüneceğimi.

Ne yapacağız?

Ella'nın dudakları alnımda oyalanırken Maverick'in parmakları ön koluma daha da gömülüyor, ama hiçbir şey söylemiyor ve tekrar eğildiğinde, eli hala saçlarımı geriye itiyor, tutuşu gevşiyor.

- "Babamla ilgileneceğim," diyor, bana bakarken sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle dolu. Ama önce Ignis hakkında konuşmamız gerekiyor.

- İstemiyorum.

Kalçaları leğen kemiğime doğru hareket ederken daha da yaklaşıyor ve elini nazıkçe ağzımın üzerine koyuyor. Üzerinde adım yazan elini.

Hiçbir üyesini üzerimde hissetmemeye çalışıyorum.

Deniyorum ve başarısız oluyorum.

Benim neyim var böyle?

Bana gülümsemiyor, ne hissettiğimi bildiğine dair herhangi bir işaret vermiyor, gerçi bunu görmemek mümkün değil ve eminim o ve Ella bunu biliyor.

- Ne yazık ki Angel, ne istediğin umurumda değil. - Elini dudaklarımdan boğazıma doğru kaydırıyor, başparmağını boğazımın çukurunda gezdiriyor. Orada olacaksın, çünkü bu *senin için*.

Bir kaşımı kaldırıyorum, nabzım çok hızlı atıyor ve elinin altında bunu hissedebileceğini biliyorum.

Aleti eşofmanımın dikişine sürtünürken Ella'ya bakmaktan kaçınıyorum.

Hareketleri çok ince ve bence sadece kalçalarını oynatıyor, ama *kahretsiz*.

-Bir inisiyasyon. Ve Lucifer'in karısı olarak," yanımdaki elime bakıyor, "bundan daha fazlası, orada olmalısın.

O Ella'ya bakıyor ama ben ona bakmaya devam ediyorum.

-Merak etme, güzel kız. Gelecek yıl senin için. -Ona gülümsüyor ve eminim o da bana gülümsüyor, ama ben gözümü kardeşimden ayırmıyorum.

Başını çevirip tekrar bana bakıyor, eli hâlâ boğazımda.

-Burada fazladan korumalarımız olacak, olağandışı bir şey var mı diye bakacaklar. Ve Jeremiah için endişelendiğini biliyorum.

Bana yaklaşıyor, bir sonraki sözlerini söylerken ağzı yanağıma yaslanıyor.

-Ignis'in işi bittiğinde, onu da bulacağımızdan emin olacağım. O zaman ona düzgünce veda edebilirsin.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama eli tekrar ağzıma geliyor ve kelimelerimi bastırıyor.

-Şimdilik kendi başının çaresine bakabilir. O büyük bir çocuk. - Mav dudaklarını yanağıma bastırıyor, ağzını kulağıma götürüyor.

-Ama Lucifer? O kadar da değil. *Onun sana ihtiyacı var.*

Bölüm 36

Sid

-Neden Neden değil Yukarı gelir misin? ses gelen Atlas
Ben beni çeker gelen benim
düşünceler.

Ürperiyorum ve omzumun üzerinden Liber'in arka kapısına doğru bakıyorum. Otoparka inen merdivenlerdeyim, orada muhafızlardan başka kimse yok, Altı beni izliyor elbette.

Arkamdaki taş konakta yankılanan müziği duyuyorum ve Atlas'tan uzaklaşarak bir ot daha koparıyorum.

Arkası dönük bir şapka takıyor ve Natalie'nin nerede olduğunu merak ediyorum. Bu gece onu hiç görmedim. Öte yandan Mav'a gelince, o ve ben buraya park ettikten sonra ortadan kaybolmak için yola çıktım. Önce tuvalete gittim, sonra Lucifer'ın bensiz bir yerlere gittiğinden emin olunca buraya geldim.

-"Ben burada iyiyim," diyorum Atlas'a umursamaz bir tavırla, otoparka dönüp bakarken.

Bir an için ağır bas sesinden başka bir şey duymuyorum, sonra Atlas'ın ayak sesleri yaklaşıyor ve midem bulanıyor. Atlas iyi biri. İçlerinde en kibar olanı ama gerçekten konuşmak istemiyorum.

İç çekerek yanıma oturuyor ve ben onun kolonyasının kokusunu alıyorum.
Suda yaşayan bir şey.

Dirseklerini dizlerine dayamış, geceye bakarken elleri dizlerinin arasında sallanıyor.

-İyi misin? -diye usulca sorar.

Ona görünmeden gözlerimi deviriyorum.

-Belli ki değil.

Gülüyor ve bu hoş bir ses. Lucifer'in zalim horlamasının aksine.

-Ben öyle düşünmemiştim.

Sessizliğin aramızda yayılmasına izin veriyorum, ben aya bakarken bize dik dik bakan muhafızları görmezden geliyorum.

-Neden buradasın? Kız arkadaşın nerede?

Yanımda gerilmiş gibi görünüyor, daha dik otururken omurgası sertleşiyor. Göz ucuyla onu görebiliyorum ve tüm Unsaint'lerin eş sorunları olduğu gerçeğine hayret ediyorum. Sanırım şaşırmamalıyım ama Atlas nazik biri. İyi bir şeyi hak ediyor.

-O artık benim kız arkadaşım değil," diyor ve sözleri alçak ve öfkeli. Neredeyse... şeytani. Sanki her zaman takındığı o gülümsemenin altında gizlenen bir şey varmış gibi.

-Hayır mı? -Sessizce soruyorum, çok zorlamak istemiyorum ama tüm düşüncelerim tarafından tüketilmek yerine bir an için başka birinin acısını düşünmek güzel olurdu.

İçini çeker, şapkasını düzeltir ve elini kalçasına götürür.

-"Konuyu değiştirme Sid," der sessizce, "Neden gidip erkeğini bulmuyorsun? Sana ihtiyacı var, biliyorsun.

Tam ona küfredecekken başını çeviriyor, ben parmaklarımla bir ot parçasını koparmaya devam ederken koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor.

-Hepimizin birine ihtiyacı var ve ikinizin bunu binlerce kez mahvettiğinizi biliyorum. -Bir an için aramızdaki boşluğa bakarken çenesi geriliyor ve Natalie'nin bunu nasıl mahvettiğini merak ediyorum. Uyuşturucu yüzünden mi? Kocam gibi mi?

Bir süre sonra gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor.

-Ama lanet olası bir psikoz krizi geçiriyor ve sana zarar vermek istemiyor.

Ona yardım etmeni istiyor.

Ayağa kalkıyorum, geri adım atıyorum, çim bıçaklarını bırakıyorum.

-Ben psikiyatrist değilim, eğer bilmiyorsan Atlas....

O da ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor, kafatası tişörtü göğsüne kadar uzanıyor.

-Evet, bunu biliyordum, çok teşekkür ederim. Düşündüğün kadar aptal değilim. -Ama lanet bir psikiyatriste gidemez ve ikimizin de sağlıklı bir ilişki aradığını sanmıyorum. -Başını eğip bana bakıyor. Yüzü çocuksu bir yakışıklılığa sahip ama şu anda biraz korkutucu. Bunu istemezsin. Senin için savaşmayacak birini istemezsin. -Yaklaşıyor. Sana zarar vermeyecek birini. Sen incinmek istiyorsun, Sid. - Bir adım daha atıyor ve ben onun karanlık gözlerine bakarken o su kolonyası beni tüketiyor gibi görünüyor. Cain'inki gibi neredeyse siyah değiller. Hayır, siyah ve beyazın karışımı gibiler. Hayır, kahverengi ve mavinin karışımı bir şey ve mavinin parçaları otoparkın ışıklarında parlıyor gibi görünüyor. Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyor ama sürekli kaçmanı istemiyor. Biraz taşaklı ol ve kal.

Bir an için birbirimize bakıyoruz, göğüslerimiz kabarıyor, aramızda bir öfke var ve bu öfke birbirimize bile değil. Onunki şüphesiz Natalie'ye, benimki de Lucifer'a. O sadece acısını yanlış kişiden çıkarıyor.

Bunu anlıyorum.

Yine de geri çekilmesi gerekiyor.

Bir süre sonra ondan uzaklaşıp arka kapıya doğru yürüdüm.

-"Göründüğün kadar aptal olmalısın," diye omuz silkiyorum, "çünkü benim taşaklarım yok, göt herif.

Sonra arkamı dönüp içeri giriyorum.

Odamızın önünde duruyorum ve hiçbir şey duymuyorum. Müzik bile burada, tüm çocukların odalarının bulunduğu koridorda boğuluyor. Kimseye görünmeden arka merdivenlerden giriyorum ve kimseyi görmemeyi başarıyorum.

Şimdi, kapının ardındaki sessizlikle birlikte içime bir rahatlama yayılıyor. İçeri girip uyuyabilirim, lanet olsun. Eminim burada olacağımı biliyordur ve beni yalnız bırakacaktır. Ya da belki o kadar kafayı yemiştir ki merdivenlere giden yolu bulamayacaktır.

Her neyse, kapıyı aradım ve açık buldum. İyi ki de öyle, çünkü lanet anahtar bende değil. Kopyam evimizde bir yerde, Ophelia'yı orada gördüğümünden beri vebadan kaçır gibi kaçındığım bir yerde.

Lanet Ophelia.

Midem bulanıyor.

Onunla ilgili düşüncelerimi bir kenara itip karanlık odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatırken derin bir nefes alıyorum.

Ama bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anlıyorum.

Odanın ışıkları kapalı ama koridorun sonundaki balkonun panjurları açık ve loş ışık iki kişiyi aydınlatıyor.

Bir tanesi masanın üzerinde duruyor. Lucifer'la evlendikten sonra buraya geldiğimiz hafta sabahları kahvaltı ettiğimiz masanın aynısı. Orada da sigara içiyordu, dumanı benden uzak tutmaya dikkat ediyordu, kavşakta tanıştığımız ilk seferin aksine. Ayrıca sabahları mimoza içiyordu ama seks yapmıyordu.

Henüz değil.

O zaman
olmaz.

Belki o zamanlar daha glydm. Belki kabuslar başlamamıştı.
Belki kavgalarımız bu kadar şiddetli olmamıştı.

Artık kokain de görmüyorum ama plastik bardaklar görüyorum.
Masanın kenarında sallanan bir şişe votka, kocamın Ophelia'yı her itiişinde
tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Masanın zerine uzanmış, kolları başının üzerinde, arkaya doğru
eğilmiş, ağzı coşkuyla açık. Kocam içine girerken iri göğüsleri zıplıyor, ben
izlerken göğüslerinden birini tokatlıyor, bir eli kalçasının üstünde, onu
kendine doğru çekiyor.

Karın kaslarının büküldüğünü, pantolonunun ayak bileklerine
dolandığını ve Ophelia'nın bikini üstünün boğazına dolandığını görüyorum,
onu boğmuş olmalı, çünkü göğsünü tokatladıktan sonra ipi tutuyor ve sertçe
ekiyor.

Boğuluyor, ağzından çıkan iniltiler, sürgülü cam kapı kapalı
olduğu için boğuk çıkıyor.

Başı arkaya eğik, boğazının uzun soluk omurgası açıkta. Kalasındaki
Unsaints dövmesini görüyorum. Ortasındaki yara izlerini.

Bir sürü var.

Benim olmayan o kadar çok şey var ki.

Sanırım şokta olmalıyım, çünkü uzun, çok uzun bir an boyunca elimi
kaldırıp karanlıkta göremesem de ona bakıyorum. Ama orada olduğunu
biliyorum.

Coagula.

Parmaklarımı yumruk yapıp bana bıçağı sapladığı zamanı
düşünüyorum.
Kanımı ağzına aldığında.

Jeremiah'ın arkamızdaki binada yanmasına izin verdiğinde.

Kalbimdeki delik daha da büyüyor. Elimi karnımın alt kısmına götürüp onları izliyorum, doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını merak ediyorum, çünkü kocam söylediklerine rağmen muhtemelen prezervatifin ne olduğunu bile bilmiyor.

Bir araba kazasını izler gibi gözlerimi kaçıramıyorum, içimden bir uyuşukluk akıyor ve odaya bir adım daha yaklaşıyorum. Yatağın yapıldığını görüyorum ve neden bilmiyorum, onunla orada uyumadığı için biraz rahatlıyorum.

Bana sarıldığı ve beni asla terk etmeyeceğine söz verdiği yer.

Balkon kapısına yaklaşıyorum ve dışarıdaki ışıktaki yansıyan kendi gölgemi görebiliyorum. Küçük görünüyorum, bir çocuk gibi.

Kıvrımlı kalçaları, iri göğüsleri ve kalçalarının etleriyle Ophelia, bikini üstünü hâlâ boğazında tutan Lucifer tarafından kavranmış, yüzü kıpkırmızı olmuş ve üstünü çekiştirerek çıkarmaya çalışan bir kadına benziyor.

Boğazımda safra yükselirken bir adım daha

atıyorum. Ama ben onun lanet çocuğuna hamileyim.

Başka bir adım.

Titreyen bir elle kapıya uzanıyorum ve bir an için kilitlemeyi düşünüyorum. Biri onları kontrol edene kadar bütün gece Liber'in ötesindeki ormana bakmaları için onları bu balkona kilitlemek, ki bunun çok uzun bir süre olacağını varsayıyorum.

Ama bunu yapamam.

Yapmak istemiyorum.

Onunla burada olmasını istemiyorum.

Onun yerine kapıyı açtım. Suyun altında yürüyormuşum gibi hissediyorum, her şey ağır çekimde. Düşünemiyorum ve

Üzgünüm.

Kapıyı açtıktan sonra bir an için hiçbir şey olmuyor. Daha doğrusu Lucifer alt dudağını ısırarak, gözleri kapalı bir şekilde kadının içine girmeye devam eder.

Ophelia bikini ipini tırmalamaya devam ediyor ve kocam bırakmazsa bayılabileceği gerçeğinden tamamen habersiz.

İkimiz de varlığımızın farkında olmadan kapı aralığında dururken ılık bir bahar esintisi içime doluyor.

Lucifer inleyerek nihayet başını öne eğer ve tam bunu yaparken votka şişesi masadan düşerek balkonun beton zemininde paramparça olur.

İkisi de tepki vermiyor gibi görünüyor ama ben ürperiyorum, kollarımı kendime sarıyorum, ağzım o kadar kuru ki ne söyleyeceğimi bilsem bile konuşabileceğimi sanmıyorum.

Ve bilmiyorum.

Lucifer bikiinin ipini gevşetiyor, eli kadının göğsüne gidiyor ve onu yakalıyor, bir çürük bırakacak kadar sert, kadının belinden gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor. Nefes alıp veriyor, nefesleri gürültülü ve gergin, göğsü inip kalkıyor.

Lucifer'in parmaklarının onun etini kazdığını, uzanmış parmaklarının altından göğüs ucunun dışarı çıktığını görüyorum.

Ve henüz beni gördüklerini sanmıyorum.

Midem çalkalanırken, kendi parmaklarım kollarımın üst kısmına saplanıyor. Kocam onun içine boşalırken, göğsünü sanki can simidiymiş gibi tutarken, ön kollarındaki damarlar tenine doğru gerilirken kusacağımı düşünüyorum.

Ama kafamı kaldırdığımda, bu kez daha yumuşak bir inilti daha ağzından kaçarken, bana bakıyordu.

-Selam bebeğim," diyor usulca, göğsü çıplak, karın kasları esniyor ve bana benim için yaptıklarını hatırlatan yara izlerini ortaya çıkarıyor.

Bulunduğu konum, birbirimize attığımız tüm adımları hatırlatıyor.

-Nerede olduğunu merak ettim.

Sonra geri çekilir ve Ophelia ayağa kalkarak masadan iner ve elleriyle kendini örter.

Bakışlarımı Lucifer'dan onun "çocukluk arkadaşına" çeviriyorum ve yumruklarımı sıkıyorum.

-Ne yapıyorsun lan sen? -diye bağılıyor, bacak bacak üstüne atmış ve kollarını kavuşturmuş.

Kapıdan içeri giriyorum, botlarım beton zemindeki camları çatırdatıyor.

Lucifer prezervatifi çıkarıyor ve pantolonunu yanıma çekip bizi izliyor.

-Burada ne yapıyorsun? Seni lanet fahişe. Ophelia'nın sesi tizdir. Lanet sinirlerimin her birini gıcırdatıyor.

Ve kocam bu fahişeyle seks yaptığı için uçları kırılan votka şişesinin sapını almak için eğildiğimde, son sinirlerimi uzun, çok uzun zaman önce kaybettiğimi biliyorum.

Ve tüm bu öfke ve korkuyla....

Kanını akıtabileceğim birinden hıncımı almak istiyorum.

Bölüm 37

Lucifer

Prezervatifi kırık camla birlikte yere attım. Ama Sid'in görüp görmediğini bilmiyorum. Elinde bir şişe var ve sanki boğazını kesecekmiş gibi Ophelia'ya doğru ilerliyor.

Dirseğimi bir elime dayayıp parmaklarımı dudaklarıma götürerek onu izliyorum, göğsüm sıkışıyor. Kötü hissetmem gerektiğini biliyorum, başım dönmese ve bu gece içtiğim onca içkiden sonra ayakta durmakta zorlanmasam belki de hissedirdim ama aynı zamanda... Jeremiah'la yatmış.

Beni görmek istemedi.

Onun için ağladı.

Onunla olmayı tercih ederdi.

Lanet olası bir moladayız.

Ancak eşimi elinde silahla bir kadını balkon korkuluklarına yaslarken görmek... Ondan tek istediğim buydu.

Benim onu sevdiğim gibi o da beni sevsin. Benim onu sevdiğim gibi o da beni sevsin. Benim ona takıntılı olduğum gibi o da bana takıntılı olsun.

Ophelia elleri göğsünde çığlık atmaya devam ediyor ve Lilith çenesini sıkarken ben gülümsememi bastırıyorum.

Ve bu da Lilith.

Cehennemden gelen kadını, bana geri dönüyor, ait olduğu yere, lanet olsun.

-Kapa çeneni," diye hırlayarak bardağı O'nun boğazına dayadı.

Ophelia'nın çığlığı dudaklarında sönüp gidiyor. Gözlerini bana çevirdi ama ben omuz silkip ona yukarıdan aşağıya baktım. Evli olduğunu biliyordum. Bırak sonuçlarına katlansın.

-Kocamla yattın. -Bu kelimeler alçak, boğuk bir hırıltı ve sesle birlikte sikim yeniden sertleşiyor.

-Onu terk ettin, lanet olsun! -Ophelia ığlık atarak daha geriye gitmeye çalışır, ama parmaklıklar omuzlarına batar ve hiçbir yere gidemez.

Sid bana bakıyor. Bu sözlerin ona ulaştığını biliyorum, çünkü bunlar doğru. Hiçbir şey söylemiyorum, ona bakıyorum.

Beni terk etti. Beni paramparça bıraktı. Şimdi beni neden aradığını bile bilmiyorum. Kendini London'ın üyesinin üzerine atacağını düşünmüştüm ve bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyorum ama ne yapacağını görmek istiyorum. Beni nasıl sahipleneceğini görmek istiyorum.

Benden uzaklaşıyor ve Ophelia onu itmek için elini kaldırıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, parmaklarım yumruk oluyor. Karıma zarar verirse o kaltağı balkondan aşağı iterim.

Ancak Sid elini indirerek votka şişesinin parçalarını O'nun göğsüne götürür ve kanamasına neden olacak kadar derine saplar.

Görüyorum, O yere bakarken kan fişkırıyor, ağzı açık, gözleri kocaman ve göğsü kabarıyor, cam derisine daha da derin giriyor.

Sid gülümser ve gözleri O'nunkilere kayar, ama bardağı aşağı indirmez. Öylece bırakır ve O dehşetle başını kaldırır, bir eli yanında, diğeri göğüslerini kapatmaktadır.

- "Eşyalarını alıp buradan gideceksin," diyor Sid sessizce, camı oynatmadan, O'nun göğsünden kan akarken ve zar zor nefes alırken bile.

-O istedi.

Sid bardağı bir kenara fırlatır, bardak tekrar kırılır ama bu kez eli O'nun boğazına gider, parmakları boğazını sıkıca sarar. Uzun saçlarını tutup sertçe aşağı çekerek O'yu kendi seviyesine indirir.

Evet. Kız bebeğim. Senin için savaştığım gibi benim için de savaş. Onun için öldürdüm. Onun için her şeyi yaparım.

Tek istediğim bir kez olsun benim için bir şey yapmasıydı.

-Ne istediği umurumda değil, lanet olası. Git başımdan. A. La. Kahretsin. - O'yu bırakır ve korkuluklara doğru iter. Uzanıp O'nun suratına bir tokat atıyor ve O çılgın atıyor, bunu yaparken elini yüzünün yan tarafına tutuyor.

Eğer karıma vurursan, onu öldürürüm.

Ama buna fırsat bulamadan Sid topuklarının üzerinde döner ve ellerini yumruk yapmış bir halde camın önünde volta atmaya başlar.

Sadece onun kışını kovalamak istiyorum.

-Bu konuda bir şey yapmayacak mısın? -Ophelia ciyaklayarak göğsündeki kanı siler ve kristalleri silkeleyerek bikinisini giyer. Külotunu yukarı çeker ve üstünü göğsüne göre ayarlar. Yapmayacak mısın...?

-"Dışarı, O." Sid'in az önce girdiği kapıya doğru elimle işaret ediyorum. Kızgın bile değildim. -Ophelia'ya gülümsüyorum. İnan bana, bunu görmek istemezsin. Çok çirkinleşiyor.

O bana bakarken ben de ona bakıyorum, göğsünde kan, gözlerinde yaş var.

Bir şeyler hissetmem gerektiğini düşünüyorum.

Ama hissetmiyorum.

Karım içeride.

Ophelia sonunda bir hıçkırık çıkarır ve koridordan kapıya doğru koşarak odaya girer. Sid'in nerede olduğunu bilmiyorum.

Bunun O'nun kapıyı patlatarak açmasını, çarparak kapatmasını ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak koridorda koşmasını engellememesine sevindim.

-Lilith? -Odada durup arkamdaki sürgülü cam kapıyı kapatırken nihayet sessizliğin içinde fısıldıyorum.

Gözlerimle karanlığı tarıyorum, ama her şey etrafımda dönüyor gibi görünüyor ve kendimi sabitlemek için kapı kolunu kavramak zorunda kalıyorum. Hiçbir şey duymuyorum ve bir an için beni terk ettiğinden endişeleniyorum.

Tekrar.

Ayrılmasından ve öfkesinin geri dönmek istediği için değil, kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şeyle oynayan birini gördüğü için olmasından endişe ediyorum.

Beni istediği için değil.

Ama sonra onun yumuşak sesini duyuyorum ve tek söylediği şu:-
Seni öldüreceğim.

Bölüm 38

Sid

Yatak odasının ışığını açıyor ve beni televizyonun önündeki sandalyede otururken görüyor.

Yatakta. Ellerim titriyor, bu da bana kardeşimi düşündürüyor ama bu düşünceyi bir kenara itmeye çalışıyorum.

Ve bunu yapmak oldukça kolay, çünkü kafamda tekrar tekrar Lucifer'in Ophelia ile o lanet masanın üzerinde seks yaptığını görüyorum.

Ona bakıyorum.

Gözlerinin bulanık olduğunu ve ayaklarının üzerinde dengesiz durduğunu fark ediyorum, sanki yatağa yığılmamak için kapıya tutunmak zorundaymış gibi.

Ellerimi yumruk yapıp kucağıma koyuyorum.

-Nasıl ölmemi istiyorsun? -diye soruyor sessizce, sesi kısık. Yine de yüzünde gülümseme yok ve sözleri patronluk taslıyor gibi gelmiyor. Buna neden tutunduğumu bilmiyorum. Neden bana verdiği kırıntıları alıyorum, ama belki de onu da kırdığım içindir.

Belki de elimde olandan daha fazlasını hak etmediğimi bildiğim içindir.

-İyi misin? -Acı beni canlı canlı yiyip bitirse de soruyu gelişigüzel soruyorum.

Gözleri güzel mavi yarıklar halinde daralıyor ve avuçlarını arkasındaki cama dayayarak kapıya yaslanıyor.

-Gerçekten bilmek istiyor musun? -Çenesiyle yatak odamızın kapısını işaret ediyor. *Neredeydin?* Kiminle yatıyordun bebeğim?

Gözleri boğazıma, sonra tekrar yüzüme kayıyor ve boynundaki o güzel damarın zonkladığını görüyorum.

Başımı sallıyorum.

-Lanet soruma cevap ver.

Nefes nefese kalıyor ve tavana bakarken başını cama vuruyor.

-Seni yine bırakacağımı mı sanıyorsun?

Yanağımın içini kanın tadını alacak kadar sert ısırıyorum.

-Senden izin istemedim. Onunla seks yapmanın iyi hissettirip hissettirmediğini sordum.

Çenesi düşüyor, bakışları benimkinde sabitleniyor, bana gülümserken solgun yüzündeki bir gamze parlıyor.

-Bütün seksler iyi hissettirir.

Gözlerimi deviriyorum, ayağa kalkıyorum ve başımı bir tarafa eğerek hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Aramızda sadece birkaç metre var ama biraz daha yaklaşırsak tehlikeli bir hal alacak.

-Bütün aptallar da bunu yapar. -Omuz silkiyorum. Özellikle Jeremiah'inki. Sanırım seninle aynı boyda, belki biraz daha kalın.

Ellerimi havaya kaldırıp gitmek için döndüğümde yüz ifadesi ölümcül bir hal alıyor.

Bir an için uzaklaşmama izin veriyor. Üç adım ve sanırım buna mecbur kalacağım, çünkü aldatmacamı fark etmemi bekliyor. Üç adım sonra yatağımızın önünden geçiyorum, aklım başımdan gidiyor. Sanırım Mav'ın odasına gideceğim. Belki Ophelia'yı bulup onu öldüreceğim.

-Lilith," diye sesleniyor sonunda, sesi kısık. Kırılmış.

Yine de sırtım ona dönük, göğsüm hızla inip kalkıyor. *Arkayı dönme.*

- "Geri dön," diye fısıldıyor sonunda ve bu sözler göğsümü parçalıyor. Geri dön ve beni düzelt. Bizi düzelt. *Bunu düzelt.*

Şimdi de bir şeyleri düzeltmek istiyor.

Dudağımı ısırıyorum, gözlerimin arkasında tekrar basınç oluşuyor. Ağlamaktan nefret ediyorum ve bu çocuk için çok ağladım. İstemediğim bir gelecek için. Asla bir parçası olmak istemediğim bir miras için.

Tüm bunları yutuyorum, çünkü tek düşünebildiğim O'yla seks yaptığı, damarlı elinin O'nun göğsüne dolandığı.

Kıskançlık beni ele geçiriyor ve kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Kendime bunu hak ettiğimi söylemeye çalışıyorum. Daha kötüsünü yaptığımı.

Gittiğimde onun güvenini sildiğimi ve beni asla affetmeyeceği bir adamla yatarak bunu daha da kötüleştirdiğimi.

Kendimi ikna edemiyorum. Mantıkla ilgili olan şey, güçlü duygular karşısında, özellikle de onların içinde boğuluyorsanız, mantığı bulmanın zor olmasıdır. Ve şu anda ben çok batmış durumdayım.

Arkamı dönüyorum ve daha düşünmeden ona doğru koşmaya başlıyorum, avuçlarım göğsüne çarparak onu cam kapıya çarpıyor ve kafası güm diye kapıya çarpıyor.

Onu dövüyorum, bulabildiğim her santimi, gövdesini, göğsünü, lanet yüzünü.

-Ne kadar bekledin? -Ne kadar bekledin, Lucifer?

Göğsüm kabarıyor, onu tokatlarken avuçlarım yanıyor ve parmaklarımı yumruk yapıp onu olduğu yerde tokatlıyorum. Karnına, kollarına.

Orada öylece duruyor, elleri iki yanında, onu tutuyor.

-Ben gider gitmez onunla yattın mı? Ben bebeğinin *hayatını kurtarmaya* çalışırken?

Sesim çatlıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve artık ona nereden vurduğumu bile bilmiyorum. Tek bildiğim yumruğumun etine çarpmasının iyi hissettirdiği. Tüm bu acıyı hak eden birinden çıkarmak iyi hissettiriyor.

Ophelia değil.

Sorun o değil. Sorun o.

Bu biziz.

Ellerim titriyor ve zor nefes alıyorum. Soluk tenindeki kırmızı izleri görüp nefesimi tutarak küçük bir adım geri çekiliyorum.

Ama daha bitirmedim.

Konuşmak için ağzını açtığında elimi kaldırıp suratına bir tokat atıyorum. Baş dönüyor ve bir an için benden uzakta, duvara bakıyor.

Hâlâ elimi yukarıda tutuyorum, hâlâ nefes nefeseyim, öfke içimde sıcak dalgalar halinde kabarıyor. Öfke, kıskançlık, acı.

Bir topun içine kıvrılıp parçalanmak istiyorum. Ama

ona bunu vermek istemiyorum.

Bir süre sonra çenesini esnetti ve başını Bana bak.

Elimi bırakıyorum ama yumruk yapıyorum.

-Ne kadar bekledin? -Seni arabaya bindirmesine izin verdin mi? Araba sürerken sikini yaladın mı bebeğim? Kaç kere canını yaktı? -Sözleri bir fısıltıdan biraz daha fazlası, ama çok soğuklar. İşler zorlaştığında *beni terk ettin. Sana ihtiyacım olduğunda beni terk ettin.*

-Beni evimizden çıkardılar! -Parmak uçlarımda durarak ona yaklaşırken parmaklarım saçlarıma uzanıyor ve çığlık atıyorum. Beni kendi lanet evimden çıkardılar!

Çenesi seğiriyor.

-"Ella'yı da aldılar." diye homurdanıyor. Bilin bakalım nerede?

Burada,

Ait olduğu yerde, kardeşinin yanında.

Ağzım kurudu, dilim kurudu, bana zarar verdiğini nasıl göremiyor?
Ben öğrendikten sonra nasıl bu kadar ahlakçı olabiliyor?

Beni gerçekten sevdi mi?

Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama yaklaşıyor. O kadar yaklaştı ki neredeyse dokunacaktık.

Gerildim, tekrar koşmak istedim. Lanet olsun.

-Hiç umursadın mı? -Gitmemi hiç umursadın mı? Senin derdin ne?
Bana sahip olmak mı istiyorsun? Onunla tekrar nasıl yatabildin?

Yüzü ifadesiz. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Ne hissettiğini. Okuması çok zor ve yemin ederim, çoğu zaman benden gerçekten nefret ediyor.

Tekrar kırılacakmışım gibi hissediyorum.

Bunun bitmesi gerektiğini hissediyorum.

Buna bir son verilmeli.

Ama yine de tek kelime etmeyecek.

-Senden nefret ediyorum," diyorum, kelimelerim kırılıyor. Senden nefret ediyorum. Seni görmeye bile dayanamıyorum. Hayatımı mahvetmekten başka bir şey yapmadın. Ölmeme izin vermeliydin, Lucifer.

Yüz ifadesi değişir. Gözleri büyük ve üzgün ve ona bir adım daha yaklaşıyor.

-“Ölmeme izin vermeliydin, keşke...” Ellerimi saçlarıma götürüyorum, çekiştiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. -“Madem beni mahvedecektin, ölmeme izin vermeliydin.” Sesim boğuk çıkıyor ve bir hıçkırık beni parçalamadan ve kolları beni sarmadan önce son sözlerimi söyleyemiyorum.

Votka ve onun gibi kokuyor ve bu yüzden daha da nefret ediyorum ama çok yorgunum.

Çok yorgunum.

Sadece öyle ya da böyle her şeyin doğru olmasını istiyorum.

Sadece her şeyin doğru olmasını istiyorum. Sadece bunun bitmesini istiyorum.

-“Özür dilerim,” diye fısıldıyor, başım göğsüne yaslanmış, başı benimkine dayanmış. Özür dilerim, lanet olsun. Önemsediğini düşünmemiştim. Sadece düşündüm ki...

Kendi vücudu titriyor ama onu tutamıyorum.

Tutamıyorum.

Şimdi olmaz.

-Gittiğinde beni hiç sevmediğini sanmıştım. -Kolları beni daha sıkı sarıyor ve kollarında ağlarken bile boğazımda koparamadığım bir yumru var. Asla geri dönmeyeceğini düşündüm. Ve korkuyorum Lilith. Bir daha asla iyi olamayacağım için çok korkuyorum.

Onu gördüm. Sözleri çok kırık dökük ve benden uzaklaşıyor, beni şaşkın bırakıyor.

Cam kapıya doğru kayarak kendini yere bırakıyor, başını eğerken yumruklarını şakaklarına dayıyor.

-Lanet olsun, gözlerimi her kapattığımda görüyorum. Ve Jeremiah'ın seni aldığını görüyorum. *Sana tecavüz ettiğini.* Ve sana zarar veren *herkesi* görüyorum. Senin için yaktığım herkesi.

Ona bakıyorum, ona gitmekle onu terk etmek arasında kalıyorum. Bu boku hak ettiğini düşünmekle daha iyi olması gerektiğini düşünmek arasında.

Daha iyi olmalıydı.

-Ama senin için ne yapıyor? -Geri çekilirken dudağımı ısırarak soruyorum, başım hâlâ ellerimde, omuzlarım titriyor. Onun acısının benimkinin önüne geçmesini istemiyorum. Bunu bana yapamaz. Beni bununla manipüle edemez. Seni onunla yatmaya iten ne? *Ona aşık mısın?*

Başını kaldırıyor, gözleri bulutlu görünüyor, altlarında o kalın gölgeler var. Uyuyor mu bilmiyorum - bizim yatağımızda mı yatıyordu?

Sanırım soracağım, dilimin ucunda, ama kızarmış gözleri benimkilerle birleşiyor ve diyor ki, "Sana aşığım. Sadece sana aşık oldum Lilith.

Elleri dizlerinin üzerinde, çok uzun boylu ve çok güçlü ama ahşap zeminde oturmuş, ayaklarımın dibinde ağlarken bir çocuk gibi görünüyor.

-Ama... her şeyi durdurur. Seks her şeyi *durdurur*.

-Bahanen bu mu? -Başımı sallayarak cevap veriyorum, "Ben Mav'la kilit altındayken onunla yattığın için bahanen bu mu?

-Gözlerini kısarak ve çenesini sıkarak sözünü kesti: "Sen döndüğünden beri onunla birlikte olmadım. Bu geceye kadar.

-Neden? -diye sordum, çılgılık atmak istiyordum. Ona tekrar vurmak istedim. Bunu bana neden yaptın? *Bize?*

-*Onu içinde düşünmenin* beni incittiği kadar seni de incitip incitmediğini bilmek istedim. -Ayağa kalktı, bana doğru geliyor. Elleri yüzüme geliyor ve ben kollarında sertleşirken beni kendine doğru çekiyor. Beni hiç umursayıp umursamadığını bilmek istedim.

-Benden uzak dur.

Şaşırmış bir şekilde göz kırıyor. Çok şaşırdı, çünkü tanıştığımızdan beri kararları o veriyordu. Beni kontrol ediyor. Bana hükmediyor. Beni küçümsüyordu.

Başının belada olduğunu biliyorum ama ne yaptı?

-Bırak beni.

Beni şaşırttı, ellerini indirdi. Geri çekildi.

Sonra inliyor, alçak, gırtlaktan gelen bir sesle, tam arkasını dönmeden önce

TV setini yatağın önündeki duvara yaslayın ve braketinden çıkarın.

Onu yere fırlatıyor, kordon yuvasından çıkıyor ve ahşabın üzerinde paramparça olurken çıkardığı ses beni ürpertiyor. Uzuvarım titriyor ve nefesimi tutarak ona bakıyorum.

Henüz bitmedi.

Odanın köşesinde bir masa ve şarja takılı yedek bir dizüstü bilgisayar vardır. Masaya doğru yürür, bilgisayarı alır ve sürgülü cam kapıya doğru fırlatır.

Ağzım açılıyor, nabzım kulaklarımda atıyor.

Masayı ters çevirir, duvara çarpar ve iki ayağı kırılır.

-Benden ne istiyorsun? -diye bağılıyor, bana dönüyor, çıplak göğsü zonklıyor. Bir dakika önce koşuyorsun, sonra bir kızı mı kesiyorsun? Ne istiyorsun *Lilith*?

Cebine uzanıp bir bıçak çıkardı, bana ait bir bıçak. Bıçağı başparmağıyla sıkıyor, ucunu ön kolunun iç kısmına getiriyor ve ben nefes alamadan bıçağı sertçe aşağı çekiyor, bıçağın arkasından kan sızıyor.

-Senin için ölmemi mi istiyorsun? Senin için benim de ölmemi mi istiyorsun?

Kolundan aşağı doğru sürüklemeye devam ediyor, zaten solgun olan tenine daha da kül rengi görünen uzun bir kan çizgisi daha damlıyor.

Boğazım düğümleniyor ama odanın öbür ucuna uzanıp kollarını tutuyorum. Bıçağı derisine tutarak benimle savaşmaya çalışıyor, ama ben tekrar tekrar onun adını söylüyorum, titreyen parmaklarımla sapı kavriyorum ve mücadele sırasında parmaklarım onun sıcak kanıyla kaplanıyor.

Bıçak sonunda aramızda yere düşüyor ve ben dehşet içinde çizdiği çizgiye bakıyorum. Onu öldürecek kadar derin değil ama kıpkırmızı, soluk teniyle öyle bir tezat oluşturuyor ki midem bulanıyor.

-Ne yapıyorsun? -Kollarını aşağı çekerek bağırıyorum.

Kırmızı, bulanık gözlerle bana bakıyor, parmaklarından kan damlayan kollarını yere bırakıyor.

-Ne halt ediyorsun? -Tekrar çığlık atıyorum, göğsüm kabarıyor, zihnim parçalanıyor.

-Sadece seni seviyorum," diyor, sesi kısılmış ve omuzları çökmüş bir halde.

Seni çok seviyorum! Seni hep sevdim. Seni o kavşakta gördüğümden beri hep sen ve ben olduk Lilith. Ama sen..." Başını sallıyor, yere, kana bakarken dilini ısırıyor.

Bir havlu ya da gömlek almam gerektiğini düşünüyorum ama yerde sıkışıp kalmışım, tüm o kana bakıyorum. Tüm o acıya.

Bir süre sonra başını kaldırır.

-İstiyorsun.

Acısına bakarken nefes alamıyorum, bakışlarıyla buluşuyorum.

-Senin için yaptığım onca şeyden sonra.... seni incittiği onca yoldan sonra onu hala seviyorsun.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Nasıl hisseceğimi bilmiyorum. Onu sevdiğimi biliyorum. Onun iyi olmasını istediğimi biliyorum. Başına kötü bir şey gelirse ölebileceğini düşünüyorum. Eğer ölürse

Eğer gözümün önünde intihar etmiş olsaydı, muhtemelen peşinden giderdim.

Ama J'yi de seviyorum.

Ve nasıl duracağımı bilmiyorum.

Bölüm 39

Sid

-Seni gerçekten özledim.

Ella'nın arkamdan söylediği sözler beni ürpertiyor. Ben yapmıyorum. Merdivenlerden inip kardeşimin Ria'yı tuttuğu bodruma geldiğimi duydum.

Umarım Ria hala iyidir.

Mav, Elijah'ın karısı Edith öldüğü için Altıların Konsey'de bir daha onun hakkında konuşma zahmetine girmediklerini söyledi. Ve şimdi sanki Mayhem burada geçirdikleri zamana dair tüm izleri yok etmek istiyor. Alan iyi aydınlatılmış, parlak yeni spor aletleriyle dolu, aynalarla çevrili yoga matları için bir yer, ki şu anda olduğum yer burası, kanlı bir aşağı bakan köpek üzerinde.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum, bir elim karnımda.

Hamileliğimin yarısına geldiğime inanmak çok zor.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, geri kalanı dağınık bir topuzla sabitlenmiş. Ignis'e bir gün kaldı ve ben mantıklı görmüyorum.

Geçen hafta Liber'den sonra, Lucifer ile... o gitti.

Mav odasında kaza yaptığını söyledi. Kardeşim kolunu sardı ama hiçbir şey söylemedi. Ophelia'dan, kavgamızdan bahsetmedim.

Ben de ona söylememeye karar verdim.

Lucifer'i o zamandan beri görmedim ve Mav'dan onu kontrol etmesini istedim, o da her gün bunu yapıyor. Ama ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

kendime nasıl yardım edeceğimi.

Ve şimdi ondan kocam hakkında bir şey duymak istemiyorum.

O'nunla seks yaparkenki görüntüsünü artık aklımdan çıkaramıyorum. Ön koluna saplanan bıçağın anısı.

Kendimi hasta hissediyorum. Çok fazla kan vardı.

-Bunu seninle yatairken mi söyledi? Yoksa uyuşturucu çekerken mi? - Bacaklarımı uzatıyorum, çıplak ayak parmaklarımı esnetiyorum, ayaklarımın biraz şişmiş görüldüğünü görüyorum. Siyah halımın kenarından su şişesini alıyorum, Ella bana bakarken kapağını açıyorum.

Kollarını kavuşturmuş, uzun kızıl saçları yüzüne dökülmüş. Kırpılmış kot şort, göbeğini gösteren ve göğüs dekoltesini de göstermek için aşağı doğru eğilen koyu yeşil bir atlet giyiyor.

Kocamın ona dokunduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Kendime bunun zaten önemli olmadığını söylemeye çalışıyorum.

-Ignis ona yardım edecek," diyor sessizce, çıplak ayaklarına, bükülmüş parmaklarına bakarak. Lanet olası bir gökkuşağının rengine boyanmışlar.

Suyu yutuyorum, plastik parmaklarımın altında kırışıyor. Sonra kapağı geri takıyorum, şişeyi diğer elime, işe yaramaz yara izimin üzerine vuruyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü söyleyecek iyi bir şeyim yok.

-Ona yardım edebilirsin. -Sesi şimdi daha yüksek, sanki taşakları falan büyümüş gibi başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum ve içimde beyaz bir öfkenin dolaştığını hissediyorum.

-Nasıl olur? Çünkü kocamla geçirdiğim son gecelerden birinde yüzüme bıçak dayadı. -Bu onun olayı gibi görünüyor. Belki de bir tür sanrılar görüyordur. Belki de acı çekiyordur. Ama top

O gece yatmadan önce koyduğu sekiz şey de muhtemelen yardımcı olmadı, değil mi?

Herkes onun için üzölüyor.

Ben de öyle.

Ama kimse bunların hiçbirini benim istemediğimi anlamıyor.

Nefesimi tutup yanımdaki aynadaki yansımaıa bakıyorum. Yanaklarım egzersizden dolayı kızarmış, ama başka bir şey daha görüyorum. Siyah tişörtüme baskı yapan karnımdaki şişkinlik. Şimdi daha belirgin. Yine de beni tanımayan biri harika bir yemek yediğimi düşünebilir ama ironik olan şu ki beni tanımayan hiç kimse beni görmedi.

Biriyle çıkmak mı? Evimizden dışarı çıkmak mı? Evimizin duvarları içinde koşmadan ya da bağırmadan birlikte vakit geçirmek mi?

Lucifer ile benim aramda böyle bir şey yoktu.

- "O yanılıyordu," diye fısıldıyor Ella ve ben aynaya bakıp gri gözlerime bakıyorum. Alnımdaki yara izine. Çökmüş elmacık kemiklerime. Prensip olarak Ella'nın yemeklerinden pek yemedim.

Kocamla yattı.

- Ama o... o gerçekten incindi. Babasıyla, ve bilirsin, sen git ve...

- Onu tanıımıyorsun, lanet olsun.

Çok hızlı bir şekilde ayağa kalkıyorum, gözlerimi kapattığımda oda dönüyor, soğuk su şişesinin kenarını alnıma tutuyorum, kendimi sabitlemek için bir an bekliyorum. Kafamın içinde odamızı mahvettiğini görmemeye çalışıyorum. Benim için kendini kesmesini.

- Haklısın.

- "Onu tanıımıyorsun, lanet olsun," diyorum tekrar, şişeyi yanıma indirip spor salonunun zemininden Ella'ya bakarak. Ve sen de beni tanıımıyorsun.

Psikiyatristçilik oynamaya kalkma, tamam mı Ella? Neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikrin yok.

-Ama sen de bir şeyler yaşadın, değil mi? -Sorusu sakın ama tonu güçlü. Çenesini kaldırıyor, aramızda sadece bir metre kalana kadar bana doğru birkaç adım atıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, Mayhem'e yaptığım gibi ona saldırmamak için eşit nefes almaya çalışıyorum. Benden çok daha uzun, çok daha sağlam. Ama eğitim alıyordum ve Mayhem'in onunla nerede tanıştığını bilmiyorum ama bu kalede kilitli olmaktan mutlu görünüyordu.

Özgürlüğümün elimden alınması beni çok kızdırıyor.

Bence öfke her zaman büyüklüğün üstesinden gelebilir.

-"Her şeyi birlikte atlattınız," diye devam ediyor bakışlarımı tutarak. "Ve birlikte olmadığınız zamanlarda..." Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, önce aşağıya sonra yukarıya bakıyor. -Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, aşağıya ve sonra yukarıya bakıyor. Sensiz her şey dağılıyor Sid. Ve seni tanımadığımı biliyorum. Ya da onu, gerçekten. Ama birinin acı çektiğini görmek kolaydır. Ve bu bir kayıp olduğunda görmek kolaydır. Ve seni kaybettiğinde, bu acıdan başka bir şey hissedemedi.

Suçluluk duygusuyla bana çelme takmaya mı çalışıyor bilmiyorum ama Jeremiah'yı düşünüyorum. Bensiz nasıl dağıldığını. Onca yıl. Tüm o lanet yıllar.

Ama ben bir şey söyleyemeden konuşmaya devam etti.

-Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Ve Jeremiah Rain'in senin hakkında ne hissettiğini bilmiyorum.

Sanki bu eve çağırmak istemediği bir tanrıymış gibi onun adını ağzında geveliyor. Ağzını onun üzerinde düşünüyorum, sonra Lucifer'in aletini onun içinde.

Hangisi daha çok acıtıyor?

-Eminim o da seni seviyordur. Ama..." Duruyor, alt dudağını ısıırıyor. Ona yapıştığımı fark ettim.

kelimeler.

Belki de bu hakka sahip değilim.

Belki de yanlış bir şey yaptım. Belki de kocamın da benim gibi, J gibi sorunları vardır ve sığınmak için J'ye koştuğumda Lucifer'i de yanımda götürmüşümdür.

Ella'nın sözünü bitirmesini beklerken boğazım düğümleniyor. Kocamla yattığı için ondan nefret ediyorum ama sanırım ben kocam için böyle hissediyorsam, o da Ella için öyle hissediyordur. Lucifer nasıl hissediyor? Bana zarar verdiğini gördüğü adamla isteyerek yattığım için?

Kocamın canını yaktıysa, kocam onunla mı yattı? Midem düğümlendi.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

-Lanet olsun, bir şey söyle! -Şişeyi yere fırlatarak Ella'ya bağıriyorum. İrkilmiyor bile. Sadece bakışlarımı karşılıyor, sertleşiyor.

Sonra der ki, "Gitmene izin verir miydim? Düğüm daha da sıkılaşıyor.

-Jeremiah? -Onun adını fısıldıyor. Bana doğru bir adım daha atıyor. I Dizlerim titriyor. Lucifer'in kulübede benimle işinin bittiğini söylediğini düşünüyorum. Gerçekten istediğinin bu olduğunu bilseydim gitmene izin verir miydim?

-Lucifer tam olarak değil...

-Senin için geldi çünkü tehlikede olduğunu düşünüyordu. Çünkü burada fiziksel olarak daha güvende olacağını düşündü. -Başını eğerek bana hafifçe gülümsüyor. Ama şimdi nerede? Burayı istediğini bildiği için gelmedi. Ve bu onu öldürüyor.

Sesi bu sözlerle boğuklaşır.

Boğazım acıyor ve Noctem'i düşünüyorum. Jeremiah'a koştuğum zaman. Maverick'e söylediklerim. Bazen insanları kendimizden kurtarmak için koşarız.

Ama belki de bunu yapmadım.

Belki de onu kurtarmak için orada olması gerekiyordu.

-Bu kadar yakın olmanız ve onu burada istememeniz onu öldürüyor.

Ophelia'yı düşünüyorum ama nedense Ella'ya söylemek istemiyorum. Sadece yeniden yaşamak istemiyorum. Onun yerine, "Ama beni Ignis'e sürüklüyor..." diyorum.

-Bu randevu, onlardan biri tarafından adın verildiğinden beri planlanıyordu. Altı bizi aldı Sid ve eğer o aptal kitaba göre işleri istedikleri gibi yapmazsa," diye omuz silkip başını salladı, "bu da seni almaları için başka bir bahane.

-Ama Maddox.

-Maddox ölecek.

Bu sözler Ella'nın güzel ağzından çıkınca kulağa uğursuz geliyor. Ama aynı zamanda başka bir şey gibi de geliyor. Kardeşimden ya da kocamdan gelmeyecek bir şey, çünkü ikisi de saçmalamayı çok seviyor. Ella'dan gelince, bu sözler doğru geliyor.

Ve bunun Mayhem'e zarar vereceğini biliyorum. Tıpkı...

-"Tıpkı Lucifer'in babası gibi," diye devam ediyor. Lazar'ı senin için öldürdü. -O zamanlar buralarda değildi. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Bunu ona söylemek istiyorum. Onunla tartışmak istiyorum. Ona siktir olup gitmesini söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Çünkü bana acı gerçeklerle geliyor ve bir kez olsun onlardan kaçamıyorum. Bunun için acı çekiyor. Babasından nefret etmiş olabilir ama... sahip olduğu tek aile oydu.

-Hayır," diyorum yine dilimi tutamayarak... Jeremiah'ı var....

-Sanırım bu yüzden ondan daha çok nefret ediyor. Sana yaptıkları için. Büyürken yaşadıkların için. -Aşağı bakıyor ve ne bildiğini merak ediyorum. Acaba Lucifer Mayhem'e J'i o lanet kafeste bıraktığını söyledi mi?

Neden? Bunu neden yaptı?

Bunun için onu affedebilir misin?

-Sana ihtiyacı var Sid. -Sanki gidecekmiş gibi bir adım geri atıyor ve bir an için gitmesini istemiyorum. Kalmasını istiyorum. Bana deli olmadığımı söylemesini istiyorum. *Bunu nasıl düzelteceğimi söylesin. Düzelt. Bizi düzelt.* Bence Jeremiah ile aranı düzeltmek istedin. Ama tekrar kaçmayı denemedin.

Muhafızlar hakkında bir şeyler söylemeye başladım ama o konuşmaya devam etti.

-"Ve seni tanıdığım kadarıyla," diye hafifçe gülümsüyor, "sana el sürmeye cesaret edemeyecek muhafızların gitmene engel olmasına izin vereceğini sanmıyorum.

Sonra dönüp merdivenlerden geri çıkıyor, o uzaklaşırken göğsümdeki delik biraz daha büyüyor ve bu rahatsız edici gerçeklerin içimde iltihaplanmasına izin veriyor.

Bölüm 40

Sid

Siyah sırt çantama birkaç tayt ve tişört tıktırıyorum, odamın açık kapısına doğru endişeyle bakıyordum. Mayhem beni buraya getirdi, Lucifer'ın dışarıda olduğunu söyledi.

Acaba yine Ophelia'yla mı yatıyor? Yemin ederim, sanki bu evde onun kokusunu alabiliyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve bu duyguyla birlikte, doktor Mayhem'in evinde beni görmeye geldiğinde monitörde duyduğum yüksek, sabit kalp atışını düşünüyorum.

Lucifer bu sesi hiç duymamıştı.

Bebeğimizin karnımdaki sesini hiç duymadın.

İçimden bir suçluluk duygusu geçiyor ama çantamın fermuarını çekip omzuma atıyorum ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Jeremiah'ı düşünüyorum.

Hangi cehennemde olduğunu merak ediyorum.

Eğer Edith'in kaybolmasıyla bir ilgisi varsa. O kutuda olabilirdi; bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor ama bir imparatorluğu kontrol ediyor.

Lucifer biz Ignis'e gitmeden önce Sanctum'da Elijah'la buluşacaktı. Ezra'yı pek tanımıyorum ama o gece Jeremiah'nın beni inciten kişi olduğunu öğrendiğimde bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum. bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum.

Başım dönüyor, ağzım kuruyor.

Hazır yatağıma, Lucifer'ın komodininin üzerindeki boş votka şişelerine, parlak mavi kokain pipetine bakıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve her şeye sırtımı dönerek kapıya yöneliyorum.

Ev sessizdir, Mayhem Ella'yla birlikte dışarıda beklemektedir. Lucifer gelirse onu meşgul edeceklerine söz verdiler. Hazır değilim... Hissetmeye hazır değilim. Konuşmaya. Ignis için benimle ne planladığını bilmiyorum ama buna da hazır olmayacağıma dair bir his var içimde.

Onun da geleceğini bilmek beni rahatlatıyor, bu gerçekten onun başlangıcı olmasa bile.

İçimi çekiyorum, göğsümden sarkan çantamın askısını tutuyorum ve odamdan çıkarken sert bir bedenle çarpışıyorum ve neredeyse kığımın üstüne düşüyorum.

Bir adım geri atıyorum, başımı kaldırıyorum ve nabzım hızlanıyor. Hiçbir şey duymadım ama kardeşimin karşımda durduğunu görmeyi umuyorum.

Tabii ki değil.

O benim kocam.

Yüzüm kızarıyor, ağzım açılıp kapanıyor ve tekrar açılırken dizlerimin bağı çözülüyor.

Ama söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Olduğu yerden kıpırdamıyor, sadece kapıya yaslanıyor, gömleksiz ve sanırım M5 garajda olmalıydı. Her zaman burada olmalıydı ve Mayhem muhtemelen bunu biliyordu.

Yine de öfkeme rağmen gözlerim onun zayıf, güçlü vücudunda, gövdesindeki yara izlerinde, dar eşofmanına kadar inen derin V'de geziniyor.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bu hareketle pazularının esnediğini görüyorum. Kolunda hâlâ bir bandaj var.

Birdenbire Liber'deki odamıza geri döndüm. Kendine zarar vermesini izliyorum. Ophelia'nın içine girmesini izliyorum.

Buradan nereye gideceğimizi merak ediyorum.

Her şeyi geri çekiyorum, boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve onun mavi bakışlarıyla buluşuyorum. Dolgun dudaklarında bir gülümseme görmeyi bekliyorum ama göremiyorum. Solgun yüzündeki gamze görünmüyor. Solgun yüzündeki gamze görünmüyor. Gülümsemiyor, azıcık bile. Sadece bana bakıyor.

Bir an için böyle yüz yüze duruyoruz ve içimde o kadar çok duygu var ki hangisine tutunacağımı bilemiyorum. Normalde öfke olurdu. Böylece kaçabilirdim. Onu burada bırakabilirdim. Yanından geçer ve bu evden uçar giderdim.

Ama yorgunum ve Ella'nın dünkü sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Bana masum olmadığımı hatırlatıyorlar. Onun da masum olmadığını. Bitmemiş bir işimiz olduğunu.

Burnuna bakıyorum, aktığını ve biraz kızardığını görüyorum ve öfke tekrar alevlenmekle tehdit ediyor, ama bastırıyorum.

Yardıma ihtiyacı var.

-Sana ihtiyacı var," demişti Ella.

-Hazır mısın? -diye soruyor sessizce, boğuk sesi tüylerimi diken diken ediyor. Onun sesini her zaman sevmişimdir. Sıradan şeylerden bahsederken bile boğuk ve çiğ, müstehcen ve seksi. En sevdiği mısır gevreği gibi. En çok meyveli mısır gevreğini severdi. Ona deli olduğunu söyledim. Çikolatalı olanlar daha üstündür.

Buna çok gülmüştü ve koşularımızdan birinden sonra kucağına oturup onunla bir kâseyi paylaşmıştım.

Bu ben ayrılmadan birkaç hafta önceydi.

Kollarını bana doladı ve boynumu öptü. Beni bir kaşıkla besledi ve bir ısırık daha almadan önce ona meyveli olanın en iyisi olduğunu söylemem için beni zorladı.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme geliyor ve "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda bunu gördüğünü biliyorum. -İlk sorusunu cevapsız bırakıyorum.

Parmaklarımı çantamın askısına doluyorum.

-Rica ederim.

Bu yanıtla üzgün görünüyor, ağzının kenarları aşağıya inmiş. Kızgın ya da seksi görünmesine o kadar alışmışım ki bu bakış bana yeni geliyor, tıpkı Liber gibi ve canımı acıtıyor.

Acısını görmemi hiç istememişti.

Ben de onun benimkini görmesini istemedim. İkimiz de bundan kaçtık. Kızgın olmak çok daha kolay. Bu şekilde hiçbir şey acımıyormuş gibi davranabilirsin.

Dünyanın ve içindeki her şeyin canı cehenneme. Orta parmağınızı kaldırırken dünyanın sizi canlı canlı yediğini söylemeye zahmet etmeyin.

Çantama bakıyor ve yutkunurken boğazının hareket ettiğini görebiliyorum.

-Böcek ilacı getirdin mi? Ormanda bir yer...

-"Seninle ormana girmek istemiyorum" diyorum, aslında şaka değil ama öyle hissettiriyor. Tanıştığımız o ilk gece beni ormanda yere attığı zamanı düşünüyorum. Silahı benden almıştı. Her şeyi bitirmesi gereken silahı.

Gözleri parlıyor ve bana yaklaşıyor. Duvara yaslanıyorum ve soğuk mavi gözleri parlıyor. İşte böyle, öfkeye ulaştı. Eli ağzımı kapatıyor.

-Başka seçeneğin yok Lilith. Çünkü sen sürekli kaçmadan seni izleyemiyorum ve onlara tekrar peşinden gelmeleri için bir sebep vermeyeceğim. Her zaman senin hayatını kurtarmaya çalıştım bebeğim ve şimdi de durmayacağım. -Karıma zarar vermelerine izin vermeyeceğim, çocuğuma zarar vermelerine de izin vermeyeceğim.

Elini ağzımdan çekmek için bileğinden tutuyorum. Parmaklarını benimkilerle birleştirerek bırakıyor ama gözleri hâlâ kısık, dolgun dudakları bir çizgi halinde bana bakıyor.

-"Bunu unutabiliriz" diyorum, sözlerim sakın. Beni oraya götürme. Bunun bir parçası olmak istemiyorum. 6'larla ve onların saçmalıklarıyla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum Lucifer," diyorum sesim hâlâ kısık ama söylediklerim sadece gerçek. -Sesim hâlâ kısık ama söylediğim sadece gerçek. Onu tüm bu saçmalıklar olmadan alabilir miyim? Kendini tarikattan ayırabilir mi?

Elimi daha sıkı tutuyor, mavi gözleri arkamızdaki perdelerin arasından süzülen güneşin ışıltısıyla parlıyor.

Söylememem gerektiğini biliyorum ama yine de söylüyorum. Çünkü onun öfkesi benimkini körüklüyor. Onun nefreti benimkini kabartıyor. Ve bunu yapıyorum çünkü J'nin nerede olduğunu bilmiyorum ve Lucifer'in yaptığını söylediği şeyi düşünüyorum.

Çığlıklarını duydum. Onu o kutunun

içinde gördüm. Ve o hiçbir şey

yapmadı.

-En azından Jeremiah'ın bir planı vardı. En azından onları öldürecekti.

-Zamanlarını beklemelerine izin vereceksin. Bırakın ellerine geçsin....

Yumruğunu kafama indirdi ve irkildim.

-Maddox'un nerede olduğunu bilseydim, ölmüş olurum bebeğim. - Sesi yumuşak ama sözleri zehirli. Elini yüzüme götürüyor ve başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. Ama o gitti. Ama onu bulduğumda, uzun sürmeyecek.

Kolunu sırtıma doluyor, beni kendine doğru çekerken parmakları hâlâ dudaklarıma değiyor.

Bir anlığına, son birkaç günde olan biten her şeyi bir kenara bıraktım. Bir anlığına, olduğumuz kişi olmamıza izin veriyorum. Evli olmamıza. Birlikte. Bir aile kurmak üzereyiz.

Kendi ellerim onun arkasına uzanıyor, onu kendime başlıyor çünkü söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum. Benim için adam ldreini biliyorum. oktan öldürdü bile.

Ama Jeremiah'ı o kafeste dinlemek... ığlıkları. Lucifer'in kahkahası.

Belki farklı olabilirdi. Belki kendilerini toparlarlar.

-O senin kardeşin, biliyor musun tatlım? Ondan nefret etsen de, onu sevsen de, o hala senin.

-Babam hâlâ benim babam ve ona ne yaptığımı gördünüz.

Beni aniden bırakıyor ve arkasını dönerek odamızın karşısındaki kapıya doğru ilerliyor.

-"Mav seni bekliyor," diye mırıldanıyor, "benimle aynı odada bulunmaya katlanamıyorsun gibi görünüyor.

Bölüm 41

Sid

-Lilith, buraya gel bebeğim!

Kalem hala ağızımdayken boş günlüğümü bırakıyorum. Diğerlerinin güldüğünü duyuyorum, sonra kocama bağıyor: "Onu rahat bırakın."

Maverick bir kahkaha patlatır, genç kahkahası gruptan kolayca ayırt edilebilir.

-Burada olmalı. Neredeyse gece yarısı oldu.

Mayıs'ın dördü yerini beşine bırakıyor.

5/5.

Tabii ki bu psikopatlar her şeyi rakamlara göre yaparlar.

Kalemimi günlüğüme vuruyorum, dizlerim kral yatağımızda göğsüme dayanıyor. Ormanda bir kulübede bile olsa, ne kadar çökmüş olursa olsun, lanet olası bir kral yatağım olurdu. Keşke Jeremiah ile birbirlerine ne kadar benzediklerini bilseydim.

Gözlerimi kapatıp yatak başlığına yaslanıyorum ve J'nin nerede olduğunu düşünüyorum. Bir kamyonun arkasındaki kafesten nasıl çıktığını ve kimse fark etmeden nasıl kaçtığını.

Geri dönmeden. *benim için savaş.*

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve günlüğümü ve kalemimi bir kenara atıyorum, alt kattan gelen müzik sesini dinlerken gözlerim hala kapalı.

Dişlerimi sıkıyorum, burada olduğum için içimden öfke akıyor. Kendimi lanet olası bir anne yerine Lucifer'in kızı gibi hissediyorum. Burası Virginia'daki kulübeden çok da farklı değil, sadece biraz daha ürkütücü ve biraz daha büyük. Birkaç saat önce gece uğradık ve büyük, karanlık eve çok yakın tehditkâr ağaçlarla Blair Cadısı Projesi'nden çıkmış gibi görünüyor. Bu geniş oda bile loş bir şekilde aydınlatılmış, sadece yatağımın yanındaki lamba yanıyor, çünkü tavandan ışık gelmiyor. Yatağın yanındaki geniş pencerede perde yok, bu yüzden İskenderiye'nin eteklerindeki korkunç ormanı harika bir şekilde görebiliyorum.

Tütsü kokusu burnuma ulaşıyor ve beni şaşırtıyor. Bir keresinde, sinir krizinin ortasında, Lucifer bana ondan ne kadar nefret ettiğimi söylemişti.

Ona üvey annesini hatırlatıyor.

İçimde empatiyle karışık bir öfke dalgası kabarıyor ve onunla birlikte olmak istiyorum.

Ama sonra o an geçiyor ve yerini korkuya bırakıyor. Bu gece ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu çeteye kabul töreni gibi bir şey mi?

-Lilith! -Lucifer tekrar sesleniyor ve bu sefer sesi pek iyi gelmiyor. Bana emrederken sesi hırıltılı, "Siktir git anne!

İnanılmaz, nasıl birbirimize katlanamıyormuşuz gibi davranabiliyorsunuz?

Diğer.

Yine de son kelimedede yüzüm ısınıyor ve elimi uzatıyorum. parmaklarını dar beyaz tişörtümün altında şişen karnıma dokundurdu. Böyle bir şeyi ilk kez söylemiyor ama koştüğumdan beri ilk kez söylüyor.

Gözlerimi kapalı tutarak onu yine görmezden geliyorum. Beni merdivenlerden aşağı atmaya karar vermeden önce kalkıp kapıyı kapatmam gerekiyor.

Birkaç saniye bile geçmeden birinin yaklaştığını duyuyorum ve yataktan fırlayıp kapıya doğru koşarken çıplak ayaklarım yerde kayarken gözlerim açılıyor.

Burada olmak istemiyorum.

Uyuşturucu kullanamıyorum ve kocamın yanında olmak istemiyorum. Buraya gelirken Audi'nin arka koltuğunda Mav'ı rahatsız etmeme rağmen kimse bana bu gece ne olacağına dair bir şey söylemiyor. "Göreceksin" deyip duruyorum - tesadüfe bakın ki kocamın da en sevdiği kelimeler bunlar.

Tam odamızın kapısını kapatmak üzereyken Ella kapıda beliriyor, uzun kızıl saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış, solgun yüzünde en ufak bir makyaj izi yok.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, utangaç bir şekilde bana gülümsüyor. Kısa siyah bir bluz ve pembe streç bir şort giyiyor, kalın kalçalarına bakıyorum ve kocamın söylediklerini düşünüyorum.

Ophelia hakkında. Ezra'nın yanındaki kız. Julie.

Midem bulanıyor ve kapıyı daha sıkı kavriyorum.

-"Merhaba," diyor Ella sonunda ve ben cevap vermek yerine dişlerimi sıkarak ona doğru başımı sallıyorum. O bana bakıyor ve ben yatağımın üzerindeki günlüğü düşünüyorum. Yavaşça yeşil gözleri benimkilere dönüyor. Biraz bisküvi yapacaktım. -Omuz silkiyor, tüylü pembe çoraplarına bakıyor. Yardım etmek ister misin?

Sorunuzdan rahatsız oldum çünkü yapmak istediğim son şey bu evdeki aptallar için yemek hazırlamak.

Lanetlenmiş.

Ama ben bunu söyleyemeden çocukların kahkahaları merdivenlerden yankılanıyor ve beni daha da kızdırıyor, diyor ki: "Seni gerçekten orada istiyor.

Göz çevresine.

-Neden, sen onun elindeyken?

Bakışlarını kaçırıyor, kesilmiş gömleğinin eteklerini karıştırıyor. Göbeğini görüyorum, şortunun yan tarafında aşk tutamaçları var ve o gece Lucifer'ın Pammie'yi onun için öldürdükten sonra söylediği sözler aklıma geliyor.

-Nasıl hissettirdi? -Kalbimdeki yaranın biraz daha derinleşmesine engel olamayarak soruyorum. Harika bir uzvu var, değil mi?

Küçük bir adım geri atıyor ve ben neredeyse boğazına yapışıyorum.

-Siz de mi Ophelia ile yatıyorsunuz? -Kendi sesimi bile tanımıyorum ama nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorum. Bu öfke acımı gizlemek için. Dördünüz...

-Hayır," diye nefes veriyor, başını sallıyor, gözleri neredeyse benimkilerle yalvarıyor. Yalvarışını sikeyim. Siktir et onu. Siktir et onu.

-Öyle değildi, öyleydi.

-Duymak istemiyorum. Nasıl geçtiğini duymak istemiyorum.

Ondan sonra hareketsiz kalamıyorum. Onu iterken omzumu koluna çarpıyorum, merdivenlerden dönerken göğsüm sıkışıyor. Neden şimdi onunla yüzleşmek istediğimi bilmiyorum, Ella hakkında, ama kendimi yüksek hissediyorum. Manik. Çıldırmış. Ve Mayhem de yardım ettiğine göre, o da bunun bir parçası olduğuna göre, şimdi tam zamanı gibi geliyor.

Ezra'nın mırıldandığını duyuyorum: "Oh, oh - ve Maverick'in çılgın kahkahası çünkü her şeyin bir oyun olduğunu düşünüyor.

Kocam sessizdir ve ellerimi boynuna doladığımda o şekilde kalır.

Son adımı atıyorum, beşinin boş odanın zemininde oturduğunu, kocamın elinde garip bir pipoya benzeyen bir şey, dizlerinin yanında kuma benzeyen küçük bir torba gördüğümde damarlarımda öfke pompalanıyor. Odanın bir köşesinde yanmayan kırmızı mumlar var. Bir tütsü kabı soluk gri dumanlar çıkararak tavana, loş tavan ışıklarına doğru kıvrılıyor.

Aksi takdirde, onlardan başka hiçbir şey yok ve gözlerim ona doğru daralıyor.

Bacaklarını uzatmış, bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçirmiş ve hepsinin aptal iskelet atkılarını taktıklarını fark ediyorum.

İşin iyi tarafı, onları bunlarla boğmak üzereyim.

Ben onlara doğru yürürken herkes konuşmayı kesmiş gibi görünüyor, pencerelerin ötesindeki alacakaranlığı izliyorlar.

Ella'nın arkamdan merdivenlerden indiğini duyuyorum ve kocamın yanına geldiğimde ellerim yumruk oluyor, Maverick arkamda yerde oturuyor.

Lucifer bir elinde pipoyu tutuyor ve bana yaralı elini uzatıyor, kolundaki bandajları görüyorum.

-Gel benimle otur bebeğim," diyor, boğuk sesi sinirlerimi bozuyor. Buraya onunla oturmak için geldiğimi düşünüyorsa ya sarhoş ya da çoktan kafayı bulmuş olmalı.

Eline bakıyorum, göğsüm kabarıyor. Onu yere sermeyi düşünüyorum ama yapmıyorum. Bunun yerine geri adım atıyorum, kendimi sabitlemek için nefesimi tutmaya çalışıyorum. Onun yerine bir adım geri atıyorum, nefesimi tutup kendimi dengelemeye çalışıyorum.

Kardeşimin arkamdan bana seslendiğini duyuyorum ama onu duymazdan geliyorum, düşünmeye çalışıyorum. Nefes almaya.

-Sen de Ella ile yattın.

Bu kelimeleri ısııyorum, neredeyse boğuluyorum.

Kardeşimin tekrar adımı söylemesi dışında çemberde sadece sessizlik var.

Onu da sikeyim.

Lucifer'in mavi gözleri açılıyor ve bana uzattığı pipoyu bırakırken zaten solgun olan parmak eklemlerinin elindeki piponun etrafında solduğunu görüyorum, parmakları ahşap zemine yayılıyor.

Pipoya doğru işaret ediyorum.

-Ben bebeğimizi korumak için yapmam gerekeni yaparken sen her gün kafayı buldun, en iyi arkadaşının kız arkadaşıyla, Ophelia'yla, Julie'yle ve kim bilir daha nelerle yattın ama benim gitmiş olmamın umurunda olduğuna inanmamı mı istiyorsun?

-Sid, ben...

-Daha bitirmedim," diye bağırıp bir adım daha geri çekiliyorum. Birinin eli bileğimi sıkıyor, Mayhem olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Beni burada sen istedin, lanet olsun, beni dinle.

Gözlerini kısıyor ama ben devam ediyorum.

-Ben onun yanındayken Yeremya ne yaptı biliyor musun? Ne yaptı biliyor musun?

Kardeşimin parmakları bileğimi sıkıyor ve Cain'in sesini duyuyorum, "Sid," sesi bir uyarı, ama o da siktirip gidebilir.

-Beni önemsedti. Bana kendimi savunmayı öğretti. Kabuslar gördüğümde yanımdaydı. Benim için yemek pişirdi ve benimle ilgilendi ve uyuşturucuya dokunduğu tek zaman, ona verdiği acıyı durdurmaya çalıştığı zamandı! -Şimdi bağırdığımı fark ediyorum, ona yaklaşıyorum, parmağımı yüzüne doğrultuyorum.

Maverick'in bileğimi tutuşu acı veriyor ama kocamdan uzaklaşmıyorum.

Bana kısık gözlerle bakıyor, cam pipo muhtemelen elinde patlamak üzere. Parmakları ahşap zemine gömülüyor ve çenesini sıkıca kavırıyor.

Göğsüm çarpıyor ve boğazındaki atkıyı tutup bükmek istiyorum. Onu incitmek istiyorum. Tekrar kanamasına bakmak.

Burada ne yaptığımızı bilmiyorum. Neden hepimiz en kısa zamanda gitmeyecekmişim gibi davranıyoruz bilmiyorum.

Unsaints'in siyah şortu yukarı kalktığı için zar zor görünen dövmesinin kenarlarına, bana doğru dönmüş haline bakıyorum. Orada çok fazla yara izi var, benimki sadece bir tanesi.

Bunun için ondan yine nefret ediyorum.

Beni yalnız bırakılmam gereken bir şeyin içine sürüklediğin için. Şimdi ölmüş olmalıydım.

Bununla uğraşmak zorunda kalmamalıydım. Bu dünyada, onun dünyasında bir bebek büyütmeyle, kaçınılmaz gibi görünen erken ölümden kaçmakla.

Elimi bırakıp saçlarımın arasında gezdirirken geri çekilip ondan uzaklaşıyorum.

Kardeşimin başparmağı ayak bileğimin altını okşuyor ve sonunda Lucifer konuşuyor, ben ise bir topun içine kıvrılıp ağlamaktan başka bir şey istemediğim için sönüyorum. Öfke azalıyor ve onu tutmak imkânsız. O kadar ağır ki bazen her şeyi bırakıp gitmek istiyorum.

"-Lilith," dedi Lucifer, boğazı düğümlenmiş gibi sert ve ağır bir sesle. "Bu... bu düşündüğün şey değildi... bu düşündüğün şey değildi..."

"-Seks yapmadınız mı? Çünkü unuttuysan diye söylüyorum, seni onunla gördüm" diye cevap veriyorum ama sesimdeki inanç kaybolmuş. Artık umurumda bile değil. Çok yoruldum. Bu saçmalıktan çok ama çok yoruldum.

Maverick bacağımı hafifçe çekiştiriyor ve tiradımdan beri ilk kez dönüp ona bakıyorum.

"-Melek," diyor usulca, gözleri yumuşak, eli hâlâ bana sarılmış, "oradaydım.

Ella'dan bahsettiğini biliyorum ve bunu zaten biliyordum, ama yine de gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor ve titrek bir nefes alarak bunu daha iyi hale getirecek bir şey söylemesini bekliyorum.

-Düşündüğün gibi değildi. Gel buraya," diyerek beni bırakıyor ve kollarını kaldırıyor, derisini kaplayan mürekkebin altında kasları esniyor.

Dudağımı ısırıp başımı sallıyorum ama o başını eğiyor, gözleri açılıyor ve Atlas, "Hadi Sid, şu surata bak," diyor ve arkamdan Ella'nın kıkırdadığını duyuyorum. Nedense bu ses tüylerimi diken diken etmiyor.

Çok yorulдум.

İsteksizce Mav'ın ellerine uzanıyorum ve beni kucağına çekiyor, yüzüm kocama dönük olacak şekilde çeviriyor ama kolları beni sarıyor.

Nefesi kulağımı okşarken omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Lucifer'ın çenesini sıkıldığını, gözlerini Mav'ın göğsüne bastırıldığını ellerine diktiğini görüyorum. Ellerinden birinde benim adımın dövmesinin olduğu gerçeğini düşünüyorum.

-Üzgün olduğunu söylemelisin, değil mi Angel?

Marihuana kokusu alıyorum ve kardeşimin muhtemelen kafasının iyi olduğunu biliyorum. Kız arkadaşının bizi, kocamı ve tüm Unsaints'i izlediğinin farkındayım. Belki de bu yüzden onun sert göğsüne yaslanıyorum. Yumuşak kahkahasının sırtıma vurduğunu hissedebiliyorum.

-Lucifer'ın öfkeli gözleri benimkilerle buluşunca, "Evet," diyorum. Öyle yapıyor.

Maverick ellerini hareket ettiriyor, kollarımda gezdiriyor, sonra tekrar tekrar yukarı kaldırıyor, sıkıca kavıyor, neredeyse masaj yapar gibi. Omuzlarıma masaj yaparak üst kollarımdan yukarı çıkıyor, sonra parmaklarıma iniyor, başparmakları avuç içlerime sertçe bastırıyor. Vücudum gevşek ve esnek hissediyor, onun emin dokunuşuyla rahatlıyor, gerginliğin bir kısmı beni terk ediyor.

Dövüşü de.

-Onu duydun, kardeşim. -Maverick'in sesi daha derinden geliyor. Neden kız kardeşime üzgün olduğunu söylemiyorsun?

Lucifer'in solgun yüzü granitten bir öfke maskesine dönüşüyor ve kollarını dizlerine sarıp göğsüne doğru çekerken ön kollarındaki kasların esnediğini görüyorum.

-Çek o lanet ellerini kızın üzerinden," diye hırlıyor.

Maverick tekrar gülüyor, omuzlarımın üst kısmına yaptığı masaja ara veriyor, sonra ellerini göğsüme götürüyor, parmakları atletimin açıkta bıraktığı köprücük kemiğime dokunuyor. Hayır. Üzgün olduğunu söyleyene kadar olmaz.

-*Maverick* -Lucifer geri saldırır ile ile dişlerini sıktı.
Lanet ellerine dikkat et.

Lucifer'a gülümseyerek başımı Maverick'in göğsüne yaslıyorum, o da parmaklarını daha yukarı çekip hafifçe boğazıma doluyor. Dudaklarımdan istemsiz bir inilti kaçıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Acaba şu anda sertleşmiş midir? -Ben cevap veremedim Mav'ın elleri ağzımı kapatıyor. Dudaklarımı açıyorum ve başparmağıyla birini aşağı çekiyor ve diğer eliyle işaret parmağını ağzıma sokuyor. Em ve ne yaptığını gör.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Yukarı çıkmam gerektiğini biliyorum. Bu saçmalığı unutmalıyım. Ama bunu Lucifer'ın önünde yapmak çok iyi hissettiriyor. Hissettiğim acının bir kısmını hissetmesine izin vermek.

Ağzımı Mayhem'in parmağına doluyorum, tatlı toprağın ve teninde kalan marihuananın tadını alıyorum. Diğer eli tekrar boğazımdan aşağı kayarken aşağı bakıyorum ve bu açıdan göremiyorum ama üzerinde adımın yazılı olduğu elin o olduğunu biliyorum.

Onu daha da geriye itiyorum ve arkamda gittikçe sertleştiğini hissediyorum.

Gözlerim tekrar kocamınkilere kayarken, parmağının boğazımın derinliklerine inmesine izin veriyorum. Mav'ın parmakları köprücük kemiğim boyunca dans ediyor ve kulağımda inliyor.

Lucifer'ın gözleri önce ağzımda, sonra Mav'ın elinde.

- "Bacaklarını aç," diye fısıldıyor kardeşim kulağıma.

Bundan şüphem yok. Dizlerimi ayırıyorum, ayaklarım yere düz basıyor. Üzerimde pamuklu bir şort var, altımda bir şey yok ve Lucifer'in çenesi yerinden fırlıyor.

- Seni öldüreceğim, seni piç. - Ama hareket etmiyor. Ellerini yumruk yapmış ve parmak eklemleri solmuş bir halde izliyor. Eğer ona dokunmaya devam edersen....

- Evet? - Mav araya giriyor, eli kalçamın üstüne uzanıyor, beni sıkıyor, ağzı yanağımda geziniyor. Neredeyse gece yarısı oldu. Yakında hepimiz onun içinde olacağız. Ama devam et," diyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor, "öldür beni Luce," diye dudaklarıma yapışıyor.

- *Yeter artık, Mavy.*

Bu sesle, Ella'nın kibar ama soğuk sesiyle, Maverick donup kalıyor. Dudakları hâlâ benimkilerin üzerinde geziniyor, eli kalçamda, diğeri boğazıma kenetlenmiş.

Ama bir süre sonra parmağını ağzımdan çekiyor ve dudakları benimkilere yaklaşmayacak şekilde doğruluyor.

- "Bilmiyorum Ella," diyor elini kalçamda gezdirerek. "Bu hiç adil görünmüyor güzel kız. Lucifer seni almak zorunda ve sanırım kız kardeşimle başlıyoruz. Ne de olsa Ignis bu.

Biri iç çeker, sonra Cain'in sesi oturma odasında yankılanır.

- Rahatsız edilmekten bıktım. - Lucifer'ın gözleri onunkilere kilitleniyor ama ben bakmıyorum. Sadece kocama bakıyorum ve Maverick iç baldırımı sıkıyor, diğer eli göğsümde, beni sabit tutuyor. İkinizin birbirinize takıntılı değilmişsiniz gibi davranmanızdan bıktım," diye devam ediyor Cain sıkılmış bir sesle. İkinizden birinin tüm dünyayla yatmış olmasının bir önemi olmadığını hepimiz biliyoruz; siz birbirinize aitsiniz.

Ağzım açılıyor ve Mav'ın arkamdan kıkırdadığını duyuyorum, başparmağı iç uyluğuma sürtünüyor, tüylerim diken diken oluyor.

-Şimdi bize onun senin olduğunu göster, Lucifer," diye devam eder Kabil.

-Bunu bir şeymiş gibi paylaşmayacağım.

-Fahişe mi? -Fısıldıyorum.

Lucifer'ın gözleri benimkileri delip geçiyor. Bakışlarını tutuyorum, arkamda oluşan baskıyı hissediyorum ve nedenini bile bilmiyorum. Yattığım insanlar için beni hiç yargılamadı. Ben de kendimi bana dokunan insanlar için hiç yargılamadım, buna izin veremeyecek kadar gençken bile. Kızgın olduğunu ve incitici şeyler söylediğini biliyorum ama beni asla unutmadığını da biliyorum.

-Sen bir fahişe değilsin," diyor usulca. Nedense sesindeki tatlılık acı veriyor.

Cain yüksek sesle esniyor ve bunu bir gösteri haline getiriyor.

-Onun bir fahişe olmadığını biliyoruz. Ama onun Ignis olduğunu da biliyoruz. Bizden biri olmasını mı istiyorsun? -Bir duraksama oluyor, Lucifer'ın çenesi seğiriyor ama gözleri hâlâ benimkilerde. Hadi *onu başlatalım*.

Onun sözleriyle kanım ısınıyor.

Bu odada beş erkek var, kocam onlardan sadece biri. Kardeşim de bir diğeri. Ve Ella da burada.

Biz... Lucifer hepimizin *bunu yapmasına* izin verir *mi*?

Ezra yaralı, annesi hala kayıp ve ben onun burada olmasına şaşırdım. Sahilde bir iş bulan ve son birkaç gündür uzakta olan Brooklin ile evde kalmamasına şaşırdım.

Mav ve Ella'nın evdeki fısıltılı konuşmalarından Atlas ve Natalie'nin hiç konuşmadıklarını duydum.

Cain sürekli kızlarla seks yapıyor, kavgalara karışıyor.

Mav kontrol edemediği şeyler yüzünden suçluluk duygusuyla mücadele ediyor ve hiç şüphesiz babasına yapmayı planladığı şey yüzünden de suçluluk duyuyor.

Ve kocam... kocamın şeytanları onu o kadar derinden etkiliyor ki, onun güzel gözlerine baktığımda hala insani bir şeyler görebildiğime şaşıyorum.

Muhtemelen ölümüne korktuğu bir dünya hakkında her şeyi öğreniyor ama kardeşimi bırakmıyor.

Ve ben... İkisine de sahip olmama izin vermeden önce birbirlerini parçalayacak iki kardeş arasında kaldım.

Bu oda acı dolu.

Seks iyileştirebilir.

Yapamasanız bile denemek iyi hissettirir.

Ben daha fazla düşünmeden, Maverick'in parmakları atletimin kenarında, yumuşak tenime karşı sıcak.

Ama kollarımı başımın üzerine kaldırmayı düşündüğüm anda donup kalıyorum.

Yara izi.

Lanet J.

-"Utanma Melek. Senin gerçekte nasıl biri olduğunu biliyorum," diye fısıldar Mav.

kulağımda. Hafif ve tereddütlü ayak sesleri duyuyorum ve Ella olduğunu düşünüyorum ama Mav hâlâ atletimi başımın üzerinden çekmeye çalışırken Lucifer'ın gözleri tişörtümün hemen altındaki parmaklarında bir delik açıyor gibi görünüyor.

-Neden bu kadar korkuyorsun, Angel? -Mav sessizce soruyor, ama sonra arkamda duruyor, vücudu gerginlik yayıyor.

Çünkü o da biliyor. O ilk gece beni değiştirdi.

Beni çıplak gördü.

Boğazını temizliyor, gömleğini bırakmıyor ama konuşmaya başlıyor ve Lucifer'la konuştuğunu anlıyorum.

-Neden bu ilacı almıyorsun? -Sessizce soruyor. Bunu senin için daha eğlenceli hale getirebilir.

Geriliyorum ama Lucifer parmaklarını pipoya dolamış, önce elindeki pipoya, sonra da bana bakıyor.

-Hayır.

Mav güler. Kaygısız. İnandırıcıdır.

-Hadi ama kardeşim. Zaten her şeyi ayarlamamız gerekiyor ve *oynamadan* önce karımdan izin almam gerekiyor.

Cain'in karanlık gürültüsü arkamızdan geliyor.

-Üzgünüm, Ella. Ne söylediğinin bir önemi yok. *Ignis ateş içindir.*

Lucifer Cain'i görmezden geliyor ama gözleri beni aşıyor ve Ella'ya baktığını anlıyorum. O tanıdık öfke duygusu içimde kabarmaya başlıyor. Benden izin alma zahmetine bile katlanmadı. Ama öfkemi bastırıyorum. J'in baş harfini görmesini istemiyorum.

Bir süre sonra Lucifer iç çeker, elini buklelerinin arasından geçirir ve keseyi alır. Başını sallar.

-Bunu görmesine gerek yok.

Birinin güldüğünü duyuyorum. Cain olduğunu düşünüyorum ve Mav'ın kollarında kıvranmaya başlayamadan müzik çalmaya başlıyor.

Kid Cudi. *Ruh hali.*

Mav'ın parmakları kollarımda geziniyor, dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor ve "Sana biraz su getirelim," diyor, sonra o da ayağa kalktıktan sonra ayağa kalkmama yardım ediyor. Kocama dönüp bakıyorum, Atlas yanına oturmuş, bir eli dizinde beni izliyor.

Mav, Ella ve ben mutfağa girene kadar gözleri beni bırakmıyor.

Bölüm 42

Sid

Aynı şarkı çalmaya devam ediyor.

Yanık plastik gibi bir koku alıyorum, ama Mav bana bunun DMT. *Sanki bu bir garantiymiş gibi.*

Işıklar söndü ve Lucifer'i bulmam bile bir saniye sürdü.

Ama ben görüyorum, çünkü o kırmızı mumlar gümüş şamdanlar içinde, zeminin ortasında bir daire oluşturuyor, içinde birinin yatabileceği kadar yer var. Alevler titriyor ve duvarlar boyunca, kocamın yüzünün soluk düzlemleri üzerinde dans ediyor.

Sırtını duvara dayamış, çemberin dışında. Ön kapının yanında, piposu yanında, gömleksiz, bacakları göğsünde, bilekleri dizlerinin üzerinde. Atlas hâlâ onun yanında, diğer çocuklar da Ella ve Mav'ın arkasından içeri süzülüyorlar.

Kimse bana dokunamaz.

Bu odadan ayrıldığımdan beri kimseyle konuşmadım ama Mav ve Ella fısıltıyla konuştular, sanırım bu *inisiyasyon* hakkında.

DMT'nin ne olduğunu biliyorum. Sanırım Lucifer bunu daha önce de yapmıştı, çünkü benimle sürekli psikedelikler hakkında konuşurdu. Dünyayı nasıl değiştirebileceklerinden. İnsanları iyileştirebileceklerinden. Bunu hep ironik bulmuşumdur, çünkü bunları kullandığı onca zaman boyunca iyileşmiş gibi görünmüyordu.

Ancak bunu ona daha önce söylediğimde, tüm ciddiyetiyle bana ilaçların onu iyileştiremeyeceğini söyledi.

Bunu sadece ben yapabilirim.

Şimdi, kabinin karanlığında onun önünde dururken, karnımdaki yaranın farkındayım, muhtemelen hala DMT'nin etkilerini hissediyor olsa da, kafası on dakika ya da daha kısa sürse bile, yolculuğunun ortasında olmadığı ve bunu göreceğinin farkındayım.

Ama Mav artık umursamıyor gibi görünüyor.

Çünkü Lucifer'ın şeytani mavi gözleri benimkilere dikildiğinde ifadesi okunamıyor, Atlas da bana bakıyor, müzik düşünemeyeceğim kadar yüksek, Mav'ın parmakları belime uzanıyor, gömleğimin altından kayıyor.

-Hazır mısın, Angel? -diye soruyor usulca, sert göğsünü sırtıma dayayarak. Aletini de hissedebiliyorum ve sanırım Ella bana dokunması için ona izin verdi.

Ona başka ne yapması için izin verdin?

Dudağımı ısıyorum ama konuşmadan başımı sallıyorum.

-Si vis vitam, para mortem," diyor Mav kulağıma, Latince konuştuğunda çok canlı bir dil gibi geliyor. Hayattan zevk almak istiyorsan, ölümüne hazırlan.

Bununla birlikte gömleğimi kaldırdı.

Aklıma aynı doğrultuda başka bir Latince deyim geliyor. Memento mori. Unsaints buna bayılır.

Öleceğini unutma.

Son zamanlarda tek yapmak istediğim buyken nasıl unutabilirim?

Her şeyi bir kenara bırakıyorum, kollarımı kaldırıyorum ve Lucifer'in bakışlarını tutuyorum. Aşağı bakmamasını umuyorum.

Aşağı bakma.

Mav gömleğimi yere düşürürken kendim yapma isteğime direniyorum.

Lucifer'in gözleri benimkilerde.

Mav'ın parmakları bol şortumun bel bandına uzanıyor ve ağzını omzuma dayayıp tenimi emdiğini hissediyorum.

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, müzik o kadar yüksek ki ruhumda hissediyorum.

Şortum yere düşüyor ve gözlerimi kapatıyorum, kocamın bakışlarını tutamıyorum, ilk J'nin orada olduğunu biliyorum. Lanet tenimde.

Işıklar kapalıyken, sadece bir mum aleviyle burada bir şey görmek zor.

Ama içimden bir ses Lucifer'in karanlık ya da aydınlık, her zerremi bildiğini söylüyor. Ve eğer lekeli olduğumu öğrenirse... bunun için beni affeder mi?

Ben daha fazla düşünemediğim önümde biri belirliyor, Mayhem ensemdeki saçları okşuyor, parmakları omurgamda geziniyor ve beni ürpertiyor.

Gözlerimi açıyorum ve bakışlarım onunkilerle birleşiyor.

Bana gülümsüyor, elleri kalçalarımın uzanıyor ve o anda onun için minnettarım çünkü Lucifer göremiyor.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, Ella'nın parmakları karnımın alt kısmında hâlâ iyileşmekte olan yaraya dokunuyor.

Mav boynumu öperken keskin bir nefes alıyorum.

Sonra benden uzaklaşıyor, soğuk olduğu yere geri dönüyor.

Paniklemeye başlıyorum, onu aramak için başımı çeviriyorum ama Cain'in arkamda yerini aldığını görüyorum.

Kömür karası bakışları benimkilere sabitlenmiş durumda ve yaklaşırken kolonyasının koyu kokusunu alabiliyorum ama bana dokunmuyor. Onun yerine bir kaşını kaldırıyor ve sanırım izin istiyor.

Dünyamda çok garip bir şey var.

Ella'nın parmakları gövdemden aşağı kayarken bir kez başımı sallıyorum, sonra büyüyen göğüslerimi sıkıyor. Cain tişörtünü omuzlarından çekerken inliyorum ve dalgalanan karın kaslarını, ardından eşofmanını ve boxer'ını indirirken kesik kalçalarını görüyorum.

Eli sikine uzanıyor ve ağzım açılıyor.

Vay anasını!

Ama sonra eli gözlerimi kapatıyor ve beni geri çekiyor, Ella'nın parmakları bedenimden uzaklaşıyor.

Sırtım Cain'in göğsüyle aynı hizaya geliyor ve o da sanki orada olduğunu biliyormuş gibi bir kolunu belime dolayarak J'nin adını kapatıyor.

-Bizden biri olmaya hazır mısın? -Kabil kulağıma fısıldıyor.

Boğazım düğümleniyor, nabzım vücudumda zonkluyor.
Göğsüm, bileklerim, şakağım.

-Ben... Ben... Ben...

Birdenbire Cain beni kaldırıyor, dikkatlice geri adım atarken ayaklarım yerden kesiliyor ve yelken çemberinin içinde olduğumuzu düşünüyorum. Aynı hızla ayaklarım tahtaya değiyor ve şöyle diyor: "Buraya kendi özgür iradenle mi geldin Sid Malikov?"

Ağzım kurudu ve içimde garip bir gülme isteği var.

Hayır. Bu benim otomatik cevabım, ama Cain'in dişleri omzumu bulup beni ısırduğunda nedense geri çekiyorum.

Nefesim kesiliyor ama daha bir şey söyleyemedim Lucifer'ın sesi müziğin üzerinde yankılanıyor.

-O. -Bu kelime bir hırıltı. Lanet karımı görmek istiyorum ve sen yoluma çıkıyorsun.

Cain'in eli hâlâ gözlerimin üzerinde ve diğer tüm duyularım yükselmiş gibi görünüyor. Tütsünün baş döndürücü kokusu ve Kid Cudi'den *Going to the Ceremony* müziği etrafımı sarıyor. Beni etkiliyor.

Lucifer'in sözleriyle kimse nefes almıyor gibi görünüyor. Sonra zeminin gıcırdadığını duyuyorum.

Lucifer inliyor, sanki bir şey istiyormuş gibi. Ben mi?

Cain'in sorusu yine kulağımda, eli karnımda, göğüslerimin üzerinde geziniyor, avuçluyor, başparmağı meme ucumu okşuyor.

-Biri seni buraya gelmen için zorladı mı Sid? -Nefesi kulağımda ve sanki benim yerime nefes alıyor, çünkü ben alamıyorum.

Sinirlerimi yutuyorum, kollarında titriyorum.

-Bu da ne? -Sessizce soruyorum.

Ben cevap veremedim Lucifer cevap verdi.

-Sen benim karımsın bebeğim," diyor yumuşak bir sesle ama sesi duyuluyor.

-. Bunların hepsi senin için.

Dudağımı ısıırıyorum, Cain'in eli diğer göğsüme kayıyor, sikini sırtıma bastırırken beni avuçluyor.

-"Sana tekrar sormak istemiyorum," diyor usulca, burnu boynumu okşuyor.

-"Kendi... özgür irademle buradayım," diyebildim sonunda, kelimelerin üzerinde tökezleyerek.

Boynumu ısıırıyor, tüm vücudumdaki tüyler diken diken oluyor.

-Buna layık mısın, Sid Malikov?

Sözleri donuk bir gümbürtüye dönüşüyor ve karnımda bir arzu belirliyor.

-"Evet," der Lucifer. O her zaman buna layık olmuştur.

Bir duraklama oluyor, müzik dışında bir sessizlik anı, sonra Cain elini gözlerimden çekiyor, bir kolunu dizlerimin altına, diğeriini sırtıma dolayarak beni kaldırıyor. Karanlıkta gözlerimi kırpıştırırken ağızımdan ürkek bir i çekiş çıkıyor ve ben daha dşnemeden beni yavaşça yere, mumların çemberine bırakıyor, ahşap sırtımda serinliyor.

Cain yanımda, alevlerin içinde diz çökerken ben titriyorum, çırılçıplak, kollarım göğsümde.

Gözlerim onunkilerde ve dudaklarında bir gülümseme var, ama ben bir şey sormayı, söylemeyi dşnemeden, diğerileri de çembere giriyor, hepsi dizlerinin üzerinde.

Maverick Cain'in önünde, benim tarafımda.

Yerin stmde hareket ettiğini hissediyorum, çenemi kaldırıyorum ve boynumu geriye doğru uzatıyorum. Atlas başımın üzerinde, bana bakıyor.

Ezra, Maverick'in yanına, kalçalarına yaklaşıyor.

Sonra bir alev titriyor, sönüyor, Lucifer'in parmakları ayaklarımın dibindeki mumu çevrelerken duman tavana doğru yükseliyor. Bedenimin üzerinde sürünüyor, mumu elinde taşıyor, karnıma, göğsüme, boğazıma kırmızı balmumu damlatıyor.

Bir elini başımın yanına koymuş, diğeri eliyle de şakağıma yerleştirdiğı mumu tutuyor. Sıcak mumun alnıma, yara izinin olduğı yere düştüğünü hissediyorum.

Lucifer çenesini eğıyor ve gözlerini benimkilere dikeyor.

-Gergin misin, bebeğim?

Ona cevap veremeden, Cain'in parmakları bileklerimden birini sarıyor, Maverick diğeriini tutuyor, kollarımı göğsümden çekip yere sabitliyor.

Göğsüm kabarıyor, panik ve şehvet beni tüketiyor.

-Lucifer, ne...?

- "Teslim ol bana Lilith," diye fısıldıyor, ağzını benimkinin tam üstüne bırakarak. *Bize* teslim ol.

Bacaklarım titremeye başlıyor, kollarım titremeye başlıyor ama Cain ve Maverick onları hareketsiz tutuyor.

Atlas'ın parmakları saçlarıma uzanıyor, kafa derime masaj yapıyor ve ben sanki bir hissin içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Lucifer vücudunu büküyor ve kaslarının esnediğini görüyorum, şortu hâlâ üzerinde, mumu Ezra'ya uzatıyor, o da mumu yere bırakıyor.

Sonra Lucifer topuklarının üzerinde, bacaklarımın arasına otururken mavi gözlerini benimkilere dikeyor. Parmakları kolundaki bandajı buluyor ve onu çıkarıp çemberin dışına fırlatıyor.

Derisinde kurumuş kan görüyorum, diğer elinin işaret parmağının kabuk bağlamış yırtığa takılarak yarayı açtığını görüyorum.

Nefes nefese doğrulmaya çalışıyorum ama Ezra'nın eli bacağıma uzanıyor, Atlas başımı aşağıda tutuyor ve Cain ile Maverick kollarımı tutmaya devam ediyor.

- "Ağzını aç, Lilith," diyor Lucifer usulca, bedenime geri sürünerek. Bir parmağını kanayan kolumdan aşağı kaydırarak onu kıpkırmızı yapıyor.

Bakışlarımı parmağından yüzüne kaydırıyorum ve kaşları çatılıyor.

- "Bebeğim," diye azarlıyor. Kanımı içiyorsun, onların spermelerini alıyorsun ve *seni almak* için beklemekten yorulduklarını biliyorum.

Kolumu tutan Maverick'e bakmaya çalışırken gözlerim açılıyor ama Lucifer'in eli yüzüme uzanıp çenemi kavıyor.

- "Onlara bakma. *Bana* bak." diyor usulca. *Şu anda*, ben senin Usta.

Ağzım açıldı ve ben konuşmadan yüzümü bıraktı ve ben o gece tımarhanede yaptığı gibi parmağını boğazına sokar.

Demir tadı alıyorum ve içgüdüsel olarak parmağını emiyorum, o beni daha da geriye iterek eğilmemi sağlıyor.

Bana gülümsüyor.

-Ne kadar iyi bir kızsın, sevgilim. -Yanağımı, gözümü kapatırken gözümün üstünü yalıyor, parmağı hâlâ ağızda. *Benim lanet kızım.*

Parmağını ağızımdan çekiyor, göğsüm kabarırken elini hafifçe boğazıma sarıyor, tadı dilimde kalıyor.

-Bizden biri olmaya hazır mısın?

Şortunu, boxer'ını indiriyor ve etrafımda herkes hareket ediyor. Değişiyor. *Soyunuyor.*

Giysilerini çemberin dışına atarken kocamın bakışlarını üzerimde tutarken kalçalarım sıkıştı.

-"Evet," diye fısıldıyorum. Evet.

Gülümsüyor ama gözlerinde acıya benzer bir şey var.

Sonra Atlas'a bakıyor.

Atlas'ın parmakları saçımdan ayrılıyor.

Lucifer ayağa kalkıyor, Atlas'ın yerini alarak çemberin etrafında yürüyor ama başımı kaldırıp tekrar kucağına indiriyor, elleri kafatasımı kavriyor.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

Sonra birinin sıcak, ağır bedeni üstüme geliyor ve aramızda uzanan Cain'in karanlık bakışlarını üzerimde görünce ürperiyorum.

Dudağımı ısıriyorum, kollarım hâlâ Maverick ve şimdi de Cain'in yerini alan Atlas tarafından sıkıştırılmış durumda.

Ezra'nın parmakları hala kalçamda.

Cain'in nasırları alt kalçama ulaşıyor, sonra tek kelime etmeden, doğrudan bana bakarak içime giriyor.

İnliyorum, beni gerdiğini, doldurduğunu hissediyorum.

Elleri kalçamdan ayrılıp saçlarıma uzanıyor, buklelerime dolanıyor ve başımı geriye, Lucifer'ın ellerine doğru çekiyor. Önce yavaşça hareket ediyor, üzerime eğiliyor, göz temasını sürdürürken başını eğiyor.

Sonra daha da hızlanıyor ve ben inleyerek ellerimi Maverick ve Atlas'ın beni kavrayışına karşı sarsarken, Cain başını eğip seslerimi yutuyor, dili benimkinin etrafında dönüyor.

Lucifer'ın parmakları kafatasıma daha sert bastırıyor, neredeyse acı veriyor.

-Hoşuna gitti mi, Angel? -Maverick fısıldıyor ve içimde hareket ederken Cain'in ağzına doğru tekrar inliyorum, omurgamı yere doğru sallıyorum. Hepimizi hep sevdin, değil mi sevgilim?

İçime girerken Cain'in ağzına karşı nefes nefese kalıyorum, parmakları hâlâ saçlarımı kavırıyor. Ama geri çekiliyor ve Lucifer başını yüzüme doğru eğiyor.

Gözleri mavi yarıklar.

-Ella'nın beni emmesini ister misin Lilith? -Cain kalçalarını çevirip içime doğru iterken usulca soruyor, parmakları J'nin isim işaretinin hemen üzerinde tenime saplanıyor.

Kabil'in hissi içimi ezici bir şekilde doldururken, kalçalarımızın çarpışma sesleri göbeğimin kasılmasına neden olurken, kocamın bakışlarını tutarak -H... hayır," demeyi başarıyorum.

-Hayır mı? -Lucifer benimle alay ediyor.

Daha yakına eğiliyor, bir eli boğazıma gidiyor, parmaklarını nazikçe boynuma doluyor. Dudakları benimkilerin üzerinde.

Cain içime girmeye devam ederken bacaklarım iki yana açılmış, kollarım hâlâ yere sabitlenmişti.

-Hayır," diyorum tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde.

Lucifer gülümsüyor. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve başım hafifçe yere değiyor.

Parmaklarını penisinin etrafına sarıyor ve ben boynumu büküp kocama ağzımı açarken midem çalkalanıyor.

-İyi misin bebeğim? -Bana bakarken usulca soruyor, eli tüm vücudunu okşuyor, vücudum Cain'in her hamlesiyle sarsılıyor, seksim onun etrafında sıkıca kenetleniyor, ağzımda kocamın kanının tadı var.

-"Evet," diyorum ve bu nefes nefese bir inilti olarak çıkıyor.

Bana gülümsüyor, sonra sikini ağzımın içine, boğazımın derinliklerine doğru acımadan itiyor.

İnliyor, Cain içime girmeye devam ederken başı geriye düşüyor. Sonra biri kolumu bıraktı.

Bu el . biri o üzerinde benim Göğüs, Beni tutuyor,
Beni çimdikliyor, canımı yakıyor.

Ezra ayağımı yere koyarken dizimi bükmeye zorluyor, sonra kalçamı daha geniş açıyor.

-Karın kendini çok iyi hissediyor," diye homurdanıyor Cain.

-Evet? -Lucifer çenesini indirip bana bakarak fısıldıyor. O zaman onu kullan," diyor kardeşlerine, gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş halde. *O bizim bu geceki sunumuz.*

Eli boğazımdan aşağı iniyor, diğer göğsümde başka bir el var, Cain içime daha sert girerken diğerleri vücudumun her yerinde, yaklaşıyor, dudaklarından alçak iniltiler geliyor.

- "Çok güzelsin Angel," diye geliyor Maverick'in alçak sesi ve ellerinin üzerimde olduğunu düşünüyorum. Sanırım göğsümü tırmalıyor, beni öyle sert kavlıyor ki gözlerim yaşıyor. *Unus ex nobis*," diye fısıldıyor ve ağzını tenimde hissediyorum. Bizden biri.

Cain inleyerek kalçalarını benimkilerle birleştiriyor ve Lucifer sanki beni cezalandırıyormuş gibi aletini tekrar boğazıma sokup nefesimi çalarken içime bırakıyor.

Cain yavaşça geri çekiliyor, eliyle kalçamı itiyor, Ezra ve o bacaklarımı açık tutuyor.

- Şuna bak," diyor Cain, sesi kendini beğenmiş gibi çıkıyor. Ezra'nın eli karnımın alt kısmına uzanıp hafifçe bastırırken parmakları dudaklarıma uzanıyor ve beni ayırıyor. Bak, içimde ne kadar güzel görünüyor.

Cain'in başparmağı klitorisimi okşarken kocam boğazından derin bir hırıltı gibi bir ses çıkarıyor, parmakları hala beni ayrı tutuyor ve içimden sızmasını izliyor.

- "Sıra bende," diyor Ezra, sesi gümbür gümbür.

Lucifer ağzımdan çekilip diz çökerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ve bir aydan uzun bir süredir ilk kez beni öpüyor, eli hâlâ boğazıma sarılmışken hareket etmeye başlıyor.

Sonra kıvrımlarımda sıcak ve ılık bir şey hissediyorum ve birinin dili beni yaladığında kocamın ağzına doğru inliyorum.

- İyi misin bebeğim? -diye soruyor Lucifer, nefes almamı sağlayacak kadar geri çekiliyor, gözleri gözlerimde. Dudağımı ısııyorum ve başımı sallıyorum.

Lucifer boğazımı sıkıca kavıyor.

- Kardeşlerimin içine girmesi hoşuna gidiyor mu

aşkım? Nefes alıyorum ve tekrar başımı sallıyorum.

Yavaşça, yüzümün yan tarafına tokat attı. Acıtacak kadar değil ama nefesimi kesecek kadar.

-Bu yanlış cevap, bebeğim. Aniden geri çekildi, kolumdan tuttu ve beni yukarı çekti, ben de oturdum.

-"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diyor ve ben de öyle yapıyorum, yüzüm ona dönük, arkam Ezra'ya dönük, onun ayaklarımın dibine oturmasını izliyorum.

Onun dili üzerimdeydi.

Yanımdaki Maverick'e bakıyorum ve eli belime gidiyor.

-"Sırtını yasla," diyor sessizce.

Yapıyorum, sonra biri kıcıma bastırıyor.

Hâlâ dizlerinin üzerinde, üzerimde yükselen ve eli penisinin etrafında olan kocama bakarken geriliyorum.

Bir kez daha kendini içime itiyor ve ben boğuluyorum, sanırım hayatımda gördüğüm en büyük penis. Gözlerim sulanıyor ve kıcımda sıcak bir şey hissediyorum, Ezra'nın üzerime tükürdüğünü fark ediyorum.

Lucifer kalçalarını itip aletini boğazımın arkasına gönderirken gözlerimi açıyorum. Ben öğürürken midem kasılıyor, saçlarımdaki parmakları bana bakarken sıkılaşıyor, ifadesi okunamıyor.

Geri çekilmeye, Ezra'nın beni götten almasını istemediğimi söylemeye çalışıyorum ama sanki aklımı okuyor.

Sanki birbirimize bağlıymışız gibi.

-"Ezra," diye mırıldanıyor, kalçalarını geri çekerken gözleri hâlâ bende, sonra öne doğru itiyor, bir eli boğazımda, ağzıma her sokuşunda boğulduğumu hissedebiliyorum, "Sakın buna cüret etme.

Ezra kıcıma şaplak atarak gülüyor.

Lucifer Ezra'ya bakarken boğazımı sıkıca kavıyor ve aletinin etrafında boğuk bir ses çıkarıyorum. adı çoktemiz, çok güzel ve Ezra aletini seksime doğru ittiğinde,kocamın a l e t i n i n etrafında inliyorum.

Lucifer'ın parmakları saçlarımı serbest bırakıyor ve bana bakarken alnımdan geriye doğru okşuyor. Sert yüzünün yumuşadığını görüyorum, iblis gözlerinin bile. Boğazımı kavrayışı yumuşuyor ve Ezra'nın her hamlesi Lucifer'in aletini ağzımın derinliklerine gönderirken, ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

İçiyorum. Gerçekten, ve... hayır.

Ve ona bakarken, arkamda başka biri olsa bile ona bir kez olsun iyi hissettirirken, etrafımızdaki herkesi unutuyorum. Maverick'in eli sırtımda. Atlas göğüslerimi okşuyor.

Cain. Ella.

Ezra daha hızlı hareket edene kadar her şeyi unutuyorum ve gerçekten nefes alamıyorum. Lucifer'ın gözleri kısılıyor, bakışları Ezra'ya sabitleniyor ama sanırım gördükleri onu daha iyi hissettiriyor çünkü hiçbir şey söylemiyor. Bir saniye sonra Ezra'nın avucu Maverick'inkinin yanında omurgama dayanıyor ve hareketlerini yavaşlatarak, "Lanet olsun Sid," diye inliyor.

Bitiyor. İçimde.

Ağzımın kenarında salya birikiyor ve Lucifer beni saçlarımdan tutup üyesinden çekiyor, acı verici ama genellikle onunla olduğu kadar acı verici değil. Her iki durumda da Ezra üzerime eğilip elleriyle kalçalarımı kavradığında yeniden nefes alabiliyorum.

Alnını sırtıma bastırıyor ve bir inilti daha çıkararak yavaşça içimden çıkıyor.

Sonra ben nefesimi tutamadan beni sırt üstü çeviriyor. Lucifer saçımı bırakıyor ama hiçbir şey söylemiyor ve birden ona bakmaya başlıyorum.

kulübenin yüksek tavanına doğru, ve Ezra üzerimde sürünüyor.

Bana gülümsüyor, o karanlık gözleri karanlıkta parıldıyor.

-İşimizin bittiğini mi sandın Sid? -Başını eğiyor ve sıcak dilini boğazımda gezdiriyor.

Boynumu geriye doğru uzatıyorum ve kocama baş aşağı bakıyorum.

Bize bakıyor, eli üyesinin etrafında duruyor, ama yüzünde bir kaş çatma var, çenesi gergin.

-Bırak beni," diyor, sesi sakın ve soğuk.

Ezra boğazıma doğru gülüyor, dilini aşağı kaydırıyor, köprücük kemiğimin üzerinden geçiyor, sonra göğüslerimin arasına giriyor, meme ucumu ağzına alıp ısırmadan önce.

Tırnaklarım geniş sırtını buluyor ve nefes nefese kalıyorum.

-Lucifer yaklaşarak, "Bırak onu," der.

Ezra başını kaldırıyor, sonra Lucifer'ın dediğini yapıp kendini aşağı indirmeden önce kısa bir an için ağzını benimkine bastırıyor ve ben bir şey söylemeyi düşünmeden Lucifer onun yerini alıyor, ellerini başımın iki yanına koyuyor.

Ben nefes alamadan içime giriyor. Daha önce hiç bu kadar ıslanmamıştım. Hiç bu kadar dölle dolmamıştım.

Nefes nefese kaldığımda, Maverick ve Atlas'ın yanımda, başımın yanında diz çöktüğünü görüyorum.

Lucifer çenemi tutup başımı yukarı kaldırıyor.

-Dilini çıkar bebeğim, daha bitirmedin.

Gözlerim önce Maverick'inkilerle, sonra Atlas'inkilerle birleşiyor ve ikisinin de pompaladığını fark ediyorum ve kocamın dediği gibi yapıyorum, Lucifer içime girerken dilimi çıkarıyorum, kalçalarımın arasından sıcaklık fışkırıyor, onlar tarafından kullanıldıkça zevk yükseliyor.

Hepsini.

Lucifer sanki Ezra ve Cain'in benden çıkmasını istiyormuş gibi sert ve hızlı bir şekilde içime girerken göğüslerim kabarıyor. Sanki bana yaptıkları her şeyi geri almak istiyormuş gibi.

Eli çenemden ayrılıyor, göğsümden aşağı iniyor, karnımın üzerinde geziniyor.

Nefesimi içlerine çekiyorlar, başımı çevirip ona bakıyorum, dilim hala dışarıda, Maverick ve Atlas hala bana bakıyor.

Lucifer'in başparmağı o yaraya çok yakın. Jeremiah'ın baş harfi.

Ama o bunu düşünüyor gibi görünmüyor. Yüzü. başka bir şeyle dolu. Şakağındaki boncuk boncuk terlere rağmen beni bu kadar sıkı tutmasına hayret etmek gibi bir şey.

Ama yavaşlıyor, ben inerken kalçalarını döndürüyor. Atlas elimi tutuyor ve kolumu başımın üzerine, parmaklarımı da aletin etrafına doluyor.

Onu okşamak için benim elimi kullanıyor ama ben onu izlerken diğer elim kocamın omuzlarında. Onun tarafından tüketilmiş, bacaklarım onun için açılmış.

Hızını yavaşlatıyor, kendini içime gömüyor, sonra hiç hareket etmiyor.

-Bu benim mi? -diye soruyor usulca, başparmağını karnımın alt kısmındaki kesiğe daha da yaklaştırarak.

Atlas elimi kullandığında vücudumda bir ürperti, boğazımda bir yumru oluşuyor ve Mav'ın "Ablam çok güzel, ne kadar tatlı değil mi bebeğim?" diye inlediğini duyuyorum.

Ama ben kocamın gözlerine odaklandım.

Onun güzel yorgun gözlerine.

- "Evet," diye fısıldıyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. Maverick'le seks yaptığımız an yersiz ve üstelik o emekli oldu. Her zaman yanılmaz değil ama Mayhem'in biraz... deneyimi var.

- Evet mi?

Bu kelimedeki kırılmayı duyuyorum. Arkasındaki duyguyu. Parmakları karnımda titriyor.

Birden Jeremiah'ın yapmasına izin verdiğim şeyden nefret etmeye başladım.

Lanet olsun.

- "Evet," diye onaylıyorum, kocama en azından bu kadarını veriyorum.

Maverick tekrar inliyor ve Atlas'ın sikinin parmaklarımın altında şiştiğini hissediyorum.

Lucifer gülümsemesini bastırıyor ama o gamze solgun yüzünde parlıyor ve kalbim eriyor. Elini boğazıma doluyor, hızını artırıp geri çekilirken başımı geriye itiyor.

- "Bırak seni kullansınlar, bebeğim" diyor. Ağzını kardeşlerin için aç. Artık bizimsin.

İstedikini yapıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bir saniye sonra ikisinin de tadına bakıyorum. İkisi de inlerken dilim tuzlu ve ılık. Birinin aletinin ucu dilimin üzerinde, her kimse içime boşalırken onu aşağı doğru sürüklüyor.

Bakmak

istemiyorum.

Bilmek

istemiyorum.

Ayrıca, ikisi de ağzımda.

Bir süre sonra Lucifer aniden başımı kaldırıyor ve gözlerinin içine bakarken ağzımı kapatıyorum.

- "Al şunu," diye emrediyor, içime daha sert girerken gözleri kısılıyor, tutuşu sıkılaşıyor. "Benim güzel, güzel bebeğim," diye dudağını ısırtıyor, bir saniyeliğine gözlerini kapatırken adımı inliyor. Sonra tekrar içime giriyorlar. İçine boşaldığımda ağzında onların tadını istemiyorum bebeğim.

Sertçe yutkunuyorum ve o da bunu hissediyor olmalı, çünkü inlerken yüzü öfkeden hayranlık gibi bir şeye dönüşüyor.

- Kahretsin, Sid - sonra içimde işini bitiriyor, bunu yaparken parmağını kolundaki kanayan yaradan tekrar geçiriyor, sanki diğerlerinin tadını dilimden çıkarmak istercesine ağzımın içine itiyor.

İçime boşalırken parmağını ekliyorum, beni tıkarken nefes nefese kalıyorum, midem kasılıyor.

Bitirdiğinde ve ben onun etrafında sıkılaştığımda, onu tekrar inlettiğimde, gözleri benimkilere kilitlenmiş, elleri başımın iki yanına dikilmiş bir şekilde çekiliyor.

Yavaşça benden uzaklaşıyor ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Çok yorulmuş.

- "Çok güzelsin," diye fısıldıyor ve başka kimsenin nerede olduğunu bilmediğimi fark ediyorum. Mumların çoğu sönmüş, sadece bir tanesi başımın yanında titriyor. Sen çok güzelsin ve çok benimsin.

Elini göğsümden aşağıya, karnıma, daha da aşağıya

kaydırıyor. Ve hissettiği anda anlıyorum.

İyileşmiş yaramın pürüzlü derisi.

Kaşlarının birbirine çatıldığını görüyorum, o gamze yavaşça kaybolurken mükemmel dudaklarında bir kaş çatma oluşuyor.

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor.

Topuklarının üzerinde kayarken ve bunu yaparken elini tenimde gezdirirken altına yatmaktan başka bir şey yapamıyorum.

yapa

r.

Çenesinin sıkıldığını görüyorum. Gözlerinin kelimeleri aldığını görüyorum. Sonra başparmağını.

Yumuşakça izini sürüyor. Neredeyse saygıyla.

Göğüslerimi elimle kapatırken tüylerim diken diken oluyor. Nedenini bile bilmiyorum. Onun önünde hiç utangaç olmadım. Ama birden kıyafet arzulamaya başladım. Belki bir zırh.

Mav, Atlas, Cain, Ezra ya da Ella'yı duymuyorum. Onları bu odada hissetmiyorum.

Sadece ben ve kocam.

Ve giderek büyüyen kafa karışıklığı bulutu. Sıkılmış çenesi ve yan tarafında titreyen bir kas dışında kızgın görünmüyor.

Sadece görünüyor. Kafam karıştı.

Gözleri hızla benimkilere kayıyor ve tenimi çok sıcak hissediyorum. Tuhaf, başparmağı hâlâ göbeğime oyulmuş ilk harfin üzerinde geziniyor, diğer eli kalçamda duruyor. Üzerime doğru eğilirken kollarındaki kasların esnediğini görüyorum.

Yara izleriyle dolu Unsaint dövmesini görüyorum.

Tüm bunlara bakıyorum, gözlerini kaçırıyorum, sonunda "Kahretsin, tökezliyor olmalıyım" dediğinde ve kendini gülmeye zorladığında, ne demek istediğini anlamıyorum.

İlk başta değil.

Elini kalçamdan çekip buklelerimin arasından geçirirken başını sallıyor ve tekrar gülüyor.

-Düşündüm ki... -Başparmağı J harfinin üzerinde geziniyor ve gözleri tekrar düşüyor, sonra tekrar bana bakıyor. Bunun gerçek olduğunu sanmıştım.

Yüzünde manyakça bir sırıtma oluşuyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

Midem sarsılıyor ama gözleri benimkilerde, başparmağını hâlâ mektubun üzerinde gezdiriyor. Üç inç uzunluğunda, mükemmel bir J.

Görünüşe göre Jeremiah bıçakla arası iyi.

-Ama bu... bu gerçekten orada değil, değil mi bebeğim?

Bana gülümsüyor, bunu yaparken uykulu gözleri kırışıyor. Şu anda bir iblis gibi görünmüyor. Ne pahasına olursa olsun beni canlı canlı yemek isteyen bir adam gibi görünmüyor.

Sadece umutlu görünüyor. Bitkin.

Biraz gerginim.

Yanağımı ısırdım. Bir hareket duyduğumda kocamın arkasına bakıyorum. Mav ve Ella giyiniyorlar, Mav bana bakarken tişörtünü karın kaslarının üzerine indiriyor, o kadar belli belirsiz ki neredeyse fark etmeyecektim ama sadece başını salladığını biliyorum.

Hayır.

Bir uyarı mı? Bir rica mı?

Titrek bir nefes alıyorum, Lucifer'ın başparmağı hâlâ yara izini takip ederken hâlâ benimkini arayan bakışlarıyla buluşurken karın kaslarımı kullanarak eğiliyorum.

-"Hayır," diyorum, "neden bahsettiğini bilmiyorum

tatlım. Kalbim kırıldığında sesim de kırılır.

Ama fark etmemiş gibi görünüyor.

Ya da belki sadece bu yalana inanmanız gerekiyordur.

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ve uzanmış alt göbeğime kazınmış baş harfine bakıyor, ama sadece bir saniyeliğine. Sonra elleri bedenimden aşağı kayıyor ve beni kendine, kucağına çekiyor.

O bana sarılıp ilham verirken kollarımı onun sırtına doluyorum.

-Seni seviyorum Lilith.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, gözyaşlarımı tutuyorum. Ophelia'yı düşünüyorum. Julie'yi. Onu. Jeremiah. *Tüm Unsaints'leri.*

Tüm zararlarımızı düşünüyorum.

Bunu sadece DMT'den geldiği için söylediğinizi biliyorum. Bunların hiçbirinin arkamda olmadığını biliyorum. Ama yorgunluk göz kapaklarıma ağır geliyor ve ona doğru iç çekiyorum, çam ve nikotin kokusunu içime çekiyorum.

Çok fazla şeytanı olduğunu

biliyorum. Babasının. Kokain. Üvey annesi.

Keşke ben de onlardan biri olmasaydım. Ona daha sıkı sarılıyorum.

-"Ben de seni seviyorum bebeğim," diyorum ve sıcak bir gözyaşı hissediyorum.
burnumdan aşağı akıyor.

Bölüm 43

Jeremiah

Onları seks yaparken görüyorum.

Parmaklarımı bıçağın kabzasına doluyor, kendi kendime gülümsüyor, onun sahte inlemelerini dinliyor, elinin yatağının altın başlığını kavrayışını izliyorum.

Kıyıya gizlenmiş bir güvenli ev, korumaları bile yok.
Burada.

Yazık oldu. Birkaç pedofili yakalamak eğlenceli olabilirdi.
Astor'ların cesetlerini bu lanet evden çıkarmadan önce.

Ama bütün bunları yapmadan önce.

Bıçağı kapının üzerinde sürüklüyorum, altındaki ahşabın parçalanışını duyuyorum, korkunç bir gıcırtı sesi. Kısa bir an için yine o lanet kafesin içindeyim, kendi tırnaklarımı yere sürüyorum. Hepsini kırmıştım ve orada çok uzamışlardı. Hepsini kırmıştım ve parmaklarımdan kan geliyordu. Kendi idrarımdan başka içecek bir şeyim olmadığı için parmak uçlarım çiğ kalana kadar kan emdim.

Acı.

Yanm

a.

Önce çığlığını duydum, beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ama devam ettim.
bıçağın kapının beyaz tahtasını delip geçmesini izliyordum.

Ancak seslerini duyana kadar tekrar yüzümü onlara dönmüyorum.

Sid'in babası.

Kendi kızını taciz ve saldırıya uğraması için bırakan adam.

Brooklyn'in peşinden de gidebilirim. Kameron'a yaptığımı ona da yaparım. Maddox'u Francis Forgues'a yaptığım gibi göster.

Ama şimdi ona bakınca, kanlı Maverick'e çok benzeyen o mavi gözlere, uzun süre dayanacağını sanmıyorum.

Kahretsin, lanet kulübeye varana kadar bile sürmeyebilir.

Çok yazık.

Karısına arkasını dönüyor, çarşafı çenesine kadar çekerek ikisini de görmemi engelliyor. Sanki *bunun* için gelmiş gibi.

Kollarımı kavuşturarak kapı aralığına yaslanıyorum ve elimdeki keskin, kavisli bıçağa bakıyorum.

-*Merhaba, sizi piçler.* -Sesim siyah eşarbin altında boğuklaşıyor. İroniye karşı koyamadım.

Elizabeth Astor'un beti benzi atmış, parlak kırmızı ruju üzerindeki en cesur şey olmuş ve lanet bir orospu gibi yatak başlığına yaslanmış.

O da en az onun kadar

suçlu. Bunu biliyordu.

O da bunu biliyordu.

-J... Jeremiah," diye boğuluyor Maddox. Sen ne...?

-Dansçılarımdan birini öldürdün mü? -diye soruyorum, öldürmediğini bildiğim halde, çünkü artık kimin öldürdüğünü biliyorum. Ama şaşkınlık yüzüne gölge düşürürken ve komodinin üzerindeki cep telefonuna bakarken memnuniyetle izliyorum.

Evet, artık çok uzaktasın, sürtük.

Ayrıca kimi arayacak ki? İkimiz de polisiz. Bizi tutuklamayacaklar. Peki ya korumaların? Alexandria'ya geri döndüler. Biliyordum. Nicholas'a onları izlettirdim.

Ne-ne? -Diye soruyor ve dudaklarının titrediğini görüyorum. Sid'inkilerle aynı şekilde olduklarını fark ediyorum.

Kusasım geliyor.

-Hayır, neden?

-Edith Van Damme'ın kayboluşundan haberiniz var mı? - Ben sordum. O olmadığını ben de biliyorum. Sid'in fotoğrafları da öyle. Lanet kedi yavrusu, hepsi benim fikrimdi.

Diğer pislikler? Hiçbiri o değildi.

Ve bunların hiçbirisi umurumda değil, çünkü *kim olduğunu biliyorum*.

Ama Elizabeth'in bağırsaklarını deşip Maddox'u Ignis'e götürmeden önce ona biraz daha işkence etmek istiyorum.

Ve beni tekrar kafese koyup kızımı kaçırdığı için Lucifer'in lanet Malikov'unun boğazını kesin.

Sid Rain benim.

Geçen hafta boyunca kendime defalarca Maverick'in evini ateşe vermememi ve onu dışarı sürüklemememi söyledim.

Ama Maverick beni *onun için* kurtardı.

Tek umudum ona iyi davranıyor olması.

Ignis ona çok fazla zarar vermesin ve tenine kazınan ismim Lucifer'i ondan uzak tutsun.

Ve eğer bunun için ona zarar verirse, kalbini sökerken onun kanlı ölümünü uzatacağım.

Maddox'un yüzü bıçağa bakarken yeşile döner.

-Yapacak bir şeyim yoktu.

-*Sid*'in fotoğraflarını mı çektin? -Alay ettim. Lanet kızının mı?

Elizabeth Astor'un alay ettiğini duyuyorum ve ondan sonra gerçekten düşünemiyorum.

Ben sadece... *tepki* veriyorum.

Maddox'un hareket etmesine fırsat kalmadan bıçak boğazına dayandı. Nefes alamadan odanın öbür ucundayım ve bıçağı nefes borusuna saplarken, çığlık atmasına fırsat vermeden gözlerinin yuvalarından fırlayışını izlerken tek söyleyebildiğim şu: Sen lanet olası bir *fahişesin*.

Hiç kabul edilmemiş olsam da evi biliyorum. Bana bırakılan tüm o morluklar, tüm o alaylar, Lucifer'in kanlı *idrarı*, öyle olmalıydım.

Boş ver, diyorum kendime, arabamın içindeki tavana bakıp dişlerimi sıkarak.

Arıyorum.

Ben de o kafeste hep yukarıya, parmaklıkların arasından karanlığa bakıyordum. Tavan hiç görünmüyordu. Başımın üstünde sonsuz bir boşluk varmış gibi görünüyordu. Benim de uçup gidebileceğim bir yer. Kontrol edebildiğim tek şeyin kendim ya da en azından duygularım olduğu bir dünyada rahatlatıcıydı. Bazen fiziksel salınımlarım çok fazla oluyordu. Ama zihnim... ara sıra tutunduğum tek şeydi.

Kötü elimle direksiyonu sıkıyorum ve dikiz aynasına bakıyorum.

Maddox Astor'un çıplak vücudu arka koltukta iki büküm olmuş, gözleri kapalı, dudağı patlamış, burnu kırılmış, yarı açık dudaklarından kan damlıyor. Baygın ama hareket ettiğini görüyorum ve uzun süre baygın kalmayacağını biliyorum.

Arabanın karanlığında kendi kendime gülümsüyorum, boynumdaki kan sıçramış mendile bakıyorum ve kahkahalarımı tutmak zorunda kalıyorum.

Ignis'in evinden yaklaşık bir kilometre uzağa park ettim ve Atlas'ın beyaz Range Rover'ının özel çakıllı yoldan aşağı uçtuğunu gördüm bile.

Teşekkürler, Nicolas.

Edith'i bulmakla ilgili bazı saçmalıklar ve herkes görevlerini bırakmaya hazır.

Kız kardeşim aptal orospu çocuklarının elinde.

Uzun sürmez.

Biraz daha bekliyorum, koltuğumda arkama yaslanıp esrar sarıyorum, kağıtları ve otu orta konsola koyuyorum. İşim bittiğinde çakmağı oraya atıyorum, tatlı dumanı içime çekiyorum ve gözlerimi kapatıp sistemimden geçmesini bekliyorum. Asla kafayı bulacak kadar içmem.

Titrememi kontrol edecek kadar.

Ve *onu onunla* birlikte *görme fikri*.... Şey, öfke kontrol etmeyi zorlaştırır.

Ama o iyi. Yakında

ölecek.

Ve eğer ona sahip olmayı beklerken onu incittiye, bu *yine* yavaş bir ölüm olacaktır. Bunu görmek zorunda kalmasından nefret ediyorum. Onu işaretleyebileceği yollardan nefret ediyorum, ama onun gerçekte kim olduğunu biliyor. Gerçekte kim olduğunu.

Onların karanlığının yanında ben bir hiçim.

Ama güneş doğmadan her şey bitmiş olacak.

Bundan sonra ne yapacağımızı düşünerek burnumdan duman çekiyorum. Bir seyahate çıkacağız. Yunanistan. İspanya'ya. Siktir, Kaliforniya'ya dönüp ülkede kalabiliriz. Yanımda olduğu sürece umurunda değil.

Bir çocuk odası kurmam gerekecek.

Bir karyola, lanet olası bir alt değiştirme masası, bir sallanan sandalye. Aradığım her şey aklıma geliyor ve arkamdaki yumuşak iniltiyi zar zor duyabiliyorum.

Neredeyse.

Son bir nefes çekiyorum, esrarı çatlak camdan dışarı atıyorum ve şişmiş gözlerini kırpıştırarak ačan ve ağzından salyalar akan Maddox'a bakmak için arkamı döndüğümde yolcu koltuğundaki ipi tutuyorum.

Bakışlarının benimkilerle buluşması bir dakika sürüyor ve buluştuğunda hızlı hareket ediyor. Ayağa kalktı ama belli ki bu yanlış bir şeydi, çünkü teni yeşile döndü ve çıplak karnını sıktı, hala sert ve formda çünkü lanet olası sapık bir piç olduğunuzda, herkesin yanmasına izin verirken kendinizle ilgilenmek için dünyadaki tüm zamana sahipsiniz gibi görünüyor.

Aklıma Epstein geliyor.

Karın kaslarının kasılmasını izlerken Maddox başını koltuğa yaslıyor.

-Eğer arabama kusarsan, buradan çıkmadan önce onu yalarsın

Maddox. Ses tonumu sakın tutuyorum, çektiği acının tadını çıkarıyorum.

-Neden biz...? Gümüş çizgilerle kaplı gözleri benimkilerle buluşurken bir eliyle ağzını kapatıyor.

-"Sizi uyarıyorum," diyorum gülerek, "boş vaatlerde bulunmam.

Gözlerini sıkıca kapatıyor, nefes almaya çalışırken başını eğiyor. Kendini toparlıyor. Uzvuna bakmaktan kaçınıyorum, çünkü o lanet şeyi kesmek çok cazip gelecek.

Sonra görüşürüz.

-Neden buradayız? Oğluma ne yapacaksınız? -diye soruyor, gözleri hala kapalı, eli kucağında ve bir eli hala karnının üzerinde. Onun

boyun o bükülmüş,a kırıksıklık at onun Alın. Alnına.
Botoks gerekir yıpranıyor.

-Oğlun mu? -Arabanın karanlığına doğru fısıldıyorum, tek ışık gösterge paneli ve orta konsol sisteminden geliyor.

Başını sallıyor, omuzlarını çökertiyor.

-Nesin sen?

-Kanlı *oğlun* mu? -Sorumu yumuşak bir sesle tekrarlıyorum, parmaklarımı ince kordonun etrafında kıvrırırken elim yine titriyor. İnce ama ondan kurtulamayacak kadar güçlü.

Yavaşça başını kaldırıyor ve yüzündeki şaşkınlık beynimin yüzeyinde öfke patlamasına neden oluyor. Kendimi tutmaya çalıştım ama onu düşünmemesi, onu *koruyacak biri olarak* bile görmemesi...

Lanet olası koltukların üzerinden atlıyorum ve arabamın arkasında fazla yer yok, ama *umurumda* değil.

İpi boğazına doluyorum, boynuna doladığım sırada ellerimi çapraz yapıyorum. Kendi elleri kollarıma gidiyor, beni geri itmeye çalışıyor. Ağırlığım onu deri koltuklara doğru ezerken hiç şansı yoktu.

-İki kızın olduğunu hatırlıyor musun? -Fısıldıyorum, alnımı onunkine bastırıyorum, ağzındaki demir ve çürük kokusunu alıyorum.

-Jeremiah, öyle demek istemedim....

İpi daha sıkı çekiyorum ve nefes alamıyor, yüzü
Kır
mızı
.
Kahretsin, şimdi onu öldürmek istiyorum.

Ona yaptığı her şeyden sonra, ona yapmama izin verdiği her şeyden sonra, ona yapmama izin verdiği her şeyden sonra, ona yapmama izin verdiği her şeyden sonra. gezecek. Şu anda ellerim titriyor ve bunun nedeni nörolojik hasar değil.

Bu saf öfke.

Bir saniye daha nefes almayı hak etmiyor ama Lucifer'ın onun öldüğünü görmesini istiyorum.

Sid'in ölümünü görmesini istiyorum.

Omzundaki kurşun yarası kanlı bir sıyrıktı.

Ama aklıma gelince başımı kaldırıyorum, ipin bir ucunu bırakıyorum ve parmağımı hala iyileşmekte olan, pembe ve kapanmak üzere olan yaraya sokuyorum.

Ama tam olarak değil.

Çığlık atıyor ve ben de iğrenç ağzını elimle kapatıyorum.

-Seni henüz öldürmeyeceğim, çünkü bu çok kolay olurdu. Çünkü yetişkin adamların kız kardeşimi ağlatmasına izin verdiğinde, en iyi hayatını yaşıyordun.

Tırnağımı yarasına batırıyorum ve onun tırnakları da kollarıma, giydiğim siyah gömleğin kollarının altına batıyor ama umurumda değil. O acıyı zar zor hissedebiliyorum çünkü onun acısını düşünüyorum.

Geçmişte yaşadığım acıları düşünüyorum.

-Beni oraya koymalarına izin verdiğinde.

Kelimeyi yutuyorum, gözlerinin benimkilerle birleştiğini görüyorum ve bakışlarından hoşlanmıyorum.

Tövbeye benzer bir şey.

Sanki bu konuda gerçekten bir şeyler hissediyor

gibi. Ama manipüle etmekte iyi olduğunu

biliyorum. *Tıpkı benim gibi.*

-Geceleri lanet bir bebek gibi uyuyordun, değil mi Maddox?

Başını sallıyor, yüzünü kapatan elimin altında konuşmaya çalışırken burun delikleri açılıyor.

-Kapa çeneni. Retorik bir soruydu.

Yutkunuyor, burnundan sessizce nefes alıyor ve bana bakıyor.

Arkama yaslanıyorum, yarı arkamdaki konsola oturuyorum, ama bunu yapmak için neredeyse yarı yarıya eğilmem gerekiyor.

-Ellerini birleştir," diyorum, ipi boynundan kaydırarak.

Beni tutmayı bırakıyor ama ellerini aramıza koyarken titriyor.

O titremeyi, korkuyu izliyorum ve derisinin altındaki damarları görüyorum, açık mavi, kaslı kollarına karşı sert.

Evet. Kan dolaşımını kesmek uzun sürmez, orospu çocuğu.

İpi etrafına olabildiğince sıkı sarıyorum. Ellerini göğsüne götürmeye çalışıyor ama ben bunu düşünmüyorum. Sadece yüzünün yan tarafına vuruyorum ve inliyor, başı yana dönüyor. Yukarı bakmıyorum. Plastik ipi bileklerinin derisine daha derinden sokmaya devam ediyorum ve şimdiden etinde izler bırakıyor, göğsümde sevinç kabarmasına neden olan bir şey.

Şimdi gerçekten ağlıyor, özür de diliyor, sanki özrü umurumdaymış gibi.

Arkama, yolcu koltuğuna uzanıyorum, bıçağı alıyorum ve mandala basıyorum. İpi düğümledikten sonra kesiyorum ve makarayı ön zemine atıyorum.

Boynuma kramp giriyor, arabamda bu açıyla eğildiğim için sırtıma kramp giriyor ama dayanamıyorum.

Keskin bıçağı uyluğunun iç kısmına getiriyorum, lanet uzvuna bakmayı reddediyorum. Nerede olduğunu düşünmeyi reddediyorum. Kimi incittiğini. Ona hiç böyle dokunduysa, belki satılmadan önce. Kahretsin, belki sonra bile. Belki elden ele dolaşmıştır.

Belki de onların ilkiydi.

Bakışlarını tutarken parmaklarım titriyor ve bıçak kayarak onu kesiyor.

Biliyorum, çünkü kocaman gözlerle aşağıya bakarak tıslıyor.

-Jeremiah, bunu hiç istememiştim.

-Konuşmayı kes yoksa taşaklarını kesip sana yediririm. Konuşmayı kesiyor, bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor.

-Sen zayıf bir piçsin. Karın... zayıf bir orospuydu. Onu öldürdükten sonra kaçmaya çalıştı.

Lanet olası pislik.

-Siz ikiniz birbirinizi hak ettiniz ve geri döndüğümde sana yapacağım her şeyi hak ediyorsun.

Arabanın kapısına bakıyor ve ne düşündüğünü biliyorum. Onu bu şekilde bırakıp kaçmasına izin vereceğimi düşünüyor.

O kadar zeki olmadığımı düşünüyor. Belli ki yanlış düşünüyor.

Boynumu çeviriyorum, bıçak hala kalçasında. Sonra sağ elimin yumruğunu sıkıp kafasının yan tarafına vuruyorum.

Homurdanırken boynu geri çekiliyor gibi görünüyor, gözleri dönüyor, ama bunun onu ihtiyacım olduğu kadar uzun süre dövüşten uzak tutmaya yetmediğinden eminim.

Sonra ona tekrar vurdum. Ve tekrar.

Ve tekrar, kan parmak eklemlerimi ve onun bir tarafını lekeleyene kadar ve artık ağlamıyor çünkü artık pek bir şey yapmıyor.

Bitirirken nabzını kontrol etmek zorunda kaldım, nefesi kesiliyor ve kalbi hızlanıyordu.

Hâlâ hayatta, ki bu durumda bu bir lütuf. Bunu bilmesini istiyorum.

Ona ne yaptığımı bilmesini istiyorum. Onun da onu sikmek için bir şansı olmasına izin vermeliyim.

Arabadan indiğimde, bıçak yanımda, anahtarlar yanımda ve kapılar kilitliken, sürücü tarafındaki kapıya yaslanıp başımı öne eğiyorum.

Elimdeki kan hissinden nefret ediyorum ama silmeye de cesaret edemiyorum.

Gözlerimin arkasında basınç oluştuğunu hissediyorum.

Bu karanlık ormanda kanlı dilimin ucunda özgürlüğün tadı.

Özgür olacağız.

Bu lanet yeri arkamızda bırakalım.

O yanımdayken başka bir yerde bir imparatorluk kuracağım. Ve bu piçler bize bir daha asla zarar veremeyecekler.

Hepsinin canı cehenneme.

Bölüm 44

Lucifer

Geceleri uyandığımda hatırladığım ilk şey kardeşlerimin karımın içinde olduğu oluyor.

Ancak, ikincisi... ikincisi çok daha kötü.

Kusacak gibi oluyorum ve yatakta yuvarlanıyorum, onu rahatsız etmemeye dikkat ederek çarşafı üzerimden atarken kolum yana sarkıyor.

Ama... canı cehenneme.

Midem kasılıyor ve başım dönüyor, ağzım kuruyor. Karanlıkta göz kırptıyorum. Cain'i ve bizi burada bırakan diğerlerini düşünüyorum.

Çünkü Edith... görünüşe göre, onu buldular mı?

Her şey zihnimde bulanık.

Gözlerimi kapatıyorum, nefesimi tutarken bir elimi çarşafı sıkıştırıyorum, anının doğru olmamasını umuyorum. Umarım lanet bir kabus görüyorumdur.

Umarım bizimle birlikte tutunacak bir şeyler vardır.

Bunun bitmediğini. Karnına lanet ismini kazımasına gerçekten izin vermedi.

Tökezleyerek yatağa doğru ilerledim, döndüm ve karanlığa baktım, pencerelerin genişliğinden ay ışığının sadece bir parıltısı görünüyordu. Ama onu görüyorum, yan yatmış bir top gibi kıvrılmış, battaniyeleri çenesine kadar çekmiş.

Hâlâ uyuyor.

Evimizde o kadar uzun süre uyumadı ki.

Ben de, çünkü rüyamda babamı gördüm. Beynine saplanan bıçağı hayal ettim. Çıglıklarını.

Ama bence bu rüya, kafamdaki bu görüntü.... Bence bu o boktan daha kötü.

Yatağın etrafında dolaşırken midem düğümleniyor, ayaklarım çıplak zemine değiyor. Sanırım başım ağırlaşıyor ve yolculuğun kalıcı etkileri var, ama iyi tarafından bakarsak, kokain alalı iki gün oldu.

Lilith'in yattığı tarafa doğru yürüyorum, ay ışığının ağzını aydınlattığını görüyorum.

Tanrım, bu mükemmel.

Bu yüzden bana bunu yapmazdı. O beni becerdi, ben de onu becerdim ama o bunu yapmazdı.

O bunu yapmazdı.

O hiçbir şey giymiyor, ben de sadece iç çamaşırlarımla. Dün gece yine seks yapmadık ama uzun zamandır ilk kez ona sarılmama izin verdi. Konuşmadık ve konuşmamız gerekecek.

Muhtemelen birbirimize bağlamak zorunda kalacağız. Maddox'u öldürmek zorunda kalacağım. Yapacak çok savaşımız var, ama bu sadece bir rüya olduğu sürece, onu atlatacağım.

O yanımda olmadan yaşayamam.

Uzun bir süre hiç yaşamak istemedim.

Sonra belindeki o silahla, kafasının etrafındaki o şeytan boynuzlarıyla, bükülmüş küçük bir hale gibi tüm dünyamı paramparça etti.

Kızım benim.

O benim kızım ve tanıştığımız gece bunu biliyordum.
Ben de onun olduğumu biliyordum. Her zaman.

Onu bu şekilde işaretlemesine izin vermeyeceğini bu şekilde biliyorum.

Bunu düşünerek elimi yumruk yapıyorum. Pıhtılaşmayı. Ona bir yüzük almak istediğimi ama onun böyle bir şey isteyecek bir kıza benzemediğini. Siyah elmaslar belki, ama yine de... Hiç mücevher takmaz.

Birbirimize uygun dövmeleer yaptııebileceğimizi düşünmüştüm. Ama bu konuyu açmak için hiç iyi bir zaman olmadı.

Kavgalarımla, sanrılarımıla ve...

Dizlerimin üzerine çöktüğümde ağzım kuruyor, ellerim çenesinin etrafındaki çarşafa uzanıyor.

Usulca nefes alıyor, mışıl mışıl uyuyor ve bunun için onu uyandırmayı hiç istemiyorum. Yumuşak, yuvarlak karnını göreceğim ve isminden kurtulacak ve uykusunu böldüğüm için kendimi kötü hissedeceğim.

Ama karşı koyamıyorum. Çünkü her ne kadar onun bilmediğini bilsem *de... onu ben de tanıyorum.*

Yavaşça, dikkatlice örtüleri geri çekiyorum, yastığın altına sıkıştırılmış kollarını, güzel omurgasının kıvrımlarını ortaya çıkarıyorum. Kalçalarının hafif kabarıklığı.

Çarşafı kalçalarının altına indirip nefes alıyorum, kollarını göğsüne bastırmış, göğüsleri bebekten ve seksten dolayı her zamankinden daha büyük görünüyor, bir çizgi yalamak istiyorum, ama o hala uyuyor. Ve belki bakabilirim, görebilirim ve yatağa geri dönüp onu tekrar kucaklayabilirim.

Ama gözlerim göğüs kafesini geçip yumuşak karnına, kalçasının hemen üstüne gittiğinde... kanım donuyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Avuçlarım yatağın kenarına dayanmış, ona bakarken ağzımda acı bir tat var, buna gerçekten inanamıyorum. Bunun bir çeşit... bir çeşit... ay ışığı numarası ya da belki de dün gecenin sersemliği içindeyim çünkü bu olamaz.

Bu düzensiz bir kırmızı isim olamaz.

Bu, kanlı leğen kemiğinin hemen üzerinde, muhtemelen ölmeden hemen önce derisine kazınmış kanlı bir *J* olamaz...

Bağırarak ayağa kalkıyorum, kolumu sallıyorum ve komodinin üzerindeki lambayı büyük bir gürültüyle yere vuruyorum.

Sarsılarak doğruldu, geniş gözleri odayı tararken yatak başlığına doğru debeleniyordu. Yataktan geri çekiliyorum, ellerimi yumruk yapıyorum. Çünkü eğer ona çok yaklaşırsam... eğer ona çok yaklaşırsam...

Bana o korkuyla baktığında, yanımdaki lambayı yakmak için yatağa doğru eğildiğinde, yatak odamızın etrafına loş beyaz bir ışık saçtığında derim ürperiyor.

Bana döndüğünde, gözlerindeki endişeyi, kaşlarının nasıl birbirine yaklaştığını, ellerini çarşafın içinde yumruk yaptığını, beline doladığını, göğüslerinin açıkta olduğunu görüyorum.

Ama ben onun lanet yüzüne bakıyorum.

-Nasıl yapabildin? Dışarı çıkmayı başarıyorum, sorduğumda boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Sanki... boğuluyormuşum gibi.

Bana boş boş, şaşkın şaşkın bakarken göğsüm daralıyor.

-Bebeğim," diye fısıldar ve bana böyle seslenmesine bayılırdım. Bunu yeterince sık yapmazdı, ama yaptığında kalbim onun için yanardı, eskisinden daha parlaktı, çünkü her zaman onun için yanmıştım. Onunla o kavşakta karşılaştığım andan itibaren.

O benim içindi.

Her şeyi mahvediyordu.

Ama göğsüm sıkıştıkça, kalbim kırıldıkça fark ediyorum ki o benim için doğru kişi olabilir, ama ben? Ben onun için doğru kişi olmayabilirim.

Görünüşe göre ruh eşi diye bir şey yok ve ben bir orospu çocuğuyum. Aptalca.

Parmak eklemlerimi ağızma götürdüm ve duvara yaslandım. yataktan kalkıyor.

-Hayır," diyorum kısık sesle, başımı sallayarak.

Donup kalıyor, bir bacağı yatağın kenarından sallanıp yere sarkıyor.

-Lucifer, kötü bir rüya mı gördün?

-"Sen," diyorum, yumruğumu yanıma indirirken tekrar boğuluyorum. Sen kötü bir rüyasın, bebeğim. -Gözyaşlarım gözlerimde toplanıyor, henüz dökülmemişler ve Tanrım, kalmalarını istiyorum. Onun için ağlamak istemiyorum. Artık istemiyorum. Bir daha istemiyorum. Bu güzel kabusla acı çekmekten bıktım. Sen kötü bir rüyasın. Sana inanamıyorum. Yapabileceğine inanamıyorum.

Elimi ona doğru uzattım ama o hala şaşkındı. Onu sarsmak istiyorum.

Etini oymak, adını güzel vücudundan kazımak istiyorum.

Sonunda, elimi bırakıp parmaklarımı saçlarımda gezdirirken, aşağıya bakıyor ve lanet J'nin tepesini görüp battaniyeleri yukarı çekip başını kaldırarak bakışlarımla buluştuğunda nefes alışının hızlandığını duyuyorum.

-Lucifer," diye fısıldıyor. Bu...

Duruyor, yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. Benim hissettiğim kadar kırılmış görünmüyor.

Hiç de kırık görünmüyor.

Onun yerine, güzel pembe dudaklarının kaşlarını çatmasını, kara kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluşmasını izliyorum.

Yorganı geri çekiyor, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıyor ve ahşap zemine bakıyor, siyah tişörtümü ve bir çift pamuklu şortumu alıp hepsini üzerine geçiriyor.

Nefesimi tutarak ona bakıyorum, gözlerimden hâlâ yaşlar akıyor. *Ne yapıyor bu?*

- "Bunu yapamazsın," diyor sonunda, sanki kanlı ismini görme anısını silmeye yardımcı olmak istercesine büyük boy gömleğini çekiştirerek. Bana doğru bir adım atıyor, parmağıyla beni işaret ediyor. Bunu yapamazsın - ağlamayı kes! - diye bağıyor, elini bırakıyor ve bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor. Kahretsin, beni aldattın. *Birkaç kez, birkaç kadınla.*

Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlası, ama kelimeleri kırık. Duvara yaslandığımda tekrar bir yara açıyor.

-Yardım almayı reddettin! Kahretsin, bana açılmayı, sana açılmama izin vermeyi reddettin," eliyle göğsüne vuruyor, "sana açılmayı. -Elini orada tutuyor, parmaklarını yumruk yapıyor. Bana sikmek istediğin orospuları anlattın Lucifer, siktir git. Bir adım daha yaklaÇır, yumruğu hâlâ kalbinin üzerindedir. Beni hak etmiyorsun. *Beni hak etmiyorsun.*

Arkasını dönüyor ama ben kolundan tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Geri.

Tutuşumdan kurtulmaya çalışıyor ama diğer kolunu da tutuyorum, önümde tutarak.

-Bırak beni," diye tıslıyor, gümüş gözleri o kadar öfkeyle dolu ki onlara bakmak fiziksel olarak acı veriyor. Bırak lan beni. Bırak beni. Bana yaptıklarından nefret ediyorum. Hayatıma... hayatıma. -Sesi çatlar.

Neredeyse sarkık hale geldiğinde omuzları çöküyor, benden uzaklaşmaya çalışmayı bırakıyor

- Bazen, Lucifer, ben de senden nefret ediyorum.

Kulağa bir itiraf gibi geliyor, bu sözler kalbime o kadar derinden dokunuyor ki nefes bile alamıyorum.

Onu daha sıkı tutuyorum ve aramızda boşluk var ama gitmesine izin veremiyorum.

-Onu seviyor musun? -diye soruyorum, sesim o kadar kısık ki beni duyduğundan bile emin değilim.

Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, öyle olduğunu anladım. Yine kızgın.

-Bu onunla ilgili değil! -diye hırlıyor, ellerini havaya kaldırıp tekrar kaçmaya çalışıyor. Onu daha yakına çekiyorum, başını bana bakmak için eğerken ellerini çıplak göğsüme dayıyor. Bu onunla ilgili değil. Bu seninle, ailenle ve bana yaptıklarıyla ilgili. *Bana yaptıkları, lanet olsun.*

İlk defa kollarıma yığılıyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Onu hiç böyle ağlarken görmemiştim. Maverick'in evinde bile böyle değildi.

Tüm vücudunu saran bir hıçkırık onu parçalıyor, başını göğsüme çarparken omuzları titriyor, tekrar tekrar canımı acıtıyor.

-Beni mahvettiler Lucifer, *beni mahvettiler!* -Tırnakları derime batıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor, sıcak gözyaşları göğsümden aşağı süzülüyor. Beni mahvettiler. Bedenimi." Bana karşı sarsılıyor, boğazından bir çığlık kopuyor. Lanet olası aklımı. Beni senin için mahvettiler. *Herhangi biri için.*

Hâlâ nefes alamıyorum. Konuşamıyorum.

O çözülürken kollarımı sırtına doluyorum.

-Benden her şeyimi aldılar. Her şeyimi aldılar. -Tırnakları derime daha çok batıyor, gözyaşları daha özgürce akıyor. Onu da aldılar," diye inliyor. Sonra başını kaldırıyor ve ağlamaktan kızarmış gözlerle bana bakıyor. "Sen de yaptın," diye mırıldanıyor, ben onu daha sıkı tutarken, bedenlerimiz birbirine kızarıırken. Onu orada çürümeye bıraktın. Bunu ona nasıl yaparsın? Nasıl...?

Gözlerini sıkıca kapatıyor, nefes almaya çalışırken dudakları kasılıyor.

Ne yapacağımı

bilmiyorum.

Nasıl

hissedeceğimi.

Ne

söyleyeceğimi.

Onu o kafeste hayal

ediyorum. Gözlerini

açıyor.

-Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Ben seni... Cehenneme giden yolu aydınlatmaya gelen şeytanım olduğunu sanmıştım. Biz olduğumuzu sanıyordum. Lanet dünyaya karşı. Ama benimle adil oynamıyorsun. Yanımda değilsin. Kırıldığım için mi? kırıldığım için mi? Benden nefret ettiğin için mi? İğrenç olduğumu düşündüğün için mi?

Çenesini avucumun içine alıyorum, başımı ona doğru eğerken başını kaldırıyorum, dudaklarımız birbirine değiyor.

-Buna inanmıyorum. Ben hiç öyle düşünmedim.

-Benim başıma onca şey gelirken, onun başına gelmesine nasıl izin verirsin? -Elini göğsüme vurup tekrar ağlıyor.

Ama bunu düşünüyorum. Pammie'yi. Bana dokunmasını. Kendini bana sürmesini. Ağzı üzerimde, sözleri.

Bunun için neler çektiğini düşünüyorum. Lilith. Benden çok daha

gençken ve yıllar sonra. Farklı erkekler, farklı aileler.

Onunla ilgilenmesi, onu sevmesi ve koruması gereken farklı insanlar tek yaptıkları onu kırmak oldu. Onu incitmek. Onu istismar ettiler.

Kaç kere ölmek istedi?

Kendinden kaç kez nefret etti?

Damarlarına işleyen bu kendinden nefret ne kadar derindi?
Aklını mı zehirliyor? Ruhunu mu?

Ve o...

Onu sevdiği için ondan nefret etmek istiyorum. Ona baktığı için.

Üvey kardeşim.

Ondan nefret etmeyi çok istiyorum.

-Bana bunu neden yaptığını söyle. Neden onu orada bıraktın? Bunu ona nasıl yapabildin?

-Otur.

Babamın soğuk sözleri tüylerimi diken diken ediyor ama çok uzun zamandır yanlış bir şey yapmadım. Son yaptığımdan beri yüzüme vurduğu yumruğu hâlâ hissedebiliyorum, bu yüzden avuçlarımı terimde gezdirerek kolayca doğruluyorum.

Altı yüzüğü parmağında döndürürken mavi gözleri benimkilere sabitleniyor.

-Ophelia'nın babasının bu öğleden sonra bana soracağı bazı ilginç şeyler vardı.

Geriliyorum, koltuğumda kıpırdanıyorum, bakışları altında çok fazla kıpırdamamaya çalışıyorum.

- "O'nu bütün gün görmedim" diyorum dürüstçe. Ve Cain hepimizin onunla Strip'te buluşmamızı istiyor....

-Sözümü kesme.

Ağzımı kapatıyorum, çenemi sıkıyorum ama dışarıya herhangi bir öfke belirtisi göstermemeye çalışıyorum.

Babam masasının arkasındaki deri sandalyede arkasına yaslanarak iç geçiriyor. Sanctum her zamanki gibi karanlık ve Pammie'nin çok sevdiği tütsü gibi kokuyor ve bu düşünce midemi bulandırıyor.

-Babası bu tesisi neden toplum için açmadığımızı bilmek istiyordu," diye hurlıyor bu kelimeyi, "toplum için.

Bir homurtu daha.

Boğazım düğümleniyor ama ona bakmaya devam ediyorum, konuşma fırsatını bekliyorum. Lanet olası Ophelia. Pazar günleri nereye gittiğimi sorup durduğunda ona Sanctum'dan bahsetmiştim. Hemen ardından seks yaptık ve bunun onu unutturacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre unutturmamış.

*-Baban **B u r a y ı** bilmemeli bile Lucifer.
Bunu anlıyor musun?*

Sesimdeki iğneleyici ifadeyi saklamak için elimden geleni yapıyorum, ellerimi kalçalarımın koyarken bacaklarım zıplıyor.

-Baba, hadi ama, burası büyük bir kilise. Çan kulesi falan var. Gülmek için kendimi zorluyorum ama hiç de komik gelmiyor. Omuzlarımı silkiyorum. Ona hiçbir şey söylemedim.

-Ama sen yaptın," diye araya giriyor soğukkanlılıkla. Kesinlikle yaptın, Lucifer.

Yanağımın içini ısııyorum, "Bunu nasıl daha iyi hale getirebilirim?" diye düşünüyorum. Arabadaki hapları düşünüyorum. Striptizden kaçmayı ve eve döndüğümde odamda aklımı kaybetmeyi. En azından artık gece. Pammie kendine saklayacak.

Tek başıma kaybolabilirim.

Babam iç geçiriyor, uzun, solgun parmaklarının masasının üzerinde davul çalmasını izliyor.

Yarın akşam Forgues'ların evine gideceksiniz. Kanım donuyor.

Evin içinden ıglıklar duyuyorum.

Orada üç çocuk olduğunu biliyorum. Onlarla kısaca tanıştım. İki kız. Biri korkmuş bir oğlan.

Bence Ezra kız kardeşlerden biriyle yatıyor ama bize bundan bahsetmiyor. Yine de onları ziyarete gidiyor. Bir şekilde üyesini ıslatıyor olmalı.

-Neden? -Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum ama elimde değil. Babamın dudakları zalim bir gülümsemeye kıvrılıyor.

-Göreceksiniz. -Sonra elini umursamazca sallar, masasından bir kalem alır ve önüne düzgünce yığılmış kâğıtlara bakar. Çık dışarı, Lucifer. Evine git. Şu andan itibaren çeneni kapalı tutmayı düşün, birlikte olduğun kızlara karşı bile. Onlarla yatman için senin konuşmanı duymasına gerek yok.

Eve gittiğimde Pammie hala uyanıktı.

Benimkinin hemen aşağısındaki odasından tütsü kokusu geliyor ama kapının arkasına saklanıp sıkıca kapatıyorum.

Ancak kilidi açamadan kapıyı usulca çalar.

Boğazımda bir yumru var ama onu görmezden gelemem. Burada olduğumu biliyor. Ve eğer babam onu içeri almadığımı öğrenirse, beni daha fazla pislikle suçlayabilir.

Kapıyı açıyorum.

Kırmızı ipek bir sabahlık giyiyor ve başka bir şey giymiyor.

Göğüslerinin kabarıklığını, dolgun dudaklarının bir gülümseme çizdiğini görüyorum.

Midem bulanıyor.

Daha sonra, üyeme bindiğinde ve ben tavana baktığımda, Forgues'u düşünüyorum. Orada neler oluyor? Ne yapıyorlar?

Pammie beni alnımdan öpüp sabahlığını bağladığında ve iyi geceler dediğinde, ne bulacağımı düşünüyorum.

Işığımı söndürüp kapıyı usulca arkasından kapatırken, kendimi öldürmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Daha önce denedim ama yanlış alarmdı. Bir

ürperti.

Acaba bütün kadınlar bu kadar ahlaksız mı? Ophelia görünüyor Benim için endişeleniyordu ama babasıyla arası bozuldu ve şimdi de.

Lanet olsun.

- "Aşağıda seni bekleyen biri var," diyor Forgues. Adı Francis, ama babam Altı'ya daha "saygılı" isimlerle hitap etmem konusunda ısrar ediyor. Şu anda bana bakıp böbürlendiği için Bay Forgues'un boynunu kırmak istiyorum ama BMW'min anahtarlarını avucumun içinde sıkıp başımı sallıyorum.

- "Pekâlâ," diyorum, lanet olası büyük evinin etrafına bakarak. Aynı özel sokakta oturmamıza rağmen benimkinden bile daha büyük.

Ophelia'nın ailesinin burada yaşayıp da neler olup bittiğini bilmemesine hayret ediyorum.

Cehalet gerçekten mutluluktur.

-"Oraya vardığında Lucifer," Francis'in eli omzumu kavlıyor ve onun ağırlığı altında neredeyse sendeliyorum. O küçük bir adam değil. Ben ondan daha uzunum ama aynı zamanda zayıfım. Pammie'nin benimle dalga geçmeyi sevdiği bir şey.

Boğazımın arkasında yükselen safrayı yutuyorum.

-Bak ama dokunma. Eğer yaparsan," bana yaklaşıyor ve ben onun boğazını parçalamak istiyorum, "oğlumla yer değiştirirsin.

Kanım donuyor ve Francis beni bıraktığında ayakkabılarımın cilalı karo zeminde yankılandığını duyuyorum ve girişe, sağdaki ilk kapıya doğru yöneliyorum.

Ona dönüyorum, kapının yanında bir tuş takımı görüyorum, ama Francis, "Devam et, kilitli değil," diyor ve düğmeyi çeviriyorum, karanlık beni karşılıyor.

Ayrıca sessizlik ve iğrenç bir şeyin kokusu.

Dışlerimi sıkarak aşağıya indim.

Sadece en üstteki kapıdan gelen ışık adımlar atıyor ve ben pek bir şey göremiyorum.

Ama sonra inilti gibi bir şey duyuyorum. Bir kelime.

-Hayır. Hayır.

Derim karıncalanıyor. Sanki vahşi bir hayvandan geliyor, sesi boğuk ve kelimeleri neredeyse anlaşılmaz. Yürümeye devam ediyorum, omzumun üzerinden bakıyorum, Francis'in kapı aralığından dışarı baktığını görüyorum, yüzünde garip bir gülümseme var.

İdrar gibi kötü bir koku soğuk bodrumda beni daha çok etkiliyor.

Son basamağa ulaştım.

Bu yalvarış daha da yükseliyor.

Korku dilimi kaplıyor, zihnime bulaşıyor. Bu da ne böyle?

Yürümeye devam ediyorum, sağa dönüyorum, çünkü ses oradan geliyor ve onu görmek istemesem de ona doğru ilerlemeyi durduramıyorum.

Bir çekmece.

Francis'in engellemediği merdivenlerin üstündeki ışıktan bir kutu görüyorum. Bir köpek için.

Ama içinde belli belirsiz tanıdık bir çocuk var ve bunun bir... kafes olduğunu fark ediyorum.

Kilerde kilitli bir çocuk var.

Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki nefes bile alamıyorum. Morarmış yeşil gözleriyle bana bakarken bir an donup kalıyorum. Şimdiye kadar kimsede görmediğim kadar yeşil. O da çok zayıftı. Benden daha ince.

Ve o... çıplak.

Midem bulanıyor.

Kendimi hareket etmeye zorluyorum. O kafesin etrafında dolanıyorum. Kutu. Aradaki farkı biliyorsam ne olayım.

Kolları arkadan bağlı ve elleri mavi görünüyor. Çok mavi görünüyorlar, sanki kan dolaşımı...

Aman Tanrım!

Bana yalvarıyor, bunu

söyleyebilirim. Yardım istiyor.

Hareket etmeyi bırakıyorum, o kafesin etrafında dönmeyi bırakıyorum. İçinde idrar var ve göğsüm kabarıyor, midem düğümleniyor.

Burada kızgın.

Ne zamandır buradasın?

Ağzımı açıyorum ama bana bakarken ağzımdan bir şey çıkmıyor ve yalvardığını fark ediyorum. O... onu çıkarmam için yalvarıyor.

*Aman
Tanrım.*

*Aman
Tanrım.*

Hasta olacağım.

Hasta olacağım.

Bunu düşündüm. O kafesi açıyorum.

Bir an düşünüyorum ama Francis'in boğazını temizlediğini duyuyorum ve tek yapabildiğim kaçmak oluyor.

*-Sır saklamamız gerektiğinde böyle olur Lucifer,
Anladın mı? -diye soruyor babamın soğuk sesi o gece masasının üzerinden.*

Hayır. Hayır, anlamıyorum.

-O çocuk neden orada? Jeremiah? Neden bir kafesin içinde?

-Ve en büyük sır da o. Bu konuda sana güvendim," diye devam ediyor babam ve ben sadece yarım yamalak dinliyorum. Masasının üzerindeki mektup açacağına bakıyorum ve onu beynine sapladığımı hayal ediyorum. Bunu sürdüreceğine inanıyorum ve eğer sürdürmezsen... -İç çekiyor. Senin için bir kafes de ayarlayabiliriz.

Bölüm 45

Sid

-Bu çok dokunaklıydı. Soğuk bir ses odanın içinde Ürperiyorum, gözyaşları burnunun kenarından akarken parmaklarım hâlâ kocamın yüzünü tutuyor. Mavi gözleri bakışlarımdan ayrılıp o çok iyi tanıdığım şeytana döndüğünde kanım donuyor.

-"Bu *çok dokunaklıydı*," diyor Jeremiah arkamdan, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Bunun için bir alkışı hak ediyorsun Lucifer. Kocamın adını söyleyiş şekli midemi bulandırıyor, tıpkı Lucifer'ın göğsü kabarırken, gözleri kısılırken ve dudağı hırıltıya dönüşürken parmaklarının kalçalarım gömülmesi gibi.

Parmaklarımı yüzünden çekip kollarında iki büküm oluyorum, beni terk etmesine şaşıyorum ama bu konuda benimle savaşmadığı için rahatlıyorum.

-Jeremiah," diye fısıldıyorum, yeşil gözlerinin Lucifer'dan bana kayışını izliyorum, elleri hâlâ kalçalarımda.

Geniş omuzlarını saran siyah bir gömlek, gri özel dikim pantolon ve siyah botlar giyiyor. Elleri ceplerinde ve başı bir tarafa eğik, bana bakıyor.

Boynunda siyah bir eşarp var. Evde

bıraktığım bir tane.

-Onunla yattın mı *bebeğim*? -diye sorar, sözleri aldatıcı bir şekilde tatlıdır.

-O senin bebeğin değil. -Lucifer'ın tonu zehirli Ben.

Ellerimi iki yanımda tutup nefes almaya çalışıyorum. Lucifer'ın bana söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyorum. J'i neden o lanet kafeste bıraktığını.

Ve dinledi.

Yeremya da dinledi.

-Görmedin mi? -Jeremiah onunla alay eder, "Onu nasıl ele geçirdiğimi görmedin mi? Yoksa onu ele geçirmeyi hâlâ başaramadın mı? Çünkü sanırım bunu yapma şeklimden gerçekten hoşlanıyor - elim yüzüne değiyor, derisinde bir bıçak? Bence senin yaptığından çok daha fazla hoşuna gidiyor Lucifer.

Lucifer'in tutuşu acı verici, canımı yakacak kadar sert ama ondan sırtıma yayılan öfkeyi hissederek önce ben konuşuyorum.

-"Jeremiah," diye fısıldadım, "nerelerdeydin?"

Soğuk bir kahkaha atarak sözlerimi yarıda kesip odaya giriyor, yapılmamış yatağa bakarak bana yaklaşıyor. Lucifer.

-N e r e l e r d e y d i m , bebeğim? -Mırıldanıyor, gözlerimin içine bakıyor.

Hangi cehennemdeydin? Beni o lanet kafese koydular ve sen kaçmayı bile denemedin mi? İyi olduğun tek şey bu değil mi?

Lucifer harekete geçmeden önce düşünecek zamanım yok. Beni kenara itiyor, Jeremiah ile arasındaki boşluğu kapatıyor ve boğazını sıkarak onu yatağın karşısındaki duvara doğru itiyor.

Kafası kuru bir şekilde duvara çarpıyor ve J bir an için karşılık vermiyor. O ve Lucifer hemen hemen aynı boydalar ama kocam uzun boylu ve zayıfken, J daha iri yarı. Çok kaslı.

O gülerken benim midem bulanıyor ve Lucifer yumruğunu kaldırırken onlara doğru bir adım atıyorum.

-Sakın karımın adını ağzına alma....

Ama Jeremiah Lucifer'in boğazını yakalar, yumruğunu indirir ve onları döndürür, böylece Lucifer duvara doğru itilir.

Şaşırtıcı bir netlikle Jeremiah'nın daha önce Lucifer'le hiç dövüşmediğini fark ediyorum. *Bunun benim yüzümden olduğunu fark ettim.*

J'nin bir eli hâlâ Lucifer'in boğazındadır ve diğer eliyle kalçasından bir bıçak çıkarır ve bıçağı başparmağıyla serbest bırakarak Lucifer'in çıplak gövdesindeki yara izlerinin hemen üzerinde tutar.

Korku beni olduğum yerde dondurmuş, Lucifer'in hâlâ yanında duran ellerine bakıyorum.

- "Ona öyle deme," diyor J, sesi kısık, ellerim ağzıma uzanırken tüylerim diken diken oluyor. O hiç senin değil. O senin için hiçbir şey. Sen de onun için bir hiçsin. -Bıçağın düz tarafını Lucifer'in karnına sürüyor ve kocamın burun deliklerinin açıldığını, ellerinin yumruk haline geldiğini görüyorum. Ama onun benim için ne olduğunu biliyor musun?

-Jeremiah," diye konuşmaya çalıştım.

-O benim *her* şeyim.

Lucifer'in gözleri önce bana, sonra J'ye kayıyor. Odayı

kaplayan sessizlik tüyler ürpertici.

Kimse hareket etmiyor.

Kimse nefes almıyor gibi görünüyor.

-O benim için her şey demek ve sen onu hak etmiyorsun. Onu öldürecektin.

Lucifer Jeremiah'ya yaklaşıyor, boğuluyor, bıçağın düz tarafı karın kaslarına saplanıyor.

-Ona tecavüz ettin. -Sanki fiziksel olarak hasta hissettiriyormuş gibi bu kelimeleri tükürüyor. Ona tecavüz ettin, seni piç. Ona zarar verdin.

Sesi neredeyse çatlıyordu.

Jeremiah Lucifer'in boğazını sıkıca tutarken trisepsleri esniyor, ancak Lucifer konuşurken gerginliğin bir kısmı vücudunu terk ediyor gibi görünüyor.

-Onu incittin *ve bana izlettirdin.* -Lucifer'in sesi çatlıyor ama gözlerini Jeremiah'dan ayırmıyor. Bir saniye bile. Sen lanet olası bir...

Jeremiah Lucifer'in kafasını bir gümbürtüyle duvara çarpıyor, sonra bıçağı keskin tarafı kocamın derisini sıyracak şekilde eğiyor.

O zaman kendimi hareket etmeye zorluyorum, aramızdaki mesafeyi kapatmak için onların bir tarafında durup Jeremiah'ya bakıyorum.

Gözleri Lucifer'in gözlerinden ayrılmıyor.

-"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum, parmaklarım koluna gidiyor, sıcak tenini altımda hissediyorum. Lütfen yapma...

-"O seni hak etmiyor," diye tekrarlıyor Jeremiah, bana bakmadan önceki sözlerini. -Sonunda başını çeviriyor, yeşil bakışları benimkilere yerleşiyor, kaşları çatılıyor. Kahretsin Sid," diye yalvarıyor, sesi kırılıyor. "Seni hak ediyorum. Senin için *her şeyi* yaptım. Lanet olsun, her şeyi. Lanet olsun... Seni seviyorum ve o seni mahvetmekten başka bir şey yapmadı. -Alnımdaki yara izine bakıyor ve çenesini sıkıyor. Benden uzaklaşıyor. Onu da incittin. Bunu sen yaptın, değil mi?

Lucifer'in boğazından bir hırıltı yükseliyor ve tek söylediği, "Dokunma ona bebeğim," oluyor, sonra bıçağı kaburgalarına dayayıp Jeremiah'nın elinden çekerek alıyor ve bir takırtıyla yere düşürüyor. Kanayan eliyle parmaklarını yumruk yapıp Jeremiah'ın yüzüne doğru fırlatıyor.

Jeremiah tekrar gülmek dışında bir tepki vermiyor, sonra Lucifer'ı duvara doğru itiyor ve ben nefes alamadan sallanıyor.

Bir hışırtı duyuyorum.

Lucifer'in burnundan fişkırان kanın dudaklarından aşağı süzülüşünü ve içgüdüsel olarak ellerini yüzüne götürüşünü izliyorum.

Jeremiah hırlayarak yumruğunu tekrar kaldırdı: -Siktiğimin kokainmanı, seni bok parçası. Beni o lanet kafeste bıraktın. Beni terk ettin. Seni orospu çocuğu.

Ama ona tekrar vuramadan, ellerimi kaldırarak aralarına giriyorum.

Jeremiah son anda yumruğunu yüzüme atmaktan vazgeçiyor, kanlı parmak eklemleri elmacık kemiğimi sıyrıyor ama canımı acıtmıyor.

-Yolumdan çekil Sid," diye hırlıyor ve Lucifer'in elleri omuzlarıma gelerek beni itmeye çalışıyor.

Kocama doğru geri itiyorum, arkamda onun sıcaklığını

hissediyorum. Onun şaşkınlığını.

Senin eller hala vardır üzerinde benimomuzlar,
ama Hayır dene

Hareket et.

-Ona zarar verme," diyorum Jeremiah'ya, bakışlarıyla buluşmak için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kalarak. Yumruğu hâlâ havada, üzerinde kocamın kanı var. Çenesi sıkılı ve gözleri Lucifer'in omuzlarıma yasladığı parmaklarında. Ona zarar vermeyin.

-Bebeğim, sana ihtiyacım yok....

-"Kapa çeneni," diye bağıriyorum Lucifer'a arkamdan, ona bakmadan.

Parmakları tenimde biraz daha derinleşiyor ama umurumda değil.

Jeremiah sabır ister gibi tavana bakıyor. Bu fırsatı değerlendirip ellerimi göğsüne koyuyorum ve itiyorum.

Ama kanlı bir duvar gibi ve hareket etmiyor.

Onun yerine, kanlı eli boğazıma gitti.

Lucifer'in eli Jeremiah'nın bileğine doğru hamle yaparak onu geri çekmeye çalışır.

-Çek o lanet ellerini kızın üzerinden," diye hırlıyor ve Jeremiah yaklaşırken onların arasında sıkışıp kalıyorum.

J gülüyor ve beni incitecek kadar sert tutmuyor ama yaklaşırken dudağını ısıyor ve sonra şöyle diyor: "Bunu neden yapayım ki? Bu ona yapmak istediğim şeyin tam tersi.

Bana bakarken gözlerindeki bakış kalçalarımı sıkıyor ve ondan nefret etmek istiyorum. Onlardan nefret etmek istiyorum. İkisinden de.

Ama ben istemiyorum.

Kahretsin, istemiyorum.

Onları seviyorum.

İkisini de seviyorum.

-J," diye fısıldıyorum, sesim kısık, ellerim hâlâ göğsünde. Tekrar konuşmak için ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Buraya nasıl geldik?

Bu bizim başımıza nasıl geldi?

Dünya bizi neden bu kadar mahvetti? Kahretsin. Zor mu?

Gözleri benimkileri tutuyor.

-"Bebeğim," diye fısıldıyor.

Lucifer'ın parmakları omzumda biraz daha derinleşiyor ve J'nin boğazımdaki elini hâlâ bırakmadı.

-Bana geri dönmen gerek Sid," diye fısıldar Jeremiah.

Lucifer'ın bir şey söylemesini bekleyerek gerildim. Beni itmesini bekliyorum.

Ama sessizlik var.

Kanlı bir sessizlik var ve Jeremiah bile şaşırıyor. Sadece yarım saniyeliğine arkamdaki kocama bakmasından anlıyorum bunu.

Sessizlik neredeyse... daha kötü hissettiriyor.

Sanki karar vermeme izin veriyormuş gibi. Sanki Lucifer kaçmama izin veriyormuş gibi.

Nefes alamıyorum.

-I...

Ben de konuşamıyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne yapman gerektiğini.

Boğazıma bu kadar yakın olan iki eline bakıyorum. İlk tanıştığımız günlerden beri hep boğazımdaydılar. İkimizin de kaçınamayacağı nedenlerden dolayı ikimizin de üzerindeydiler. İkimiz de seçmedik.

Lucifer'in solgun parmaklarının Jeremiah'nın bronzlaşmış bileğine dolandığını, kendi parmaklarının boğazıma dayandığını ve nabzımın hızlandığını görerek kanımın ısınısını hissediyorum.

Neden böyleyim?

Lucifer'a söylediğim gibi. *Beni kırdılar, lanet olsun.*

Ama kırık dökük olmakla ilgili olan şey, kimsenin sizden sağlıklı olmanızı beklememesidir. Zaten paramparça olmuşsunuzdur. *Her şeyi mahvedebilirsin ve kimsenin senden bekleyeceği tek şey budur.*

Bu yüzden kirpiklerimin arasından Jeremiah'ya baktığımda ve gözleri ağzıma kaydığında, Lucifer'ın beni geri çektiğini hissettiğimde, eli omzumdan ayrılıp kalçama gittiğinde ve aletinin omurgama girdiğini hissettiğimde, umursamıyorum.

Bunu yapabilirim çünkü ben kirliyim. Yanılıyorum. İstediğim her şeyi yapabilirim ve kimse benim hakkımda olduğundan daha kötü düşünmez.

Siktir et onları!

-Lilith. -Kocamın ağızındaki ismim bir uyarı gibi geliyor.

Benim için fark etmez.

-Bunu birlikte yapabiliriz ya da hiç yapmayız. İkimiz olmadan yaşayamam.

Yapamam, lanet olsun.

Lucifer hiçbir şey
söylemiyor. Sadece
sessizlik var.

Hiçbir şey.

Sonra... Jeremiah'nın elleri yüzümü kavrarken dili dudaklarımın kıvrımlarında geziniyor. Lucifer şortumun bel bandına uzanıp onu yere itiyor.

Jeremiah bir iniltiyle öpüşmemizi kesiyor, kollarını kavuşturuyor ve gömleğini başının üzerine çekiyor. Temiz kokusunu içime çekiyorum ve elimi çıplak göğsüne koyuyorum.

Lucifer arkama geçip önümde dururken beni duvara doğru itiyor ama duvara çarpmamam için eliyle başımı kavırıyor, sonra eliyle şortumu çekiştiriyor.

Bir elim J'nin çıplak göğsünde, diğer elim Lucifer'ın damarlı ön kolunu kavırıyor. Yere düşene kadar şortumu çekiştiriyor.

Denge için onları kullanarak şortumu çıkarıyorum ve yana doğru tekmeliyorum. Jeremiah bir elini yüzümden aşağıya, boğazıma doğru kaydırıyor, parmakları iç çamaşırımı kenara iterken sahiplenici bir hırıltı ağızımda titreşiyor, başparmağının pedi klitorisimin etrafında dönüyor.

Dudaklarına doğru iniliyorum ama Lucifer'ın eli boğazımda, başparmağı çenemde, başımı J'den uzaklaştırıp ona doğru çeviriyor.

Derin mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş, başparmağı şişmiş alt dudağımda geziniyor.

-"Çok güzelsin bebeğim," diyor Jeremiah'nın parmakları dudaklarımı ayırırken, sonra ikisini içime itiyor, boştaki eli karnıma, gömleğimin altına yayılıyor.

İnleyerek J'nin etrafında sıklaşıyorum ve Lucifer'ın gözleri parlıyor, parmakları boğazımda daha sıkı kıvrılırken boğazındaki damar zonkluyor, başparmağı dudaklarımda kayıyor.

-"Öyle bile olsa," diyor, J bana dokunmaya devam ederken sesi boğuk, eli gömleğimden aşağı, göğüslerimin üzerinden kayıyor, bir meme ucunu ve sonra diğerini sıkıştırıyor, Lucifer'in ağızındaki parmağına karşı nefesimi kesiyor. Seni kullanmasına izin verdiğinde bile.

Daha yakına eğilip alnını benimkine yaklaştırıyor.

Jeremiah beni daha sert çimdikliyor ve içimdeki iki parmağa bir parmak daha ekliyor.

Nefes alıyorum, dudaklarım Lucifer'ın dudaklarına değiyor, başparmağı ağızımızın arasında dilimin üzerinde.

-Hala çok güzelsin. Bunu hak ediyorsun. Tadını çıkar, bebeğim.

Sözlerinde üzücü bir şey var. Daha fazla düşünmem gereken bir şey. *Ama düşünmüyorum.*

Bunun yerine, Jeremiah dilini çenemin üzerine getirdiğinde başparmağının etrafında inliyorum.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp Lucifer'in dediğini yapıyorum.

Yutulmaktan çok hoşlanıyorum.

Lucifer boxer'ını indiriyor ama Jeremiah aniden beni saçlarımdan tutup duvardan, kocamdan uzağa çekiyor.

Bir kolunu göğsüme doluyor ve ben nabzım hızla atarken Lucifer'a bakıyorum.

-Sen de nesen? -Lucifer konuşmaya başlar.

-"Dizlerinin üzerine çok Sid," diyor Jeremiah kulağıma, ikimizi de öldürmek istiyormuş gibi görünen kocamın sözünü keserek, kaşları çatılmış ve çenesi sıkılmış.

Ağzım kuruyor ama Jeremiah bırakmıyor.

Bunun yerine gömleğimi kaldırıyor, başımın üzerinden geçirip yere düşmesine izin verecek kadar gevşetiyor.

Başparmağı onun adına geliyor.

Lucifer'in gözleri kısıılır ama konuşmaz.

-"Dizlerinin üstüne çok bebeğim," diyor J, nefesi boynuma çarpıyor. Kardeşine ne kadar iyi baktığını ona göster.

Lucifer'in gözlerinin içine bakıyorum, zihnim dönüyor, bedenim yanıyor.

Ondan izin almaya çalışıyorum ama buna gerek var mı bilmiyorum. Benim önümde Ophelia ile yattı ve bu ikimiz için.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum, Jeremiah beni serbest bırakıyor.

Arkamda hareket ettiğini duyuyorum, Lucifer'ın çenesinin sıkıştığını görüyorum.

-"Bana dön," diye emretti J..

Lucifer sessizce izliyor ve ben yavaşça dönüp başımı arkaya eğiyorum ve J.'ye bakıyorum. Elini penisine sarmış ve üzerinde sadece o lanet eşarp var.

Gözlerim yakışıklı yüzünde oyalandıktan sonra omuzlarına, iri kaslarına ve kaburgalarının üzerindeki yara izine kayıyor.

Aleti yüzümden birkaç santim uzakta.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

-Ağzını aç, kardeşim.

Lucifer'in boğazının derinliklerinden hırlamaya benzer bir ses çıkardığını duyuyorum. Jeremiah'nın gülümsemesi genişliyor.

Ellerim uyluklarına ulaşıyor. Kalbim hızla çarpıyor, tenim karıncalanıyor. Dokunulmayı diliyorum.

J'ye göz kırparak ağzımı açtım.

Bana yaklaşıyor, aletini dilime vuruyor.

Neden ikisinin de tadı hep bu kadar güzel?

-Dilini çıkar," diyor, sesi alçalmış.

Yapıyorum ve aletin başını onun üzerinde aşağı yukarı kaydırıyor.

Meme uçlarım keskin noktalar halinde sertleşiyor ve Jeremiah parmaklarını saçlarımda gezdirirken inliyor.

-Bu işte çok iyi.

Lucifer'ın beni dinlediğini bildiğim için yüzüm kızarıyor. İzliyor. Bu sözlerin benim için olduğunu biliyorsun.

-"Çok iyi," diyor J yine. Saçlarımı daha sıkı kavırıyor, başımı geriye doğru çekiyor. Şimdi ona ne kadar iyi olduğunu göster, tatlım.

Aletini ağzıma itiyor ve dudaklarım onun etrafında kapanıyor, yeşil gözlerine bakarken onu boğazımın arkasına alıyorum, kendi gözlerim sulanıyor, tırnaklarım uyluklarına batıyor, altındaki kasların esnemesini hissediyorum.

-"Aferin kızıma," diye fısıldıyor ve bunu kastetmiş gibi görünüyor. Başımı yönlendirmek için saçlarımı kullanırken, onu emerken itip çekerken bile bu bir alay değil. Sikim ağzındayken çok güzelsin bebeğim.

Hâlâ ona bakıyorum ve e s k i s i kadar sert değil. Bir bakıma nazık.

Kalbim kabarıyor.

Arkamda zeminin gıcırdadığını

duyuyorum. J gözlerini benden

ayırmıyor.

-Sakin onu inciteyim deme," diye fısıldıyor Lucifer ve ben kalbimdeki acıyı duyuyorum.

onun sözleri.

Bundan hoşlanmıyor.

Ve bir bakıma bunu daha da çok seviyorum.

Jeremiah gülümsüyor.

-Sana vurmamı ister misin bebeğim? -diye soruyor, ben onu boğazımdan yakalarken, ağzımın kenarında salyalar birikirken, saçlarımı daha acı verici bir şekilde kavrarken.

Lucifer arkamda, eli ensemdedir.

-Ona vurma," diyor, J sikini ağzımdan çekip nefes almama izin verdiğinde nefes nefese kalıyorum.

-Bana bak tatlım," dedi Jeremiah. Kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor. Sonra bir eliyle göğüslerime masaj yapıyor, diğer eliyle boğazıma sarılıyor.

Lucifer'ı arkamda hissedebiliyorum ama artık bana

dokunmuyor. J'in bakışlarını tutuyorum.

Bir kaşını kaldırdı.

-İstiyor musun?

Ben cevap veremedim Lucifer kolumu tutup beni J'nin elinden duvara doğru itiyor. Kalçalarımın arasına uzanıp iki parmağını sokuyor ve nefesim ciğerlerimi terk ederken ona bakıyorum. Yüzünde hâlâ kan var, burnundan akıyor, bir elini başımın yanındaki duvara dayıyor.

Jeremiah kocamla neredeyse omuz omuza yaklaşırken sessizce - İstemiyor," diyor.

Eli tekrar boğazıma gidiyor.

Lucifer bana bakarken ben de ona bakıyorum, beni parmaklıyor ve başparmağıyla klitorisimde daireler çiziyor. Gözlerimi kocamdan ayırmadan J'nin sorusuna cevap veriyorum.

-Onu seviyorum.

Etli dudağını ısırıp başını sallarken Lucifer'ın yüzündeki ifade değışıyor ama ben kolunu tutuyorum, hâlâ ona bakıyorum.

-"Pekâlâ," diye fısıldıyorum, bunun sadece bir kez olacağını bilerek. Şimdiye kadarki en iyi şey olsun bari.

-Onu seviyorum.

Lucifer'in çenesi esniyor ama Jeremiah çoktan benimkini tutmuş, başımı ona doğru çeviriyor.

-Evet mi? -Onaylıyor.

O göğüslerimi okşarken ben de onun güzel yeşil gözlerine bakıyorum.

-"Evet" diyorum. Sana güveniyorum.

Jeremiah'ın gözleri yumuşadı. Yaklaşıyor, başını eğiyor ve beni öpüyor.

Bu nefes kesen bir öpücük ve Lucifer parmaklarını içimde daha hızlı, daha sert hareket ettiriyor, Jeremiah'nın dili benimkine çarparken eli hâlâ kalçamı kavırıyor ve ben her şeyin tadını alıyorum.

Tüm acısını.

Öfkesi.

Senin dileğın.

Sonra geri çekiliyor ve ben nefesimi tutamadan elini köprücük kemiğime götürüp diğer elini kaldırarak canımı acıtacak, başımı yana savuracak kadar sert bir tokat atıyor.

- "Seni lanet olası aptal," diye mırıldanıyor Lucifer ama bana dokunmaya devam ediyor. Başımı arkaya çevirdiğimde önce gözleriyle karşılaşıyorum. İyi misin bebeğim? -Diye fısıldıyor ve gözlerindeki acıyı hâlâ görebiliyorum.

Bunun ne kadar acı verdiğini anlayabiliyorum.

- "Evet," diye nefes veriyorum, ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor.

- "Tamam," diyor J. Ama daha bitirmedim.

Boğazımı tutuyor, beni parmakları içimden çıkmakta olan Lucifer'dan uzaklaştırıyor. J beni yatağa geri fırlatıyor. Yarı yolda kalmamak için hızla geri çekiliyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum ama J bana fırsat vermiyor.

Beni yukarı çekiyor, yere yatırıyor, üstüne yerleştiriyor. Ben daha düşünmeden beni sikiinin üzerine çekiyor ve onun ani dolgunluğu karşısında nefesim kesiliyor.

Beni kendine çekip kalçalarını iterken eli tekrar boğazıma dolanıyor.

- Seni kullanmamızı istiyor musun?

Gözlerinin içine bakıyorum, başparmağı alt dudağımın üzerinde duruyor.

- "Kullan *beni*," diyorum usulca, inleyerek ve bir eliyle kıcıımı kavrayarak içime daha sert bastırırken başımı önüne düşürerek.

- "Kullan beni." Dudaklarına karşı inliyorum. Kahretsin, kullan beni J. İstedğim de bu.

İkisinin de beni kullanmasını istiyorum. İçime girmelerini. Bana vurmalarını. Canımı yakmalarını. İşimiz bittiğinde, o çekildiğinde hiçbir şey hissetmek istemiyorum.

Çünkü öyle olacağını biliyorum.

Şu anda çok sessiz, bunun olmasına izin veriyor.
Benden vazgeçiyorsun.

Bu onun gitmesiyle sona erecek.

Ama şimdilik, onu istiyorum. İkisini de istiyorum.

Yatağın çöktüğünü hissediyorum ve boynumu geriye atıyorum, J'nin eli hâlâ boğazımda.

Arkamda Lucifer'ı görüyorum. Gözlerindeki acıyı.

-"Lanet olsun, Lucifer," diye soluyorum ve Jeremiah kışımındaki tutuşunu bırakıp göğsüme çarpıyor. İrkiliyorum, başımı eğiyorum ve gözlerindeki öfkeyi görüyorum.

-"Bana bak" diye emrediyor. Ona bakma. -Elini izimin üzerine getiriyor, başparmağı J'yi takip ediyor. Sen bana aitsin bebeğim, anlıyor musun? -Kalçalarını itiyor, beni daha da sertleştiriyor. O değil.

Sonra bir elini boynumun arkasına doluyor ve beni aşağı çekiyor, beni öyle sert öpüyor ki inlemelerim ağzıyla bastırılıyor.

Bir an sonra Lucifer'ı arkamda hissediyorum. Arkamda.

Başımı geriye doğru çekerken parmaklarının saçlarımda gezindiğini hissediyorum ve tavana bakıyorum. J kısa tırnaklarını kalçama saplıyor, isminin üzerine.

Lucifer'in sıcak tükürüğü kışıma damlarken nefes nefese kalıyorum ve beklemeden sikini bana doğru itiyor.

Parmakları saçlarımda sıkışıyor, Lucifer içime doğru iterken Jeremiah kalçalarımı sıkıca sarıyor ve ben ona binmeye çalışıyorum.

Kafa derimdeki acıdan ve kocamın acısından gözlerim doluyor ve Jeremiah yarama bastırmayı bıraktığında nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

-İyi misin bebeğim? -diye soruyor ve sesi o kadar yumuşak, o kadar şefkatli ki... gözlerim bambaşka bir nedenden dolayı yaşlarla doluyor.

Dudağımı ısıırıyorum, Lucifer'ın saçlarımdaki parmakları yüzünden başım hâlâ geriye eğik.

Ama yavaşlıyor, bana doğru itiyor.

Nazikçe.

Göremiyorum ama kendini zorlamak yerine aletin başını kasın sıkı halkasında dolaştırırkenki hissi nazik. Alıştığımızdan çok daha yumuşak.

Sonunda kafasını içeri soktuğunda ve ben inlediğimde, ses boğazımda düğümlendiğinde, saçlarımı kavrayışını değiştiriyor. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, öne doğru eğilip göğsünü sırtıma yaslarken neredeyse başımı kucaklıyor.

Jeremiah'nın içime saplanmasının verdiği hisle, baskı kalçalarımı titretiyor.

Ama kocamın eli boğazıma ulaştığında, bu rahatlatıcı oluyor. Ağzı kulağıma ulaştığında rahatlatıyor.

-Ağrın var mı, bebeğim?

Boğazıma düğümlenen duyguyu yutuyorum. İşimiz bittiğinde ne olacağını bilerek yutkunuyorum. Beni terk edecek.

Beni terk edecek.

Jeremiah'nın parmakları kalçalarımı okşarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve onları yuvarlayarak sikiinin üzerinde yavaşça hareket ediyorum ama acı, duygular çok fazla. Zar zor hareket edebiliyorum. Nefes alamıyorum. Hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

-"Evet," diyorum Lucifer dudaklarını kulağımın hemen altına bastırırken ve bedenim titrerken. "Evet," diyorum tekrar, gözlerimi açıp J.'ye bakarak.

Bana bakıyor. Şaşkınlık gibi bir şey. İstirap gibi bir şey.

Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum.

Beni paylaşmayı nasıl kabul ettiler bilmiyorum ama buna ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Ve buna uzun zamandır ihtiyacımız var.

Lucifer beni tekrar öpüyor, *her* ikisi de içimde derinlere inene ve doluluk hissi... *her şey* olana kadar bunu yaparken içime daha fazla itiyor.

İkisi de beni ayırıyor, bir arada tutuyor.

Ve Lucifer geri çekilip içime doğru iterken ve Jeremiah kalçalarımı yönlendirirken, hâlâ beni izlerken, Lucifer'ın eli boğazıma dolanırken, daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey hissetmemiştim.

Acı verici, tatmin edici. *Çok iyi.*

İkisi de hızlanıyor, sertleşiyor, sertleşiyor. Lucifer'ın parmakları boğazımı o kadar sıkıyor ki nefeslerim sadece sığ soluklara dönüşüyor.

Ama umurumda değil.

Benim için fark etmez.

Jeremiah'a bakıyorum.

Hâlâ bana bakıyor, aramızda aşağı bakarken dudağını ısıırıyor, ona bindiğimi görüyor, başparmağı hâlâ başparmağının üzerinde.

Ve üçümüz de terlediğimizde, çok yorulduğumuzda, daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde, Jeremiah'nın göğsüne yığılmak istediğimde, adım söyleyerek inliyor ve arkamda, Lucifer'ın dişleri boğazından derin bir inilti gelirken omzuma batıyor.

Üstüne oturuyorum, her şey onun etrafında sıkışıyor.

Hepimiz inliyoruz, bu yüksek bir ses, diğer her şeyi bastırıyor.

Lucifer'ın boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve Jeremiah adımı söylediğinde beni kanatacak kadar sert ısırıldığını düşünüyorum ve Lucifer çok geride değil, tenime karşı sözlerini serbest bırakıyor.

Sıcaklık içime hücum ediyor ve Jeremiah göğsümü tutup beni acıtacak kadar sert kavradığında, onlar içimde biterken ben de her yerde orgazm oluyorum.

İkisinin de adını bir ilahi gibi tekrar tekrar söylüyorum ve Lucifer dilini boğazımda gezdirerek tenimi dişlerinin arasında emiyor.

J göğsümdeki tutuşunu karnıma doğru kaydırıyor, beni kucaklıyor.

Ve işim bittiğinde, damarlarımda dolaşan zevkle, daha fazla dayanamıyorum.

O hâlâ içimdeyken J'nin göğsüne yığılıyorum ama Lucifer yavaşça çekiliyor, sonra göğsü sırtıma yaslanıyor, kolları beni sarıyor ve Jeremiah'nın bedenine sürtünüyor.

Uzun, çok uzun bir an boyunca tek ses üçümüzün nefes alış verişiydi. Kulağımın dibinde Jeremiah'nın hızlı nabzını duyarken, Lucifer'ın göğsünün sırtıma çarptığını hissederken gözlerim kapalı.

Gözlerimi

açmıyorum. Hareket

etmek istemiyorum.

Kalkmak istemiyorum.

Bu sığınağı ikisinin arasında bırakmak istemiyorum.

Üçümüz de hayatımız boyunca farklı şeylere doğru koştuk.
Farklı yükseklikler. Farklı şeytanlar.

Ama asla tamamen kaçacak kadar uzağa kaçamayız.

Kendi zihninizden saklanamazsınız.

Ve dakikalar geçtikçe, karnım J'ye karşı rahatsız olmaya başladı, ama hareket edemeyecek kadar bitkinim, böyle yaşayabilir miyiz diye merak ediyorum. Üçümüz. Acaba ikisine de sahip olabilir miyim? Bu beni bencil yapıyor ama böyle olduğumu hep biliyordum. Hepimiz öyleyiz, bu yüzden yürümeyeceğini biliyorum.

Bunu hep biliyordum.

Ama şimdilik bu düşünceye biraz daha tutunuyorum, çünkü Lucifer'in sonsuza dek gittiği düşüncesi... içimi burkuyor.

Ve ben onlardan birini kaybetmenin acısını hissedemeden, birisi alt kattaki kapıya vuruyor. Gürültülü, talepkâr, neredeyse lanet şeyi çerçevesinden çıkaracak.

Üçümüz de gerginleşiyoruz ve Lucifer isteksizce beni bırakıyor, yataktan kalkıyor, ben ellerim hâlâ kalçalarımda Jeremiah'dan yavaşça uzaklaşırken bana bakmadan giyinmeye başlıyor.

Lucifer gömleğini kafasına geçirirken, kapının dışından alaycı bir ses duyuyorum.

Jeremiah ayağa kalkarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor, yatak odasının kapısına doğru dönerken tüm kasları gerginlikle kasılıyor, o da beni dinliyor.

Dışarıdaki Maddox.

Lanet olası babam.

Bölüm 46

Sid

Merdivenlerden aşağı koşuyorum.

Jeremiah adımı haykırıyor, benim payıma düşeni almaya çalışıyor. Tişörtümün arkasında. İkimiz de çabucak giyiniyoruz, ben üzerimdeki atleti ve pamuklu şortu giyiyorum. Ama Jeremiah bana bağılıyor ve ben umursamıyorum.

Benim için fark etmez.

Çünkü Lucifer'ı tehdit ettiğim o bıçağı aldım ve şimdi elimde. Diğer elim merdiven korkuluklarından aşağı kayıyor ve bu, gece **v a k t i** kocama koşmak gibi bir his. Kabuslar lanet aklını yemeden önce ona ulaşmaya çalışıyorum.

Beni bu gece öldürmeye çalışmayacağını bilmem dışında, bu da aynen onun gibi hissettiriyor.

Hayır, birini öldürecek tek kişi *ben* olacağım.

Ve o gece yaptığının aksine, durmayacağım.

Merdivenleri çıkarken kapı aralığından yüksek sesle bağırırlar duyuyorum, Jeremiah hala arkamdan tırmanıyor ve adımı haykırıyor.

Onu görmezden geliyorum, koridordan aşağı, oturma odasına doğru koşuyorum.

-Burada ne *halt* ediyorsun? -Lucifer bağılıyor, sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle dolu.

Çıplak ayaklarım yerde kayıyor ama devam ediyorum, girişi gördüğümde avuçlarım terliyor.

Maddox Astor kapının önünde çırlıçıplak duruyor.

Nefesim kesiliyor ama elinde bir silah olduğunu ve Lucifer'e doğrulttuğunu görüyorum.

Ağzım açık kaldı.

Jeremiah bana doğru koşuyor ve beni koridora, oturma odasının eşiğine doğru gönderiyor. Kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. Sonra benim gördüğümü görür gibi oldu.

Maddox lanet Astor çıplak. Lanet bir silahla.

Silahı Maddox'a bakan kocama doğrulturken pazularını esnetiyor, kocamın başı yana eğik, elleri iki yanında, sanki kafasından yarım metre ötedeki bir silahla tehdit edilmiyormuş gibi.

Maddox'un bilekleri kırmızı, elleri garip bir mor.

Çenesi sıkılı ve sanırım bana bakıyor. Bıçağı elimde daha sıkı tutuyorum ama hareket edemiyorum çünkü Jeremiah beni sıkıca kendisine doğru tutuyor. Ta ki beni bırakıp, etrafımda dönüp görüşümü engelleyene kadar.

Maddox'un beni görmesini engelliyor.

Ancak Maddox'un bana bakmadığını fark ediyorum.

Başımı ona bakmak için eğdiğimde dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, soluk mavi gözleri tıpkı oğlununki gibi Jeremiah'ya bakıyor.

Jeremiah hiçbir şey söylemiyor.

Lucifer'ın gözlerini bana doğru çevirdiğini, dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıldığını görüyorum. Ama sonra Maddox'a bakıyor ve bir an için kimse konuşmuyor.

Ta ki Maddox sonunda sessizliği bozana kadar.

Bunu yaparken omzundaki kurşun yarasını görüyorum ve aşığı bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Vücudunun geri kalanına ne yaptığını düşünmek istemiyorum. Acaba beni bir kez olsun test etti mi?

Beni bırakıp gitmek, kendi kızını Lazar Malikov'un karanlığının ellerine bırakmak nasıl bir duyguydu? Nereye gittiğini bilse de bilmesine de - ki bildiğinden hiç şüphem yok- nasıl hissettiğini merak etmeden duramıyorum.

Hiç pişman oldunuz mu? Son yirmi bir yıl boyunca hiç uykusuz kaldınız mı? En az bir kez?

Ama beni lanet evimden çıkardığında bana ne dediğini hatırlıyorum. Bebeğimi nasıl feda edeceğini söylediğini hatırlıyorum.

Bebeğim *benim*.

Lucifer'in bebeği.

Şimdi bir elimi onun üzerine koyuyorum ve Lucifer'ın gözlerinin tekrar bana, vücuduma doğru ilerlediğini, bakışlarını benimkilere sabitlediğini görüyorum.

Biz konuşmayız.

Nefes bile almıyorum.

Ama birkaç dakikalığına birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve gideceğini bildiğimden beri ilk kez o anda gitmemesi için yalvarmak istiyorum.

Elim oğlu olacak şeyin üzerinde, gözlerim onun gözlerinde, beni **a v u c u n u n** içinde tutuyor. Yapmama izin **v e r d i ğ i** şey, *benimle* yaptığı şey... Beni seviyor.

Ve biliyorum, kalbim göğsümde çok sıkı atarken, beni gitmeme izin verecek kadar sevdiğini biliyorum. Beni özgür bırakacak kadar.

Ona şu anda benim için aptalca bir şey yapmamasını söylemek istiyorum. Ona hayatını yaşamasını söylemek istiyorum, çünkü o bunu hak ediyor.

O mutluluğu hak ediyor.

Benimle olmasa bile.

Sorun yok, Lucifer. Gitmeme izin verebilirsin.

Bunu düşünüp duruyorum, belki de aramızdaki bağ bir yara izinden daha derindir. Belki de avuçlarımızdaki izlerin ötesindedir. Adliyedeki telaşlı ve öfkeli evlilik yeminleri. Evli bir çift olarak birlikte geçirdiğimiz geceler. Dün gece bile. *Ignis*. Belki de birbirimizi gerçekten seviyoruz ve belki de gerçekten ruh eşiyiz. Belki de hayatımı kurtarmak için mümkün olan her şeyi yapmakla ilgili tüm bu saçmalıklar bir dip akıntısıydı, dalga değil.

Belki o da beni seviyordur.

Ve eğer kafamız bu kadar karışık olmasaydı, muhtemelen birlikte bir gelecek inşa ederdik. İyi bir gelecek. Mükemmel bir baba olurdu. *O mükemmel bir adam.*

Ama ben bunu hak etmiyorum.

Bırak beni.

Mutlu olabileceğin bir hayat yaşa. Ben

senin için o kişi değilim.

Ben değilim.

-Hatamı düzeltmek için çok ama çok uzun zaman bekledim. - Maddox'un sesi düşüncelerimi bir bıçak gibi kesiyor ve elimdekini daha sıkı kavırıyorum, Jeremiah'nın cesedinin arkasında olduğum için Maddox'un bunu görmeyebileceğinin farkındayım.

Lucifer bana dönüyor, dudağını ısıırıp kaşlarını çatarken yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. Ama Maddox'a baktığında, bu ıstırap kayboluyor. Yerini soğukkanlı, sakın bir öfkeye bırakıyor.

-"Silahını indir Maddox," diyor sessizce, hâlâ midemi bulandıran o hırıltılı sesiyle. Kendini utandırıyorsun.

Maddox'un çenesi Lucifer'e dönüp ona yaklaşıırken sıkılır.

Midem bulanıyor.

Hayır.

Jeremiah'nın etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama o bunu fark edip benimle birlikte hareket ediyor ve etrafından dolaşmamı engellemek için kollarını uzatıyor.

Maddox ve Lucifer yüzleşiyorlar ama o silah kocamın kafasına çok yakın.

Sonra Lucifer hareket ederek benim ve Jeremiah'nın önünde durdu.

İkimizi de koruyor.

Maddox gülüyor.

-Sen küçük bir pisliksin, bunu biliyor musun? -diye soruyor Lucifer'a soğuk bir şekilde, kaşlarını çatarak ama yüzünde kardeşiminki gibi sert çizgilerle dolu manyakça bir sırıtışla. Sözde gücün aklını başından almış, Lucifer," diye yaklaşıyor ve Lucifer geri adım atmıyor.

Silah kafasından *birkaç santim* ötede ve midem çalkalanıyor ama sanki felç olmuş gibiyim. Jeremiah'ın arkasında, elinde bıçak var ama hareket edemiyorum.

-Ama işleri siz yönetmiyorsunuz. *Biz yönetiyoruz.* -Sonunda Lucifer'e haddini bildirdiği için mutluymu? gibi Maddox'un sözleri devam eder. *Çok mutlu.* - Ya sen?

Gülümsüyor, bir adım daha atıyor, nişan almasına yardımcı olması için diğer elini kaldırırken omuz kasları esniyor ama nişan almasına gerek yok.

Silahın namlusu Lucifer'in kafasına dayanmış. Hiç sanmıyorum.

Jeremiah'dan kaçmaya çalışıyorum ama o arkasını dönüyor ve yeşil gözleri benimkilerle birleşirken kollarımı tutuyor.

Benim için fark etmez.

Bıçağı kaldırıyorum, çıplak kolunun üzerine, tişörtünün siyah kolunun hemen altına d o ğ r u e ğ i y o r u m .

-Bırak beni.

Bana gülümsüyor, parmakları kollarımın etrafında daha sıkı kıvrılıyor. Tenine değen bıçağa bakıyor.

-Onu *bana* tercih eder miydin? -Soğuk bir şekilde sorar, sesi Düşük.

- "En iyi arkadaşımı öldürdün." diyor Maddox. *Kendi arkadaşını öldürdün.*
Babam, Lucifer.

Sözlerindeki manik adrenalin gitmiş. Şimdi öfkeli, beni çocuk olarak kullanılmak üzere satan bir adamın acısıyla boğulmuş. Jeremiah'ı bir kafese hapsedilmek, kirli ve istenmeyen bir sır olarak bir bodruma kilitlenmek üzere sattı.

Kendimi Jeremiah'nın ellerinden kurtarmaya çalışıyorum ama bu imkânsız.

-Doğduğun gün oradaydım.

Jeremiah'ya karşı koymaya çalışmayı bırakıyorum, onun yerine Maddox'a bakmak için döndüğümde kollarında hareketsiz kalıyorum.

Lucifer'ı yumrukları iki yanında, çenesi sıkılmış bir halde Maddox'a bakarken izliyorum.

-Doğum odasının hemen dışında babanla birlikteydim. Annen uyuşturucu istemedi. Senin onu yok *ettiğini hissetmek* istedi.

Midem kasılıyor ve Jeremiah da dönüp bir kolunu bırakıp diğerini tutarken yanımda durunca tutuşu gevşiyor.

-Ama bunun için orada olamayız tabii ki. -Maddox bu fikirden tiksiniş görünüyor. Onu o kanepede üstümde, kumaşı yüzüme örtülmüş halde düşünüyorum. Kulağıma söylediği sözleri düşünüyorum. Lucifer'ın bana asla sahip olamayacağını. Burnunu kırıştırıyor, kaşları da çatılıyor. Baban karısının amının lanet bir *bebek* tarafından parçalandığını görmek istemedi.

Lucifer'in burun delikleri açılıyor, nabzımın kafamın içinde attığını duyabiliyorum. Bıçağı öyle sert kavıyorum ki parmaklarım *acıyor*.

-Planlanmış bir sezaryen için bastırmıştım. Ama annen...
-Maddox gözlerini deviriyor ama sonra Lucifer'in arkasından bana bakıyor.

Bana tiksintiyle bakan soğuk mavi gözleriyle omurgam kaskatı kesiliyor. *Lanet olası babam*.

-"Annen *ona* çok benziyordu," diyor ve ağzım kuruyor, Jeremiah'nın parmakları koluma giriyor.

-Maddox," diyor, sesi bir hırıltıdan biraz daha fazla, "neden çeneni kapatmıyorsun?

Ama öyle değil.

Konuşmaya devam ediyor, gözleri hâlâ bende, silah hâlâ kocamın şakağında.

Kendimi hasta hissediyorum.

Karnım ağrıyor.

Kramp girmiş gibi hissediyorum.

-İnatçı, saygısız. Kahrolası bir *kaltak*. -Bana bakarken bu kelimeyi *tükürüyorum*. Sen benim kızım değilsin," diyor ve sonunda bana dönüyor.

-. Herhangi bir kızım *itaatkar* olmayı *öğrenebilir*....

-Evet mi? -Sessizce sordum.

Lucifer omzunun üzerinden bana bakmak için başını çeviriyor ve kulübenin çatısının ışığında gözlerinin akmamış yaşlarla parlamadığını görüyorum.

Babamın bakışlarını tutarak onu görmezden geliyorum.

-Bu yüzden mi hiçbir kızı sana katlanamıyor? Unut beni. Hiç istemediğin küçük sürtük olabilirim.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, bana taktıkları isimleri düşünüyorum. *Babamın* beni sattığı adamları.

Jeremiah yanıma geliyor ama tek kelime etmiyor.

-Peki ya Brooklin? Sence seni bir daha görmek ister mi? Peki ya Maverick?

Bir adım öne çıkıyorum ve Jeremiah kolumu bırakmadan benimle birlikte hareket ediyor.

Avuç içim terliyor ama bıçağı daha sıkı sıkıyorum. Sanki son yirmi yılın öfkesi derimin altında fokurduyor ve şimdi içimi dökebileceğim adamı görebiliyorum. Karşımda duruyor. Lanet olası kocamı tehdit ediyor.

Onu öldürmek istiyorum.

-"Maverick senden nefret ediyor" diyorum, biraz daha derine inerek, çünkü Altıların çocuklarını umursamadıklarını biliyorum. Sana katlanamıyor. Karın sana katlanamıyor. Kimsin sen Maddox? Tüm bu öfkenin altında kimsin sen? Sonunda gözlerimin vücudunun her yerinde dolaşmasına izin verdim.

Tekrar kafamı kaldırdığımda kaşlarını kaldırdı.

-Gördüğün şeyi beğendin mi? -Sesi fısıltı gibi. Kanlı akrabaların için diz çökmeye alışkınsın," çenesi gerildi, "neden buraya gelip iyi olabileceğin tek kanlı şeyi yapmıyorsun?

Lucifer'in hırlaması beni irkiltiyor, öfkemi geride bırakıyor ve ben daha ona bakmadan silahı kapıyor, Maddox'un kolunu çekiyor ve

ondan uzaklaşır.

Odada bir el silah sesi duyuluyor ve irkiliyorum, Jeremiah'nın elinden bir şekilde kurtulup Maddox'a doğru hamle yaparken ses kulaklarımda yankılanıyor.

-Sid, hayır!" Lucifer'ın sesi panik doludur ama artık çok geçtir.

Maddox'la çarpışıyorum, bir elimi koluna koyuyorum, diğer elimle bıçağı eğip göğsüne saplıyorum. Çaba sarf etmem gerekiyor, derisi ve kasları direniyor, ama ön kapıya doğru tökezlerken yol veriyorlar, yere düşerken bir elini yanıma sokuyor.

Bunun, silahın hâlâ diğer elimde olabileceği anlamına geldiğini hayal meyal fark ediyorum ama bunu yapmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünemiyorum. Dünyamı paramparça eden bir şeytandan daha kurtulmuş olmak. Kocamın dünyasını. Jeremiah'ın. Kardeşlerimin.

Bıçağı çıkarmak için çaba sarf ediyorum, kanı fark ettiğimde göz kırpiyorum, vücudumun onun çıplak vücuduna bastırılmış olduğu gerçeğini ve kusmak istiyorum, ama tam çıkaracakken karnımda sıcak bir şey hissediyorum.

Gömleğimin altında.

Maddox'un diğer eli hâlâ belimde ve ter kokusunu alıyorum. Kahkahasının göğsünde gümbürdediğini duyuyorum, bir eli hala kalbinin üzerinde, diğeri bıçağın etrafında sıkılı.

Ama ben donuyorum.

Ona yaslanmış, bıçağın etrafından kan sızarken, kendimi yukarı bakmaya zorluyorum. Bakışlarıyla buluşmak için.

Eli kolumda, silahın namlusu karnımdayken hareket edemiyorum.

Arkamda hiçbir şey

duymuyorum. Hiçbir şey

hissedemiyorum.

Sadece Maddox ve ben, birbirimize çok yakın, bir tür hastalıklı yüzleşmeye kilitlenmiştik. O kadar yakın ki kusmak istiyorum.

Dudakları yüzünü buruşturuyor ve gözlerinin Maverick'inkilere ne kadar benzediğini düşünüyorum, belki saçları da öyle, ama kardeşimde bana bu hasta adamı hatırlatan başka hiçbir şey yok.

Bununla birlikte, cildinin solgunlaştığını da fark ettim. Hasta gibi.

Onu kalbinin yakınından bıçaklamadım, yanlış tarafından bıçakladım ama yine de onu etkiliyor. Yine de o lanet tetiği çekmek için fazla çaba gerekmediğini biliyorum.

Parmakları belime girerken boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyorum.

"Sen lanet olası bir kaltaksın," diyor ve arkamda zeminin gıcırdadığını duyuyorum. Gözleri y a n ı m d a n g e ç i p yarıklara dönüşüyor ve arkamdaki zeminin gıcırdadığını duyuyorum.

-. *Yapma bunu.* Sanırım Sid Rain'in ölüp gömülmesinin benim için en iyisi olduğunu artık hepimiz biliyoruz. Eğer yaklaşmaya devam edersen, onun işini bitirmem için bana daha fazla teşvik vermiş olursun.

-Nasıl yapabildin? -diye soruyorum, dikkatimi arkamda hareket eden kişiye çevirerek.

Kapıya daha da yaslanmış gibi görünüyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum, silah tenime sıcak bir şekilde değişiyor, tam da etime oyulmuş J'nin üzerinde.

Acıya benzer bir şey öfkemi ele geçiriyor, adrenalın vücudumu terk ediyor, derin bir kalp ağrısı beni ele geçiriyor.

Önemseyen bir babaya sahip olmak güzel olurdu. Sevmenin ne demek olduğunu bilmek güzel olurdu. *Gerçekten sevmenin.* Yaptığım şeylerden, olduğum kişiden pişman değilim. Ama bazı insanların ebeveynlerinin kollarında hissettiği o güven duygusu, bence güzel olurdu.

Jeremiah, Lucifer, ben? Bizde bunlar yoktu. Bunların hiçbirine sahip olmadık.

-Nasıl yapabildin? -diye tekrar soruyorum, bıçağı kavrayışım ter içinde, kalbim göğsümde acı dolu atışlarla gümbürdüyor.

Maddox bana bakıyor ve onun da dudakları soluyor.

-Beni ele mi verdin? -diye sordu, sesi kırılarak.

-. Beni teslim ettin ve onlara izin verdin..." Nefes nefese kalıyorum, "Jeremiah'ı o... o lanet *kafeste* tutmalarına izin *mi* verdin?

Gözlerinde herhangi bir pişmanlık belirtisi arıyorum. Pişmanlık.

Ve sanırım görüyorum.

Yüz hatları yumuşamış gibi görünüyor, kaşları kalkıyor, ağzı alay yerine kaşlarını çatıyor. Beni kavrayışı gevşemiyor ve silah hala karnımda, ama sanki... kırılıyor.

-Hiç pişman oldun mu? -Sessizce fısıldıyorum, çünkü bilmek zorundayım. Birimiz ölmeden önce, bana yaşattığı, Jeremiah'ya yaşattığı onca acının... kendilerini savunamayan tek insanları yozlaştırma ihtiyacı hisseden çok fazla güce sahip bir tarikat için bir pedofil çetesi adına olup olmadığını, bunun için hiç kötü bir gece uykusu çekip çekmediğini bilmem gerekiyor. Benim için. Jeremiah-. Hiç geri alabilmeyi diledin mi?

Uzun süre bana baktı.

Gözlerindeki ıstırap dolu bakıştan cevabı bildiğimi düşünüyorum. Bir elim kolunda, diğeri hâlâ göğsüne saplı bıçağın üzerinde, ona bu kadar yakinken, kendi hayatını merak ediyorum. Kim yaptı bunu? Bana yapan kadar kötü müydü? Onun kadar kötü müydü? *Daha* mı kötüydü? Altı nerede başladı? Her zaman canavar olmak mı istediler yoksa dünyayı değiştirmek mi? Güç ne zaman yozlaşır? Başlangıçtan itibaren mi yoksa yavaş yavaş ilerleyen bir zehir gibi iltihaplanır mı?

Nasıl hissettiriyor?

Ne zaman?

Tüm bu sorular aklımdan geçerken, silahı karnımdan çektiğini bir an bile fark etmiyorum. Silahı kafasına dayayıp tetiği çekene kadar da fark etmiyorum.

Ondan uzaklaşıyorum, arkamı döndüğümde boğazımdan bir çığlık geliyor, yüzümde ve boynumda sıcak kan lekeleri, göğsünde kalan bıçak.

Nefesimi tutmaya çalışırken midemdeki kramplar daha da kötüleşiyor, ağrı başımdaki, göğsümdeki ağrı kadar şiddetli. Kollar beni sarıyor, çam ve nikotin kokusunu içime çekiyorum, göğsüm kuru hıçkırıklarla kabarıyor ve bir soluktan fazlası çıkmıyor. Gözyaşı yok, çünkü ben onların ötesindeyim.

Ve sadece Maddox için değil.

Ama karnım çok ağrıyor.

Çok fazla.

Sanırım kanıyor olabilirim, kalçalarımın arasında sıcak ve ıslak bir şey var ve...

-Hepsi senin suçun.

Jeremiah'nın sözleri kanımı dondurdu. Kocamın beni sıkıca saran kollarında donup kalıyorum.

Başımı kaldırıyorum, nefes almaya çalışıyorum, yavaşça nefes alıyorum, soluk soluğa nefes veriyorum.

Jeremiah Lucifer'ın arkasında duruyor, gözleri üzerimde, sert, soğuk ve nefret dolu. O yaklaşıyor ama ben Lucifer'ın kollarında gergin duruyorum, ellerim göğsünde yumruk olmuş.

-Hepsi *senin* suçun. Ve sonra

devam ediyor.

Bölüm 47

Jeremiah

Onu bıraktığını gördüm. Onu kenara

ittiğini. Nabzım kafamın içinde atıyor.

Parmaklarımı bıçağın etrafında sıkıyorum. Sid bir tek kendisinin kim bir tane olmadan gitti.

İkimiz de bu acıyı biliyoruz. Her zaman bir sonraki saldırıyı aramanın paniği. İçinden çıkamayacağım bir köşeye sıkışmış olma düşüncesi bile dehşete düşürüyor.

Bunun bir daha başıma gelmesine izin vermeyeceğim. Ya da ona.

Maddox lanet bir korkak gibi kendini küçük düşürmüş olabilir ama bu pislik hâlâ burada. *Ve onu tekrar benden almaya çalışacak.*

Silahsız, yüzünde kırık bir ifadeyle odanın etrafına bakıyor. Onu iyi tanıyorum. Muhtemelen beni o lanet kafeste bıraktığında tam olarak beni nasıl gördüğünü.

Umurumda olan tek kişi Sid Rain. Ve ona veda etmesine izin verebilirdim. Onu bana karşı kullanmasına izin verebilirdim, çünkü aksi takdirde onun sıska kışını asla unutamazdı. Ama artık eminim ki bu odadan çıktığımda Lucifer Malikov hâlâ nefes almıyor olacak.

Ona doğru yürüyorum, bu iğrenç odanın loş ışığında Maddox'un cesedi duvara yaslanmış, kafasının yarısı yok. Bu beni rahatsız etmiyor. Ölüm çocukluğumdan beri bana yoldaşlık ediyor.

Sid usulca adımı söylüyor ve acaba ona koşmakla bana koşmak arasında mı kaldı?

Bu sorunu onun için çözmem gerekecek. şu andan itibaren, kaçabileceği tek bir yer olacak.

Lucifer başını kaldırıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. Bir an için tanıyamıyorum ve ilk kez ne kadar korkunç göründüğünü fark ediyorum. Onda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Gözlerinin altında halkalar var, cildi solgun ve bitkin görünüyor. Bir adamın kabuğu gibi. Sanırım gençken ruhunu kaybedince böyle oluyor.

Benim de başıma geldi ama beni daha da güçlendirdi.

Lucifer onu lanet bir ibneye dönüştürmeme izin verdi.

Ona gülümsüyorum ve biz ve kanlı ceset dışında boş olan koridora doğru yaklaşıyorum. Ama boş olmasına rağmen, bütün bu ev sefahat için bir sığınak. Burada ne yaptıklarını biliyorum. Burun deliklerim genişlerken, kalbim göğsümde çarparken marihuana ve alkol kokusu alıyorum. Bu ve seks. Ve sadece benden değil.

Başka kimden aldı?

Ama ben hepsini engelliyorum.

Her şeyi engelledim, çünkü şu anda. Sadece ben ve o varız. Ve çok uzun zamandır onu elime geçirmek istiyordum.

Ona yaklaştığımda çenesi geriliyor ve çenesini kaldırıyor, gözleri boğazımdaki mendile değene kadar benimkilere sabitleniyor.

Silahı yoktur, Sid'in bıçağı Maddox'un göğsüne saplanmıştı ve silah odanın diğer tarafındadır.

şortunun ceplerinde bir şeyler saklıyor olabilir, ama gömleği olmadığını düşünürsek, çok şey görebiliyorum. Aslında,

Görmek istediğimden çok daha fazlası, ama bu benim onu kırma şeklini daha da tatmin edici hale getirecek.

-“Çok güzel J,” diyor, ben ondan birkaç adım ötede durup parmaklarımı bıçağın etrafında esnetirken başını iki yana eğerek. Sabit elimde ama değiştirmem gerekebilir. Onu öldürmenin karmaşık olup olmaması gerçekten umurumda değil.

Aslında, ben de buna güveniyorum.

İşaret parmağıyla mendili göstererek beni işaret ediyor.

-Bunu sana karım mı aldı?

Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Üçe kadar sayıyorum. Onu öldürmeye henüz hazır değilim.

Önce onunla oynamak istiyorum.

-Dahil olduğunu hissetmeni mi istiyor? -Benimle alay ediyor ve bu sefer daha da yaklaşıyor.

Sid onun adını bastırıyor ama o kımıldamıyor. Sanki ona ihtiyacımız olduğunu biliyormuş gibi. Sanki *onu öldürmem gerektiğini* biliyor.

Öfke beni ele geçiriyor, çenemi titretiyor, görüşümü neredeyse bulanıklaştırıyor ama kendimi ona odaklanmaya zorluyorum. Derimin altına girmesine izin vermemek için kendimi zorluyorum. Ben onun altına girmeye hazır olana kadar olmaz.

Yoksa onu hamile bırakan ağabeyi gibi bana benzemeni mi istiyor?

-Lucifer! -diye tıslıyor Sid, adımını söylerken sesi kızgın çıkıyor.

Çok güzel.

Kararsız ellerimi yumruk yapıyorum ama yine de bekliyorum. Yaklaşana kadar bekliyorum. Söylediği her kelimeyle benimkine saldırdığı gibi, ben de onun şahdamarına saldırana kadar bekliyorum.

Onunla bir şey paylaştığım gerçeğinden nefret ediyorum. Kız kardeşimi hamile bırakmasından nefret ediyorum. Onunla bir babayı paylaştığım gerçeğinden nefret ediyorum, Lazar

öldü.

Beni de o kafeste çürümeye terk etti.

Ve işte, onun için onu öldürmem gerekirken burada, kaosun ortasında dururken, Lucifer Malikov, üvey kardeşim, yüzümden birkaç santim ötede, yine oradayım.

Sırtım ağrıyor. Her

yerim ağrıyor.

Midem boş, bana getirdikleri ekmek ve şarabın dayanamayacağı sürekli bir ağrı.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, titrerken kollarımı kaval kemiklerime sarıyorum, başımı dizlerime koyuyorum.

Burası karanlık. O kadar karanlık ki vücudumu göremiyorum ama her santiminde acıyı hissedebiliyorum. Beni burada dövmezler. Bana böyle zarar vermiyorlar.

Beni bırakıyorlar.

Annemi düşünüyorum. Yüzündeki morluklar. Onu kullanmak için gelen adamları. Onu tehdit eden. Onu korkutanlar.

Sid'e bakmayı düşünüyorum. Annemiz için çılglık attığında bile onu odama kilitlemeyi. Bana zarar vermeye, sürünerek çıkmaya çalıştığında bile. Çılgılıklarını bastırmak için yüzünü yastıkla örtmek zorunda kaldığımda bile. Çünkü biliyordum... Onun için geleceklerini biliyordum.

Aynı uçağa bindik.

Farklı hayatlara geçiyoruz.

Ben burada, bu cehennemde uyanmadan önce, ayrıldığımız o ofiste benim için yalvardı.

Onu düşündükçe kalbim sızlıyor. Nerede o? Eğer o Burada.

Yıllardır burada, bu çatı altında yaşıyorum. Kız kardeşlerimi izledim. Beslenmek, bakılmak ve sevilme için daha büyüktüm ve ben... ben hiçbir şeydim.

Hiç yoktan az.

Sadece bir kız kardeş, bana acıyan, sadece o biraz nezaket fısıldadı, ama aynı zamanda özel bir tür acı gibi geliyor. Çünkü o bile beni dışarı çıkaracak kadar cesur değil.

Dışarı çıktığında, ellerimi boğazına dolayacağım zaten.

Bir hafta önceki on yedinci doğum günümünden beri bu kafesteyim. Beni ilk kez sekiz yaşındayken koydukları kafesin aynısı.

Neredeyse on yıl geçti ve daha da kötüleşti. Dik duracak kadar uzun değil. Bacaklarını uzatacak kadar uzun değil.

Titremeye başladım, bana verdikleri şarabın mesaneme yaptığı baskıyı hissediyorum.

Ama burada yer yok... tuvaletimi yapabileceğim bir yer yok ve parmaklıkların arasından geçmeye çalıştım. Bu bodrumun zeminine işedim ve şimdi ağır kokuyu ve daha kötüsünü alabiliyorum.

Ağzımdan kırık, acı dolu bir hıçkırık çıkıyor.

Boğazım kurudu ve ağlama sesim boğuk çıkıyor.

Biri beni kurtarsın!

O yapardı. Bana yemek getiren kız kardeşim. O küçük teselli kelimesini fısıldar. Sicher.

Nerede o?

-Lütfen. -Kelime bir fısıltı ve burada kimse yok. Burada kimse yok.

Kimse gelmeyecek.

Pati. Latince.

Acı çekmek.

Forgue'lar ellerinde yanan tek bir kırmızı mumla bütün gece boyunca bana bu şarkıyı söylediler.

Yeniden doğmak için acı çekin. İhtiyaç duydukları oğul olmak. Altı'nın kayıp halkası.

Bana aziz olduğumu söylediler. Ben tedaviyim. Cevap. Ama önce temizlenmeliyim.

*Sıkıyorum. ve Dişlerim, benim mide hırlıyor,
benim mesane Ben fiziksel olarak acıyor.*

Bunu yapamam.

Yapamam.

*Bıraktım. Tutamıyorum. Sıcaklık içimden sızıyor, beni çevreliyor.
Bu beton zemin üzerinde.*

Boğazımdan bir hıçkırık daha kaçıyor.

*Annemi en son gördüğüm zamanı düşünüyorum. Kırılmıştı. Yenilmiş.
Öldü.*

*-Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun, değil mi seni aptal? -
Lucifer bana doğru eğilerek fısıldıyor, nefesi kulağımda.*

Gözlerimi sıkıca kapatıp anıları uzaklaştırıyorum. Ne kadar zamandır burada duruyorum? Ne kadar zamandır konuşuyor?

Neden hala hayatta?

-O kafeste tek başına, tam olarak nereye aitsin?

Kapalı gözlerimin ardında kırmızı görüyorum. Kendi çılgınlıklarımı duyuyorum.

Kendi pisliğimin kokusunu alıyorum.

Ve başka bir şey daha.

Her şey için onlara ödediğim yollar.

Haberlerde onları vurduğum yazıyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bu kadar kolay gitmelerine asla izin vermezdim.

Gözlerim hızla açılıyor, altımda kırılmalarının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum.

Ben de aynısını yapacağım.

Onu saçından yakaladım, bıçağı bıraktım ve arkamda kılıfında duran tabancaya uzandım. Gözleri şok içinde açıldı. Daha dikkatli olmalıydım. Maddox Sid'i yakaladığında ona doğru gittim ama net bir atış yapamadım ve o da kıza saldırmaya hazırlanmakla meşgul olduğu için fark etmedi.

-Şu ana kadar lanet çenenin yere vurmaya direndim. Sence bunu yapamadığım için mi yapıyorum? Gerçekten bu kadar aptal mısın?

-Jeremiah, lütfen bunu yapma," diye yalvarıyor Sid, sesi kısık.

Ben dinlemem. Yalvardığımda kimse beni dinlemedi. Kimse beni umursamadı. Peki ya bu bok? Kurtarılabilirdim.

Ağzımda silah olduğu için konuşmuyor. İnsanları susturma eğilimindedir.

-Onu yalnız bırakmalıydın. Ait olduğun o sefil kiliseye sürünerek geri dönmeli, arkadaşlarının uzuvlarını emmeli ve seks yapmalıydın. Çık dışarı. -Silahı boğazına doğru itiyorum ve onu tutmam gerekiyor. İrkilmedi bile. Ama yapmadın, değil mi, ibne? Onu her zaman seven tek kişiyle bırakamazdın. - Silahı daha da geriye itiyorum, azı dişlerine vurduğunu duyuyorum. Gözleri sulanıyor ama durmuyorum. Şimdi seni öldüreceğim, lanet oğlunu büyüteceğim ve ona bana baba demeyi öğreteceğim, seni bok parçası.

Gitmesine izin vermem.

Parmağım tetikte.

Şimdi bitirmek istiyorum ama bu çok kolay olur. Onun için çok iyi. Sid gerçeği öğrendikten sonra o balkonda beni eşek sudan gelinceye kadar dövmesine izin verdim. Çünkü bunu hak etmiştim. Onun için incinmeyi hak ettim.

Ama benim işim bitti.

Şimdi bunun için öldürmek istiyorum. Bir sürü insan. Maddox ve Elizabeth ilkleriydi.

Ama listemdeki bir sonraki kişi? O burada, lanet olsun.

Yine de tek kurşun onun için fazla iyi. Homurdanarak silahı ağzından çekiyorum ve arkamdaki odanın öbür ucuna fırlatıp yere çarpıyorum.

Sid'in inlemelerini duyuyorum, yaklaştığını görüyorum.

Kavrayışımı Lucifer'in boğazına kaydırarak onu yukarı kaldırıyorum, gözleri kısılırken onu izliyorum, artık silah boğazında olmadığı için büyük nefesler alıyor ve elleri benim boynuma da uzanıyor.

-Beni o kafeste bıraktın, Malikov. -Zehrimi sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. *Beni terk ettin*, lanet olası.

Gözlerinde o acıma titreşimini görüyorum. Acı mı?

Bundan nefret ediyorum.

Geriye doğru yürürken göğsüm kabarıyor, bana bakarken kafasını lanet olası duvara vuruyorum, elleri hala boğazıma sarılı.

Yumruğumu kaldırıyorum, lanet burnunu kırmaya hazırım, ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

Ya da ellerini.

Ona baktıkça içimde bir şeyler değişiyor.

O bodrumda ona yalvardığım zamanı düşündükçe. Ona yalvardığım zaman.

Nedense aklıma üvey annesi geliyor. Ben çıktıktan sonra. Onlardan biri olmam gerekirken, onu gördüm.

Pammie.

Ona sürekli dokunuyordu. Elleri saçlarında, ona isimler takıyor ve o hep kızgın görünüyordu.

Ama hep öyle görünüyordu. Forge'lar gerçekte devam etmeyen bir yangında yanmış kan ve kemiklerden başka bir şey olmadıktan sonra, Unsaint'ler etraflarında dolaşmama izin vermeye başladığında, bunu hiç düşünmedim.

Polise bunu söyledim ama Lazar Malikov o anda müdahale etti.

Yangının şiddetlenmesine izin

verdiler. O konağı bütünüyle yuttu.

Kalıntıları aldıklarını bile sanmıyorum.

Ama Lucifer'in, altıma işmeden önce onlara ne yaptığım ile ilgili sözleri... *belki de biliyorlardı.*

Yaşadıklarımı düşündükçe Sid Rain'i hatırlıyorum.

Kız kardeşim.

Lanet olası ruh eşim.

Onu babasına yedirebilirdi. Onu bir kurban olarak sunabilirdi.

Benim onun boğazındaki, onun da benim boğazımdaki tutuşum gevşiyor, gözleri hâlâ benimkilere bağlı.

"Beni terk ettin," diyorum tekrar, sesim kırılarak. "Beni terk ettin amına koyayım. -Başımı sallıyorum, sanki bundan bahsettiğime şaşırmış gibi gözlerinin açılmasını izliyorum. Kardeşler bunu yapmaz.

Ve beni tamamen bıraktığında ve Sid sustuğunda, ikisi de belki de o kadar da berbat olmadığımı düşünüyorlar. O kafesten ruhum ya da zihnim bozulmadan çıktım. Lanet bir sosyopat olmadığımı bir anlığına unutarak, bugün ikinci kez yumruğumla burnunu yumrukluyorum.

Ama bu *sefer*, kırıldığını
duyuyorum. Ve lanet olsun, iyi
hissettiriyor.

Ama daha bitirmedim.

Sid adımı haykırıyor ve onun bize doğru koştuğunu görüyorum ama umurumda değil.

Elini kanayan burnuna götürüyor ama diğer kolu kalkıp boynumun arkasına dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Yaklaşık aynı boydayız ama Lucifer zayıf.

Beni yere atıp, bize çelme takacağını ve bir şekilde sağ çıkacağını sanıyorsa *çok aptal*.

Boğazına bir yumruk atıp onu duvara çarpıyorum.

Kan dudaklarından akıyor, soluk teninden parlak, canlı kırmızıya doğru akıyor.

Elinin altından sıyrılıp onu duvardan aşağıya doğru sürüklüyorum.
Zemi

n. Avuçlarını sıkıyor ve ayağa kalkıyor ama ben çoktan ayağa
kalkmıştım.

Bacağımı onunkinin arkasına geçirip onu geri ittim.

Bu sefer yere çarpıyor.

Kafası parke ile birleşiyor.

Sırtüstü yatıyor, sersemlemiş, ben ona yaklaşırken gözlerini
kırpıştırıyor, burnundan hâlâ kan damlıyor.

Sert nefes alıyorum, parmak eklemlerim kıpkırmızı ve göğsümde çok
uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik var.

Ama Sid burada.

Beni itiyor. Bana bağıyor. Ona dikkat
etmiyorum.

Söylediği kelimeleri bile duyamıyorum.

Onu kenara itiyorum, yere düşerken onu dinliyorum. Ayağa kalkmaya
çalışıp başaramazken gözlerini bana diktiğini görüyorum.

Bu adamdan Forgue'lardan bile nefret ettiğimden daha fazla nefret
ediyorum. Onlar öldü. Gömüldüler. Yakıldılar.

Hala nefes

alabiliyordum. Ama

şimdi değil.

O iş bitti.

Ayağa kalkmaya çalışırken bir elim burnuna, diğeri yere uzanırken
ona doğru eğiliyorum. Mendili çözüyorum, gözleri kısıılırken ona
gülümsüyorum.

Tekrar boğazını tutuyorum, doğrulmaya çalışırken kafasını yere
çarpiyorum. Kanlı ağzından bir inilti çıkarken

ellerim onu terk ediyor. Başımı eğip göğsünün altımda kabarışını izlerken üçgen şeklinde katlanmış eşarbı düzeltiyorum.

-Bu şeyleri neden taktıklarından emin değildim. Eşarbı bir elimle iki ucundan tutuyorum.

Yüzünü buruşturuyor, belli ki çok acı çekiyor.

Onu henüz bu işin dışında bırakmak yazık olur.

-Ama şimdi anlıyorum.

Omuz silkiyorum, gözlerinin kapanışını izliyorum, yüzünde o kadar çok kan var ki artık yüz hatlarını seçmek biraz zor, yatış şekli de gözlerine kırmızı bir iz gönderiyor.

Bu çocuk tam bir pislik.

-Bu sadece başka bir silah.

Gözleri fincan tabağı gibi açılıyor ama tepki veremedi önce atkayı boynuna doluyorum, sonra boğazından geçiriyorum ve ağzı açılıp nefes almaya çalışırken ona doğru eğiliyorum.

İyi şanslar, orospu çocuğu.

Elleri omuzlarıma uzanıyor, kazıyor, ama o da zayıf.

Her zaman var olmuştur çok zayıf. Çünkü benim
Kardeşim. Çünkü ve
Lekesiz. Kanlı nefesiyle.

Solgun yüzünün neredeyse kanının rengine uyacak şekilde kırmızıya dönüşmesi hoşuma gidiyor.

-Hayatımın sonuna kadar karının içine girmekten zevk alacağım.
Oğluna babasının ne kadar korkunç olduğunu fısıldamaktan zevk alacağım.

Gülümsüyorum, yüzüne yaklaşıyorum, burnundan hiçbir şey çıkmadığını hissediyorum. Ağzı hala açık.

Omzuma uygulanan baskı zayıflıyor ve beni zar zor destekliyor.

-Her birinizi seçmekten zevk alacağım.

-Jeremiah.

Donup kalıyorum, kelimelerim kesiliyor ama elim titrese bile atkayı bırakmıyorum. O titreme içimden geçerek bana üvey kardeşimin tam olarak nasıl biri olduğunu hatırlatsa bile.

Ayak sesleri arkamda yankılanıyor.

Nefesimi tutuyorum, Lucifer'dan başka bir yere bakmayı reddediyorum çünkü onun öldüğünü görmek istiyorum.

-Sid, "Bırak gitsin," diye yalvarır.

Lucifer'in mavi gözlerinin ona bakmak için hareket ettiğini görüyorum. Çıplak ayaklarını, ince bacaklarını görüyorum.

Lucifer geriye doğru yığılırken onu bırakmıyorum, gözleri dalgalanarak kapanıyor, ağzı açık, sanki bir kelime oluşturmaya çalışıyor.

Söylemeyi hak etmediği lanet bir kelime.

Yaklaşıyorum.

-Bu da neydi, seni aptal? -Bağırdım. Devam et. Bana son sözünü söyle.

Eşarbımı daha sıkı bağlıyorum, çenesinin gerildiğini, kaşlarının çatıldığını görüyorum ama elleri yanlarına düşüyor.

Fazla uzun sürmez. Ama Sid

çömeliyor.

Başımın üzerinde bir şey tutuyor.

Sıcak.

Ona bakmak için döndüğümde silahın namlusunu ayarlayıp şakağıma bastırıyor. Gözleri kocaman, panik yüzüne kazınmış, ama nişanı sağlam, Lucifer'in bedeni aramızda.

-Bırak gitsin," diyor, sesi buzdan başka bir şey değil.

Bu kelimeler içime işliyor, çünkü onu istemesini istemiyorum. Onu umursamasını istemiyorum.

O ve ben, ve her zaman o ve ben olduk.

Her zaman.

Yine de eşarbı tutuşumu gevşetiyorum.

Lucifer'ın nefesini kesecek kadar.

Yine de gitmesine izin vermeyeceğim çünkü ölmesi gerekiyor.

Ölmek zorunda, lanet olsun.

Sid'in yüzünde bir şeyler değişir, sanki onun rahatladığını görür gibi olur.

Ama bakışlarını ona yöneltiyor, ben de öyle yapıyorum. Bak, hareket etmiyor.

Bir şey yapamayacak kadar zayıf.

-"Bırak onu" diye yalvarıyor yine. Silahı kafamdan çekmedi. J, eğer beni seviyorsan, *bırak gitsin.*

İstemiyorum.

Onun yaşamasını istemiyorum.

Onu yakalamasını istemiyorum.

Ama Maddox'un önünde, onun, silahın ve benim aramda durduğunu düşünüyorum. Göğsüm sıkışıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Uzun, çok uzun bir süre sonra atkıyı Lucifer'in yakasının altından çıkarıp ayağa kalkıyorum ve cebime koyuyorum.

-Lucifer," diye fısıldar Sid, kız onun üzerine sürünürken silahın yere düşmesine izin verir.

Midem bulanıyor. Sadece

bu yüzden değil.

Çünkü kan var.

Kalçasında kan var, buradan görebiliyorum, vücudu onunkinin üstünde, kıcı havada.

-Sid," diye boğuluyorum ve o bana bakıyor, elleri kocasının yüzünü sarmış, göğsüne oturmuş. Sid, kanaman mı var?

Tükürüğünü yutuyor, yüzü solgun, Maddox'un kanıyla lekelenmiş.

Ve elini bacaklarının arasına koyduğunda, Lucifer'in söylemeye çalıştığı son kelimeyi duyuyorum.

-Lilith.

Bölüm 48

Sid

İkisini de hayal ediyorum.

Jeremiah karanlıktır. Soğuk öfke. Ama ben yanıyorum ve onun Kollarını bana dolayarak beni ayakta tutuyor, tamamen küle dönmemi engelliyor. Başından beri yanımdaydı, canımı yakıyordu. Beni kurtarıyor. Her zaman ikisi de aynı anda, asla biri olmadan diğeri olmaz. Uzun, çok uzun bir süre bana yaptığı şeylerin beni güvende tutmak için olduğunu bilmiyordum.

Ama beni kendi ellerinden asla koruyamadı. Kendi yozlaşmış zihninden.

Lucifer cehennemdir. Sıcak ateş, her yerimi yakıyor, kendi ateşimi içimde tutuyorum. Kendi kişisel iblisim olarak alevleri körüklüyor. Şeytan'ın kendisi, ben onun Lilith'i olurken elimi tutuyor, gittiğimiz her yerde kaos ve kargaşa yaratıyor. Birbirimizle, sonsuza dek sefaletimizin alevini birlikte canlı tutacağız.

Hepimiz aynıyız, üçümüz de.

Şeytanlardan doğmuş, şeytanlar tarafından rahatsız edilmiş.

Zihinlerimiz kara bir çürüme, ruhlarımız daha biz konuşmadan zehirleniyor.

Dönüştüğümüz kötülük konusunda başka seçeneğimiz yoktu.

Ve ikisini de sevmeme şansım hiç olmadı. Kardeşler hep savaştaydı, ben sadece beyaz bayrak olmak istedim.

Ama ben öyle değilim.

Hiç bu kadar saf olmamıştım.

Sadece bir tane var, çünkü beni paylaşmadan önce kendilerini öldürürler.

Ama ikisinin de gitmesine izin veremem.

Bölüm 49

Jeremiah

-Seni bırakmayacak.

Bu kelimeler bıçak gibi. Onları söyleme şekli. İçlerinde yankılanan gerçek. Midem düğümleniyor çünkü bir kez olsun Maddox'un ellerini onun etrafında, silahı karnında görmek ve beni kurtarmaya çalışırken namlunun çeliğini kendi kafamda hissetmek, bir kez olsun bu düşünceden zevk almıyorum. Bizi birbirimize bağlayan korkunç bağlardan. Kırık geçmişimiz. Gerçekte olmayan bir anne.

Ebeveynler...

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Artık

ikisi de ölü.

Altılı hala varlığını sürdürmektedir, ancak belki de İlyas'ın karısı ile Benim emrimle zarar görmeden geri dönecek ve Maddox öldüğüne göre belki her şey daha iyi olacak.

Muhtemelen halüsinasyon görüyorum ama yine de dönüp hastane yatağındaki üvey kardeşime, bana bakan masmavi gözlerine baktığımda, ona zarar vermelerine izin vermeyeceğimi biliyorum. Bir daha olmaz.

Bir daha asla.

Onun için ölmeye hazırdı. Benim

gibi.

Onu güvende tutmak için Maddox'un kafasına silah dayayıp tetiği çekmesine izin verebilirdim. Ve Maddox silahı aldığı anda

Lucifer kendini onun üzerine atacaktı. Onunla birlikte ölürdü.

Ama o... ondan bir bebek sahibi olacak. Onu seviyor. Bu beni kötü hissettiriyor ve bunu düşündükçe kusmak istiyorum ama beni rahatlatan şey... *onun da beni sevdiğini biliyor olmam.*

Muhtemelen dünyada bunu yapabilen tek kişi o. Yapacak olan da.

Vazgeçiyorum.

- "Beni öldürecek," diyorum sonunda. Sesim kesiliyor ve bundan nefret ediyorum. Bunun onun önünde, tüm insanların önünde olmasından. Ama hemşireler Sid'in odasından çıkmamı istediler ve normalde başkalarının ne istediği umurumda değil, ama şu anda bu hastanede şansımı zorlamak istemediğim kadar çok örtbas var.

Ayrıca, bunu anlayabilecek tek kişi Lucifer.

- Beni öldürecek ve sen.... - Bir parmağımı kaldırıp yatağının yanına gidiyorum. Kolundaki sıvı çizgisine, morarmış gözüne, neredeyse parçalanmış elmacık kemiğine rağmen hâlâ yumruklarını sıkıyor, sanki biraz daha yaklaşırsam beni öldürecekmiş gibi daha dik oturuyor.

Evet. Kimsenin onu incitmesine izin vermez. Ama yine de.

- Kafayı bulmaya devam edemezsin," diyorum, yakınına eğilip parmağımı göğsüne sokarak. Öfkeye ulaşmak daha kolay. Bu beni dağılmaktan koruyor.

Çenesi boyunca bir kas hareket ediyor ve göğsündeki parmağıma bakıyor ama bana dokunmuyor.

- Bu şekilde mahvetmeye devam edemezsin.

- Beni de mahvetti....

- Korktuğu zaman. Onu çok fazla kilitlediğinizde," diye açıklıyorum, uzanıp doğruluyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Seni çok seviyor. Bu yüzden gitti. Çok korkmuştu. Bu lanet şey yüzünden değil.

Maddox. -Burnumun kenarını sıkıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bir nefes alıyorum. Güzel kız kardeşimin ruhunun nasıl çalıştığını anlatmaya devam ederken hâlâ ona bakmıyorum. Nasıl mahvolduğumuzu. Senden. Çok korkmuştu çünkü sen aklını kaçıırıyordun, lanet olsun ve onun tek düşünebildiği.... - Tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyorum, o lanet elimdeki titreme yeniden başlıyor. Terk edilmektense gitmenin daha iyi olacağını düşündü.

Hiçbir şey söylemiyor ve ben ona sertçe
bakıyorum. Onu tekrar öldürmeyi
düşünüyorum.

Sonra silahın kafama dayandığı hissini hatırlıyorum. O onun üzerinde sürünüyor, yüzünü ellerinin arasında tutuyordu. Onun için kendini Maddox'a nasıl attığını. Onun için. *Bizim* için.

Aşağıya bakıyorum, gözlerim şişmiş ve burnum muhtemelen sonsuza dek şekilsiz kalmış. O ellerini sıkarken, hastane önlüğünün altında nefes alıp verirken umurumda bile değil.

Maverick kızıl saçlı kızla birlikte koridorda, diğerleri de Elijah'ın yanında.
O lanet kilisede.

Cebimdeki mendili düşünüyorum. Şimdi oraya gidip her birinin boğazına sarmak istiyorum.

Hâlâ bunu düşünüyorum.

Başından beri planım buydu.

Ama yörüngemde Sid Rain'in olduğu tüm planlarım gibi, şimdi Her şey boka sardı.

-Bu yüzden mi? -diye soruyor sonunda, başını kaldırıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Perdeler kapalı, ama güneş doğduğunda ışık yine de içeri giriyor ve onun cılız, solgun yüzünde, yaralı göz kapaklarının altındaki gölgelerde dans ediyor. Onu... terk edeceğimden korktuğu için mi gitti?

-Bu, Altı ve muhtemelen *senden korkuyordu*. Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama bence o lanet kafanda birkaç vida gevşemiş.

Bu sözleri söylediğimde yatağının ayak ucundayım ve çenesinin gerildiğini görüyorum.

Sonra yatağa yaslanıp rahatlar gibi oluyor ve dik oturuyor. Gözlerini deviriyor ve neredeyse gülmek istiyorum, ama onda görebildiği şeye rağmen, biz arkadaş değiliz.

Asla arkadaş olamayacağız.

Bugünden sonra hiçbir şey hakkında konuşmayacağız.

Bunu düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve nefes alamıyorum.

-Sen yasal olarak delisin," diye mırıldanarak başını yana çevirip gözlerini kapattı, "o yüzden bana akıl sağlığım hakkında daha fazla tavsiye verme.

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor ama gözlerim kapalı olsa da onu bastırıyorum. Piç kurusu.

-Bunu neden yaptın? -Aniden ayağa kalktı, görünüşe göre çok hızlıydı, çünkü mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünü buruşturdu. Onu neden işaretledin? Nasıl yapabildin...?

Elimi kaldırıyorum, avuç içim ona dönük.

-Ayrıca işaretlediniz.

Tekrar arkasına yaslanıyor ama elimi cebime sokup yumruk yaptığımda, titremenin geri dönmesini hissetmek istemediğim için gözleri hâlâ kısık.

Görmesini istemedim.

-Seni terk etmeyecek," diyor yine ve ben bu sözlerdeki kırılganlığı duyuyorum. Çok umurumda değil ama nasıl hissettiğini biliyorum. Sanki ona asla tam olarak sahip olamayacakmışım gibi.

Çok vahşi.

Kendini kimseye verecek, kalbini verecek bir tip değil. İkimizde de ondan parçalar var ama ikimizin de hepsini alabilecek kadar güçlü olduğumuzu sanmıyorum.

Bu tür bir aşk acıtır. Dünyadaki başka hiçbir şeye benzemez. Birini tüm varlığınıza sevmek ve bunun sadece bir parçasına karşılık almak. O diğer parça göğsünüze saplanmış bir bıçak gibidir. Neredeyse onu tamamen çıkarmak, bırakmak, dönüp kaçmak istersiniz. Acı çekmekten daha iyi olurdu.

-Seni sevmekten asla vazgeçmeyecek. -Bu sözleri öfkeyle söylüyor, bu çorak odada bana bakarken çenesini sıkıyor. Birkaç yatak alacak kadar büyük, çünkü o lanet olası bir Malikov.

Olması gereken bir şey.

Bunlar sahip olmam gereken şeyler.

Ama biz gençken Pammie'nin ona asıldığını düşünüyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

Ben bunu istemedim.

İkimiz de bu şekilde doğduğumuz için iyi bir şey elde edemedik. O zengin ve şımarık, ben ise uyuşturucu bağımlısı, fakir ve yoksun bir ailenin çocuğuydum.

İkimizi de mahvettiler. Onu

da.

Ama yeter artık. O mutluluğu hak ediyor. Bu benim elimde değil. paylaşmak doğamda var. Vazgeçmek de benim doğamda yok.

Ama onun için. Her şeyi yaparım.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, iki elim cebimde hastane odasının beyaz zeminine bakarken antiseptik kokuyu ve çürümeye benzer bir şeyin alt akıntısını içime çekiyorum. Hastanelerden nefret ediyorum.

Aslında pek çok şeyden nefret ediyorum.

Asla kaybetmediğim tek şey. Pek sayılmaz.

- "Biliyorum," diyorum sonunda, bakışlarım onunkilerle birleşirken başım hâlâ öne eğik. Keskin bir nefes alıyorum, kelimeleri söylerken yıkılabileceğimi biliyorum ama duvarları yeniden inşa etmekte iyiyim. Hayatta kalmayı öğrenmemin tek yolu bu.

Onları alaşağı etmeyi başaran tek şey bu.

Sadece bir an için.

- Seni öldürmek istedim, biliyorsun. - Bunu bir soru olarak ifade etmiyorum. Eminim ikimiz de birbirimiz hakkında ne hissettiğimizin farkındayız.

Gözleri sertleşir ama konuşmaz.

- Senden nefret ederdim. Aslında hâlâ da ediyorum," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle.

Geri vermiyor.

- Seninle iyi bir hayat yaşaması düşüncesine katlanamıyorum. İkinizin... - Duygular boğazımı tıkıyor, beni boğmakla tehdit ediyor. Dişlerimi sıkıyorum. Yanağımın içini ısıırıyorum, böylece fiziksel acı beni kanlı ıstıraptan uzaklaştırıyor. İkinizin bir hayatı olması. Ben sürgündeyim. O... beni unutması. Birlikte yaşadıklarımızı. Nasıl hiç vazgeçmediğimi. - Titreyerek nefes aldım, artık onun gözlerinin içine bakamıyordum. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Onca yıl boyunca. Neredeyse yirmi yıl. Hiç durmadım.

Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi olmadan bana bakıyor. İlk defa, bu beni rahatsız etmiyor. O zırhı iyi tanıyorum. Bu zırhı iyi tanıyorum.

Lanet hayatımın çoğunda kendimi taşıdım. Yine de konuşmaya devam ediyorum, eğer şimdi her şeyi anlatmazsam muhtemelen asla anlatamayacağımı biliyorum. Eğer birine söylemezsem, ki bana her zaman inanacağını sanmıyorum, beni anlasa bile, bazen kendinden o kadar nefret ediyor ki ona nasıl taptığımı göremiyor, derimin içinde iltihaplanmaya devam edecek. Beni içten dışa zehirliyor.

-Ne yaptığını bildiğim halde.... onu götürme fikrin. -Dilimi o kadar sert ısıırıyorum ki tadı demir gibi geliyor ama devam etmenin tek yolu bu. Konuşmaya devam et. Bana ne yaptığını biliyorum. -Ona bakarken sesim kısılıyor, ellerimi ceplerimden çıkarıyorum, parmaklarımı hastane yatağının tabanına doluyorum, plastik taban elimin altında bükülüyor ve bükülüyor. Beni orada bıraktın ve ben... ben ona böyle bir şey yapmana izin veremezdim. Ve baban... *lanet olası babamız* onu öldürmem için beni gönderdi. Ve seni de. Ve ben yapmadım, ama sen... -Gözlerim yaşla doldu. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, lanet ciğerlerimle nefes almaya çalışıyorum ama kahretsin, çok zor. Çok zor. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, bir nefes daha alıyorum. Onu öldüreceğini sanmıştım. Bu geceye kadar.

Gözlerinin de kırmızı olduğunu, yaşlarla parladığını fark ediyorum. Boğazında bir yumru olduğunu, boynundaki damarların derisine doğru gerildiğini, ellerini birbirine sıkıca kenetlediği için parmak eklemlerinin beyazladığını fark ediyorum.

-Onun için o kurşunu yerdin. Ya ondan önce? Ona nasıl baktığını gördüm. Sanki o... -Gözlerimden ıslak bir şey düşüyor, yanağımda sıcak bir şey ve bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Onlardan hiç nefret etmemekten nefret ediyorum çünkü onları anlıyorum. İkisini de. Onlar da benim gibiler. Ben de onlar gibiyim.

Hepimiz hasarlıyız.

-Sanki son kezmiş gibi. Sanki onu *mutlu edecekse*, gitmesine izin verecekmişsin gibi.

Yanağını ısıırıyor, çenesi titrerken gözyaşları yüzünün soluk düzlemlerinden aşağı akıyor, ama benden başka tarafa bakmıyor. Bilmiyor ki

Acısını gizlemeye ya da sözlerimin doğruluğunu inkar etmeye çalışmaz.

- "Sen lanet bir aptalsın," diyorum ve elinin tersini gözlerinin üzerinde gezdirerek gülüyor. Sen bir pisliksin ve yemin ederim, eğer kullanmayı bırakmazsan seni gerçekten öldüreceğim. -Hâlâ gülüyor ama biraz içi boş. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Ama sen onu seviyorsun, o da seni seviyor ve bebek....

Elini kucağına bırakır ve parmaklarını yumruk yapar. Avucunu kesen yara izini düşünüyorum. Onu onun yapan yara izi.

Karnındakini de. Benim

adım.

En azından buna sahip olacak.

-Bebek sizindir ve onun yanında olmalısınız.

Başını sallıyor, gözyaşları yüzünden dökülürken elleri yine kucağında sıkılıyor.

-Evet," diye kekeliyor. Evet... Biliyorum. Biliyorum. -Kelimeleri sanki kendi kendine söylüyormuş gibi söylüyor ve ben bu duyguyu çok iyi biliyorum. Seni daha iyisini yapacağına ikna etmeye çalışıyorum. Daha iyi olacağına.

Ama benim kendi kendime konuşmamın aksine, onun ciddi olduğunu düşünüyorum.

- "O iyi" diyorum, gerçi onun da bunu bildiğini biliyorum ama sana ihtiyacı olacak.

Maverick bana bakmadan içeri girdi ve ona tam olarak bunu söyledi. Onun da onu sevdiğini biliyorum. Ona benim olabileceğimden çok daha iyi bir ağabey olduğunu biliyorum.

Ama denedim.

Ben de şimdi bunu söylüyorum.

-Denedim.

Ellerim hastane yatağının tabanına doğru titriyor ama bunun nedeni titreme değil. Forgues'un bana yaptıklarından dolayı değil. Onun yerine, titriyorlar

Başımın ağrmasıyla aynı sebepten. Vücudum. Gözlerimin ağrmasının, nabzımın atmasının nedeni gelecek olan şey.

Bu keder beni titretiyor. Beni spirallenmeye göndermekle tehdit ediyor.

Buraya daha önce de gelmişim, benden kaçtığında. Onlardan. Bu acıyı hissettim.

Neredeyse hayatta kalamıyordum. Şimdi de yaşayacağımı sanmıyorum.

-Onun için çok çabaladım ama değilim.... -Başımı sallıyorum: "Onun ihtiyacı olan ben değilim.

-Ama o seni seviyor," diyor, sanki bu bir şeyi mazur gösterirmiş gibi. Sanki bu, üçümüz arasında bu oyunu oynamaya devam edebileceğimiz, böyle bir şey yüzünden neredeyse birbirimizi öldürebileceğimiz anlamına geliyormuş gibi.

Sevgiler.

Bu gerçek aşk değil. Gerçek aşkın ne olduğundan bile emin değilim. Sid dışında hiç hissetmedim. Eğer ona verseydik ikimizi de alırdı. Ama ben çok bencilim.

O da öyle.

Bu savaşta ona seçim yaptıramam.

-Ben de onu seviyorum ve gittiğimde.... -Kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum, göğsümdeki acı beni boğuyor. Bunu bildiğinden emin olmanı istiyorum. Bırak benim hakkımda konuşsun. Kahretsin... Bırak yas tutsun.

Başını sallıyor.

-Yapacağım," diye söz veriyor, sözcükleri acı içinde boğarak. Vereceğim.

Ve bana nereye gittiğimi sormuyor. Başka bir şey söylemiyor, ben de onunla birlikte gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum ve uzun, çok uzun bir an boyunca birbirimizin bakışlarını tutuyoruz.

Onun acısını görüyorum. Sanırım o da benimkini görüyor.

Onu neye dönüştürdüklerini görüyorum ama bunun ötesinde başka bir şey daha görüyorum. Bununla nasıl savaşmaya çalıştığını görüyorum. Nasıl hala bir kalbi olduğunu, onu sökmeye çalışsalar bile. Ve tıpkı benimki gibi, kalbi onun için atıyor.

Sadece onun için.

Bunların hiçbirini söylememe gerek yok, onun da yok. Bu yüzden başımı bir kez daha sallıyorum, elimi yatağın kenarına çarpıp yumruk yapıyorum ve arkamı dönüp arkama bakmadan odasından çıkıyorum.

Bölüm 50

Sid

İçeri girdiğinde, beraberinde bir ağırlık getirir.

Jeremiah'yı görmezden gelmek her zaman imkânsız olmuştur. Sadece benim için değil. *Benim için*

Herhangi biri. Uzun boyu ve güzelliğiyle gözlerinizi ondan almanız imkansızdır. Tek kelime etmeden bir odaya hükmediyor.

Peki ya benim için?

Her zaman onun etrafında dönüyormuşum gibi hissedirim. Sanki tüm dünyam onun elindeymiş gibi. Kaçtığım da bile, kendimi dışarıda bulduğumda onun acısını hissettim.

Peki ya ayrı kaldığımız o yıllar?

Deli olduğu için hayatım boyunca beni korkuttuğunu düşünmeme rağmen ben de onu özledim.

Ve öyle.

Ama ben de öyle.

Bu yüzden kolunda serumla odama geldiğinde gerildim ama korktuğumdan değil. Lucifer'a yaptıklarından sonra bile ondan korkmuyorum. Kızgın olduğumu bile sanmıyorum. kızgın olduğumu bile sanmıyorum.

Lucifer onu bıçakladı.

Bu ikisi ben var olmadan çok önce birbirlerine zarar vermişler.

Bunun yerine, başka bir şey tarafından sertleştirildim.

Çünkü eşlik eden keder, bu steril odanın içinde bir fırtına gibi hissediliyor.

Yatağımın uzaktan kumandasındaki düğmelerle oynuyorum, oturmam için onu eğiyorum. Yorgunum ama fiziksel olarak iyi hissediyorum. Kanama açıklanamazdı ama bebek iyi ve Lucifer ultrasonu göremediği, kalp atışını duyamadığı için bir kez daha kendimi suçlu hissediyorum.

Bir hemşire bana karnımdaki J oymasını sorduğunda kendimi daha da kötü hissettim.

Ona kendi işine bakmasını söyledim.

Beni suçlu hissettiren bu değildi.

Bırakacağı izi düşünüyordum. Lucifer'ın üzerine dövme yaptırmamı nasıl isteyebileceğini, lanet olsun, kendisi de dövme yapmaya çalışabilir ama... *Ben istiyorum.*

Jeremiah yatağımın kenarına oturmuş, ellerimi sıkıca kavrayıp kendi ellerinin arasında tutarken ağırlığıyla tüm lanet şey alçalırken, hatırlamam gereken tek şeyin bu olabileceğini biliyorum.

Yanılmışım. Lucifer

beni bırakmayacak.

Belki de taburcu olduğuunda gidecektir. Belki o da gider. Ama J de gidecek.

Yüzünün her yerinde bunu görüyorum ve kalması için ona yalvarmak istiyorum. Başparmağı elimin üst kısmında gezinirken kendimi kollarına atmak istiyorum, iğne damara saplanmış. Bundan kaçınmak için dikkatli davranıyor.

Çok dikkatli
ol.

Çok yumuşak.

Sadece benimle olan bir şey.

Bunu başka biriyle yaptığı düşüncesi midemi düğümlüyor. Ağzım kuruyor ve bir şey söylemek, onun konuşmasını engellemek istiyorum ama söyleyemiyorum.

kelimeler.

Kötü bir şey olmak üzere. Kalbim

yine kırılacak.

-"Tatlım," diyor, ile ve ses Çatlamış. Şuraya bak. bizim eller

Sabah güneşi arkamdaki yarı açık panjurdan içeri sızıyor. Yanımda bir tepsi var, içinde bir fincan buz küpleri var ve ben onu almak istiyorum. Kalkıp gideceğini bile bile ellerimle onun ellerini tutmaktan başka bir şey yapmak istiyorum.

Beni terk edecek.

-Beni bırakma. -Kelimeleri hızlı ve aceleyle ağzımdan kaçırıyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor, arıyor. Onun gözlerinde gözyaşlarının biriktiğini görüyorum, acının arasından parlayan güzel bir yeşil. O kadar çok acı yaşamış ki, bu kadar nazik olabilmesi şaşırtıcı.

İnanılmaz ve yürek parçalayıcı, çünkü daha fazlasını yaşayacak.

-"Tatlım," diyor tekrar, "sanırım ikimiz de bunu yapmam gerektiğini biliyoruz.

Hayır. *Beni bırakma*. Ona bağırarak istiyorum. Ona bağırarak istiyorum. Sarsmak. Canını yakmak.

Burada kalsın.

Sakin beni bırakayım deme.

Panik beni ele geçirmekle tehdit ediyor ve tıpkı hastane önlüğü gibi kolalı beyaz çarşafın örttüğü karnıma bakıyor. Karnıma kazınmış el yazısıyla ilgili soru dışında, hemşireler ve doktor bana ne olduğunu sormadı. Bize.

Maverick'in zorlanmamış olmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Önce o yanıma geldi, kollarını bana doladı. O da öyle yaptı. yapılmış.

Ve babamızın ölümüne hiç üzölmüş gibi görünmüyordu. Bu konuda konuşmadık ama daha hafif görünüyordu.

Belki de Elijah'ın karısı geri döndüğü içindir, ama onu kimin kaçırdığını bilmiyor gibi görünüyor. Bir kız olduğunu söyledi. Bir kız, ama yüzünü bir iskelet maskesiyle kapatmış.

Uygun görünüyor.

Daha sonra endişelenecek bir şey ama Sanctum'un kapısında bıraktı. Yani, kapıya. Edith bir adamın onu dışarı çıkardığını söyledi, Maverick'in bana söylediği bu. Bir adam, çünkü onu tırmalarken cüssesini hissetmiş. Onu kapıda bırakırken sakın olmasını söyleyen sesini duymuş. Ama kollarını bağlamış ve yüzünü sargılamış.

Arabanın motor sesini duydu. Sonra arabayı sürdü ve İlyas'ın Sanctum'a varıp Unsaints'e katılmasını beklemek zorunda kaldı.

Ama sorun değil ve şimdi cevaplardan çok sorular var.

Ancak şu anda bunların hiçbirini umurumda değil. Tek umursadığım kalbimin kırılacak olması. Tek umursadığım nereye gideceği.

- "Beni bırakma," diyorum tekrar... Bunu yapamazsın... Bunu yapamazsın.

Karnıma bakmaya devam ediyor ve bebeği düşündüğünü biliyorum. Bunu yapmaya isteksiz görünerek gözlerini kaçırıyor, bakışlarıyla buluşuyor ve alt kirpik çizgisine yapışmış bir gözyaşı görüyorum.

Ellerimi daha sıkı sıkıyor, parmaklarımız kenetleniyor.

- İstemiyorum. - Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, bana bakıyor.
-. Bunu biliyorsun, değil mi sevgilim? İstemiyorum, lanet olsun.

Kalbim göğsümde çok hızlı atıyor. O kadar hızlı ki beni korkutuyor. Ama nabız monitörüne bağlı değilim ve buna seviniyorum çünkü doktorlarla, hemşirelerle uğraşmıyorum. Hiçbir şeyle başa çıkamıyorum.

- "O zaman yapma," diye yalvarıyorum. J, lütfen....

Bana doğru eğiliyor, başını eğerken sözlerimi çalıyor. Bakışları ağzıma iniyor ve onun temiz kokusunu içime çekiyorum, bir nefes emiyorum.

Sonra ağzı benimkinde ve dudaklarım tereddüt etmeden onun için ayrılıyor. Elleri yüzüme geliyor ve sonra biri saçlarıma dolanıyor. Kollarına tutunuyorum, ona sarıldığımda sert kaslarının esnediğini hissediyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, dudaklarımız tuzlu.

O da ağlıyor ve birbirimize çarptığımızda bunu hatırlamaya çalışıyorum. Tadı, taze, naneli ve çok mükemmel, çünkü her şeyi bu şekilde tutmaya çalıştı. Uzun bir süre karanlıktaydı. Pislik ve çürüme içinde.

Parmaklarının yüzümde, saçlarımda, zihnimde yarattığı his bile. Sanki bana doyamıyormuş gibi ağzıma karşı inlemesi. Alma ve verme şekli, dili benimkinin etrafında dönerken kalbimin nasıl çırpındığı.

Yüzümdeki el boğazıma, göğüslerimin üzerine iniyor ve bana karşı inliyor, ama burada durmuyor.

Bunun yerine, elini sabahlığımdan aşağıya, kalçalarımın üzerinden, tenime kazınmış baş harfinin hemen üzerinden geçiriyor.

Başparmağını iyileşen kesiğin üzerinde gezdirdiğinde tüylerim diken diken oluyor.

Sonunda, gerçekten nefes alamadığımı hissettiğimde, parmakları hala saçlarımda dolaşırken geri çekiliyor.

-Seni seviyorum, sevgilim.

Dudağımı ısıırıyorum, konuşmak bir yana düşünmeyi bile zorlaştıran bir duygu dalgası var, ama eğer söylemezsem hayatımın geri kalanında pişman olacağımı biliyorum. Onun gittiği yere benim gidemeyeceğime dair garip, ezici bir his var içimde.

-Ben de seni seviyorum, J. Hem de çok. Seni çok seviyorum.

-"Biliyorum," diyor basitçe ve güzel dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Biliyorum. Ve bu birinin bana verebileceği en iyi şey, biliyor musun?

Gitmesine izin veremem.

Yapamam.

-Nereye gidiyorsun? -Onun yerine fısıldıyorum, çünkü ona yeterince yalvardım. Ona gitmemesini söyledim. Ve biliyorum ki Jeremiah bir konuda karar verdiğiğinde durmaz. Kimsenin değiştirmesine izin vermez.

Bunu hala kabul etmiyorum.

Buna pek inanmıyorum. Yakında beni takip etmeyi bırakacağına inanmıyorum. Beni takip etmeyeceğine.

Bu düşünce beni neredeyse gülümsetiyor ve o da bunu görüyor olmalı, çünkü kendi dudakları da küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

-Ne düşünüyorsun güzelim? -diye soruyor usulca, nefesi ağzımı okşuyor.

Soruma cevap vermediğini biliyorum ama umurumda değil. Sanki cevabını duymak istemiyorum. Çünkü kalbimi kırabilir.

-Düşünüyordum da... -Nutkum tutuldu ve yaklaştı, dudakları fısıltılı bir öpücükle dudaklarıma değdi.

Gözlerim kapanıyor ve cümlemi bitirmek için kendimi toparlamaya çalışıyorum.

-"Senin lanet bir psikopat olduğunu düşünüyordum," diye fısıldıyorum içtenlikle ve kalbimi daha da çarpıtmaya yarayan bir kahkahaya dönüşüyorum. Dudaklarımın kelimelerle birlikte onunkilere değdiğini hissedince gözlerimi zorla açıyorum.

Göz kırpıyor ve sonra o da gülüyor, lezzetli ve boğuk, kalbimi sıcaklıkla dolduran şehvetli bir ses, tam elinin altında

hala çıplak tenimde.

Bu konuda kendimi kötü hissetmeliyim ve belki de biraz hissediyorum, çünkü kocamın yan odada hala iyileşmekte olduğunu biliyorum.

Ama onlar zamanın çalınmış anları. Çok yakında bitecek anlar ve suçluluk duygusunun bana eziyet etmesine izin vermiyorum.

Çünkü eğer bundan zevk almazsam, Jeremiah Rain'in her santimini içmezsem, hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım.

Neredeyse yirmi yıl ondan nefret ederek ve onu severek, ondan kaçarak ve onun yanına koşarak geçti.

Sanırım bunu atlatmak için en az iki yıl daha geçmesi gerekecek.

- "Öyleyim," diyor sonunda, akıl sağlığıyla ilgili değerlendirmeme katılarak. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Seni kafandan silahla vurduğum zamanı hatırlıyor musun?

Ve sonra ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz, çünkü gerçek şu ki ikimiz de deliyiz.

Ancak bir süre sonra gülümsemeler ve kahkahalar kayboluyor ve sessizce bir arada duruyoruz.

Başını benimkinin üzerine eğiyor, elimi tekrar tutarken alınlarımız buluşuyor, ellerinden biri hâlâ karnımın üzerinde.

- Seni seviyorum ve bunu asla unutmanı istemiyorum. Ve unutmanı istemediğim başka bir şey daha var.

Nefesimi tutuyorum, onun güzel gözlerine bakarken yere yığılmamaya çalışıyorum.

- Bunu hak ettiğini asla unutmanı istemiyorum. *Benim aşkı mı. Senin aşkı mı.*

Son sözleri midemi bulandırıyor. Kalbim o kadar sert atıyor ki acıyor.

-Bir keresinde sana dünyayı hak ettiğini söylemişim, hatırlıyor musun sevgilim?

Gözyaşlarım yanaklarımdan tekrar süzülürken gözlerimi kapatıp sıkıca kapatıyorum. Hatırlıyorum. Hiç unutmadım.

-Ciddiyim," diye fısıldıyor, dudakları tekrar dudaklarıma değiyor. Ve bunu vurgulamama gerek yok. Lucifer sana isteyebileceğin her şeyi verecek, en çılgın rüyalarını bile.

Gözyaşlarım daha hızlı akıyor, hıçkırıklar boğazımı tırmaladıkça göğsüm yükselip alçalıyor.

-"Ve eğer yapmazsa," diyor, ben ona son bir kez bakmaktan korkarak gözlerimi kapalı tutarken yumuşak dudaklarını yanaklarıma bastırarak, "Onu öldüreceğim, tamam mı bebeğim?

Buna gülmüyorum.

Esas olarak ona inandığım için, ama aynı zamanda onu son kez görmek istemediğim için. Hazır değilim.

Henüz değil.

Ben öğrenene kadar olmaz.

-Nereye gidiyorsun, J? *Hangi cehenneme gidiyorsun?* -Kelimeler boğuk boğuk çıkıyor, en karanlık hüznle karışık zayıf bir fısıltı.

Gözyaşlarımı yalıyor, dili dudaklarımdan kıvrımlarında gezinene kadar ağzını yanağımdan aşağıya doğru sürüklüyor. Ama ağzımı açıp içime çektiğinde beni öpmüyor. Bana sadece gerçeği söylüyor.

-Buradan git, sevgilim.

-Yağmur Tarikatı'yla mı? -Tırnaklarım sert kaslarına batarken ona tutunarak sormayı başarıyorum.

Gülüyor ve kalbim kırılrsa da bu gülüşe gülümsemekten kendimi alamıyorum.

-Hadi, kardeşim. Tarikat benim gittiğim yere gider.

Böyle küstahça bir şey söyleyeceğini biliyordum.

Elini sabahlığının altına sokuyor ve kollarını bana doluyor, beni kaldırırken yatakta garip bir şekilde kayıyor, izlere dikkat ediyor ve beni kollarına alıyor.

Arkamı dönüyorum ve kendi kollarım boynuna dolanıyor. Beni bir çocuk gibi kucaklıyor ve o anda kendimi tam da bir çocuk gibi hissediyorum, bildiğim tek aileyi terk etmekten ölesiye korkuyorum.

- "Artık bana ihtiyacın yok Sid, tatlım," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

-. Sen çok güçlüsün. Tanıdığım en güçlü kızsın. -Burnunu burnuma dayıyor ve dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık daha kaçıyor, ama soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, başımı göğsüne yaslayıp karanlık bir kedere gömülmemeye çalışıyorum, o kadar karanlık ki bundan kurtulabileceğimden emin değilim. Uçma vakti Sid Rain.

Beni kollarıyla sarıyor, ben ağlarken başım omzuna düşüyor ve sanırım o da ağlıyor, omuzları titriyor ve boynumda ılık bir ıslaklık var.

-Uçma zamanı bebeğim, sen, Lucifer ve bu bebek.... Hepiniz lanet dünyayı yöneteceksiniz.

Konuşamıyorum. 20 yıllık bir kayıpla nasıl başa çıkarsınız? İlk anlarınızı birlikte geçirdiğiniz, sizi kendi bedeniyle, kendi hayatıyla, elinden gelen her şeyle koruyan birinden nasıl ayrılırsınız?

Nefret ve sevgiyi güzel bir vedaya nasıl sığdırırsınız?

Nasıl bırakırsın?

Ona yapıştım, gömleğini yumruklarımla kavradım.

-Belki sen ve ben bunu başka bir hayatta yaparız, tamam mı tatlım?

Evet. Belki o zaman. Ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine, daha fazla gözyaşı dökmesine izin veriyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

Sadece bir hayatımız var, J.

Elimizde sadece bu var.

Bölüm 51

Sid

Uyuyor, tıpkı son iki gündür olduğu gibi. Bileği kaşlarının üzerinde, çarşaf kalçalarına kadar iniyor, çıplak göğsü sürekli inip kalkıyor, gövdesindeki o güzel yara izleri göğsümü geriyor.

Neredeyse iki gündür olduğu gibi uyanık durumdayım.

Jeremiah beni o hastane yatağında bırakalı iki gün oldu. Maverick her şey bittiğinde Lucifer'ın topallayarak odama gelmesine ve yatağıma girmesine yardım ettiğinden beri.

Hâlâ morarmış, yüzü hâlâ şiş ama daha iyi görünüyor.

Aslında mükemmel görünüyor, çünkü her zaman böyle görünüyor.

Yatağımızın başucunda kola yok. Pipet de yok. Biz geceyi hastanede geçirirken önlem olarak Mayhem evi temizledi. En azından doktor öyle söyledi.

Biz iyiydik.

Sanırım bu önlem, kardeşimin evimizdeki uyuşturucudan kurtulması için verdiği bir ödüldü.

Alt kattaki mutfak adasında duran sigara ve çakmaklar hariç.

Her seferinde bir şey, sanırım.

Yatak odamızın penceresinin altındaki kanepeye çöküyorum, perdeler kapalı ve odadan sadece bir ışık huzmesi geçiyor.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, ki bunu yapmak giderek zorlaşıyor ve kollarımı kaval kemiklerimin etrafına sarıyorum.

Gözlerimi kapatsam bile kokusunu alabiliyorum. Hissedebiliyorum.

Onun güzel gülüşünü dinle.

Lucifer nerede olduğumu bilmediğine dair bana söz verdi. Nicolas'ı aradım. Onu aradım. Sadece bir veda daha istedim.

Ama sanırım vedalar hakkında ne öğrendiğimi biliyor.

Bunları kaç kez söylerseniz söyleyin, sonuç aynıdır. Hâlâ birileri gidiyor ve hâlâ çok acıyor.

Dilin ucuna gelen bir başka sakar kelime bizi bu tür bir acıdan kurtaramaz.

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Gül şeklinde siyah bir elmas, ayrıca siyah bir bant. Jeremiah'ın kalbimde bıraktığı boşluğa rağmen yüzüğe bakıp gülümsüyorum.

Lucifer'in yüzük parmağında gördüğümde de öyle. Kafatası oyulmuş mat siyah bir bant.

Benim kocam.

Şimdi düşündüğümde kelimeler iyi hissettiriyor. Burada onunla olduğumu düşün. Kokaini bırakıyor ve zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden uyuyor. Neden bu kadar çok yemek pişirmeye çalıştım ve başarısız oldum ve sonunda lanet olası mecazi çay havlusunu atıp Ella'nın her şeyle ilgilenmesine izin verdim.

Çenemi dizlerime dayayıp siyah saten çarşaf ve gri yastıklarla kaplı yatağımızda dönüp duran Lucifer'ı izliyorum.

O kadar güzel ki bazen ona bakmak acı veriyor.

Ama diğer zamanlarda başka tarafa bakamıyorum, şimdi olduğu gibi.

Yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyor, yavaşça doğruluyor ve sanki bir şey arıyormuş gibi şaşkınlıkla etrafına bakınıyor.

Benim için.

Boğazımı usulca temizliyorum ve o da başını bana doğru çeviriyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, güzel ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Üst dudağı alt dudağından daha büyük ve o kadar sevimli görünüyor ki, bu siyah deri koltukta olduğum yerde kalmak için çaba sarf etmem gerekiyor.

-Beni uyandırmalıydın," diyor, sesi uykudan kalınlaşmış.
-. Bu sabah koşmak istediğini sanıyordum.

Ona gülümsüyorum, yatak başlığına yaslanıp elini buklelerinin arasından geçirirken başımı kaldırıyorum. Elini yana bırakıyor ve ben de onun karın kaslarına, göğsüne, mükemmel soluk tenine bakıyorum.

- "Ama bu hafta izinli olduğunu söylemiştin.

Başını arkaya atıyor ve tavana bakarken boğuk ve gırtlaktan gelen bir kahkaha atıyor.

Bana Jeremiah'ı hatırlatıyor. Kardeşi.

-Bebeğim. Uzun, çok uzun bir süre işe geri dönmeyeceğim," diyor sonunda, çenesini indirip bakışlarımı tutarak.

Soluk teni ve siyah bukleleriyle tezat oluşturan gözleri o kadar çarpıcı ki nefesimi kesiyor.

-Sen benim önceliğimsin. Bebek de öyle. -Bu sözlerle sesi gevşiyor ve iç çamaşırından başka bir şey giymediğim bol beyaz tişörtüme bakıyor. Lafı açılmışken, gel yanıma otur anne.

Bu kelime içimi ısıtıyor ve bir dakika boyunca bana umutla baktıktan sonra ayağa kalkıp odayı geçiyorum. Ben yatağa girmeden önce eğilip beni belimden kavradı ve

Beni göğsüne doğru çekiyor, kolları beni sıkıca sarıyor, yatak başlığına yaslanıyor, yanağımı öpüyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Sonra eli gömleğimin altından kayıyor ve Jeremiah'nın başparmağına dayanıyor.

Kollarında gerildim, nefesim kesildi.

Kulağıma doğru gülüyor, nefesi tenime çarpıyor. Ama bu hoş bir kahkaha değil. O sert gümbürtünün içinde sıcak hiçbir şey yok.

Nefesim kesilirken beni çevirip üstüme çıktığında, gömleğimi yukarı çekerken parmağıyla yaramı deşen bakışlarındaki öfke beni hiç şaşırtmıyor.

İşte burada. Kocam.

-Bunu sana yapmasına izin mi verdin? -Sessizce soruyor, işaret parmağıyla izini sürüyor ama gözleri benimkilere kilitlenmiş. Sırtındaki güneş şeridini kapatıyor ve yüz hatları karanlıkla örtülü, ama gözlerindeki mavi o kadar canlı ki ürkütücü.

Güzelliğine alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

-Lucifer, ben...

-Şu lanet soruya cevap ver Lilith.

Yanağımı ısırıyorum, üzerimdeki parmağına bakıyorum, ellerim yanımdaki çarşafları kavırıyor.

-"Evet," dedim. Yapmasına izin verdim.

Bir an bana baktı, sanki gerçeği arıyormuş gibi. Benim bokumdan anlamaya çalışıyor.

-Ne yapmam gerektiğini biliyorsun, değil mi? -diye sorar, yaklaşarak.

-Ignis'te neyle tehdit ettin? -Cevap veriyorum. Bu pek işe yaramadı...

Boğazımı sıkarak beni susturuyor, daha yakına eğiliyor ve nikotinle karışık çam kokusunu alabiliyorum.

-"Bebeğim," diye uyarıyor, "işleri oluruna bıraktığımı ne zamandır biliyorsun? -İşaretimin üzerindeki parmağına bakıyor, "Özellikle de benim lanet olası alingan karım söz konusu olduğunda?

Üzerime eğiliyor, komodinin çekmecesinden göremediğim bir şey alırken uzun, ince kolunu esnetiyor.

Bıçağın sesini duymadan önce bile gerildim.

Jeremiah'nın baş harfinin hemen üzerinde, tenimde soğukluğunu hissetmeden önce.

Onun adı.

J.

Jeremiah ve Jamie. İstedğim gibi kurtaramadığım güzel, kırık bir çocuk. Ama sonunda o beni kurtardı.

-"Lucifer," diye fısıldıyorum, çarşafı o kadar sıkı tutuyorum ki ellerim titriyor. Şişmiş karnıma bakıyorum.

Haftaya bir kontrolüm daha var, çünkü tam anatomi taramasını kaçırdım. Cinsiyeti göremedim.

Ama memnundum ve hastanedekilere bana söylememelerini söyledim. Lucifer'ın orada olmasını istedim.

Ama şimdi.

-Hayır," dedim.

Bıçağın düz tarafını karnımın üzerinde gezdirerek karnımın patlamasını sağlıyor. Aşağı bakıyor ve bebeğe bakarken yüzünün yumuşadığını görüyorum.

Eğer kokainden uzak durursa, düzenli bir uyku programı uygularsa ve belki de kalbini kırmayı bırakırsam... psikozdan kurtulacaktır.

Hastanedeki bir psikiyatristle konuştu.

Maverick, Elijah'ın emirleri doğrultusunda odadaydı. Ona babasının ölümünü gördüğünden başka bir şey söylemedi.

Son iki gecedir kâbus görmüyor. Bana sarıldı ama fazla konuşmadı. Mav ve Ella ayrılmışlardı ve görünüşe göre bana bunun normal olduğunu söylediler. Yoksunluğu yüzünden. Uyuşuk, enerjisi yok. Muhtemelen kafayı bulmak istiyor ama bana bu konuda bir şey söylemedi.

Duvarlarımızı yeniden inşa ediyoruz.

Aslında korktuğu halde yine öfkeli gibi davranıyor. korkmuş.

Kaçacağımdan korkuyorum. Onun kalbini tekrar kıracağımdan korkuyorum. Belki de Altı'nın bizim için tekrar geleceğinden korkuyorum.

Mayhem bana Maddox'un babasının yanına gömüldüğünü söyledi.

Biri daha gitti ama Elijah'ın karısını kimin kaçırdığına, Jeremiah'nın evinin arkasındaki ormanda beni kimin takip edip fotoğraflarımı çektiğine dair soruşturma devam ediyor; tanımadığım birinin beni izlediğini bilmek tüylerimi diken diken ediyor, Jeremiah'nın kulübünde bir dansçıyı kim öldürdü ve Maddox'un intiharına misilleme henüz gelmedi.

Ama sonra tekrar, bunu kendine yaptı.

Üçümüzden birinin onu ormandaki o kulübede öldürebileceğinden hiç şüphem yok, ama o piç bize şans bile vermedi.

Lucifer bıçağı keskin tarafı bana dönük olacak şekilde eğiyor.
Cilt.

Gerildim ama gözümü ondan ayırmadım.

-Bunu yapmak istemediğini biliyorum.

-Başka bir adamın ismini üzerinde görmek istediğimi mi sanıyorsun bebeğim? Biliyorsun.

Bundan daha iyi.

Uzanıp elimle yüzünü kavıyorum ve elmacık kemiğinin güzel kıvrımına bakıyorum.

- "Bebeğiniz şu anda sizi dinliyor," diyorum usulca, başparmağım alt dudağını okşarken.

Gözleri büyür, zaten solgun olan yüzü daha da solgunlaşır ve boğazı düğümlenir.

- Babasının annesini bıçakla tehdit ettiğini duymalarını mı istiyorsun?

Bana göz kırpmıyor ama kıpırdamıyor, bir eli yatağa bastırmış, diğeri bıçağı hâlâ karnımda tutuyor. Sonra diyor ki, "Jeremiah seni kanattığında ona bunu söyledin mi?"

Bu sözlerde zehir var, ama aynı zamanda acı da var.

Üzgünüm, sadece ondan değil. Benden de.

Ben yokken olanları düşünmekten.

Gözleri bir an için alnımdaki yara izini buluyor.

- Senin de kanını akıttım, tamam mı bebeğim? Ama bu benim olduğun için. İstediyimi yapabileceğim kadar benimsin, çünkü her şeyin sonunda, tüm lanet acılar, tüm ıstıraplar, lanet gözyaşları, kan ve çürükler, seni her zaman bir araya getireceğim. - Eğildi ve beni dudaklarımdan öptü. Her zaman senin için burada olacağım. Seni asla terk etmeyeceğim. Senden asla kaçmayacağım Lilith, senin benden kaçtığın gibi. - Bıçağı nazikçe tenimde gezdiriyor ve derin bir nefes alıyorum, elim omzuna gidiyor, diğeri de onu tutuyor. Seni ağlatabilirim. Senin beni incittiğin kadar ben de seni incitebilirim. Ama aramızdaki fark bu. İşler zorlaştığında, ben kaçmam. Ve sana ihtiyacım olduğunda beni terk ettin. O yüzden bir an bile beni kandırıp ondan bir iz bile bırakmayacağını düşünme.

Tırnaklarımı derisine geçiriyorum, eğer denerse onunla dövüşmeye hazırım. O konuşurken nefesimi tutarak ona bakıyorum.

-Çünkü bu onunla ilgili değil. Asla onunla ilgili olmadı. *Seninle ilgili Send Lilith.*
en.

Dudaklarından acı dolu bir inilti çıkar ve bıçağı diğerine fırlatır. Odanın yan tarafına. Pencereye çarpıyor, sonra ben titreyip nefes almaya çalışırken yere çarpıyor.

-Her zaman benden başka herkesi seçmenle ilgili. -Geri çekildi, benden uzaklaştı, topuklarının üzerine oturdu, parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra kalçalarına düşmelerine izin verdi, eli Unsaints dövmesinin ve üzerindeki tüm yara izlerinin üzerindeydi, giydiği tek şey boxer şortuydu. Sen hep benim acılarımdan kaçtın, oysa benim tek istediğim seninkileri kucaklamaktı. Sana sarılmak. Birlikte sarılmak.

Sözleri derinden yaraladı.

Yavaşça doğruluyorum, onu nasıl mahvettiğimi düşünüyorum. Onun da beni mahvetme yollarını.

-Lucifer," diye fısıldıyorum, siyah yüzüklü yaralı elimi uzatarak. Bana bakıyor, güvensizlik dolu, gözlerinin altında gölgeler var, yüzü hala Jeremiah'ın yumruklarından iyileşiyor. Özür dilerim," diyorum ve bunda ciddiğim.

Ben ciddiğim.

Jeremiah ile geçirdiğim zamandan pişman değilim ama bunun kocamı nasıl incittiğini anlayabiliyorum. Neden kaçtığımı bildiğini ve bu hayata alışkın olduğunu biliyorum. Tehditlere. Ritüellere. Tuhaf şeyler.

Bilmiyorum.

Ve kabusları... bazen beni görmeye dayanamıyormuş gibi davranması... canımı yakıyordu.

-Koştuğum için üzgünüm ama artık yapmıyorum.

Elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirirken yutkunuyor.

-Benden nefret mi ediyordun? -Belki de kırıldığımı mı düşündün? - Bana kocaman gözlerle bakıyor ve o kadar savunmasız görünüyor ki göğsümde bir şeyler çatlayacak gibi oluyor. Tıpkı o gece olduğu gibi, aşağıya koşuyorum, onu bulmaya çalışıyorum, kabuslarını yatıştırmaya çalışıyorum, ona karşı Jeremiah Rain dışında kimseye karşı hissetmediğim bir koruma duygusu hissediyorum.

-Ne? -Dudaklarım titreyerek, başımı sallayarak soruyorum. Tabii ki hayır. Benim hakkımda hiç böyle düşünmedin...

-"Değilsin," diyor hızla ve ben de öne doğru ilerleyip diz çöküyorum, böylece bacaklarımız birbirine değiyor. Sen mükemmelsin Lilith. Benim için mükemmelsin. Ben sadece... Bunu anlamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum.

Henüz yapmadım.

-"Seni hak etmiyorum," diyorum yüksek sesle, tam da düşündüğüm şeyi... Sanmıyorum ki... -Jeremiah'nın sözleri aklıma takılınca duruyorum.

Bunu hak ettiğini asla unutmanı istemiyorum. Benim aşkımı. Senin aşkını.

-Sana olanlar yüzünden, sana yaptıkları yüzünden, hayatımızın geri kalanında senin olmayacağımı mı düşünüyorsun?

Beni öne doğru itiyor, bacaklarını yatağın üzerinde sallıyor, ayakları yere vuruyor ve beni kollarının arasına alıp Jeremiah'nın yaptığı gibi kucaklıyor.

Onu son gördüğümde.

-Çünkü hata yapma bebeğim, benim zamanım dolduğunda seninki de dolacak. -Bir eli boğazıma uzanıyor, diğeri sırtımda kollarını bana doluyor, bacaklarım kucağında sallanıyor. Parmakları etrafımda dolanıyor ve beni öpüyor, uzun ve sert, dişleri alt dudağımı sürüklüyor. Ve o gün gelene kadar, benimle sıkışıp kalacaksın bebeğim.

Ben de onu öpüyorum, daha dik oturuyorum, nefesimi ağzıyla çalarken kollarım boynuna dolanıyor,

Parmakları boğazımda.

Ve diğer eli kalçalarımın arasından kayarak şortumun kenarlarının altına girdiğinde, ikimizin de delirdiğini anlıyorum.

Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

-"Ne yaparsan yap, ne yaparsan yap, seni o kavşakta gördüğümünden beri parmağına dolanmış durumdayım," diyor ağzıma karşı, ben nefes nefese kalıp dudaklarım onun dudaklarına değerken parmakları cinsel organıma bastırıyor. Tek düşünebildiğim, bu çılgın kaltağı ne zaman hamile bırakabileceğimdi.

Ben parmaklarını sıkarken başparmağının ucu klitorisimin etrafında dönüyor.

Dili ağzıma dalıyor ama sonra beni yatağa geri itiyor, sanki içimdeki tek şeyin bu olmasına dayanamıyormuş gibi parmaklarını içimden çekiyor.

Ben iç çamaşırımı çıkarırken o da boxerını çekiştiriyor.

Gömleğime uzanıyorum ama bileğimi tutuyor ve beni yastıklara doğru itiyor.

-"Hayır," diyor sözlerinde bir parça küçümseme ile. -Eğer onu çıkarmamı istemiyorsan, bebeğim, gömleğini çıkarma.

Ama bileğimi bırakıyor, atletimin askısını eline alıyor ve çekiyor, kumaşı bir taraftan, sonra diğer taraftan yırtıyor, şişmiş göğüslerim ortaya çıkacak şekilde aşağı itiyor, elleri üzerlerinde kayıyor, döndürüyor ve çeviriyor, meme uçlarımı çekiştiriyor.

Nefesim kesiliyor, sikini okşayıp girişime yerleştirirken sırtım kamburlaşıyor.

-"Başka bir adamın sana böyle dokunmasına asla izin vermemeliydin. Ellerini sana sürmesine asla izin vermemeliydin, bebeğim," diye fısıldıyor, eli tekrar boğazımı bulup içime doğru iterken, bana uyum sağlayacak zaman bırakmıyor.

Dirseğinin üzerinde doğruluyor, boştaki eli karnım boyunca aramızda uzanıyor ve içime o kadar sert giriyor ki başım yatak başlığına çarpıyor.

-Bu *benim* bebeğim. Sen ve ben, Lilith. *Bu biziz*.

Kendini içime gömüyor, eli hala boğazımda, diğeri eğilirken başlığa gidiyor, boynumu o kadar sert ısıyor ki çığlık atıyorum, ellerim de boğazına gidiyor, onu içimden çıkarmaya çalışıyorum.

Durmuyor.

Kanadığımı biliyorum.

Ağzında benim tadımı alabildiğini biliyorum ve tam olarak istediği şeyin bu olduğunu biliyorum.

Geri çekiliyor, bunu yaparken içimden çıkıyor ve onu kaybedince nefesim kesiliyor, dilini vücudumdan aşağı kaydırırken boynumu yukarı kaldırıyorum, meme uçlarımı emiyor, ısıyorum da.

Sonra başı bacaklarımın arasında, ben dizlerimi büküp ayaklarımı yatağa dikerken elleri ayak bileklerimde.

-"Benim için her zaman çok ıslaksın," diye mırıldanıyor
seksime karşı. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

-Sen benimsin, bebeğim. Kahretsin, benimsin. -Beni yalıyor, benimle alay ediyor, ben nefes nefese kalırken klitorisimi ağzına alıyor, gözleri üzerimde. Eğer bir daha başka bir adamın sana onun gibi dokunmasına izin verirsen, lanet olası kardeşlerimin yaptığı gibi... Eğer bir daha birinin sana bu kadar yaklaşmasına izin verirsen...

Başını çeviriyor, kalçamın iç kısmını ısıyor, nefesim kesilirken parmaklarım saçlarında düğümleniyor, çekilirken dudağında kan görüyorum.

-Senden geriye sadece ben kalana kadar onları öldüreceğim.

Sonra daldı, dilini içime soktu, kalçalarımı morluk bırakacak kadar sert kavradı.

Nefes nefese kaldım, adını haykırdım.

Geri çekiliyor ve başını aşağı itmeye çalışıyorum ama o sadece gülüyor, bana direniyor. Sonra, doğrudan seksime bakıyorum, bana tükürüyor, sıcak tükürük kıvrımlarımdan aşağı damlıyor, bakışları tekrar benimkiyle buluşmadan önce.

-Sen benim karımsın Lilith. Benimsin ve lanet olsun, ben de seninim. Bunu bir daha unutma, tamam mı bebeğim?

Yanıt vermemi beklerken iki parmağını içime

sokuyor. Ona sarılıyorum, sonra başımı sallıyorum.

-"Evet," diye haykırıyorum, "Ben seninim Lucifer.

Başını tekrar eğmeden önce bana gülümsüyor ve ben adını inletene kadar bana tekrar işkence etmeye başlıyor. Sonra içime giriyor, zonklayan seksime sokuluyor, beni alırken adımı inliyor. *Lilith*, bir ilahi gibi, elini beni burada tutacak şekilde boğazıma yerleştirirken. Birlikte.

Sanırım bu sefer... o olabilir.

-Ciddi miydin? -O gece bana sordu.

Oturma odasındaki kanepede otururken kucağındayım, elleri kalçalarımnda, battaniyeler çeneme kadar çekili. Sehpanın üzerinde boş mısır gevreği kaseleri var, ikimizin de izlemediği bir korku filmi.

İyileşiyoruz, yaşamın gereklerini yerine getiriyoruz ama kalplerimiz, zihinlerimiz... muhtemelen başka bir yerde.

Başımı omzundan kaldırdım, ona bakmak için arkamı döndüm. Gözler.

-Gerçekten ne dedin? -Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Zaman.

Aramızdaki her şey birbiri ardına patlıyor, kendimi rahat hissetmiyorum. Ondan korkmuyorum ama Jeremiah bu kadar uzaktayken ve onun koruması yokken kendimi... yersiz hissediyorum. J'in yokluğundan dolayı göğsümde gerçek bir ağrı var ve bunu biraz olsun hafifleten tek şey onun baş harfini tenimde görmek.

Ama şimdi kocamın yüzüne baktığımda, kara kaşları çatılmış, gözleri benimkilere yapışmış, biliyorum ki eğer seçim yapmaya zorlansaydım, Jeremiah benim için karar vermeseydi, olmak istediğim yer burası olurdu.

İkisini de seviyorum. Muhtemelen hep de seveceğim.

Ama Lucifer olmadan yaşamak... Bence bu imkânsız olurdu. İkimiz için de.

-Senin olduğunu söylediğinde... -Aşağıya, aramıza bakıyor, bir eli göbeğime uzanıyor, atletimin eteğinin altından kayıyor, parmakları tenime yayılırken soğuk hissediyor. Kabus mu? -Sonunda bitiriyor, uzun kirpiklerinin arasından bana bakarken kelimeyi fısıldıyor. Televizyonun sesi kısık, ekran yüzünde titriyor ve oradaki korkuyu görüyorum. Saklamaya çalışma zahmetine girmiyor.

Sanki açılmaya çalışıyormuş gibi. Savunmasız olmaya çalışıyordu.

-Ne zaman senin kıvılcımın olmadığını söyledin?

Bu kelimeyle nefesim boğazımda düğümleniyor ve gözlerimi kapatıyorum, ellerim battaniyenin altında, tüylü kadifenin içinde yumruk oluyor.

Daha yakına eğiliyor ve fısıldarken nefesini kulağımda hissediyorum -Her şey yolunda bebeğim. Kelimelere rağmen, acıyı duyuyorum. Nasıl istersen öyle hissedebilirsin. Benden hiçbir şey saklamamı istemiyorum Sid.

Başını eğip omzuma bir öpücük konduruyor, dolgun dudakları tenime değerken tişörtümün ince askısını dişleriyle kolumdan aşağı kaydırıyor.

Sıcaklık içime hücum ediyor, ama durdurmak için gözlerimi açıyorum.

Seksle iletişim kuruyoruz ama bu yeterli değil. Benim için de, onun için de. Bunu mahvetmeden konuşmanın yollarını bulmalıyız. Sonrasında, tamam. Ama benden daha fazlasını istediğini biliyorum. Her zaman istedi.

Kollarımı boynuna doluyorum, daha fazla dönüyorum, bacaklarımı kanepenin üzerinde sallıyorum. Gülümsüyor, bir eli hala karnımda, diğeri sırtımda bana sarılıyor.

Son bir buçuk yılı düşündüğümde kalbim göğsümde çarpıyor. Hayatlarımızın nasıl tamamen değiştiğini. Benim için vazgeçtiği şeyleri ve kendi yöntemleriyle savaşmaya çalıştığı şeyleri. O Cadılar Bayramı gecesi izimi kaybettiğinde nasıl hissettiğini ve sonra ben kaçtığımda Noktem'i.

O beni seviyor.

Sanırım bunu hep biliyordum.

Ancak kendi gerçeğimi her zaman bilip bilmediğinden emin değilim.

- "Seni seviyorum Lucifer," diyorum dürüstçe, elleri etrafımda, kalçalarım ve karnımda sıkılaşıırken gözlerim onu arıyor. Oğlumuz yüzünden. Seni evlenmeden önce de seviyordum. O zaman bunu hissetmek istemedim. -Bu kadar savunmasız olmak istemiyordum ama onsuz yaşamak zorunda kalırsam bunun zor ve acı verici bir hayat olacağını biliyordum. İkisini de yanımda tutmak istedim ve Lucifer'a olan sevgim Jeremiah'ya olan sevgimi yok saymıyor ama Lucifer... ne yapmış olursa olsun, *o benim insanım*. Ve sen de her zaman benim kıvılcımım oldun. O gece..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, gözlerimi sıkıca kapattığımda sesimdeki kırık tonu duyabiliyorum ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, kolu bana sarılıyor. Ve sonraki her gece," gözlerimi açtığımda nihayet boğuk bir fısıltıyla bitiriyorum.

Bunu yaptığımda bana gülümsüyor, düz beyaz dişleri ve solgun yüzündeki gamzesi hayatımda gördüğüm en güzel şeyler.

Alnını benimkine bastırıyor, başparmağı karnımın üzerinde küçük daireler çiziyor.

-Ciddi misin sen? -diye sorar, sesi çok ama çok sakindir.

Ben de gülümsüyorum, bastırıp sonsuza dek saklamak istediğim o çam ve nikotin aromasını içime çekiyorum. Ama sanırım buna sahip olduğuma göre, bir şişeye ihtiyacım yok.

-Ciddiyim." Söz veriyorum.

-Benimle mutlu olabileceğini düşünüyor musun?

İkimizin de dikkatini vermediği film dışında sessizlik aramızda uzayıp giderken yutkunurken boğazının çalkalandığını görebiliyorum.

Dudağımı ısıriyorum, parmaklarım buklelerinin arasında geziniyor, kollarım hala ona sarılmış.

-Yapabileceğimi biliyorum. -Bu sözlerde inanç var, çünkü onları kastediyorum. Eğer temiz kalırsan, nefes almama, konuşmama, kendim olmama izin verirsen, dünyanın en mutlu kızı olabilirim. Beni ben olduğum için sevdiğinde öyleyim," diye ekliyorum içtenlikle. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Senin de benimle ilgili her şeyi sevmeni istiyorum.

Bu itirafla göğsüm sıkışıyor ve başparmağı bir anlığına tenimde gezinmeyi bırakıyor, vücudu altımda kaskatı kesiliyor.

Ben de gerildim, yanlış bir şey söylediğimden endişelendim ve sonra böyle bir şey için endişelendiğim için kendime kızdım. Eğer aramızda şeffaflık istiyorsam, dediğim gibi yaşamama izin vermesi gerekiyor.

Ama bir süre sonra rahatlıyor, başım göğsüne yaslanana kadar beni daha da yakınına çekiyor ve beni bir çocuk gibi kucaklıyor.

-Ama kokain çekmemi seviyor musun?

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ve ben de şakacı bir şekilde koluna yumruk atıyorum, gözlerimi deviriyorum ve

Başını.

-Tabii ki aptal değilsin, ama gerçekten değilsin

Sen...

Bkz. Küçülür gelen Omuzlarını silkiyor, sözümü kesiyorsun,
hala gülümseyen
bakışlarımı tutarken.

-Başka erkeklerin sana dokunmasına izin vermeni sevmiyorum. Onlarla flört etmeni ya da dürüst olmak gerekirse onlarla konuşmanı sevmiyorum, ama gerekirse ikincisinin üstesinden gelebilirim.

Omuzlarıma ağır bir yük çökmüş gibi görünüyor ve ondan uzaklaşıp kucağımızı örten battaniyeye bakıyorum.

-Ignis'te herkesin benimle sırayla oynamasına aldırıyor gibiydin. Kavrayışı sıkılaşıyor.

-Bu farklıydı. Tek seferlik bir şey. Bir kabul töreni.

Gözlerimi deviriyorum ama ona başka bir gerçeği söylüyorum.

-Başka kimseyle yatmayacağım. -Başka kimseyle yatmayacağım. yanak, görmemeye çalışıyorum. Liber'de Ophelia ile seks yaptığı düşüncesi. Yüzüm ısınıyor ve bu utanç değil. Öfke. Acı. Ama bunu yapmasını istemiyorum.

Elini gömleğimin altından kaydırıyor ve çenemi kavrayarak bakışlarımı kendisine doğru kaldırıyor. Gözleri sert, mavi televizyon ekranının yansımasında kararmış gibi görünüyor. "Bir daha asla Lilith" derken her kelimesi ciddiydi. -Başını eğiyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, nefesi yüzümü okşuyor. Ben sadece seninim. Yaptığım şey için özür dilerim.

Yutkunuyor, başparmağı çenemi okşuyor, ağzı çok yakın ama tam değil. Kalçalarımı sıkıyorum ve kendime konuşmamız gerektiğini hatırlatıyorum, sadece seks yapmamız değil. Ama o çok ateşli ve biz çok yakınız.

Peki ya sadece benim olacağına söz verdiğinde?

Ona tam burada binmek istiyorum ama tırnaklarımı hâlâ boynuna dolanmış olan ellerimin tepesine geçirip bekliyorum.

-Ama onunla bir daha asla konuşmayacağım.

Ona sorun olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra beni öpüyor, ağzı benimkinin üzerinde açılıyor, dili dudaklarımın kıvrımlarında geziniyor.

Onun için onları ayırıyorum ve onu daha sert sıkıp kendimi daha yakına çekerken ağzımın içinde inliyor.

Geri çekiliyor ve bunu yaparken nefesim kesiliyor, dudaklarında sinsî bir gülümseme beliriyor.

-Sorun yok diyecek olman umurumda değil. O iyi değil. Ona söyledim," diyor sessizce ve ne hakkında konuştuklarını bilmediğim için bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni hastanede görmek istedi," diye itiraf ediyor sessizce, bakışlarımı tutarak, sanki hiçbir şey olmadığını bilmemi istiyormuş gibi. Hiçbir şey ifade etmediğini.
-. Mav ona izin vermedi.

Ağzımdan küçük bir kahkaha kaçıyor ve bunun kaba olduğunu biliyorum ama o benim kocam. *Onun değil.*

-Yine de çağrısına yanıt verdim ve ona arkadaşlığımızın sona ermesi gerektiğini söyledim.

Onu içeri almak için geri çekildiğimde midemde bir düğüm sıkılaşıyor.

-İY? -Bilmek için bastırıyorum. Omuz
silkiyor.

-Ağlamaya başladı. Ona senin benim karım, çocuğumun annesi olduğunu söyledim ve sen, *bebeğim*, bu lanet dünyada herkesten önce gidiyorsun.

Nefesim kesiliyor, kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

-Gerçekten mi? -Fısıldıyorum.

Deliymiş gibi gözlerini deviriyor.

-*Belli ki.* -Bu arada sana aptal bir araba aldım.

Kaşlarım başımın üzerinde yükseliyor ve daha dik oturuyorum, dizlerim kalçalarının iki yanında olacak şekilde duruşumu ayarlıyorum.

Gülüyor, battaniye arkama düşerken elleri kollarımı okşuyor.

Be

n.

-Lanet olsun, böyle zina yapacağımı bilseydim....

-*"Kapa çeneni,"* diye mırıldandı, iki eliyle göğsüne vurarak Beni hep zinaya zorluyorsun, sevgilim.

Bana bakarken dudağını ısırıyor.

-*"Bu doğru,"* diye kabul ediyor. Çünkü sen

mükemmelsin. Ellerini arkama atıp beni sıkıyor.

-Peki, bu araba hakkında?

Başımı eğip bekliyorum.

Tekrar gülüyor ve sert sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

-Benimki gibi ama gri. -Başı geriye eğik, boynundaki damar daha öpülebilir görünüyor. Belki... iştah açıcı? -Ama cidden, ben... -Yutkunuyor, ellerimle kıcıımı kavrarken aşağıya, kalçalarıma bakıyor. Sana zarar verebilecek yerlere gitmeni istemiyorum. Onda da takip cihazı var ama benimkinde de var. -Omuz silkiyor ve bana bakıyor. Telefonundaki bir uygulamada, üst katta.

Yüzünü ellerimin arasına alıp ona yaklaşıyorum. Onunla tartışmam gerektiğini biliyorum. Belki ona bunun çok aşırı olduğunu söylemeliyim, ama gerçek şu ki... bu beni güvende hissettiriyor. Önemsendiğimi. Takip edildiğimi. Korunduğumu.

- "Seni seviyorum," diyorum burnumu onunkine dayayarak. Seni o Bebe kadar çok seviyorum ki ğim.

Bir an sessiz kaldı, perdemin arkasından bana baktı.
Saç.

- "Ben de seni seviyorum bebeğim," diyor sonunda ve sesindeki duygu yoğunluğunu duyabiliyorum. Bu aptal dünyadaki her şeyden daha fazla.

Bölüm 52

Lucifer

Ella kucağımda mısır gevreği yiyor ve Maverick kolunu masanın karşısındaki Ella'ya dolamış, bana bakarken yüzünde ciddi bir ifade var.

Sid'in kalçasının yan tarafına vuruyorum ve adımı kızgınlıkla inliyor, bu da sadece üyemi sertleştiriyor.

Onun da bunu hissettiğini biliyorum, iç çekişinden, sanki bıkmış gibi, ama bana doyamadığını biliyorum.

Maddox'un ölümünün üzerinden iki hafta geçti ve yemin ederim ki onun lanet bedeninin toprakta çürümesi herkesi daha mutlu etti. Daha hafif. Dolu dolu... Neşeye benzer bir şey.

Mav sanki biri mısır gevreğine işemiş gibi karşımda oturmasaydı, artık o yok, Sid meyveli bir şeyler yiyor çünkü ikimiz de onun en üstün mısır gevreği olduğunu biliyoruz, harika bir gün daha geçiriyor olacaktım.

En son kullanmamın üzerinden iki haftadan fazla zaman geçti ve artık aklıma bile gelmiyor.

En azından norm bu değil.

Bazen karımın büyüyen göbeğindeki o yara izini görüyorum ve bir jiletle etrafından dolaşıp onu kesmek ve bunu yaparken de bir çizgi çekmek istiyorum.

Ama boş veriyorum, çünkü bebeğimizin onun içinde büyümesi hayatımda gördüğüm en güzel şey. Elimi şimdi şişmiş karnına koyuyorum, bunu düşününce göğsüm sıkışıyor.

Ben bir baba olacağım. O, bir anne.

Zaten çok mükemmel. O zaman daha da mükemmel olacak.

Jeremiah Rain'den haber alamadım ve bazen ölmüş olabileceğini düşünüyorum. Umurumda olduğunu sanmıyorum.

Ama bazen... Yapabilir miyim diye merak ediyorum.

Sid birkaç gece onun için ağladı ve onu başka bir adam için bu kadar heyecanlı görmek beni kızdırsa da, ona izin verdim ve bunu yaparken ona sarıldım.

Aralarındaki bağlantıyı gerçekten anlamıyorum ama Jeremiah'ın Maddox'u arabasına bindirip onun için öldürmek üzere buraya getirdiğini biliyorum. Elizabeth Astor'u da öldürdüğünü biliyorum.

Onun için.

-Yarın konseyimiz var," diyor Mav, beni *düşüncelerimden* çekip çıkararak ve Ella gözlerini deviriyor, bu da beni gülümsetiyor, ama Mav bunu görüyor olmalı çünkü gömleğinin altına uzanıp göğsünü tutuyor.

Kızarıyor ve ona bakmak için dönüyor, ama Sid kucağıma yığılırken eli hala gömleğinin altında, bacakları cilalı ahşap masanın altında benimkilerin üzerinde sallanırken benimle konuşmaya devam ediyor.

Elimi kalçalarının arasına kaydırıyorum, onlar görmeden ve bu onun sevimli kıcını yukarı doğru fırlatıyor. Tek duyduğum keskin nefes alış ve ardından bir kaşığ dolusu mısır gevreğini ağzına atıp masanın üzerindeki neredeyse boş siyah kaseye bakarken çıkardığı gürültülü çıtırtı.

Kalçasına tutunuyorum ve gözlerimi Mav'dan ayırmıyorum.

-Ben gitmiyorum.

-Gitmemezlik edemezsin Luce, lanet olsun. -Eli Ella'nın gömleğinden kayar ve kolunu Ella'nın koluna indirirken kolunu onun etrafından kaldırır.

diyor, parmaklarını birbirine vurarak. Babam öldü," diyor ve kelimelerindeki acıyı duyuyorum. Annesinden bahsetmiyor ve bunun biraz daha acı verdiğini biliyorum.

İnkâr etmek isteyebilir ama Brooklin bile ağladı. Ezra'nın evinde ona söylediğinde ben de oradaydım.

Ezra da rahatlamış görünüyordu ama ilginç bir şekilde, Ezra annesini kimin kaçırdığı konusunda çok rahatsız görünmüyordu. Bundan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Ama karımın fotoğraflarını çekmişler, o yüzden kim olduğunu öğrenir öğrenmez onları da öldüreceğim.

İşte bu yüzden Maverick'in ailesinin ölümünün olması gereken şey olduğunu bildiğini biliyorum. Yoksa Jeremiah'ı hastanede öldürürdü.

Ama öyle
olmadı.

Bırakalım
gitsin.

-Gerisi... -Mav elini saçlarında gezdiriyor, karımın adını görüyorum ve onu tekrar öldürmek istiyorum.

Ama o benim.

Kucağımda.

Bir daha kaçmayacak.

Konuşuyorduk. *Gerçekten* konuşuyoruz. Ve tabii ki seks yapıyoruz ve bazen hala birbirimize bağırıyoruz ve bazen benden nefret ediyormuş gibi davranıyor, ama bunu kastetmediğini biliyorum.

Beni çok sevdiğini biliyorum.

-"Geri kalanlar iyi," diyor Mav ve ben buna yüksek sesle gülüyorum. Sid bile homurdanıyor, bana yaslanırken boş kâsesini itiyor, elim hâlâ kalçalarının arasında, diğeri kalçasında.

-İyi	Bu, <i>kardeş</i>	-Diyorum ki	a
	Maverick,	Omuz silkme	Omuzlarımı

silkerek. Gitmekte özgürsün. Ne konuştuklarını bana haber ver.

-Angel'ı kimin taciz ettiğini bilmek istemiyor musun? -Sanki bu onun adıymış gibi soruyor. Sanırım ona göre öyle ama pek uymuyor.

İsteksizce, kasıklarını okşayan elimi külotunun üzerinden çekiyorum, göğsüne sarıyorum, yanağını öperken göğüslerinin ön kolumun altında kabardığını hissediyorum. O melek değil. O benim lanet olası şeytanım.

-"Evet," diyorum Mav'a içtenlikle, "ve eğer öğrenirsen bana haber ver, tamam mı?"

Karımı tekrar öpüyorum ve parmakları koluma dolanıyor, bana yapışıyor. Tepedeki ışıkların mükemmel küçük parmağının etrafındaki siyah elmadan yansıdığını görüyorum ve yara izlerimiz olmasına rağmen, Jeremiah Rain o boku bozmuş gibi görünüyor ve ona bir yüzük aldığım için memnunum.

Bunu hak ediyor.

Bu ve çok daha fazlası.

Mav gözlerini devirir.

-Gelmezsen seni zorla getireceklerini biliyorsun....

Daha dik oturuyorum, kolum hâlâ Sid'in göğsüne dolanmış. Tırnaklarını bir uyarı gibi hafifçe tenime bastırıyor ama artık umurunda değil.

-Karımı tehdit etmesine izin verdiler. -Adını söylemiyorum çünkü hatırlanmayı hak etmiyor. Bir daha asla hakkında konuşulmayı hak etmiyor. Bu onun hakkında söylemek istediğim son şey. Hayatımda bir gün daha çalışmadan dünyayı satın alabilecek kadar param var. Arada bir cinayet işlemek istiyorlarsa, tamam. Öyle olsun. Ama ben iyi ve hazır olana kadar," parmak eklemlerimi masaya vuruyorum, "Benden bu kadar. Gelebilirler. - Ona gülümsüyorum, gözleri bana kilitlenmiş ve Ella tavana bakıyor, muhtemelen buradan başka bir yerde olmak istiyor. Kızıma bir daha dokunurlarsa onları öldürürüm ama *gelebilirler*.

Maverick çenesini sıkıyor, bana bakarken dövmesi aşağı doğru çekiliyor.

-Geri dönmene ihtiyacım var," diyor sessizce ve Ella ona bakıyor, yaklaşıyor, şüphesiz elini masanın altında onun kalçasına koyuyor. Geri dönmene ihtiyacım var çünkü bunu tek başıma yapamam.

Sid kucağımda sertleşiyor. Parmakları hâlâ koluma dolanmış durumda ama biraz öne eğiliyor.

-Neden gidiyorsun? -diye soruyor kardeşine ve ben de ona bakıp bu lanet soruya cevap vermesini bekliyorum.

Ella'nın gözleri Sid'e döner.

-"Altı'dan vazgeçemezsin," diyerek beni şaşırttı. Hepimiz bu işin böyle yürümediğini biliyoruz.

Zeki olduğunu ve sadece sikimi yalamada iyi olmadığını her zaman biliyordum.

Mav kolunu tekrar onun omzuna doluyor, onu kendine çekiyor ve ona gülümsüyor. O da gülümsüyor ama sonra gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve gülümsemesi kayboluyor.

-İstesek daha iyisini yapabiliriz," diyor sessizce. Yüksek sesle gülüyorum.

-Ya yapmazsak? -Çünkü umurumda değil. Cain'in bir keresinde dediği gibi, bu kahramanlık işlerini başkası halledebilir. Bana göre değil. Oğlumun bir kahramana ihtiyacı yok. Karımın da yok. O değil. Olmayacak da, eminim.

Benim için sorun değil.

Kötüler işleri halleder. Kahramanlar perde arkasında dökülen kandan uzak durmak için harika bir dikkat dağıtıcıdır. Sıkı çalışmak *gereklidir*. Her hayat kurtarılmaya değer değildir.

-Angel'ın yaşadıklarını başkalarının da yaşamasını istemiyor musun?
Yaptığı şeyden kaçınmak mı?

Bu sözler üzerine gerildim ve karımın kucağında nefes almadığını biliyorum.

Onu daha yakın tutuyorum, hem bir uyarı hem de bir teselli.

-"Hayır," diyorum Maverick'e. Şu anda başkaları için endişelenecek vaktim yok. Benim önceliğim ailem.

-Ya bu senin oğlunun başına gelseydi? -Araya giriyor ve ben onun kanlı boynunu kırmak istiyorum. Ya biri onu alıp götürse ve kullanılmak üzere satsa?

Sid'e bakar ve kızarır.

Sid ise, "Eğer biri oğluma dokunacak olursa, onun bağırsaklarını deşerim" diyene kadar sessiz kalır.

Ve sikim tekrar sertleşiyor. Boynunu

öpüyorum ve Maverick'e

gülümsüyorum.

-İşte bu," diyorum.

Gözlerini deviriyor.

-Şu anda istismara uğrayan başka çocuklar olup olmadığını bilmek istemiyor musunuz? Sid gibi seks oyuncuğu olarak kullanıldıklarını? Oral sekse zorlanan ve?

-"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum, karımı daha sıkı tutuyorum, sanki onu acı çekmesine neden olacak kadar sıkı sıkıya geçmiştin anılarını duymasını engelleyecekmiş gibi.

-"Aynen öyle," diyor Mav. Bunu duymak istemezsiniz ama gerçekleşiyor olabilir. Ve bu konuda bir şeyler yapmak bizim elimizde.

Uzun bir süre kimse konuşmaz.

Ve ben sorduğumda, "Bebeğim, o boku yakmak ister misin?"

İstemiyorum. Gerçekten, gerçekten istemiyorum. Bir piç kurusuna dönüşebilirim, ama bunu biliyorum.

İstediğim şey karımı güvende tutmak. Oğlumu güvende tutmak.

Onu her zaman yanımda istiyorum. Bana yaslansın, benden habersiz asla hareket etmesin istiyorum.

Hiçbir zaman sağlıklı bir evliliğimiz olduğunu söylemedim, ama lanet olsun ki bu tam olarak istediğim türden bir toksisite değil.

"Evet," diyor sonunda, dönüp bana bakıyor, iri gümüş gözleri benimkilere kilitlenmiş. Evet.

Dudağımı ısırarak bir süre bakışlarını tutuyorum. Sonra

iç çekip Mav'a bakıyorum.

-Onu duydun. -Omuz silkip gözlerimi deviriyorum. Sanırım yine gidip Konsey'in canına okuyacağım.

Mav gülüyor ama Sid'e bakıyor, "Yeni bir yerde olması dışında," derken ondan yayılan mutluluğu *hissedebiliyorum*. Birisi Sanctum'u yakmış.

Jeremiah Rain.

Sanırım sonuçta kardeşiz.

O gece her zamanki gibi yatağımızda birbirimize sarıldık, dışarıda hava henüz aydınlıkken ormanda yaptığımız koşudan yorgun düşmüştük. Hızını çok iyi korudu ve ben de onun kendini fazla zorlamasını engellemek için koştuğumuz mesafeyi yarıya indirdim.

Aşırı dramatik olduğunu söyledi. Bu ilk kez olmazdı ve muhtemelen son da olmayacak. Bu kızla değil.

-Onu özleyor musun, ufaklık?

Başını göğsümden kaldırıp bana bakıyor. Gergin görünüyor. Tereddütlü.

Elini tutuyorum, parmaklarımı onunkilerin arasında gezdiriyorum, yaralı avuç içlerimiz birbirine değiyor.

-Her şey yolunda Lilith. Benimle konuşabilirsin.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyor ve ne söyleyeceğini tahmin ederek midem düğümleniyor. Ama son birkaç gün içinde beni tüm ilişkimiz boyunca olduğundan daha çok sevdiğini söyledi.

Jeremiah için ne hissediyorsa, beni de sevdiğini biliyorum. Ve onun sevgisini paylaşmak istemesem de, beni sevdiğini bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

-Bu... -Diye söze başlıyor ama sonra susuyor, hâlâ birleşmiş ellerimize bakıyor. Yan masasındaki lamba yanıyor, okumakta olduğu şiir kitabını sayfalarını korumak için yüzüstü yatırmış. Yarıştan sonra sevişmeden önce kitabı elinden alıp oraya fırlatmışım. Şimdi bu konuda biraz kötü hissediyorum ama *çok da kötü değil*. Derin bir nefes aldı. İhtiyacım olduğunda oradaydı. -Dudaklarını ısıyor ve bana bakıyor. Hep oradaydı.

Öfkemi yutuyorum. Kıskançlığımı. Onun yerine anlamaya çalışıyorum. Mav benim için öyleydi, her zaman yanımdaydı. Ophelia da kendi çapında öyle ama benim Maverick'le olan ilişkim O'nun Jeremiah'la olan ilişkisine daha çok benziyor.

Cevap vermek için birkaç dakikamı ayırıyorum, sakın olduğumdan emin oluyorum. Güzel ağzının söyleyeceği her şeyi gerçekten duymak istediğimi ona bildiriyorum.

Sonunda kelimeleri kesmeden konuşabiliyorum.

- "Buradayım sevgilim," diyorum, gözlerim onun gri gözlerini arıyor. Artık buradayım. Ve bana güvenmek zorundasın. Sana göz kulak olacağıma, Lilith. Oğlumuza da iyi bak. - Ellerimizi dudaklarıma götürüyorum ve onun sırtını öpüyorum, yumuşak gülümsemesini görüyorum. Her zaman," diye söz veriyorum, ellerimizi göğsüme indiriyorum. Hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak, küçüğüm. Artık değil.

Sonsöz

Üç ay sonra.

Jeremiah

Mesaj geldiğinde sahilde sağanak yağmur yağıyordu. Bilinmeyen bir numaraydı ve ararsam kimsenin cevap vermeyeceğini biliyordum. Muhtemelen bir daha hiç kullanılmayacak. Tek kullanımlık bir telefon. Bektan bir şey.

Biliyorum, çünkü ben aldım.

-Bakayım! -diye feryat ediyor Ria, parmak uçlarında sahil evinin güvertesine çıkıyor, tente bizi yaz fırtınasından koruyor.

-Nicolas gülerek, "Bırak da o lanet anını yaşasın," diyor ve kolunu Ria'ya dolayarak onu kucakladığını görüyorum.

Ne de olsa mezun oldu.

Lucifer Malikov'un babasının İskenderiye Üniversitesi'nde kendi adını taşıyan bir bilim binası var. Babam, gerçi bu şekilde düşününce kendimi hâlâ kötü hissediyorum, ama böyle bir bağlantımın olması iyi bir şey. Lucifer bir telefon etti ve Ria diplomasını aldı. Mezuniyetinde onu koruduk, sonra tabii ki buraya gelmek zorunda kaldık.

Ancak Altı, Cindy'yi öldüren, Sid'i takip eden ve Edith'i kaçırarak kişiyi aramakla meşguldür.

Maverick Lucifer'ın psikotik krizini nereden bildiğini hiç sormadı.

Biliyordu çünkü Ezra biliyordu.

Ezra da benim için çok çalışmış birine söyledi. Ama Sid hastaneye gittikten sonra onları bunu yapmamaları için aradım.

Ben de onlara çok para ödedim. Onlarla hiç tanışmadım ama dünyanın en ölümcül suçlularından bazıları karanlık ağda faaliyet gösteriyor, ben de onları bu şekilde buldum. Cindy ve Cory'nin ölümleri Altı'yı kışımından uzak tutmak içindi. Onlara izin vermedim, ama sonradan öğrendim ve oldukça işe yaradı.

Katil iyiydi.

-*Bakayım!* -Ria tekrar bağılıyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor.

Başparmağımı telefonumun ekranında gezdiriyorum, Sid Malikov'un kucağında dakikalar önce iskelet beresi takmış sağlıklı bebeği görüyorum.

Lucifer'e duyduğum öfke biraz azalıyor. Daha doğrusu, umurumda değil. Nefretimiz. Asla yakın olamayacağız.

Sid'in beni onun sevdiği gibi sevmesi için neredeyse her şeyden vazgeçebileceğimi düşünüyorum.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve çocuğun iri mavi gözlerine bakıyorum, yanakları kıpkırmızı, ağzı bir iniltiyle açık.

Sid'in kulaktan kulağa sırttığını görüyorum. Evde, siyah çarşafli büyük yatağındalar ve Lucifer onun yanında, kolunu ona dolamış ve yüzü aydınlanmış, o bok parçasını hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Kucağındaki bebeğe bile bakmıyor.

Sid'e bakıyor, onu o kadar yakın tutuyor ki nefes alabilmesi bile bir mucize.

Bir mesaj daha geldi, bebeğin yüzünün yakın çekimi. Çok sevimli ve ben bebeklerden nefret ederim.

Ama beni silahsızlandıran bir sonraki mesaj.

Etrafımızda yağmur yağıyor, dalgalar birkaç metre ötemize vuruyor, sahil her yöne, göz alabildiğine uzanıyor. Annem bana kız kardeşinin burada yaşadığını söyledi. Bir kızı varmış. Eden. Kuzenim.

Mesajı okurken bunu düşündüm.

Hiç sahip olmadığım bir aile.

Rain Malikov 2 kilo 6 gram ağırlığında. Küçük ama büyüyecek.

Nicolas'ın eli omzuma gelene kadar uzun, çok uzun bir süre bu mesaja bakıyorum.

İrkiliyorum ve o da geri çekiliyor, gözlerim onunkilerle buluşurken Ria'yı da yanına çekiyor.

Ama bu, zamanın geldiği anlamına geliyor.

Bebek güvende. Sid güvende. Lucifer onu bu şekilde tutacak.

Bir keresinde ona onsuz yaşayamayacağımı söylemiştim.

Ciddiydim.

Nicolas'a gülümsemek için kendimi zorluyorum, bu ona tuhaf geliyor olmalı, çünkü "İyi misin?" diye soruyor. -Telefonu elime almadan önce Ria umursamaz bir tavırla elinden kapıyor.

Ailesi için endişeleniyor ama ona Altı'nın şu anda dikkatinin dağınık olduğunu söyledim. Çok fazla yarım kalmış iş var, her şey çözülüyor ve bazı konular unutuluyor.

-Evet," diye gülüyorum. Çok iyiyim. -Tekrar gülümsememek için kendimi zor tutuyorum, çünkü bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

Tabii ki, onu uzun zaman önce kaybettim.

- "Spor salonuna gidiyorum." dedim.

-Kedi köpek yağıyor.

Bir bakışım la sözünü kesiyorum ve başını sallayıp telefona bakarken benim için çalıştığını hatırlıyor gibi görünüyor. Dudaklarında yavaşça kıvrılan gülümsemeyi görüyorum, o ve Ria bir bebeğin güzelliğinde kaybolmuşlar.

Yağmur.

Sahil evine sürgülü cam kapıdan giriyorum, anahtarları alıyorum ve arka kapıdan zemin kata yöneliyorum.

Mağazaya gitmem beş dakikamı alıyor. Onları görmeye her zaman bir yakınlığım olmuştur, gittiğim her şehirde ilk baktığım şeylerden biridir. Birçok yönden kafesin tam tersi, beni içine hapseden aynı türden bir güvenlik. Bazı şeyleri asla unutamiyorsunuz sanırım.

Otopark boş. Burası benim ama bunu bilen bir tek ben varım. Torpido gözünden silahı alıyorum, Nicolas'a bir mesaj yazıyorum ama henüz göndermiyorum.

Boş binaya girdiğimde tavandaki ışıkları açıyorum ve sıra sıra yanmalarını izliyorum.

Burası çok sıcak, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Depo duvarlarının ötesindeki gök gürültüsünü dinliyorum ve duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Tek gördüğüm o.

Yirmi yıldır kapalı gözlerimin ardında gördüğüm şey bu.

Şu anda burada, bu son anlarımda benimle birlikte olması uygun görünüyor.

Silahın emniyetini açtım, cebimden telefonu çıkardım ve üçe kadar saydım.

Sonra Nicolas'a mesajı gönderiyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum.

O. O. Her zaman o olacak. Nicolas ona söylememesi gerektiğini biliyor ama bence Lucifer biliyor. Hastane odasından çıktığımda, sanırım biliyordu.

Telefonu düşürüyorum; sesi depoda yankılanıyor, silahı çenemin altında tutuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Tüm bu savaş boşuna değildi. Onun

içindi.

Bu konuda içimde bir huzur hissediyorum. Hayatımın başında da sonunda da oradaydım ve tam da bunu yaparak ona yardım ettim.

Parmağım tetikte ve kalbimin sanki gerginmişim gibi hızla atması beni şaşırtıyor.

Çok uzun zamandır ölmek istiyordum. Sid yanımda olmadan yaşanacak pek bir şey yok.

Yine de ağzım kuruyor, elim titremeye başlıyor. Ve bu benim iyi elim. Sağ elim.

Yara izi olmayan. Hasar.

Ama hâlâ titriyorum ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Ama korkunun üstesinden nasıl geleceğimi biliyorum. Yutkunuyorum, derin bir nefes alıyorum. Ve tam parmağım tetiğin üzerinde hareket ederken, bir ses duyuyorum ve önce kafamın içinde olduğunu düşünüyorum.

-Sicher.

Halüsinasyonların neden şimdi başlamak zorunda olduğunu merak ederek gözlerimi kapalı tutuyorum. Çok talihsiz bir an.

-Ama bu bir yalandı, değil mi Jeremiah?

Silahı yavaşça indirip başımı çevirdiğimde gözlerim açıldı.

Sadece bir hayalet görmek için.

Silah elimden kaydı.

Ona bakmak için döndüğümde ses beni ürpertiyor. En mavi gözler. O kadar mavi ki gerçek dışı görünüyorlar. Saçları uzun ve koyu renk, sırtına kadar iniyor, neredeyse giydiği siyahla karışıyor, elinde bir silah var. Köprücük kemiği boyunca, boynundan yukarı, kollarından aşağı ve ellerine doğru uzanan dövmelemler var.

-"Ve kendini öldüremezsin," diye fısıldıyor, daha yakına eğilerek.

Hiçbir yolu yok.

-Biliyorsun, bana karanlığı sevmeyi sen öğrettin. Harabeleri. Ya sen?
- Gülümsüyor, gamzeleri solgun yüzünde parlıyor. Beni mahvettin. -Bir adım daha yaklaştı ve silahı karnıma doğrulttu, namlu gömleğime değdi. Sürpriz. -Şaşkınlığıma daha da gülümsüyor. Kiralık katillerini işe almadan önce araştırmalısın Jeremiah.

-Kameron. -Söyleyebildiğim tek şey bu. Onu son gördüğümde, altımda *ölüyordu*. Babası Francis, ona doğru sürünüyordu.

Ve onu incitiyordum.

Çoktan ölmüş olması gereken birine bakarken zihnim dönüp duruyor. Sonra onun sözleri beni vurdu.

-Lazarus? -İnançsızlıkla başımı sallayarak soruyorum.
Sen nasıl...?

-"Bu arada Roman öldü," diyor. Ama beni size getirdiği için çok faydalıydı.

Ağzım açık kaldı.

-Ve sen asla çok fazla burnunu sokmak istemedin, Altı'ya ne olduğunu nereden bilebilirdim ki? Midem düğümlenirken dudakları son kelimedede kıvrıldı. Benim sadece gerçekten çok iyi bir siber suçlu olduğumu mu düşündün? -Gülüyor ve kendini bir bıçak gibi kesiyor.

Bu gerçek olamaz.

Bu gerçek olamaz, lanet olsun.

Ellerimi yumruk yapıp yerdeki silaha bakıyorum ama benden çok ona yakın ve elinde hâlâ bir tane var ve bana doğrultuyor.

-Kameraları olmadığını biliyorsun. O kilisedeki tek şey bir telefon hattıydı. -Gülümsemesi hınzırcaydı, bana bakarken dişleri hafifçe çarpıktı. Ama Ezra... -İç çekiyor, sinirleniyor.

Omuzları. O çok ama çok iyi bir bilgi kaynağı. *Benim sana güvendiğim gibi, o da bana güvenecek kadar zarar görmüş.*

Başını eğiyor, mavi gözleri parlıyor.

-Ama sen de zarar görmüşsün. Harabe bir çocuksun, mezara gideceksin. Ve seninle işim bittiğinde. -Bana doğru eğiliyor, parmak uçlarında duruyor, dudakları kulağında. Gömecek pek bir şeyin kalmayacak.

Teşekkür

Öncelikle, siz okurlarıma her zaman teşekkür ederim. Bir şekilde dünyanın en iyi okuyucularına sahibim ve bunu asla hafife almıyorum. Bu yolculukta tanıştığım hasta ve çarpık zihinler için minnettar uyanıyorum.

Abby, Christina, Kandace ve eşim Taylor'a beta okuma için teşekkürler. Ayrıca bu çılgın piçleri benim kadar sevdiğiniz için. Bu kitabı yazarken çok fazla şüphe duydum. Siz kızlar bu şüpheleri giderdiniz ve size tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım.

Liza James. Vay canına. Seni bu evrene getirmek için ne yaptım bilmiyorum ama dünya bizi bir araya getirdiği için çok mutluyum. Beni her gün dinlediğin için teşekkürler. Bir ikili, lanet dünyaya karşı biz.

Ash. Her zaman kendimden hoşlanmıyorum, ama sende kendimden çok şey görüyorum ve senden asla hoşlanmıyorum, bu yüzden... Bununla nereye gittiğimden tam olarak emin değilim, tek bildiğim seni sevdiğimi düşündüğüm.

Amy Briggs'e harika bir editör olduğu ve aynı zamanda yazdığım saçmalıklar konusunda beni çok sert bir şekilde yargılamadığı için teşekkür ederim. Ve komik yorumlarınız için... Gözyaşlarımın arkasını görmeme yardımcı oluyorlar.

Samantha La Mar'a Jeremiah'yı sevdiği, ekibimi büyüttüğü ve şakacılarla kıcımı tekmelediği için teşekkürler çünkü ben bu boku berbat ediyorum. Parlamaya devam edin.

Books & Moods'a bu başlıkları doğru koyduğu ve ben delirirken yanımda olduğu için teşekkürler. Dani E. Tam adını buraya yazmanın çok garip olup olmayacağını bilemedim. Gönderdiğiniz şarkılar tüm kitaplarımı yazmama yardımcı oluyor, kelimenin tam anlamıyla. Başından beri harika olduğun için teşekkürler ve ayrıca Kuzey Carolina'ya gittiğimde bir araya geleceğiz. Kusura bakma, mecburuz.

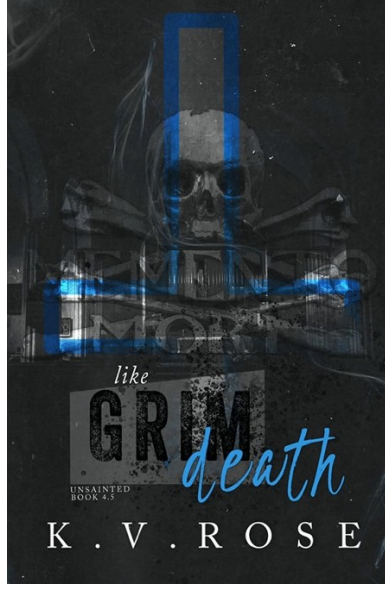
Elijah. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sana tahmin ettiğinden daha çok minnettarım. Seni seviyorum. Ailem, özellikle de kocam... Antisosyal eğilimlerime, yazarken beynime inen deliliğe katlandığınız ve tüm bunlara rağmen beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. Sizi ne kadar sevdiğimi bilemezsiniz.

Okuma grubum, KV'nin emri. Vay canına. ONLARI ÇOK SEVIYORUM. O gruptaki tüm yorumları okumaya çalışıyorum ve sanki hepimiz aynı ruha sahibiz.

Tarikat sürtükleri. Sen de bizden birisin. Hashtag Kıza.

Birini unuttuğuma eminim, çünkü nedense gerçekten sevdiğim pek çok harika insan var. Ben de seni seviyorum, her kimsen.

Yakında çıkacak kitap

Zalim lm Gibi (Lekesizler #4.5)

Altı ile anlaşmak mümkün değildir.

Maverick "Mayhem" Astor bunu herkesten daha iyi biliyor.

Ancak bir randevu, bir tören ve bir kan çağrısı ile geldiklerinde, reddediyor.

Satanik ritüeller çocukluğunu şekillendirdi.

Ama Ella Christian?

Onun hayatını

kurtardı.

Ve cesetlerle dolu vaatleri ne olursa olsun bunu Altı'nın talepleri uğruna
feda etmeyecektir.

Ama kardeşleri aynı fikirde değil. Yeğeni
bir piyon olarak kullanılabilir.

Uzak, kana bulanmış bir anı, meydan okumanın nelere yol açabileceğine
dair bir uyarı niteliğindedir.

Yine de bunların hiçbiri onu etkileyemez.

Ama korumaya çalıştığınız kişi size ihanet ettiğinde?

Neden yanmalarına izin vermiyorsun?

Yazar Hakkında

K.V. Rose karanlık romantizm yazarıdır. Ailesiyle birlikte Toronto'da yaşamaktadır. Genellikle kahve içerek sarhoş olur. K  f  r a  ı  ı.

Onu sosyal medyada, neredeyse her yerde AuthoreKVRose olarak bulabilirsiniz.

pinterest.com/authorkvrose

instagram.com/authorkvrose

facebook.com/authorkvrose

goodreads.com/authorkvrose

authorkvrose.com

Bu kitap size...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.